

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Card Orson
Scott\Card_Orson_Scott-Ender-6-Hegemonuv stin.pdb

PDB Name: Card Orson Scott-Hegemonuv stin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.6.2007
Modification Date: 26.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Orson Scott Card
Hegemonuv stin

Charlesi Benjaminu Cardovi
Jsi pro nás stále světlo vidíš do všech stínů a my ve snech slyšíme zpívat tvůj silný hlas

PRVNÍ ČÁST - DOBROVOLNÍCI

Kapitola 1.
PETRA

Komu: Camrajnagarsacredriver@ifcom.gov Od: Lockeepinoza@polnet.gov Předmět: Co děláte pro ochranu dětí?
Drahý admirále Camrajnagare!

Vaši adresu mi poskytl společný přítel, který pro Vás kdysi pracoval, ale nyní je oslavovaným dispečerem -jistě víte, o kom mluvím. Chápu, že Vaše hlavní odpovědnost není v současné době ani tolik vojenská jako spíš logistická, i to, že upíráte své myšlenky spíš do kosmu než k politické situaci na Zemi. Ostatně, ve válce Ligy jste ušetřil rozhodující porážku nacionalistickým silám vedeným Vaším předchůdcem a zdá se, že tato záležitost je vyřešena. MF zůstává nezávislá, a za to jsme Vám všichni vděční.

Vypadá to, jako by nikdo nechápal, že mír na Zemi je pouze dočasnou iluzí. Nejenže ruský, dlouho potlačovaný expanzionismus zůstává dravou silou, také mnoho jiných národů má spadeno na své sousedy. Stratégovy síly jsou rozpouštěny, úřad Hegemona rychle ztrácí veškerou autoritu a Země balancuje na pokraji katastrofy.

Nejmocnějším prostředkem každé země, která se zapojí do budoucích válek, budou děti vycvičené v Bitevní, Taktické a Velitelské škole. Ačkoli je v naprostém pořádku, aby tyto děti sloužily v budoucích válkách svým rodným zemím, nevyhnutelně musí dojít k tomu, že přinejmenším některé země, jež nemají takové génie s certifikátem MF, nebo se domnívají, že protivníci mají talentovanější velitele, podniknou preventivní kroky, jejichž cílem bude buď získat tyto nepřítelovy prostředky pro sebe, nebo mu alespoň znemožnit, aby je mohl využít. Zkrátka, těmto dětem hrozí vážné nebezpečí, že budou uneseny nebo zabity.

Uznávám, že uplatňujete politiku nevмěšování se do záležitostí na Zemi, ale MF byla tím, kdo tyto děti našel a vycvičil, čímž z nich udělal cíle. Ať se s těmito dětmi stane cokoli, konečná odpovědnost za to padne na MF. Znamenalo by hodně pro jejich ochranu, kdybyste vydal rozkaz, kterým tyto děti převedete pod ochranu Flotily, a varoval všechny země nebo skupiny, jež by se chtěly pokusit jim ublížit nebo s nimi cokoli udělat, zeje čeká rychlá a tvrdá vojenská odplata. Většina zemí by to nepovažovala za zásah do pozemských záležitostí, naopak by takový akt uvítala. A pokud to má nějaký význam, ujist'uji Vás, že byste měl mou bezvýhradnou podporu na všech veřejných fórech.

Doufám, že budete jednat neprodleně. Není času nazbyt.

S úctou Locke

Když se Petra Arkanianová vrátila domů, v Arménii nic nevypadalo, jak mělo. Hory samozřejmě vypadaly impozantně, ale ty k jejímu dětství nepatřily. Teprve když se dostala do Maraliku, začala nacházet věci, které jí měly něco říkat. Otec se s ní setkal v Jerevanu. Matka zůstala doma s jejím jedenáctiletým bratrem a novým sourozencem -zřejmě počatým ještě před uvolněním populačních omezení vyhlášených po skončení války. Určitě se na Petru dívali v televizi. Když ji teď malé autíčko odváželo úzkými ulicemi, otec se začal omlouvat. „Po tom všem, co jsi viděla ve světě, ti to bude připadat obyčejné, Peťko.“

„Moc nám ze světa neukázali, táti. A v Bitevní škole nebyla okna.“

„Já myslím kosmodrom a hlavní město, všechny ty důležité lidi a nádherné budovy...“

„Já nejsem zklamaná, táti.“ Musela se uchýlit ke lži, aby ho upokojila. Bylo to, jako by jí dal Maralik darem a teď si nebyl jistý, jestli se jí líbí. Ještě nevěděla, zda se jí bude líbit nebo ne. V Bitevní škole se jí nelíbilo, ale zvykla si. Na Erós si zvyknout nestačila, ale vydržela to. Jak by se jí mohlo nelíbit místo, kde je volná obloha a lidé si chodí, kam se jim zachce?

Přesto byla zklamaná. Všechny její vzpomínky na Maralik totiž byly vzpomínkami pětiletého dítěte, které zvedá hlavu k vysokým budovám a rozhlíží se po širokých ulicích, po nichž děsivou rychlostí uhánějí obrovská vozidla. Teď byla mnohem starší, začínala dorůstat do dospělé výšky, a auta byla mnohem menší, ulice vyložené úzké a domy - na rozdíl

od starých postavené tak, aby odolaly dalšímu zemětřesení - nizoučké. Nebyly ošklivé - měly své kouzlo, díky směsici stylů, které se tady nějakým způsobem setkávaly: turecký, ruský, španělský, styl francouzské Riviéry a, což bylo nejpřekvapivější ze všeho, styl japonský. Bylo úžasné pozorovat, jak jsou přesto sjednocené volbou barev, zúžeností ulic a prakticky jednotnou výškou danou tím, jak se všechny snaží naplno využít zákonem stanoveného maxima. Věděla to všechno, protože o tom četla na Erótu, když spolu s ostatními dětmi čekala, až skončí válka Ligy. Viděla obrázky na internetu. Ale nic ji nepřipravilo na skutečnost, že odsud odjela jako pětiletá a vracela se ve čtrnácti.

„Co?“ zeptala se. Otec něco řekl a ona mu nerozuměla.

„Ptal jsem se tě, jestli se chceš zastavit pro nějaké cukroví, než dojedeme domů, jak jsme to dělávali kdysi.“

Cukroví. Jak mohla zapomenout, jak se řekne cukroví?

Jednoduše. Jediný Arménec kromě ní, který byl v Bitevní škole, tam přišel o tři roky dřív a vyřadili ho do Taktické školy, takže se jejich pobyt překrýval jen několik měsíců. Jí bylo sedm, když se dostala z Pozemní školy do Bitevní, a jemu bylo deset. Odešel, aniž velel některé armádě. Bylo něco zvláštního na tom, že nechtěl brebentit arménsky s nějakou malou holkou z domova? Navíc arménština, kterou mluvila, byla arménštinou pětiletého dítěte. Bylo teď velice těžké jí mluvit a ještě těžší bylo rozumět.

Ale mohla snad říct otci, že by jí moc pomohlo, kdyby na ni mluvil obecným jazykem, jazykem Flotily - což byla prakticky angličtina. Samozřejmě jej znal - když byla malá, záměrně s matkou doma mluvili anglicky, aby nebyla jazykově znevýhodněná, kdyby jí vzali do Bitevní školy. Vlastně to byla jedna z příčin jejich těžkostí. Kolikrát před ní otec nazval cukroví arménským slovem? Pokaždé, když si vyšli na procházku do města a zastavili se v cukrárně, chtěl, aby si o sladkosti řekla anglicky a každý druh před ní anglicky pojmenoval. Ve skutečnosti to bylo komické - nač jí mohla být v Bitevní škole anglická jména arménských cukrovinek?

„Čemu se směješ?“

„Asi mi cukroví přestalo chutnat, když jsem byla ve vesmíru, táti. Ale doufám, že si najdeš čas, aby ses se mnou prošel městem, jako za starých časů. Jen nebudeš tak vysoký, jako jsi byl posledně.“

„Nebudu, a tvoje ruka se v mě nebude tak ztrácet.“ Taký se zasmál.

„Okradli nás o roky, které bychom teď rádi nosili v paměti.“

„To je pravda,“ přikývla Petra. „Ale byla jsem tam, kde mě potřebovali.“

Opravdu? Jsem ten, kdo zkolaboval první. Prošla jsem všemi zkouškami - dokud nepřišla ta, která byla skutečně důležitá, a potom jsem odpadla jako první. Aby mě Ender utěšil, řekl mi, že na mne spoléhal nejvíc a kladl na mě největší nároky, ale on měl nároky na všechny a spoléhal na všechny, a jenom já jsem to nevydržela. Nikdo o tom nemluvil.

Tady na Zemi o tom nejspíš nevěděla živá duše. Ale věděli to ostatní, kteří s ní bojovali. Do okamžiku, kdy uprostřed bitvy usnula, patřila k nejlepším. I když se potom už nikdy nezhroutila, Ender jí už naplno nevěřil. Ostatní na ni dávali pozor, aby ji mohli zastoupit, kdyby znenadání přestala vydávat povely svým lodím. Byla přesvědčená, že jeden z nich to měl za úkol, ale nikdy se nezeptala kdo. Dink? Fazolek? Ano, Fazolek - bez ohledu na to, jestli mu to Ender dal za úkol nebo ne, věděla, že Fazolek byl ve střehu, připraven ji nahradit. Nebyla spolehlivá a oni jí nevěřili. Ona sama si nevěřila. Ale před rodinou to chtěla udržet v tajnosti, tak jako se o tom nezmínila, když mluvila s premiérem, s novináři, s arménskou generalitou a se školními dětmi, jež přišly přivítat slavnou arménskou hrdinku války s termi'tany. Arménie potřebovala hrdinu a ona byla jediný kandidát z této války. Ukázali jí, že v internetových učebnicích je již zařazena mezi nejslavnější Arménce všech dob. Byla tam její fotografie, životopis a to, co o ní řekli plukovník Graff, major Anderson a Mazer Rackham. A Ender Wiggin. „Petra se za mě postavila první, přestože tím sama riskovala. Petra mě cvičila, když to nikdo jiný nechtěl dělat. Za všechno, čeho jsem dosáhl, vděčím jí. A při závěrečné misi, kdy bitva střídala bitvu, byla velitelem, na něhož jsem spoléhal.“

Ender nemohl vědět, jak jí ta slova zraní. Určitě ji chtěl ubezpečit, že na ni skutečně spoléhal. Jelikož však znala pravdu, jeho slova jí zněla jako projev soucitu. Zněla jako milosrdná lež.

A teď byla doma. Na žádném jiném místě na Zemi nebyla více cizincem než tady, protože tady se měla cítit doma, ale nešlo to, protože ji vpravdě nikdo neznal. Znali bystrou holčičku, se kterou se rozloučili slzami a statečnými slovy lásky. Znali hrdinku, která se vrátila s aureolou vítězství, která obklopovala každé její slovo a gesto. Ale neznali a nikdy nepoznají dívku, která nevydržela zátěž a uprostřed bitvy jednoduše... usnula. Ztrácela loď, skuteční lidé umírali, a ona spala, protože její tělo už nedokázalo vydržet bdělé. Ta dívka zůstane všem očím skryta. A všem pohledům zůstane skryta také dívka, která sledovala každý pohyb chlapců kolem sebe, hodnotila jejich schopnosti, odhadovala jejich úmysly, odhodlaná využít každou výhodu, kterou může získat, odhodlaná nesklonit se před žádným z nich. Tady se měla znovu stát dítětem - sice starším, ale přesto dítětem. Závislou osobou.

Po devíti letech vybičované ostražitosti mělo být příjemné přenechat starost o vlastní život jiným, ne?

„Maminka chtěla přijet, ale měla strach.“ Otec se pro sebe zasmál, jako by to bylo zábavné. „Rozumíš?“ „Ne“

„Neměla strach z tebe,“ vysvětloval. „Nikdy by nemohla mít strach ze své prvorozené dcery. Ale z kamer. Z politiků. Z davů. Je to žena, která se cítí dobře v kuchyni, ne žena z trhu. Rozumíš?“

Arménštině rozuměla docela dobře, jestli se ptal právě na tohle, protože pochopil, že mu nestačí, mluvil jednodušším jazykem a odděloval slova, aby se v proudu hovoru neztratila. Byla mu za to vděčná, ale zároveň jí bylo trapné, že je na ní tolik vidět, jak takovou pomoc potřebuje.

Nechápala však, že strach z davů mohl zabránit matce, aby po devíti letech přišla přivítat svou dceru.

Petra věděla, že matka se nebojí davů ani kamer. Bála se Petry samotné. Ztracené pětileté holčičky, které už nikdy nebude pět, které při první menstruaci pomohla ošetřovatelka z Flotily, holčičky, k níž se její matka nikdy nesklonila, aby jí pomohla s úkolem, a neučila ji vařit. Vlastně ne, počkat. Pekla s matkou pirožky. Pomáhala válet těsto. Když zavzpomínala, zjistila, že ji matka ve skutečnosti k ničemu důležitému nepustila. Ale Petře to připadalo, že pečce ona. Že jí matka důvěřuje.

Tyto myšlenky ji znovu vrátily k tomu, jak ji Ender nakonec choval jako ve vatě předstíral, že jí věří stejně jako dřív, ale ve skutečnosti si ponechával právo rozhodnout.

A protože ta myšlenka byla nesnesitelná, Petra se podívala z okna auta. „Už jsme v té části města, kde jsem si hrávala?“ „Zatím ne,“ odpověděl otec. „Ale skoro. Maralik ještě pořád není tak velké město.“

„Všechno mi to připadá nové.“

„Ale není to nové. Nic se nemění. Jenom architektura. Arménci sice jsou po celém světě, ale jen proto, že byli donuceni odejít, aby si zachránili život. Arménci jsou svým založením takoví, že zůstávají doma. Hory jsou naše lůno a my se nechceme narodit.“ Tiše se svému žertu zasmál.

Smál se tak pro sebe vždycky? Petře to připadalo spíš jako projev nervozity než veselí. Matka nebyla jediná, kdo z ní měl strach.

Autíčko je konečně dovezlo domů. A Petra konečně poznala, kde je. Ve srovnání s tím, co si pamatovala, jí to tam připadalo malé a sešlé, ale pravda byla taková, že na to místo mnoho let ani nepomyslela. V deseti se jí o něm přestalo zdát. Ale když se teď vrátila, všechno se jí to znovu vybavilo, všechny slzy proplakané v prvních týdnech a měsících v Pozemní škole a potom znovu, když ji odvezli ze Země nahoru do Bitevní školy. Tolik po tom místě toužila, a teď tady konečně zase byla, vrátila se... a uvědomovala si, že už je nepotřebuje, že už o ně vlastně nestojí. Nervózní muž vedle ní nebyl ten vysoký bůh, který se s ní tak hrdě procházel po ulicích Maraliku. A žena, která čekala v domě, nebude ta bohyně, od níž pocházelo teplé jídlo a chladná ruka na čele, když byla Petra nemocná.

Ale neměla jiné místo, kam by mohla jít.

Když Petra vystoupila z auta, matka stála u okna. Otec přitiskl dlaň na snímač a zaplatil. Petra zvedla ruku a maličko na matku zamávala. Na tváři se jí objevil ostýchavý úsměv, který se rychle roztáhl. Matka se také usmála a zamávala jí. Petra vzala otce za ruku a vydala se s ním k domu.

Když přišli blíž, dveře se otevřely. Stál v nich Stefan, její bratr. Nepoznala by ho, pamatovala si ho jen jako dvouleté dítě, které se ještě nez bavilo miminkovských faldíků. A on samozřejmě nemohl znát ji. Díval se na ni stejně rozzářeně jako ty školní děti, radostně vzrušené z toho, že se setkávají se slavnou osobností ve skutečnosti v ní neviděly reálného člověka. Ale byl to bratr, a tak ho objala a on objal ji. „Ty jsi doopravdy Petra!“ vyhrkl.

„A ty jsi doopravdy Stefan!“ odpověděla. Potom se obrátila k matce. Pořád stála u okna a dívala se ven.

„Mami?“

Zena se otočila. Po tváři jí stékaly slzy. „Moc ráda tě zase vidím, Petro.“

Ale neudělala nic, nesnažila se k ní přijít blíž, ani k ní nenatáhla ruce.

„Ale pořád vyhlížíš tu holčičku, která před devíti lety odjela,“ řekla Petra.

Matka propukla v pláč a konečně k ní napřáhla ruce. Petra k ní došla a nechala se obejmout. „Už je z tebe žena,“ zašeptala matka. „Neznám tě, ale mám tě ráda.“

„Já tě mám taky ráda, mami,“ odpověděla Petra. A s radostí si uvědomila, že je to pravda.

Asi hodinu si povídali ve čtyřech a pak, když se probudilo miminko, jich bylo pět. Petra jejich otázky odbývala: „Ale ne, o mně už všechno napsali nebo řekli. Já chci slyšet něco o vás.“ A tak se dozvěděla, že otec stále dělá redaktora učebnic a korektora překladů, a matka je pořád opatrovnice celé čtvrti - dává na všechny pozor, nosí jídlo nemocným, stará se o děti, když si rodiče potřebují něco vyřídit, dá oběd každému dítěti, které přijde. „Vzpomínám, jak jsme jednou s mámou obědvali sami, jen my dva,“ řekl žertem Stefan. „Nevěděli jsme, o čem mluvit, a strašně moc jídla nám zbylo.“

„Takové to bylo, už když jsem byla malá,“ poznamenala Petra. „Pamatuji si, že jsem byla pyšná na to, jak mají ostatní děti mou mámu rády. A zároveň jsem žárlila, že ona má ráda je!“

„Nikdy tolik, jak jsem měla ráda vlastní děti,“ odvětila matka. „Ale přiznávám, že mám děti ráda. Každé je v očích Boha vzácný dar a každé je v mém domě vítáno.“

„Věř mi, poznala jsem několik takových, které bys ráda neměla,“ prohodila Petra.

„Možná,“ připustila matka. Nechtěla se hádat, ale očividně nevěřila, že by se takové dítě mohlo najít.

Miminko zavrňelo a matka si rozeprula blůzu, aby přiložila dítě k prsu.

„Taky jsem tak mlaskala?“ zeptala se Petra.

„Vůbec ne,“ odpověděla matka.

„Jenom jí pověz pravdu,“ ozval se otec. „Budila sousedy.“

„Takže jsem byla nenasyta.“

„To ne, jenom barbar,“ upřesnil otec. „Beze stopy dobrých mravů.“

Petra se rozhodla, že ožehavou otázku nadnese statečně, aby už to měla za sebou. „To malé se narodilo jenom měsíc po uvolnění populačních omezení.“

Otec a matka se na sebe podívali. Matka se zatvářila blaženě, otec sebou škubl. „Ano, víš, moc se nám po tobě stýskalo. Chtěli jsme další holčičku.“

„Mohli jste přijít o práci.“

„Ne hned,“ odvětil otec.

„Arménské úřady si s vynucováním těchto zákonů dávaly odjakživa na čas,“ vysvětlila matka.

„Ale mohlo se stát, že nakonec přijdete o všechno.“

„Ne,“ zavrtila hlavou matka. „Polovinu všeho jsme ztratili, když jsi odjela. Děti jsou všechno. To ostatní není nic.“ Stefan se uchechtl. „Ale když mám hlad, tak to neplatí. Jídlo je něco!“

„Ty máš hlad pořád,“ usmál se otec.

„Jídlo je pořád něco,“ namítl Stefan. Zasmáli se, ale Petra na Stefanovi poznala, že si nedělá žádné iluze o tom, co by narození tohoto dítěte znamenalo. „Je dobře, že jsme tu válku vyhráli.“

„Lepší, než kdybychom prohráli,“ poznamenal Stefan.

„Je příjemné mít to malé a zároveň dodržovat zákon,“ shrnula matka.

„Ale holčičku stejně nemáte.“

„Ne,“ uznal otec. „Máme našeho Davidka.“

„Nakonec jsme holčičku ani nepotřebovali,“ podívala se na ni matka. „Ty ses nám vrátila.“

Ne tak docela, pomyslela si Petra. A ne na dlouho. Za čtyři roky, možná ještě za mň, odejdu na univerzitu. Pak už vám nebudu chybět, protože budete vědět, že nejsem ta holčička, kterou máte rádi, ale jenom veterán drsné vojenské školy, v níž, jak se ukázalo, se bojovalo v opravdových bitvách, a proto má ta dívka teď ruce od krve.

Asi za hodinu se začali trousit sousedé, příbuzní a otcovi přátelé z práce, a bylo už po půlnoci, když byl otec nucen vyhlásit, že další den není státní svátek a že se potřebuje aspoň trochu vyspat, než půjde do práce. Přesto trvalo skoro hodinu, než všechny vystrkali z domu. Tou dobou Petra toužila po jediném: schoulit se na posteli a schovat se před světem přinejmenším na týden.

Ale do večera dalšího dne Petra věděla, že musí někam ven. Nezapadala do běhu domácnosti. Jistě, matka ji měla ráda, ale její život se točil kolem malého dítěte a čtvrti, v níž žila. Sice se snažila si s ní povídat, ale Petra poznala, že ji rozptyluje, že by se jí ulevilo, kdyby chodila přes den do školy jako Stefan a vracela se až v určený čas. Petra to pochopila a ještě ten den večer oznámila, že se chce přihlásit do školy a další den do ní začít chodit.

„Lidé z MF říkali, že bys snad mohla jít přímo na univerzitu,“ podotkl otec.

„Je mi čtrnáct,“ odpověděla Petra. „A mám vážné mezery ve vzdělání.“

„Vždyť nezná ani Psa,“ postěžoval si Stefan.

„Cože?“ nechápal otec. „Jakého psa?“

„Psa. Tu skupinu. Vždyť víš.“

„Velmi populární skupina,“ vysvětlovala matka. „Kdybys je slyšel, přivezl bys jim auto, aby vyklepali karosérii.“

„Tak toho Psa,“ pochopil otec. „Já ale myslím, že Petra mluvila o jiném vzdělání.“

„Vlastně ani ne,“ usoudila Petra.

„Ona je jako z jiné planety,“ pokračoval Stefan. „Včera večer jsem zjistil, že nezná vůbec nikoho.“

„Já jsem z jiné planety. Přesněji řečeno z asteroidu.“

„Ovšem,“ přikývla matka. „Potřebuješ srůst se svou generací.“

Petra se usmála, ale v nitru sebou škubla. Se svou generací? Neměla žádnou generaci kromě několika tisíc dětí, které kdysi byly v Bitevní škole a teď, roztroušené po celém povrchu Země, se snažily najít v mírovém světě místo, kam patří. Petra brzy zjistila, že se školou to nebude jednoduché. Nepřebíraly se tam vojenské dějiny a vojenská strategie.

Matematika byla na žalostné úrovni ve srovnání s tím, co už zvládla v Bitevní škole, ale v literatuře a mluvnici byla vyložena mimo. Měla dětskou znalost arménštiny, a třebaže plyně ovládala verzi angličtiny, již se mluvilo v Bitevní škole - včetně slangu, který tam děti používaly -, věděla jen málo o gramatice a vůbec nerozuměla promíchanému, arménskoanglickému slangu, kterým spolu tyto děti ve škole komunikovaly.

Všichni na ni samozřejmě byli moc hodní.

Nejpopulárnější děvčata si ji okamžitě přivlastnila a učitelé se k ní chovali jako k celebritě. Petra se nechala všude vodit a všechno si ukazovat. Přitom velice pečlivě sledovala brebentění svých nových kamarádek, aby pochytila jejich slang a odposlouchala nuance školní angličtiny a arménštiny. Věděla, že zanedlouho populární dívky omrzí - obzvláště až přijdou na to, že je za všech okolností upřímná. Petra si tuto svou vlastnost uvědomovala a nehdala na ní nic měnit.

Už si zvykla na to, že lidé, jinž záleží na společenské hierarchii, ji obvykle nakonec začnou nenávidět, nebo - pokud jsou chytří - se jí začnou bát, protože jejich sebevědomí v její přítomnosti dlouho neobstojí. Opravdové přátele si získá až během několika dalších týdnů - pokud se tady samozřejmě najde někdo, kdo ji dokáže ocenit takovou, jaká je. Nijak zvláště ji na tom nezáleželo. Všechna přátelství, která tu mohla navázat, a všechny zdejší společenské problémy jí připadaly bezvýznamné. Tady nebylo v sázce nic, kromě společenského života a akademické budoucnosti každého studenta - ale co na tom? Veškeré předchozí Petřino vzdělávání se dělo ve stínu války, v situaci, kdy na výsledku jejího studia a na kvalitě jejích dovedností závisel osud lidstva. Co na tom teď záleželo? Bude si čist arménskou literaturu proto, že se chce naučit arménsky, ne proto, že by podle ní mělo opravdový význam, co si vystěhovalci jako mysleli o životě dětí v dávno minulé éře nějaké vzdálené země.

Jediné, co na škole opravdu milovala, byl tělocvik. Mít při běhu oblohu nad hlavou a před sebou rovnou dráhu, moci běžet a běžet jen tak pro radost, bez hodiniek odměřujících čas přidělený aerobnímu cvičení - takový luxus! Fyzicky nemohla s většinou ostatních dívek soupeřit. Nějaký čas potrvá, než se její tělo přebuduje podle nároků vyšší gravitace. MF sice dělala všechno možné pro to, aby těla vojáků za dlouhé měsíce a roky strávené ve vesmíru příliš nezakrněla, ale připravit člověka pro život na povrchu planety mohlo jen to, že tam žil. Petře však nevadilo, že v každém závodě dobíhá mezi posledními, nebo že nedokáže přeskóčit ani nejnižší překážku. Bylo příjemné jenom to, že mohla volně běžet, a její slabost před ní alespoň stavěla cíle. Zanedlouho už s nimi bude moci závodit. To byl jeden z vrozených aspektů její povahy, který jí předtím pomohl do Bitevní školy - soutěžení ji nijak zvláště nezajímalo, neboť vždycky vycházela z předpokladu, že pokud se jedná o něco důležitého, najde cestu, jak zvítězit.

A tak si zvykla na nový život. Během několika týdnů mluvila arménsky plyně a naučila se místní slang. Přesně jak čekala, přibližně ve stejnou dobu přestala být zajímavá pro oblíbená děvčata a o několik týdnů později vůči ní ochladla i ta chytrá. Našla si kamarády mezi rebely a těmi, kteří nezapadali. Zanedlouho již měla kroužek důvěrných přátel a spiklenců, jemuž říkala „družina“ podle výrazu, který se v Bitevní škole používal pro blízké přátele, soukromou armádu. Nebyla velitelem ani ničím podobným, všichni k sobě byli loajální, všichni si byli navzájem rovni a bavili se žertíky na účet učitelů a ostatních studentů. Když si ji zavolał školní poradce, aby ji sdělil, že si vedení dělá čím dál větší starosti, že Petra se ve škole spolčuje se špatnými živly, poznala, že je v Maraliku skutečně doma.

Jednou přišla ze školy dornů a zjistila, že hlavní vchod je zamčený. Neměla u sebe klíč od domu - v jejich čtvrti ho

nenosil nikdo, protože nikdo nezamykal, a když bylo hezky, ani se nezavíraly dveře. Slyšela, že miminko uvnitř pláče, a tak nechtěla volat matku k předním dveřím, aby jí přišla otevřít. Raději obešla dům zezadu a vstoupila přímo do kuchyně. Matku tam našla přivázanou k židli, s ústy zacpanými roubíkem a zoufalýma očima vytřeštěným strachem. Dřív, než Petra stačila zareagovat, jí někdo přitiskl na ruku uspávací náplast a ona se pohroužila do tmy, aniž zahlédla, kdo to udělal.

KAPITOLA 2 FAZOLEK

Komu: Lockeepinoza@polnet.gov Od: Camrajnagar@ifcom.gov Předmět: Již mi nepište
Pane Petře Wiggine!

Opravdu jste se domníval, že nedisponuji dostatečnými zdroji, abych zjistil, kdo jste? Možná jste autorem „Lockova návrhu“, což vám propůjčuje pověst mírotvůrce, ale zároveň jste momentální nestabilitu světa částečně zapříčinil tím, jak štvavě jste využil identitu své sestry coby Démosthena. Nedělám si žádné iluze o Vašich motivech.

Je od Vás nestoudné navrhnout, abych riskoval neutralitu Mezinárodní flotily v zájmu ovládnutí dětí, jejichž vojenská služba pro MF skončila. Jestliže se pokusíte přinutit mne k tomu tím, že zmanipulujete veřejné mínění, odhalím, že používáte jak Lockovu, tak Démostenovu identitu.

Změnil jsem svou adresu a informoval jsem našeho společného přítele, aby se již nepokoušel zprostředkovat komunikaci mezi námi. Jediná útěcha, kterou si z mého dopisu můžete vzít, je tato: MF nezasáhne proti těm, kdo se snaží získat nadvládu nad jinými zeměmi a národy - tedy ani proti Vám.

Camrajnagar

Zmizení Petry Arkanianové z jejího arménského domova se dostalo do hlavních zpráv na celém světě. Titulky byly plné obvinění, která chrlila Arménie na adresu Turecka, Ázerbajdžánu a všech ostatních turecky mluvících zemí, a buď odměřeného nebo ohnivého odmítání odpovědnosti a protiobviňování z druhé strany. Objevily se plačtivé rozhovory s Petřinou matkou, jediným svědkem události, která byla přesvědčená, že únosci byli Ázerbajdžánci. „Znám jejich jazyk a přízvuk, to oni mi dcerku odvezli!“

Fazolek trávil se svou rodinou druhý den dovolené na pláži ostrova Ithaka, ale tady šlo o Petru, proto s bratrem Nikolajem živě procházel zprávy na síti a sledoval reportáže. Oba záhy dospěli ke stejnému závěru: „Nebyl to žádný turecký národ,“ prohlásil Nikolaj před rodiči. „To je jasné.“

Otec, který působil mnoho let ve vládě, s tím souhlasil. „Praví Turci by si dali záležet na tom, aby nemluvili jinak než rusky.“

„Nebo arménsky,“ dodal Nikolaj.

„Žádný Turek nemluví arménsky,“ namítla matka. Měla samozřejmě pravdu, protože praví Turci by se arménštinu nikdy neráčili učit, a ti v tureckých zemích, kteří arménsky uměli, samozřejmě nebyli praví Turci a nikdo by jim nesvěřil tak ožehavý úkol, jakým byl únos vojenského génia.

„Tak kdo to udělal?“ zeptal se otec. „Nějací provokatéři, kteří se snaží rozdmýchat válku?“

„Já bych vsadil na arménskou vládu,“ prohlásil Nikolaj. „Možná jí chtějí světit velení své armády.“

„Proč by ji unášeli, když ji mohli otevřeně zaměstnat?“ zeptal se otec.

„Kdyby ji vzali ze školy oficiálně, všem by tím oznámili, že Arménie má vojenské záměry,“ odpověděl Nikolaj. „Mohlo by to vyprovokovat sousední Turecko nebo Ázerbajdžán k preventivním opatřením.“

To, co řekl Nikolaj, bylo okrajovou možností, ale Fazolek tomu nevěřil. Předvídal tuto eventualitu už mnohem dřív, když ještě byly všechny vojensky nadané děti ve vesmíru. V té době představoval hlavní nebezpečí Polemarchos a Fazolek napsal anonymní dopis vůdcům dvou vlivných názorových směrů Země, Lockovi a Démosthénovi, v němž je vyzval, aby dostali všechny děti z Bitevní školy zpátky na Zemi, protože jinak by je Polemarchovy síly mohly ve válce Ligy zajmout nebo zlikvidovat. Varování tenkrát splnilo účel, ale teď, když byla válka Ligy minulostí, příliš mnoho vlád začalo uvažovat a jednat s přehnaným uspokojením, jako by ve světě byl uzavřen mír a ne křehké příměří. Fazolkova původní analýza stále platila. Rusko stálo za Polemarchovým pokusem o převrat ve válce Ligy a Rusko pravděpodobně také stálo za únosem Petry Arkanianové.

Přesto neměl žádný konkrétní důkaz na podporu této teorie a nevěděl, jak jej získat - když teď nebyl v žádném zařízení Flotily, neměl přístup k vojenským počítačovým systémům. Proto si nechal svou skepsi pro sebe a obrátil to v žert. „Já nevím, Nikolaji. Protože tento únos ještě víc destabilizuje situaci, musel bych říct, že jestli se jí zmocnila vlastní vláda, dokazuje to, že ji opravdu moc potřebují, protože to byla pěkná pitomost.“

„A když nejsou pitomí, kdo to tedy udělal?“ zeptal se otec.

„Někdo, kdo má dost ctižádosti, aby bojoval a zvítězil, a je dost chytrý, aby věděl, že potřebuje geniálního velitele,“ prohlásil Fazolek. „A je buďto dost velký, nebo dost neviditelný či dost vzdálený od Arménie, aby si nemusel lámat hlavu důsledky, které její únos bude mít. Dokonce bych se vsadil, že ten, kdo se jí zmocnil, by si spokojeně mmul ruce, kdyby na Kavkaze vypukla válka.“

„Podle tebe to zesnovala nějaká sousední velká a mocná země?“ otázal se otec. V blízkosti Arménie samozřejmě byla jen jedna velká a mocná země.

„Je to možné, ale těžko říct,“ odvětil Fazolek. „Každý, kdo potřebuje velitele jako Petra, má zájem na tom, aby ve světě vládl chaos. Když je chaos dost velký, může se nahoru dostat kdokoli. Je dost stran, které mohou proti sobě hrát.“ A teď, když to vyslovil, tomu Fazolek opravdu začal věřit. To, že Rusko bylo před válkou Ligy nejagresivnějším státem, ještě neznamenal, že se do hry nezapojí jiné země.

„Ve světě, který se ocitl v chaosu, zvítězí armáda s nejlepším velitelem,“ dovodil Nikolaj.

„Jestli chceš najít únosce, hledej zemi, která nejvíc mluví o míru a usmíření,“ dodal Fazolek, který si s tou myšlenkou pohrával a říkal všechno, co mu přišlo na mysl.

„Jsi moc velký cynik,“ namítl Nikolaj. „Ten, kdo mluví o míru a usmíření, může jednoduše chtít mír a usmíření.“

„Dobře se dívej - země, které se nabízejí jako arbitři sporu, si myslí, že by měly vládnout světu, a berou to jen jako jeden tah ve hře.“

Otec se rozesmál. „Na to příliš nesázej. Většina zemí, které se vždycky nabízejí jako arbitři, se snaží získat ztracené postavení, ne získat novou moc. Francie, Amerika, Japonsko. Pořád se do všeho pletou, protože kdysi se mohly opřít o velkou moc a ještě nepochopily, že už ji nemají.“

Fazolek se usmál. „To nikdy nevíš. Už jen skutečnost, že odmítají svou účast na únosu, mě nutí považovat je za kandidáty o to pravděpodobnější.“

Nikolaj se rozesmál a dal mu za pravdu.

„To je ta potíž, když má člověk doma dva absolventy Bitevní školy,“ vzdychl otec. „Myslíte si, že když rozumíte vojenskému uvažování, rozumíte i politickému.“

„Všechno to jsou jenom manévry a uhýbání před bojem, dokud nezískáš drtivou převahu,“ řekl Fazolek.

„Ale jde také o vůli vládnout,“ prohlásil otec. „A třebaže v Americe, Francii a Japonsku jsou jednotlivci s vůlí vládnout, v lidech není. Jejich vůdci je nikdy neuvedou do pohybu. Musíš hledat mezi zeměmi si rovnými. Mezi agresivními národy, které si myslí, že mají důvod k ukřivděnosti, že jsou podceňované. Mezi válekychtivými a prchlivými.“

„Celý národ války chtivých a prchlivých lidí?“ zeptal se Nikolaj.

„To mi připomíná Athény,“ ozval se Fazolek.

„Národ, který takto přistupuje k jiným národům,“ objasnil otec. „Několik zemí, které si zakládají na své příslušnosti k islámu, by mělo povahu na takovou hru, ale nikdy by neunesly křesťanskou dívku, aby ji postavily do čela své armády.“

„Třeba ji unesly proto, aby ji nemohla využít její rodná země,“ nadhodil Nikolaj. „Což nás přivádí zpět k sousedům Arménie.“

„Je to zajímavý rébus,“ prohlásil Fazolek. „Můžeme jej vyřešit později, až budeme tam, kam odjedeme.“

Otec s Nikolajem se na něho podívali jako na blázna. „My někam jedeme?“ divil se otec.

Ale matka pochopila. „Unášejí absolventy Bitevní školy. Nejenom to, ale členy Enderova týmu, který bojoval ve skutečných bitvách.“

„A jednoho z nejlepších.“

Otec byl nedůvěřivý. „Jeden incident ještě neznamená sérii.“

„Já odmítám čekat, kdo bude další,“ řekla matka. „Raději si pak budu připadat hloupě, že jsem reagovala přehnaně, než si vyčítat, že jsme se tou možností nezabývali.“

„Počkejme několik dní,“ navrhl otec. „Uvidíte, že se to přežene.“

„Čekáme už šest hodin,“ opáčil Fazolek. „Jestli jsou únosci trpěliví, udeří znovu až za několik měsíců. Ale jestli jsou netrpěliví, už zahájí akci namířenou proti všem cílům. Je klidně možné, že Nikolaj a já nejsme někde v pytlí jen proto, že jsme jim zhatili plány odjezdem na dovolenou.“

„Anebo jim to, že jsme tady na ostrově, dává skvělou příležitost,“ doplnil ho Nikolaj.

„Otče,“ obrátila se matka k manželovi, „co kdybys někam zavolał, aby nám poskytl ochranu?“

Otec zaváhal.

Fazolek věděl proč. Hrála se složitá politická hra. Všechno, co teď otec udělá, může mít vliv na celou jeho další kariéru.

„Nebudou to brát tak, že žádáš zvláštní privilegia pro sebe,“ poznamenal Fazolek. „Nikolaj a já jsme vzácný národní poklad. Dá se snadno doložit, že premiér to několikrát zopakoval. Oznámit do Athén, kde jsme, a navrhnout, aby nám poskytl ochranu a odvezli nás odsud, je dobrý nápad.“

Otec sáhl po mobilním telefonu.

Bylo mu sděleno, že systém je přetížený.

„A je to tady,“ řekl Fazolek. „Nedovedu si představit, jak by tady na Ithace mohl být systém přetížený. Potřebujeme nějaký člun.“

„Letadlo,“ žádala matka.

„Člun,“ trval na Fazolkově návrhu Nikolaj. „Ale ne z půjčovny. Nejspíš čekají, až jim sami padneme do rukou, aby se vyhnuli boji.“

„V několika sousedních domech mají člun,“ vzpomněl si otec. „Ale nikoho z těch lidí neznáme.“

„Oni znají nás,“ zdůraznil Nikolaj. „Hlavně Fazolka. Jsme přece váleční hrdinové.“

„Jenže kterýkoli z okolních domů by mohl být ten, ze kterého nás sledují,“ namítl otec. „Pokud nás sledují. Nemůžeme věřit nikomu.“

„Pojďme se převléknout do plavek,“ navrhl Fazolek. „Vydeme na pláž a půjdeme po ní co nejdál to půjde. Potom to vezmeme do vnitrozemí a najdeme někoho, kdo vlastní člun.“

Protože lepší plán nikdo neměl, ihned se do toho pustili. Do dvou minut byli venku, bez peněženek či kabelek, třebaže otec s matkou si zastrčili několik identifikačních dokladů a kreditních karet do plavek. Fazolek a Nikolaj se smáli a popichovali jako vždycky, matka s otcem se drželi za ruce, tiše si povídali a usmívali se na syny... jako obvykle. Žádné známky neklidu. Nic, co by mohlo případné pozorovatele vyburcovat k akci.

Ušli po pláži asi půl kilometru, když uslyšeli výbuch - hlasitý, jako by to bylo blízko - a zacloumala jimi tlaková vlna.

Matka upadla. Otec jí pomohl vstát. Fazolek a Nikolaj se ohlédlí.

„Třeba to nebyl náš dům,“ zadoufal Nikolaj.

„Rozhodně bychom se neměli vracet, abychom se podívali,“ poznamenal Fazolek.

Dali se do klusu. Přizpůsobili rychlost matce, která trochu kulhala, jak si při pádu jedno koleno odřela a druhé podvrtla. „Běžte napřed,“ pobízela je.

„Mami,“ vrtěl hlavou Nikolaj, „když unesou tebe, bude to stejné, jako by unesli nás, protože uděláme všechno, co budou chtít, abychom tě dostali zpět.“

„Oni nás nechtějí unést,“ prohlásil Fazolek. „Petru chtěli využít. Mě chtějí mít mrtvého.“

„To ne!“ zvolala matka.

„Má pravdu,“ přidal se otec. „Přece nevyhodíš dům do povětří, když chceš jeho obyvatele unést.“

„Ale my nevíme určitě, zda to byl náš dům!“ nedala se matka.

„Mami, to je základní strategie,“ vysvětlil Fazolek. „Zničit každý prostředek, který nemůžeš ovládnout, aby jej nemohl využít nepřítel.“

„Jaký nepřítel? Řecko nemá žádné nepřátele!“

„Když někdo chce vládnout světu, jsou pro něho nepřátelé všichni,“ řekl Nikolaj.

„Myslím, že bychom měli běžet rychleji,“ nadhodila matka.

Poslechli ji.

Fazolek v běhu uvažoval o tom, co řekla matka. Nikolaj měl samozřejmě pravdu v tom, co jí odpověděl, ale jemu přesto vrtalo hlavou: Řecko možná nemá nepřátele, ale já je mám. Někde na tomto světě je živý Achilles. Teoreticky by měl být pod dohledem, zavřený, protože je duševně nemocný, protože znovu a znovu vraždil. Graff slíbil, že se už nikdy nedostane na svobodu. Jenže Graffa postavili před vojenský soud - sice ho pak zprostili obvinění, ale z armády odešel. Teď je ministrem pro kolonizaci, takže už nemůže ze své funkce zajistit, aby byl dodržen jeho slib ohledně Achilla. A jestli Achilles po něčem touží, je to moje smrt.

Unést Petru, to je něco, co by Achilla určitě napadlo. A jestli se dostal do takového postavení, aby to mohl zařídit - jestli ho nějaká vláda nebo skupina poslouchá - pak by pro něho bylo vcelku jednoduché poslat tytéž lidi, aby zabili Fazolka.

Nebo by u toho Achilles chtěl být osobně?

Nejspíš ne. Achilles nebyl sadista. Neváhal zabít vlastníma rukama, když to potřeboval, ale nikdy by se nevystavil riziku. Zabíjet z dálky by dokonce bylo lepší. Používat jiné ruce, aby dělaly špinavou práci za něho.

Kdo jiný mohl mít zájem na Fazolkově smrti? Každý jiný nepřítel by se snažil ho zajmout. Výsledky jeho testů z Bitevní školy byly od soudního procesu s Graffem veřejně známé. Armáda každé země věděla, že je dítětem, které v mnoha směrech překonalo samotného Endera. O něho by byl největší zájem. A zároveň by z něho měli největší strach, kdyby byl ve válce jejich protihráčem. Zabít ho mohl chtít kdokoli, pokud by věděl, že ho nemůže přetáhnout na svou stranu. Ale nejdřív by se ho pokusili získat.

Jenom Achilles by byl raději, kdyby byl Fazolek mrtvý.

Rodině však o těchto svých úvahách neřekl nic. Jeho obavy z Achilla by působily příliš paranoidně. Ani on sám si nebyl jistý, zda jim věří. A přesto si byl každým krokem jistější, jak tak běžel po pláži vedle rodičů a bratra, že ten, kdo unesl Petru, byl tak či onak pod Achillovým vlivem.

Uslyšeli motory dřív, než helikoptéry spatřili. Nikolaj zareagoval okamžitě: „Do vnitrozemí!“ vykřikl. Zamířili k nejbližšímu dřevěnému schodišti, které stoupalo z pláže na skálu.

Byli teprve v jeho polovině, když se helikoptéry objevily. Nemělo smysl snažit se schovat. Jedna helikoptéra přistála na pláži pod nimi, druhá nahoře na útesu.

„Dolů to půjde snadněji než nahoru,“ usoudil otec. „A ty helikoptéry mají výsostné znaky řecké armády.“

Jelikož to všichni věděli, Fazolek nepovažoval za nutné připomínat, že Řecko je členem Nové Varšavské smlouvy, takže je klidně možné, že stroj řecké armády se řídí pokyny ruského velení.

Mlčky se vrátili po schodech na pláž. Střídavě prožívali pocity naděje, zoufalství a strachu.

Vojáci, kteří vyskákali z helikoptér, měli uniformy řecké armády.

„Alespoň se nesnaží předstírat, že jsou Turci,“ poznamenal Nikolaj.

„Ale odkud by se řecká armáda dozvěděla, že nám má přijít na pomoc?“ zeptala se matka. „Od toho výbuchu uplynulo sotva několik minut.“

Odpověď dostali poměrně brzy, jen co sešli na písek. Plukovník, kterého otec trochu znal, jim přišel naproti a zasalutoval jim. Ne, zasalutoval Fazolkovi, s úctou, jakou si zaslouží veterán války s termiřany.

„Přináším vám pozdravy od generála Thrakose,“ promluvil. „Přiletěl by osobně, ale když přišla výstraha, nebylo času nazbyt.“

„Plukovníku Dekanosi, domníváme se, že našim synům hrozí nebezpečí,“ řekl otec.

„Uvědomili jsme si to hned, jak jsme se dozvěděli o únosu Petry Arkanianové,“ prohlásil Dekanos. „Nebyli jste však doma, a tak nám trvalo několik hodin, než jsme zjistili, kde vás najdeme.“

„Slyšeli jsme nějaký výbuch,“ ozvala se matka.

„Kdybyste byli uvnitř, byli byste mrtví stejně jako lidé z okolních domů,“ přikývl Dekanos. „Armáda zajišťuje celou oblast. Poslali jsme patnáct helikoptér. Doufali jsme, že vás najdou - anebo dopadnou pachatele, kdybyste byli mrtví. Oznámil jsem již do Athén, že jste živí a zdraví.“

„Rušili mi mobilní telefon.“

„Ten, kdo to udělal, má velice dobrou organizaci,“ řekl Dekanos. „Ukázalo se, že během několika hodin bylo po Petře Arkanianové uneseno devět dalších dětí.“

„Kdo?“ zajímal se Fazolek.

„Jména zatím neznám,“ odpověděl Dekanos. „Jenom počet.“

„Bylo některé z dětí zabito?“ zeptal se Fazolek.

„Ne,“ zavrtil hlavou Dekanos. „Alespoň jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Proč potom vyhodili do vzduchu náš dům?“ nechápala matka.

„Kdybychom věděli proč, věděli bychom také kdo. A naopak.“

Připásali je k sedadlům. Helikoptéra se vznesla z pláže - ale nevystoupala příliš vysoko. Ostatní helikoptéry se seřadily kolem nich a nad nimi. Vznikla tak letecká eskorta.

„Pozemní jednotky pokračují v pátrání po pachatelích,“ uzavřel Dekanos. „Ale naší nejvyšší prioritou je váš život.“

„Vážíme si toho,“ kývla matka.

Ale Fazolek tak vděčný nebyl. Jistě, řecká armáda je ukryje a bude je bedlivě střežit. Ale i kdyby udělala nevímco, jedno udělat nemohla

- zatajit informaci o místě jejich pobytu před řeckou vládou jako takovou. A řecká vláda byla součástí Nové Varšavské smlouvy, kterou po generace, již v dobách před válkou s termi'tany, ovládalo Rusko. Proto bude Achilles - pokud za tím byl Achilles a pokud pracoval pro Rusko

- schopen zjistit, kde jsou. Fazolek věděl, že mu nestačí být pod ochranou. Potřeboval opravdový úkryt, kde ho nedokáže najít žádná vláda, kde nikdo kromě něho nebude znát jeho totožnost.

Potíž tkvěla v tom, že byl stále jenom dítě, a navíc slavné dítě. Při jeho mládí a proslulosti bylo prakticky nemožné, aby se světem pohyboval bez povšimnutí. Potřeboval pomoc. Proto musel prozatím zůstat pod ochranou armády a jednoduše doufat, že se mu podaří zmizet dřív, než se Achilles k němu dostane.

Pokud za tím stál Achilles.

KAPITOLA 3

VZKAZ VLÁHY

Komu: Carlottaagape@vatican.netradysesstrynez Od: Graffpilgrimage@colmin.gov Předmět: Nebezpečí

Nemám ponětí, kde jste, a to je dobře, protože mám za to, že Vám hrozí vážné nebezpečí. Čím těžší je najít vás, tím lépe.

Jelikož již nepůsobím u MF, nemám aktuální informace o tom, co se tam děje. Ale zprávy jsou plné únosů většiny dětí, které s Enderem sloužily ve Velitelské škole. Mohl to udělat kdokoli, není nouze o země a skupiny, které by mohly takový plán vymyslet a uskutečnit. Možná však nevíte, že jedno dítě se unést nepokusili. Od svého přítele jsem se dozvěděl, že plážový domek na Ithace, v němž trávil dovolenou Fazolek s rodinou, byl jednoduše vyhozen do vzduchu s takovou razancí, že byly srovnány se zemí také sousední domy a nikdo v nich nepřežil. Fazolkovi a jeho rodině se podařilo uniknout a jsou pod ochranou řecké armády. Údajně je to tajemství, aby si atentátníci mysleli, že uspěli, ale skutečnost je taková, že řecká vláda je stejně jako většina vlád děravá jako cedník, pokud jde o utajení informací. Je pravděpodobné, že atentátníci již vědí o Fazolkově poloze víc než já.

Na Zemi je jen jeden člověk, který by byl raději, kdyby byl Fazolek mrtvý.

To znamená, že lidé, kteří dostali Achilla z toho ústavu pro duševně choré, se dostali do situace, kdy jej nemohou pouze využívat - on rozhoduje za ně, nebo alespoň ovlivňuje jejich rozhodnutí do té míry, aby vyhovovala jeho soukromým zájmům.

Hrozí Vám vážné nebezpečí. A Fazolkovi ještě větší. Musí se začít skrývat a nemůže to dělat sám. Jediné, co mne napadá, jak zachránit jeho a Váš život, je poslat vás pryč z planety. Během několika měsíců vypravíme první kolonizační loď. Pokud budu vaši pravou identitu znát pouze já, můžeme vás bezpečně chránit až do startu. Musíme však co nejrychleji dostat Fazolka z Řecka. Jste se mnou zajedno?

Nesdělujte mi, kde jste. Najdeme způsob, jak se setkat.

Za jak pitomou ji považovali?

Petře trvalo jen asi půl hodiny, než poznala, že tito lidé nejsou Turci. Ne že by byla nějaký odborník na turečtinu, ale jak spolu žvanili, každou chvíli jim uklouzlo ruské slovo. Ruský sice rovněž nerozuměla, až na několik slov převzatých do arménštiny, i v azerbajdžánštině byla taková převzatá slova, jenže když člověk řekne převzaté ruské slovo v arménštině, dá mu arménskou výslovnost. Tihle šašci přecházeli do přirozeně znějícího ruského přízvuku, když na tato slova narazili. Musela by být gibbon ze zvláštní školy, aby nepoznala, že turecká maska není nic víc než maska.

Když usoudila, že ví všechno, co se mohla dozvědět posloucháním s očima zavřenýma, promluvila obecným jazykem:

„Už jsme přešli Kavkaz? Kdy se budu moct vyčurat?“

Někdo si ulevil sprostým slovem.

„Ne, já chci čurat,“ odpověděla. Otevřela oči a zamžourala. Byla na podlaze nějakého pozemního vozidla. Zkusila se posadit.

Nějaký muž ji nohou přitlačil zpátky k podlaze.

„To je fakt chytré. Dokud jedeme po cestě, můžete mě schovávat, ale jak mě dostanete do letadla, aby si toho nikdo nevšímal? Chcete, abych vyšla z auta a chovala se normálně, aby nikdo nezačal vyvádět, nebo snad ne?“

„Budeš se tak chovat, až ti to nařídíme, nebo tě zabijeme,“ pohrozil muž s těžkou nohou.

„Kdybyste měli dovoleno mě zabít, byla bych mrtvá už v Maraliku.“ Začala se znovu zvedat. Noha ji opět přišlápla.

„Dobře mě poslouchajte,“ řekla. „Byla jsem unesena, protože někdo chce, abych mu připravila plán války. To znamená, že mě čekají hlavouni. Nejsou tak pitomí, aby si mysleli, že ze mě dostanou něco slušného, pokud sama nebudu chtít spolupracovat. Proto by vám nedovolili zabít mou matku. Takže když jim řeknu, že neudělám nic, dokud nebudu mít vaše koule v papírovém pytlíku, jak dlouho myslíte, že se budou rozhodovat, co je pro ně důležitější? Moje hlava nebo vaše koule?“

„Ale my máme dovoleno tě zabít.“

Trvalo jí jen několik okamžiků, než přišla na to, proč by takoví idioti mohli dostat podobné oprávnění. „Pouze ve chvíli,

kdy by reálně hrozilo, že mě někdo osvobodí. V tom případě by jim vyhovovalo víc, kdybych byla mrtvá, než aby mě mohl využít někdo jiný. Uvidíme, jak to obhájíte tady, na ranveji letiště v Gjuniri.“

Tentokrát zaznělo jiné neslušné slovo.

Někdo vychrlil celou větu rusky. Z intonace a kousavého smíchu, který následoval, pochopila hlavní myšlenku.

„Varovali tě, že je génus.“

Génus, to určitě. Jestliže byla tak chytrá, proč nepředpokládala, že se někdo bude chtít zmocnit dětí, které vyhrály válku? Ano, děti. Muselo jich být víc, nejenom ona, protože ona byla na seznamu příliš hluboko, než aby si někdo odjinud než z Arménie vybral jen a pouze ji. Když našla přední dveře zavřené, měla běžet na policii, místo aby se loudala k zadním. To, že zamkli přední dveře, byla další chyba, kterou udělali. V Rusku se musí zamykat nejspíš si mysleli, že je to normální. Měli se lip připravit. Jí to samozřejmě v nynější situaci stejně nebylo nic platné, jenom poznala, že nejsou natolik pozorní a chytří. Unést někoho, kdo si nedává pozor, umí každý.

„Tak Rusko chce hrát o světovou nadvládu?“

„Zavři hubu,“ obořil se na ni muž, který seděl na sedadle před ní“

„Neumím rusky, víte, a takhle se nic nenaučím.“

„Ani nemusíš,“ ujistila ji nějaká žena.

„Není to ironie?“ odvětila Petra. „Rusko plánuje převzít vládu nad světem, ale musí při tom mluvit anglicky.“

Noha, kterou měla na břiše, přitlačila.

„Vzpomeň si na koule v pytlíku,“ pohrozila.

Chvilí se nedělo nic, potom se noha zvedla.

Petra se posadila. Tentokrát jí v tom nikdo nebránil.

„Sundejte mi tu pásku, abych si mohla sednout pohodlně. Dělejte! V téhle pozici mě bolí ruce. To jste se od dob KGB nic nenaučili? Lidem, kteří jsou v bezvědomí, není nutné přerušovat krevní oběh. Silným ruským hromotlukům by nemělo dělat větší problémy přemoci čtrnáctiletou arménskou dívku.“

Než se nadála, páska byla pryč a ona seděla vedle Těžké nohy a chlapíka, který se na ni ani jednou nepodíval, zato neustále vyhlížel ven z levého okna, pak z pravého a pak zase z levého. „Tak tohle je letiště v Gjuniri?“

„Ty ho snad nepoznáváš?“

„Nikdy jsem tady nebyla. A kdy taky? V životě jsem letěla letadlem jenom dvakrát, jednou z Jerevanu, když mi bylo pět, a potom zpátky, o devět let později.“

„Poznala, že je to Gjuniri, protože je to nejbližší letiště, které se nevyužívá pro komerční provoz,“ prohlásila žena.

Mluvila naprosto bezbarvě, ani pohrdavě ani uctivě. Prostě... apaticky.

„Který chytrák to vymyslel? Zajetí generálové nejsou zas až tak skvělí stratégové.“

„Za prvé, proč si myslíš, že by nám to někdo řekl?“ obrátila se na ni žena. „Za druhé, co kdybys byla zticha a počkala si, až se v patřičný čas dozvíš všechno podstatné?“

„Protože jsem veselý užvaněný extrovert, který si rád hledá přátele,“ odpověděla Petra.

„Protože jsi panovačný všetečný introvert, který rád vytáčí lidi.“

„Vida, přece jen jste studovali.“ : „Ne, stačí se dívat.“ Ta žena nakonec měla smysl pro humor. Možná.

„Měli byste se modlit, abyste se dostali přes Kavkaz, než budete mít co do činění s arménským letectvem.“

Těžká noha vyrazil posměšné frknutí. Znamenalo to, že nedokáže rozlišit ironii.

„Jistě, nejspíš budete mít jen malé letadlo a pravděpodobně poletíme přes Černé moře. To znamená, že satelity MF budou vědět přesně, kde jsem.“

„Ty už nepatříš k MF,“ prohlásila žena.

„To znamená, že je jim fuk, co se s tebou děje,“ přisadil si Těžká noha.

V tu chvíli zastavili vedle malého letadla. „Podívejme, dokonce tryskáč,“ utrousila Petra. „Má nějakou výzbroj? Nebo je jenom napěchovaný výbušninami, abyste mě mohli s celým letadlem rozprášit, pokud by vás arménské letectvo skutečně začalo nutit k přistání?“

„Musíme tě znovu svázat?“ zeptala se žena.

„Lidi v řídicí věži by se určitě se zájmem podívali.“

„Vývedte ji ven,“ poručila žena.

Udělali tu chybu, že muži po obou stranách otevřeli dveře zároveň a vystoupili, takže jí dali na vybranou, kudy půjde ven. Rozhodla se pro Těžkou nohu, protože věděla, že je hloupý, zatímco o druhém muži nevěděla nic. A on skutečně hloupý byl, protože ji držel jen jednou rukou, když druhou rukou zavíral dveře. Udělala prudký pohyb stranou, jako by zakopla, a tím ho vychýlila z rovnováhy. I potom použila jeho stisk jako oporu pro svou tíhu a vykopla oběma nohama, jednou na rozkrok a druhou na koleno. V obou případech zasáhla plnou silou. Těžká noha ji ideálně pustil, ještě než sám dopadl na zem, kde se začal svíjet. Jednou rukou se držel mezi nohama, druhou si snažil otočit česku tak, aby ji měl zase zepředu kolena.

Mysleli si snad, že zapomněla všechno, co se naučila při výcviku boje zblízka beze zbraně? Nevarovala ho, že bude mít jeho koule v pytlíku?

Výrazila jako o závod a měla docela dobrý pocit z toho, jakou rychlost dokáže vyvinout po několika měsících běhání ve škole. Ale uspokojení jí vydrželo jen do chvíle, kdy si uvědomila, že ji nikdo nepronásleduje. A to znamenalo, že vědí, že to není nutné.

V tu chvíli zaznamenala, jak jí něco ostrého propíchno kůži nad pravou lopatkou. Stačila zpomalit, ale zastavit už ne, než znovu upadla do bezvědomí.

Tentokrát ji nechali omámenou, dokud nedorazili k cíli, a protože nezahledla jinou scénérii než stěny něčeho, co vypadalo jako podzemní bunkr, neměla žádnou představu o tom, kam ji odvezli. Někam do Ruska, to bylo všechno. A

podle bolestivosti podlitin, které měla na rukou, na nohách a na krku, a podle odřených kolen, dlaní a nosu s ní nezacházeli zrovna v rukavičkách. Byla to cena, kterou zaplatila za to, že je panovačný, všetečný introvert. Nebo možná za to, že ráda vytáčí lidi.

Ležela na palandě, dokud nepřišla doktorka a neošetřila jí odřeniny zvláštní neanestetickou směsí alkoholu a kyseliny - alespoň jí to tak připadalo. „To je pro případ, že by to samo o sobě dost nebolelo?“ zeptala se.

Doktorka neodpověděla. Patrně ji varovali, jak skončili ti, kteří se s ní dali do hovoru.

„Ten chlap, co jsem ho kopla do kouli - museli mu je amputovat?“

Ani teď nedostala odpověď. Ve výrazu ženy se neobjevil ani náznak pobavení. Bylo možné, aby to byla jediná vzdělaná osoba v Rusku, která nemluví obecným jazykem?

Nosili jí jídlo, světla se rozsvěcela a zhasínala, ale nikdo si s ní nepřišel promluvit a nepouštěli ji ven. Přes silné dveře nic neslyšela, a tak pochopila, že má být za špatné chování po cestě potrestána nějakou dobou samoty.

Rozhodla se, že nebude prosit o slitování. Jakmile si uvědomila, že je v izolaci, smířila se s tím a sama se izolovala ještě víc - nemluvila na lidi, kteří přicházeli a odcházeli, ani na ně nijak nereagovala. A oni se nesnažili mluvit na ni, takže ticho jejího světa bylo naprosté.

Nechápali, jak moc si dokáže vystačit sama. Jak ji fantazie může ukázat víc, než jí kdy mohla ukázat pouhá realita.

Dokázala tahat z hlavy hrsti, pytle vzpomínek. Celé rozhovory. A pak nové verze těchto rozhovorů, v nichž mohla říkat chytré věci, které ji ve skutečnosti napadly až mnohem později.

Dokonce si mohla prožívat každý okamžik bitev na Erótu. Obzvlášť tu, uprostřed níž usnula. Jak byla unavená. Jak se zoufale snažila zůstat vzhůru. Jak cítila, že jí to myslí tak pomalu, že začíná zapomínat, kde je, proč tam je a dokonce i to, kdo je.

Aby unikla této scéně, která se jí znovu a znovu vracela, snažila se myslet na jiné věci. Na rodiče, na bratříčka.

Pamatovala si všechno, co od jejího návratu řekli a udělali, ale po nějaké době zjistila, že jediné vzpomínky, na kterých jí záleží, jsou ty starší, z doby před Bitevní školou. Vzpomínky, které devět let potlačovala, jak mohla. Všechny přísliby rodinného života, které se jí rozplynuly. Loučení, když ji matka s pláčem nechala jít. Otcova ruka, jak ji vedl k autu. Ta ruka do té doby vždycky znamenala, že je v bezpečí. Ale tentokrát ji ta ruka vedla na místo, kde se už nikdy necítila bezpečně. Věděla, že se rozhodla odejít sama - ale byla jen dítě a věděla, že se to od ní čeká. Že by neměla podlehnout pokušení rozběhnout se k plačící matce, přitisknout se k ní a říci ne, já to neudělám, ať dělá vojáka někdo jiný, já chci zůstat tady, vařit s maminkou a hrát si na maminku se svými panenkami. Ne odletět do vesmíru, abych se učila, jak zabíjet nějaké cizí, děsivé tvory - a mimochodem taky lidi, kteří mi věřili, a já jsem... usnula.

Být sama se svými vzpomínkami pro ni nebylo zas tak příjemné.

Zkusila držet hladovku, nevšímat si jídla a pití, které jí nosili, nevzít nic do úst. Předpokládala, že někdo přijde a začne ji přemlouvat. Ale ne. Přišla doktorka, vbodla ji do ruky injekci a když pak Petra přišla k sobě, ruka ji bolela, jak v ní měla kapačku. Pochopila, že odmítat jídlo nemá smysl.

Nejdřív ji nenapadlo, aby si vedla kalendář, ale po kapačce to dělala. Využívala k tomu vlastní tělo, pokaždé si zatlačila nehet do zápěstí tak, až jí začala téct krev. Sedm dní na levém zápěstí, potom přešla na pravé a jediné, co si musela pamatovat hlavou, byl počet týdnů.

Jenže nakonec se nenamáhalo napočítat ani do tří. Uvědomila si, že budou mít větší výdrž než ona, protože měli ostatní, které unesli, a někteří z nich určitě spolupracovali, proto jim vůbec nevadilo, jestli ona zůstane ve své cele a bude zaostávat víc a víc, takže až z ní nakonec vyjde ven, bude v tom, co dělají, nejhorší z nich.

Dobře, a proč jí na tom záleželo? Stejně jim nikdy nepomůže.

Jenže pokud chtěla mít nějakou naději, že unikne z moci těchto lidí a z tohoto místa, potřebovala ven z cely a někam, kde si získá dostatečnou důvěru, aby mohla uprchnout na svobodu.

Důvěru. Předpokládali, že bude lhát, předpokládali, že bude intrikovat. Proto musela být co nejpřesvědčivější. Dlouhá doba, kterou strávila o samotě, jí samozřejmě mohla pomoci - každý věděl, že izolace působí obrovský psychický tlak. Další, co mohlo pomoci, bylo to, že od ostatních už určitě věděli, že jako první zkolabovala při bitvách na Erótu. Proto si dají říct, aby teď uvěřili, že se zhroutila.

Rozplakala se. Nebylo to těžké. Zadržovala v sobě spoustu opravdových slz. Ale měla nad svými emocemi kontrolu a zvolila kňouravý pláč, který neměl konce. Nos měla plný hlenů, ale nevysmrkala se. Z očí jí tekly slzy, ale neotřela si je. Zanedlouho měla polštář nasáklý slzami a potažený soply, ale nevyhýbala se mokrému místu. Naopak ho vytírala vlasy, jak se převalovala, a dělala to znovu a znovu, až měla vlasy spleené hleny a na tváři zaschlou tvrdou vrstvu.

Dávala si záležet, aby její pláč nezačal být zoufalejší - aby si nikdo nemyslel, že se snaží na sebe upozornit. Pohrávala si s myšlenkou, že by zmlkla, až někdo vejde do místnosti, ale nakonec to zavrhla - usoudila, že bude vypadat přesvědčivěji, když si nebude všimát, jak ostatní lidé přicházejí a odcházejí.

Fungovalo to. Když to dělala celý den, někdo přišel a pichl jí další injekci. A tentokrát ise probudila na nemocničním lůžku s oknem, za nímž bylo vidět bezmračnou severní oblohu. A vedle její postele seděl Dink Meeker.

„Čau Dinku.“

„Čau Petro. Dalas těm conchos pořádně zabrat.“

„Co by člověk neudělal pro dobrou věc. Kdo ještě?“

„Ty jsi vyšla ze samoty jako poslední. Dostali celý tým z Eróta, Petro. Samozřejmě kromě Endera. A Fazolka.“

„On není v izolaci?“

„Ne, nedělali s tím tajnosti, kdo je ještě zavřený. Říkali jsme si, že podáváš dost dobrý výkon.“

„Kdo měl druhou nejlepší výdrž?“

„O to se nikdo nestará. Všichni jsme byli venku během prvního týdne. Tys vydržela pět.“

Takže když si začala vést kalendář, měla za sebou dva a půl týdne.

„Protože jsem pitomá.“

„Tvrdohlaváje to správné slovo.“

„Máš ponětí, kde jsme?“

„V Rusku.“

„Já myslím kde v Rusku.“

„Tvrdí nám, že daleko od všech hranic.“

„Jak na tom jsme?“

„Velice silně zdi. Žádné nástroje. Stálý dohled. Nežertuju, ale dokonce nám váží výkaly.“

„Co po nás chtějí?“

„Je to tady jako v nějaké zaostalé Bitevní škole. Dlouho jsme to snášeli, až to Fly Molo jednou nevydržel a když nám jeden učitel citoval některou z hloupějších generalizací Voň Clausewitze, Fly na ten citát navázal, větu po větě, odstavec po odstavci, a my ostatní jsme se k němu přidali, co si kdo pamatoval - jasně, nikdo nemá paměť jako Fly, ale šlo nám to - a oni konečně pochopili, že my bychom ty pitomosti mohli učit je. Od té doby jsou to jenom... válečné hry.“

„Už zase? Myslíš, že někdy později na nás vybalí, že to bylo doopravdy?“

„Ne, tohle je jenom plánování. Strategie pro válku mezi Ruskem | a Turkmenistánem. Rusko a aliance mezi Turkmenistánem, Kazachstánem, Ázerbajdžánem a Tureckem. Válka se Spojenými státy a Kanadou. Válka se starou aliancí NATO bez Německa. Válka s Německem. A tak pořád dokola. Čína. Indie. Občas úplný blbosti, jako třeba válka | mezi Brazílií a Peru, což nedává smysl, ale možná jenom zkoušeli naši poslušnost nebo něco takového.“

„To všechno za pět týdnů?“

„Tři týdny přednášek o ničem a potom dva týdny válečných her. Když dokončíme plán, pustí ho přes počítač, aby nám ukázali, jak to dopadlo. Časem třeba pochopí, že jestli nechtějí marnit čas, nemají jinou šanci než nechat někoho z nás, aby vymyslel plán taky pro protivníka.“

„Myslím, žeš jim to právě řekl.“

„Říkal jsem jim to už předtím, ale nechtějí se nechat přesvědčit. Typičtí vojáci. Člověk alespoň pochopí, proč vlastně někdo vymyslel | Bitevní školu jako takovou. Kdyby válka byla na dospělých, na celém světě by teď u snídaně seděli termi'tani.“

„A poslouchají nás?“

„Myslím, že to všechno nahrávají a pak si to pouštějí zpomaleně, aby zjistili, jestli si nepředáváme nějaké vzkazy na subvokální úrovni.“

Petra se usmála.

„Proč ses tedy nakonec rozhodla spolupracovat?“ zeptal se.

Pokřčila rameny. „Neřekla bych, že jsem se rozhodla.“

„Hele, nepustí tě ven, dokud nevyjádříš opravdu upřímný zájem stát se hodným, poslušným dítětem.“

Zavrtěla hlavou.

„Myslím, že to jsem neudělala.“

„To je jedno, ať jsi udělala cokoliv, zlomili tě jako poslední z Enderovy družiny.“

Ozvalo se krátké zabzučení.

„Konec návštěv.“ Dink vstal, naklonil se k ní, dal jí pusku na čelo a odešel.

O šest týdnů později si Petra užívala nefalšovanou radost ze života. Věznitelé nakonec přistoupili na požadavky dětí a vybavili je slušnou technikou. Programy, které jim umožňovaly uplatňovat při válečných hrách velice realistickou strategii a taktiku. Přístup na internet, aby si mohli nastudovat terény a možnosti jednotlivých protivníků, čímž jejich hry získaly alespoň trochu realističnosti. Všichni samozřejmě věděli, že zprávy, které posílají, jsou cenzurované, protože velké množství zpráv jim z nejruznějších neobjasněných důvodů zamítli. Bavilo je být spolu, cvičit společně, a na první pohled všechno vypadalo, že jsou naprosto spokojení a ochotně poslouchají své ruské velitele.

Přesto Petra věděla, tak jako to věděli všichni, že každý z nich klame. Drží se zpátky. Dělá hloupé chyby, které by ve skutečném boji vedly ke vzniku skulin, jichž by chytrý nepřítel dokázal využít. Jejich věznitelé si to možná uvědomovali, možná ne. Jim všem to alespoň dávalo lepší pocit, třebaže o tom nikdy nemluvili. Ale protože tyto chyby dělali všichni a všichni také spolupracovali tím, že tyto slabiny neodhalovali jejich využíváním v průběhu her, mohli předpokládat, že se na to dívají stejně.

Bez problémů si povídali o všem možném - o tom, jak pohrdají svými vězniteli, o svých vzpomínkách na Pozemní školu, Bitevní školu a Velitelskou školu. A samozřejmě se bavili o Enderovi. Byl mimo dosah těchto ničemů, a tak o něm schválně mluvili často, hlavně o tom, jak ho MF určitě nasadí, aby Rusům zmařil všechny tyhle pošetilé plány. Věděli, že jenom kalí vodu, že MF nic neudělá, dokonce o tom sami mluvili. Ale to nic neměnilo na tom, že Ender tam někde byl, poslední trumfová karta.

To trvalo až do dne, kdy se od jednoho bývalého učitele dozvěděli o odletu kolonizační lodě, na jejíž palubě byl Ender se svou sestrou Valentinou.

„Ani jsem nevěděl, že má sestru,“ prohlásil Hot Soup.

Nikdo nic neřekl, ale všem bylo jasné, že to je nesmysl. Všichni věděli, že Ender má sestru. Ale... třebaže nevěděli, kam Hot Soup míří, přidali se ke hře a čekali, co se z toho vyvine.

„Můžou nám říkat, co chtějí, ale jednu věc stejně víme,“ pokračoval Hot Soup. „Wiggin je pořád s námi.“

Opět si nebyli jistí, co tím chtěl říct. Ale po kratičké odmlce se Shen udeřil pěstí do prsou a zvolal:

„Navěky v našich srdcích.“

„Ano,“ kývl Hot Soup. „Ender je v našich srdcích.“

Jméno „Ender“ při tom zdůraznil o maličko víc, než bylo nutné.

Ale předtím řekl Wiggin.

A ještě předtím obrátil jejich pozornost na fakt, že všichni přece věděli o Enderově sestře. Kromě toho věděli, že má i bratra. Ještě na Erótu, když byl Ender na lůžku a zotavoval se z nervového otřesu, který utrpěl ve chvíli, kdy zjistil, že bitvy byly skutečné, jim Mazer Rackham o Enderovi pověděl pár věcí. A další jim řekl Fazolek, když společně čekali, až se přezene válka Ligy. Poslouchali, a Fazolek jim líčil, co pro Endera jeho sourozenci znamenali, a že v dobách platnosti zákona, který umožňoval mít jen dvě děti, přišel na svět vlastně jen díky tomu, že jeho bratr a sestra sice byli geniální, ale bratr byl příliš nebezpečně agresivní a sestra příliš trpně poddajná. Fazolek jim neprozradil, odkud to všechno ví, ale ta informace se jim nesmazatelně vryla do paměti, spojená s napjatými dny po vítězství nad termiřany a před porážkou Polemarcha, který se pokusil ovládnout MF.

Když tedy Hot Soup řekl, že: „Wiggin je stále s námi“, nemluvil o Enderovi ani o Valentíně, protože ti „s nimi“ zcela jistě nebyli.

Petr, tak se jmenoval Enderův bratr. Petr Wiggin. Hot Soup se jim snažil říct, že Petr může být stejně geniální jako Ender, ale na rozdíl od něho je stále na Zemi. Kdyby se jim ho nějak podařilo kontaktovat, třeba by se spojil s bratrovými bojovými druhy. Třeba by našel způsob, jak je dostat na svobodu.

Ted' šlo o to vymyslet, jak se s ním spojit.

Poslat email by bylo marné - určitě nebylo v jejich zájmu předvést svým věznilům smršť emailů rozeslaných na všechny možné varianty jména Petra Wiggina na všech poštovních serverech, které je napadly. Však jim také večer Alai začal vyprávět jakousi pověst o džinovi v láhvi, kterou moře vyneslo na břeh. Všichni poslouchali s předstíraným zájmem, ale věděli, že opravdové ponaučení zaznělo hned na začátku, když Alai řekl: „Rybář si myslel, že uvnitř je vzkaz od nějakého trosečníka, ale když vytáhl zátku, ven se vyvalil oblak dýmu...“ a oni pochopili. Museli poslat vzkaz v láhvi, vzkaz, který se dostane bez rozdílu všude a ke všem, ale pochopí jej pouze Enderův bratr Petr.

Jenže když se nad tím Petra zamyslela, uvědomila si, že v situaci, kdy všechny tyto geniální mozky pracují na tom, jak se spojit s Petrem Wigginem, mohla by se ona pustit do alternativního plánu. Petr Wiggin nebyl jedinou osobou venku, která jim mohla pomoci. Ještě zůstal Fazolek. Téměř jistě se někde ukrýval, takže měl určitě mnohem menší volnost jednání než Petr Wiggin, ale to ještě neznamenal, že ho nemohli najít.

Přemýšlela o tom ve všech volných chvílích celý týden a zavrhovala jeden nápad za druhým.

A potom přišla na něco, co mělo šanci uniknout cenzorům.

Velice pečlivě si v duchu sestavila text vzkazu a přesvědčila se, že je správně formulován. Když se jej naučila nazpaměť, vybavila si binární kód každého písmene ve standardním dvoubytovém formátu a uložila si ho do paměti. Pak přišla ta nejobtížnější část. Všechno dělala v hlavě, aby se nic nedostalo na papír nebo do počítače, kde mohlo zařízení na sledování úhozů vyrazit jejím věznilům všechno, co napsala.

Mezitím našla na webových stránkách někde v Japonsku složitou černobílou kresbu draka a uložila si ji do malého souboru. Když měla konečně v hlavě celou zašifrovanou zprávu, stačilo jí hrát si několik minut s obrázkem a byla hotová. Připojila jej jako součást svého podpisu na každý email, který poslala. Věnovala tomu tak málo času, že to jejím věznilům nemohlo připadat jako něco víc než neškodný rozmar. Kdyby se jí zeptali, mohla říct, že obrázek přidává na památku Enderovy armády Draků v Bitevní škole.

Pochopitelně již to nebyla jen kresbička draka. Ted' pod ním byla ještě báseň:

Pošli draka přátelům svým, šťastný konec tobě i jim.

Kdyby se zeptali, řekla by jim, že to má být jen ironický žert. Pokud by jí neuvěřili, kresbu by odstranili a ona by musela vymyslet jinou cestu.

Od toho okamžiku ji posílala s každým svým dopisem. Včetně těch, které psala ostatním dětem. Vrátil se jí ve zprávách od nich, takže pochopili, co dělá, a pomáhali jí. Neměla možnost zjistit, zda jejich věznitelé kresbě dovolili opustit budovu - alespoň zpočátku. Nakonec se jí však začala vracet v poště zvenčí. Jediný pohled jí napověděl, že dílo se zdařilo - zašifrovaná zpráva byla stále součástí obrázku. Nikdo ji nevyřadil.

Nyní šlo jemu o to, zda ji Fazolek dostane a podívá se na ni dost pozorně, aby pochopil, že obsahuje tajemství, které čeká na odhalení.

KAPITOLA 4

POD DOZOREM

Komu: Graffpilgrimage@colmin.gov Od: CamrajnagarJawaharlaK9ifcom.gov Předmět: Dilema

Víte nejlépe ze všech, jak je důležité zachovat nezávislost Flotily na machinacích politiků. Proto jsem odmítl „Lockův“ návrh. Ale v tom případě jsem se zmýlil. Nic neohrožuje nezávislost Flotily víc než perspektiva, že by jedna země získala dominanci, obzvláště když se jedná o zemi, která již jednou projevila snahu ovládnout MF a využít ji k nacionalistickým zájmům. A ta pravděpodobnost existuje.

Obávám se, že jsem Locka odbyl příliš tvrdě. Netroufám si napsat mu přímo, protože na rozdíl od Locka, na něhož se snad dá spolehnout, si člověk nikdy nemůže být jistý, co by udělal s oficiálním omluvným dopisem od Polemarcha Démostenés. Proto vás prosím, abyste ho vyrozuměl v tom smyslu, že svou pohružku беру zpět a přeji mu hodně štěstí.

Umím se poučit ze svých chyb. Jelikož jeden z Wigginiových druhů stále není v moci agresora, rozum velí poskytnout mladému Delphikimu ochranu. Jelikož vy jste na rozdíl ode mne na Zemi, pověřuji vás tímto velením kontingentu MF a poskytnu vám všechny ostatní prostředky, které můžete potřebovat. Příslušné rozkazy přijdou kanálem kódovaným 6 stupněm (samozřejmě). Výslovně vás žádám, abyste mne ani nikoho jiného neinformoval o krocích, které jste na

ochranu Delphikiho nebo jeho rodiny podnikl. V systému MF ani žádné jiné vlády nebude uložen žádný záznam. Mimochodem, nevěřte nikomu z úřadu Hegemona. Vždy jsem věděl, že je to hnízdo kariéristů, ale zkušenosti z poslední doby ukazují, že kariéristů nyní nahrazuje něco ještě horšího: nezkrotný ideolog.

Jedněte rychle. Zdá se, že jsme buď na prahu nové války, nebo válka Ligy nikdy pořádně neskončila.

Kolik dní člověk vydrží zavřený a obklopený ochrankou, než si začne připadat jako vězeň? Fazolek v Bitevní škole nikdy netrpěl klaustrofobií. Ani na Erótu, když se nad nimi nízké stropy termiřanských chodeb houpaly jako auto, které klouže ze zvedáku. Nebylo to jako teď, když byl zavřený se svou rodinou a pohyboval se po čtyřpokojovém bytě.

Vlastně se ani nepohyboval. Jenom si namlouval, že se po něm pohybuje, ale ve skutečnosti seděl na místě, ovládal se a snažil se vymyslet, jak by se mohl stát pánem svého života.

Být pod něčí ochranou bylo samo o sobě dost nepříjemné - nikdy mu to nebylo po chuti, třebaže už to zažil, když ho Poke chránila na rotterdamských ulicích, a když ho potom sestra Carlotta zachránila před jistou smrtí tím, že ho vzala k sobě a poslala ho do Bitevní školy. Ale v obou těchto případech mohl něco dělat, aby měl jistotu, že vše je jak má být. Teď to bylo jiné. Věděl, že něco dopadne špatně, ale nemohl to ovlivnit.

Vojáci hlídali byt a postávali kolem budovy. Fazolek neměl důvod pochybovat, že jsou to všechno dobří, oddaní muži. Nezradí ho. Pravděpodobně. A s byrokraty, kteří drželi v tajnosti místo jeho pobytu, to bylo stejné - to, co vyradí jeho adresu nepřítelům, bude určitě jen nevinné přehlédnutí, nikoli vědomá zrada.

Prozatím mohl Fazolek jenom čekat, lapený svými ochránci jako moucha. Byli jako pavučina, drželi ho pro pavouka. A on nemohl říct ani udělat nic, čím by tuto situaci změnil. Kdyby Řecko bylo ve válce, dali by Fazolkovi a Nikolajovi práci - plánovat, navrhovat strategie. Jenže když došlo na otázku bezpečnosti, byli jen děti, které je třeba chránit a opatrovat. Nijak by mu nepomohlo, kdyby se jim pokusil vysvětlit, že pro jeho ochranu bude nejlepší, když odsud vypadne, úplně sám, a postará se o sebe v ulicích nějakého velkého města, kde se bude moci pohybovat beze jména a bez tváře, ztracený a bezpečný. Jenomže oni se na něho podívali a viděli jenom malé dítě. A kdo by poslouchal malé děti?

O malé děti je třeba se starat.

Musejí se o ně starat dospělí, kteří jim ovšem nejsou schopni zajistit bezpečí.

Nejraději by něco prohodil oknem a vyskočil za tím.

Místo toho však nehybně seděl. Četl knihy. Pod jedním z mnoha svých jmen se přihlašoval k síti a pátral po kapkách informací, které prosakovaly z armádních bezpečnostních systémů všech zemí. Doufal, že narazí na něco, z čeho pozná, kde drží Petru, Fly Mola, Vláda a Dumpera. Že najde zemi, která najednou dává najevo nepatrně víc arogance, protože si myslí, že má v ruce trumf. Nebo zemi, která se chová opatrněji a metodičtěji, protože její strategii konečně řídí někdo, komu to myslí.

Ale bylo to marné. Věděl, že takhle nic nezjistí. Důležité informace se vždycky dostaly na síť až ve chvíli, kdy se s tím nedalo nic dělat. Někdo věděl, jak se věci mají. Fakta, která potřeboval, aby našel cestu k přátelům, byla dostupná na tuctu míst - věděl to, věděl to, protože to tak bylo vždycky. Historikové je najdou a budou se na tisících stránkách podívat: Jak je možné, že si toho nikdo nevšiml? Proč si to nikdo nedal dohromady? Protože lidé, kteří ty informace vlastnili, byli příliš zabedení, než aby věděli, o co jde, a lidé, kteří by jim dokázali porozumět, byli zamčení v apartmánu v opuštěném letovisku, kam už ani turisté nechtěli jezdit.

Nejhorší bylo, že mu matka a otec začínali jít na nervy. Dětství prožil bez rodičů. Pak ho potkalo to nejlepší v životě - sestra Carlotta vypátrala jeho biologické rodiče. Válka skončila, a když se všechny ostatní děti vrátily domů k rodinám, dostalo se i na Fazolka. Také se dostal domů, ke své rodině. Samozřejmě neměl na rodiče žádné vzpomínky. Ale Nikolaj je měl a dovolil Fazolkovi, aby si je vypůjčil, jako by byly jeho.

Jeho rodiče byli dobří lidé. Nikdy mu nedali najevo, že je vetřelec, cizinec nebo třeba jen host. Bylo to, jako by k nim patřil odjakživa. Měli ho rádi. Milovali ho. Bylo to zvláštní a příjemné být mezi lidmi, kteří po vás nechtěli nic víc než to, abyste byli šťastní, kteří měli radost jen z toho, že vás mají nablízku.

Jenže když už šlíte z pouhého faktu, že jste někde zavření, je vám jedno, jak moc někoho milujete, jak jste mu vděční za laskavost. Začnete z těch milovaných a milujících cvokatět. Všechno, co dělají, vás rozčiluje jako špatná melodie, kterou nemůžete vypudit z hlavy.

Chcete na ně zařvat, aby už drželi hubu. Ale neuděláte to, protože je máte rádi a víte, že je nejspíš taky doháníte k šílenství, a dokud není naděje, že to skončí, musíte se snažit zachovávat klid...

A potom se konečně ozve zaklepání na dveře, vy je otevřete a uvědomíte si, že zaplat'pánbu přichází něco jiného.

Za dveřmi stáli plukovník Graff a sestra Carlotta. Graff byl v obleku a sestra Carlotta měla výstřední tiziánovou paruku, ve které vypadala hrozně hloupě, ale zároveň byla i docela hezká. Celá rodina je okamžitě poznala, až na Nikolaje, který sestru Carlottu nikdy neviděl. Ale když všichni začali vstávat, aby je přivítali, Graff je zdvižením ruky zadržel a Carlotta si přitiskla prst na rty. Vešli dovnitř, zavřeli za sebou dveře a ukázali členům rodiny, aby se všichni shromáždili v koupelně.

Uvnitř bylo těsně, když se jich tam všech šest namačkalo. Otec a matka si nakonec museli stoupnout do sprchy. Graff pak pověsil na stropní světlo maličký přístrojek. Jakmile byl na místě a červená kontrolka začala blikat, Graff tiše promluvil.

„Buďte zdraví. Přišli jsme vás odsud dostat.“

„Proč taková opatrnost, když tady jsme v bezpečí?“ podivil se otec.

„Protože jedním z úkolů zdejšího bezpečnostního systému je poslouchat všechno, co se v tomto apartmánu řekne.“

„Cože?“ zhroutil se matka, „oni nás špehují, aby nás mohli chránit?“

„Samozřejmě,“ potvrdil otec.

„Jelikož všechno, co tady řekneme, by se mohlo dostat do systému a s největší pravděpodobností uniknout ze

systému ven,“ pokračoval Graff, „přinesl jsem tuhle věcičku, která vyslechne všechny naše zvuky a vytvoří protizvuky, které je vyruší, takže nás prakticky nebude slyšet.“

„Prakticky?“ zeptal se Fazolek.

„Proto nebudeme zabíhat do podrobností,“ vysvětlil Graff. „Řeknu vám pouze tohle: jsem ministr pro kolonizaci a mám loď, která za několik měsíců odlétá. Máme právě dost času, abychom vás dostali ze Země na ISL a odtamtud na Erós, odkud se startuje.“

Ale už když to říkal, vrtěl hlavou a sestra Carlotta se usmívala od ucha k uchu a taky vrtěla hlavou, aby poznali, že to všechno je lež. Krycí historka.

„Fazolek a já už jsme ve vesmíru byli, mami,“ zapojil se do hry Nikolaj. „Není to žádná hrůza.“

„Za to jsme bojovali,“ podpořil ho Fazolek. „Termitové chtěli získat Zemi proto, že se tolik podobala planetám, na kterých už žili. No a teď, když je po nich, my máme jejich planety, které by nám měly vyhovovat. Je to tak fér, nemyslíš?“

Oba jejich rodiče samozřejmě chápali, co se děje, ale Fazolek již matku znal dost dobře, a tak ho nepřekvapilo, že musela pro všechny případy položit naprosto zbytečnou a nebezpečnou otázku.

„Ale my přece doopravdy...“ začala.

Otec jí zlehka zakryl rukou ústa.

„Je to jediná možnost, jak nám zajistit v bezpečí,“ prohlásil. „Až poletíme rychlostí světla, bude nám to připadat jako několik let, ale na Zemi zatím uběhnou celá desetiletí. Než dorazíme na jinou planetu, všichni, kdo mají zájem na naší smrti, budou sami mrtví.“

„Jako když Josefa Marie odvezli Ježíše do Egypta,“ nedala si matka vzít poslední slovo.

„Přesně tak,“ odvětil otec.

„Až na to, že oni se museli vrátit do Nazaretu.“

„Jestli se Země zničí v nějaké hloupé válce,“ začal otec, „může nám to být jedno, protože budeme součástí nového světa. Těš se tím, Eleno. Znamená to, že můžeme zůstat spolu.“ Potom ji políbil.

„Je čas jít, pane Delphiki a paní Delphikiová. Chlapce vezměte s sebou, prosím.“ Graff zvedl ruku a strhl ze stropního světla tlumítko.

Vojáci, kteří na ně čekali na chodbě, měli uniformy MF. Na dohled nebyla jediná řecká uniforma. A tito mladí mužové byli po zuby ozbrojeni. Když pak rychlým krokem vyrazili ke schodišti - žádný výtah, žádné dveře, které by se mohly znenadání otevřít a uvěznit je ve stísněném prostoru, kam mohl nepřítel poslat granát nebo několik tisíc projektilů - Fazolek sledoval, jak první voják všechno kontroluje, nahlíží za každý roh a sleduje světlo pod každými dveřmi, aby ho nic nemohlo zaskočit. Také si všiml, jak se pod oděvem pohybuje mužovo tělo - bylo v něm tolik potlačované síly, že látka se zdála být tenká jako papírové kapesníčky, stačilo by maličko zatáhnout a roztrhla by se, protože uvnitř ho nemohlo udržet nic než jeho sebeovládání. Bylo to, jako by potil čistý testosteron. Tak měl muž vypadat. Tohle byl voják.

Já jsem nikdy nebyl voják, pomyslel si Fazolek. Zkusil si vzpomenout, jak vypadal v Bitevní škole, když si natahoval zkrácené části hracího oděvu, který mu nikdy dobře nepadl. Vždycky vypadal jako něčí cvičená opice, z legrace oblečená do lidských šatů. Jako batole, kterému dali oblečení ze šatníku jeho velkého bratra. Až vyroste, Fazolek chtěl být jako ten muž před ním. Ale ať se snažil sebevíc, nedokázal si představit, že skutečně bude velký. Ne, nedoroste ani do dospělé výšky. Vždycky se bude dívat na svět zdola. Byl sice mužského pohlaví, byl člověk, nebo se alespoň člověku podobal, ale nikdy nebude mužný. Nikdo se na něho nepodívá a nepomyslí si: Tomu říkám chlap.

Jenže tenhle voják zase nikdy nevydával rozkazy, které měnily dějiny. Vypadat skvěle v uniformě nebyl jediný způsob, jak si člověk mohl vysloužit své místo na slunci.

Sešli tři patra a potom se na okamžik zastavili v přiměřeném odstupu od nouzového východu. Dva vojáci zatím vyšli ven a počkali na znamení od posádky helikoptéry MF, která zůstávala ve vzdálenosti nějakých třiceti metrů. Konečně dostali znamení. Graff a sestra Carlotta vyrazili jako první, i teď svižným tempem. Nedívali se napravo ani nalevo, všichni se soustředili jen na helikoptéru. Nastoupili a připoutali se. Helikoptéra se naklonila, zvedla se z trávy a rozletěla se nízko nad hladinou.

Matka se znovu dožadovala seznámení s pravým plánem, ale Graff i tentokrát utál veškeré diskuse, když vesele zařval:

„Počkejme s tím, až na sebe nebudeme muset křičet!“

Matce se to nelíbilo. Nikomu z nich se to nelíbilo. Ale sestra Carlotta je zahrnovala nejdokonalejším jeptiškovským úsměvem, jako by trénovala na Pannu Marii. Mohli jí snad nevěřit?

Po pěti minutách ve vzduchu dosedli na plošinu ponorky. Byla velká, s hvězdami a pruhy Spojených států, a Fazolka napadlo, jak si mohou být jisti, že sami nelezou do rukou nepřátel, když nevědí, která země unesla ostatní děti.

Ale když sestoupili dovnitř, uviděli, že posádka sice nosí americké uniformy, ale zbraně mají u sebe pouze vojáci MF, kteří je přivedli na palubu, a půl tuctu dalších, kteří je čekali v ponorce. A protože moc dodávaly hlavně pistolí a jediné pistole na lodi byly pod Graffovým velením, Fazolkovi se trochu ulevilo.

„Jestli nám chcete navykládat, že ani tady si nemůžeme promluvit,“ začala matka - ale k jejímu ohromení Graff znovu zvedl ruku a sestra Carlotta jim naznačila, aby byli zticha.

Vzápětí jim Graff pokynul, aby následovali vojáka, který je vedl, úzkými chodbami ponorky.

Nakonec se všech šest znovu namačkalo do maličkého prostoru -tentokrát jim byla kabina výkonného důstojníka - a znovu počkali, až Graff pověsí a zapne své tlumítko. Když kontrolka začala blikat, matka promluvila jako první.

„Snažím se přijít na to, jak máme poznat, že nejsme uneseni stejně jako ti ostatní,“ prohlásila kousavě.

„Uhodila jste hřebík na hlavičku,“ kývl Graff. „Všechny je unesla skupina teroristických jeptišek za přispění tlustých starých byrokratů.“

Otec se pokusil upokojit hněv, který se v matce rozhořel. „On si dělá legraci,“ pohladil ji po ruce.

„Já vím, že si dělá legraci. Prostě mi to nepřijde směšné. Když uvážím, co všechno jsme prožili, a pak někdo chce, abychom s ním šli

Hegemonův stín 45 bez jediného slova, bez jediné otázky, jenom... na základě důvěry.“

„Promiňte,“ přerušil ji Graff, „ale i tam, kde jste byli, jste důvěřovali řecké vládě. Někomu věřit musíte, tak proč ne nám?“

„Řecká armáda nám alespoň vysvětlila, jak se věci mají, a tvářila se, že máme právo alespoň o něčem rozhodovat,“

namítla matka. Fazolek se chtěl ohradit, že jemu a Nikolajovi nikdo nic nevysvětlil. „No tak, děti, přestaňte se hašteřit,“

promluvil smířlivě sestra Carlotta. „Plán je velice jednoduchý. Řecká armáda bude dál střežit apartmá, jako byste stále

byli přítomni, nosit dovnitř jídlo a odnášet prádlo. Pravděpodobně to nikoho neoklame, ale řecká vláda tak alespoň

získá pocit, že se na akci podílí. Čtyři pasažéři odpovídající vašemu popisu, ale pod falešnými jmény, zatím doletí na

Erós, kde se nalodí na první kolonizační loď. A teprve potom, až bude loď na cestě, vydáme prohlášení, že rodina

Delphikiových se v zájmu své ochrany rozhodla pro trvalou emigraci a nový život v novém světě.“ „A kde jsme ve

skutečnosti?“ zeptal se otec. „Nevím,“ odpověděl jednoduše Graff.

„Ani já ne,“ přidala se sestra Carlotta. Členové Fazolkovy rodiny se na sebe nevěřičně podívali. „Jestli tomu dobře rozumím, znamená to, že v ponorce nezůstaneme,“

ozval se Nikolaj, „protože pak byste věděli naprosto přesně, kde jsme.“

„Je to dvojitá zástěrka,“ usoudil Fazolek. „Rozdělí nás. Já půjdu na jednu stranu a vy na druhou.“

„V žádném případě,“ odmítl otec. „Už dost dlouho jsme byli rozdělená rodina,“ připomněla matka.

„Jinak to nejde,“ trval na svém Fazolek. „Věděl jsem to. A... chci to tak.“

„Ty nás chceš opustit?“ zhrozila se matka.

„Já jsem ten, koho chtějí zabít,“ prohlásil Fazolek.

„To přece nevíme!“ namítla matka.

„Ale je to docela opodstatněný předpoklad. Když s vámi nebudu, pravděpodobně vás nechají na pokoji, i kdyby vás vypátrali.“

„A když se rozdělíme,“ přidal se Nikolaj, „změní se profil toho, co hledají. Už to nebude otec, matka a dva chlapi. Teď

to bude matka, otec a jeden chlapec. A babička s vnukem.“ Nikolaj se na sestru, Carlottu zazubil.

„Doufala jsem, že budu přijata spíš jako teta,“ poznamenala. „Mluvíš, jako bys ten plán už znal!“ zvolala matka.

„To bylo přece jasné,“ odvětil Nikolaj. „Od okamžiku, kdy nám v koupelně řekli tu krycí historku. Proč by jinak

plukovník Graff vozil sestru Carlottu?“

„Mně to jasné nebylo,“ hněvala se matka.

„Ani mě,“ připustil otec. „Ale tak už to chodí, když má člověk doma geniální vojenské mozky.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se matka. „Kdy to skončí? Kdy se k nám Fazolek vrátí?“

„Nevím,“ přiznal Graff.

„Nemůže to vědět, mami,“ vmísil se Fazolek. „Alespoň dokud nezjistíme, kdo má prsty v těch únosech a proč. Až budeme přesně vědět, o jakou hrozbu se jedná, budeme moci posoudit, kdy budou přijatá opatření natolik účinná, aby

pro nás bylo bezpečné alespoň částečně vyjít z úkrytu.“

Matka se najednou rozplakala. „A ty to chceš, Juliane?“

Fazolek ji objal. Ne proto, že by cítil touhu to udělat, ale protože věděl, že matka od něho takové gesto potřebuje. Rok

života v rodině ho nevybavil plnou škálou lidských emocionálních reakcí, ale dovolil mu udělat si alespoň představu o

tom, jak by měly vypadat. A jedna normální reakce se u něho přece jen projevila - cítil se trochu provinile, že může jen

předstírat city, které matka očekává, místo aby vycházely ze srdce. Ale taková gesta u Fazolka nikdy nevycházela ze

srdce. Tento jazyk se naučil příliš pozdě, než aby byl pro něho přirozený. Jazykem srdce bude vždycky mluvit s

toporným cizím přízvukem.

Pravdou bylo, že i když svou rodinu miloval, toužil se dostat někam, kde by se mohl pustit do získávání kontaktů, jež potřeboval, aby pronikl k informacím, které mu pomohou najít přátele. S výjimkou Endera byl jediným členem Bnderovy družiny, který byl venku a volný. Potřebovali ho a on již promarnil dost času.

Proto matku objímal. Ona se k němu tiskla a nechávala volný průchod slzám. Objal se také s otcem, ale jen krátce. A s

Nikolajem si jen dali šulec do ruky. Pro Fazolka to všechno byla cizí gesta, ale oni věděli, že chtěl, aby byla upřímná, a

brali je, jako by byla opravdová.

Ponorka byla rychlá. Neplavili se dlouho, když dorazili do rušného přístavu. Fazolek předpokládal, že je to Soluň, ale

mohl to být kterýkoli nákladní přístav v Egejském moři. Ponorka nevplula až do přístavu. Vynořila se mezi dvěma

loděmi, které se pohybovaly po rovnoběžném kurzu k přístavu. Matka, otec, Nikolaj a Graff přestoupili na nákladní loď

v doprovodu dvou vojáků, kteří teď měli civilní šaty - jako by to mohlo zakrýt jejich vojenské vystupování. Fazolek a

Carlotta zůstali v ponorce. Ani jedna skupina nebude vědět, kde se nachází ta druhá. Nebudou se snažit navzájem

kontaktovat. To bylo pro matku další kruté zjištění. „Proč bychom si nemohli psát?“

„Není nic jednoduššího než vystopovat e-mail,“ vysvětlil jí otec. „I kdybychom se připojovali pod krycí identitou, pokud by nás někdo vypátral a my bychom Julianovi psali pravidelně, našel by v tom nepřítel systém a vystopoval by ho.“

Potom už matka pochopila. Alespoň hlavou, když ne srdcem.

Fazolek a sestra Carlotta si v ponorce sedli k malému stolku v jídelně.

„Tak co teď?“ začal Fazolek.

„Jak to myslíš?“ odvětila sestra Carlotta.

„Kam jedeme my?“ zeptal se Fazolek.

„Nemám tušení. V jiném přístavu nás přeloží na další loď a pojedeme dál. Mám tyhle falešné identity, které bychom měli používat, ale jinak nemám ponětí, kam bychom odtamtud měli vyrazit.“

„Musíme být neustále v pohybu. Nezůstávat na jednom místě déle než několik týdnů,“ prohlásil Fazolek. „A já se po každém přestěhování musím přihlásit na síť pod novou identitou, aby v tom nikdo nemohl vysledovat systém.“

„Vážně si myslíš, že někdo bude třídit veškerou elektronickou poštu z celého světa a vyhledávat všechny, kteří mění svou polohu?“ zeptala se sestra Carlotta.

„Myslím,“ odpověděl Fazolek. „Pravděpodobně to už dělají, takže jde jen o to spustit hledání.“

„Ale vždyť to musejí být miliardy e-mailů denně.“

„Proto potřebují tolik úředníků, aby v hlavní ústředně porovnali správnost všech e-mailových adres s kartotéčnými listy,“ Fazolek se na Carlottu zazubil.

Ale ona mu úsměv neoplatila. „Opravdu jsi drzý a neuctivý hošík,“ prohlásila.

„Vážně necháváš na mně, abych rozhodl, kam pojedeme?“

„Vůbec ne. Jenom čekám s rozhodnutím, dokud se oba neshodneme.“

„No tak, to je hodně laciná výmluva pro to, abychom zůstávali tady v ponorce se všemi těmi skvěle vypadajícími muži.“

„Tvoje žertíky jsou ještě krutější, než když jsi žil na rotterdamských ulicích,“ odvětila chladně a analyticky.

„To válka,“ opáčil Fazolek. „Ta... ta člověka změní.“

Carlotta už nedokázala udržet vážnou tvář. Její smích se sice omezil na jediné vyprsknutí a úsměv jí vydržel jen o chvíli déle, ale stačilo to. Pořád ho měla ráda. A on ke svému úžasu zjistil, že má stále rád ji, přestože uplynuly už roky od doby, kdy u ní bydlel a kdy mu poskytla takové vzdělání, aby ho vzali do Bitevní školy. Překvapilo ho to, neboť v době, kdy u ní žil, si nikdy nepřipustil, že by ji měl rád. Po Pokeině smrti si nechtěl přiznat, že má někoho rád. Ale teď pochopil pravdu. Měl sestru Carlottu přece jenom rád.

Jistě, po nějaké době mu pravděpodobně začne jít na nervy stejně jako rodiče. Ale až se to stane, budou se moci sebrat a odejít jinam. Žádní vojáci je nebudou držet v domě a co nejdál od oken.

A pokud by to začalo být opravdu nesnesitelné, Fazolek mohl kdykoli odejít a postavit se na vlastní nohy. Neřekl jí to, protože by jí to jediné přidělalo starosti. Navíc jí to stejně muselo být jasné. Měla výsledky všech testů. A ty testy byly sestaveny tak, aby o člověku řekly všechno. Nejspíš ho znala ještě lépe, než se znal on sám.

To samozřejmě věděl už v době, kdy ty testy dělal. V kterémkoli psychologickém testu se sotva našla odpověď, která by byla upřímná. V době, kdy je absolvoval, už přečetl z psychologie dost, aby přesně věděl, jak musí odpovídat, aby výsledkem byl profil, s nímž se pravděpodobně dostane do Bitevní školy. Z toho vyplývá, že ve skutečnosti ho z těch testů vůbec neznala.

Jenže tenkrát ani teď neměl ponětí, jak by vypadaly jeho pravé odpovědi. A z toho zase plyne, že se sám neznal o nic lépe.

Naproti tomu sestra Carlotta ho pozorovala a byla svým způsobem moudrá. Nakonec ho nejspíš opravdu znala lépe, než se znal on sám.

Stejně to bylo směšné. Myslet si, že jeden člověk může někdy pořádně poznat druhého. Je možné zvyknout si na sebe, sžít se tak, že dokážete říct, co řekne ten druhý, zároveň s ním, ale nikdy se nedozvíte, proč řekl co řekl, nebo proč udělal co udělal, protože to ponejvíce neví ani on sám. Nikdo nikomu nerozumí.

Přesto se nám nějakým způsobem daří spolu žít, většinou v klidu, a dělat věci dostatečně úspěšně, aby to lidé dál zkoušeli. Lidé mezi sebou uzavírají sňatky a spousta manželství funguje, mají děti, z nichž většinou vyrostou slušní lidé, a mají školy, firmy, továrny a farmy, které svými výsledky dosahují určité úrovně přijatelnosti - to vše, aniž by měli ponětí, co se jim děje v hlavách.

Protloukají se jak to jde.

Právě to Fazolek nenáviděl na „být člověkem“ ze všeho nejvíc.

KAPITOLA 5 AMBICE

Komu: Lockeepinoza@polnet.gov Od: Graff@colmin.gov Předmět: Oprava

Byl jsem požádán, abych s omluvami vyřídil, že hrozba odhalením byla stažena. Nemusíte se ani lekat toho, že Vaše identita je široce známá. Zprávy o Vaší identitě ke mně pronikly již před několika lety, a přestože se mnoho osob pod mým velením dozvědělo, kdo jste, je to skupina, která nikdy neměla důvod ani sklon k porušování důvěrnosti. Jedinou výjimku, k níž došlo nyní, zmírňují okolnosti. Osobně bych chtěl říct, že nepochybuji o tom, že jste schopen dosáhnout svého cíle. Mohu jen doufat, že v případě svého úspěchu se rozhodnete napodobit Washingtona, MacArthura nebo Augusta a ne Napoleona, Alexandra nebo Hitlera.

Ministr pro kolonizaci

Petr se čas od času skoro až zalykal touhou prozradit někomu, co se v jeho životě skutečně děje. Nikdy ji samozřejmě nepodleh, protože kdyby to udělal, všechno by tím pokazil. Ale obzvlášť nyní, po Valentinině odjezdu, bylo téměř k nevydržení číst si osobní dopis od ministra pro kolonizaci a nevolat na ostatní studenty v knihovně, aby se přišli podívat.

Když se jim s Valentinou poprvé podařilo proniknout na významná politická fóra a umístit tam své eseje, nebo ve Valentinině případě invektivy, oslavili to tím, že se chvíli objímali, smáli se a skákali. Ale Valentina si vždycky brzy vzpomněla, jak nenávidí polovinu postojů, které byla nucena jako Démostenés hájit. Mrzutost, která z toho pramenila, pak zchladila i jeho. Petrovi samozřejmě chyběla, ale nechyběly jak je osobnost Démostenesa zajímavá, že pracovat s ní je nejzábavnější. Nu což, až ji nebude potřebovat, vrátí jí ji - dlouho předtím, než se Valentina dostane na planetu, na kterou s Enderem mířila. Pak zjistí, že i ve svých nejhrubších výpadech byl Démostenés katalyzátorem, který uváděl věci do pohybu.

Valentina. Udělala hloupost, že dala před Petrem přednost Enderovi a vyhnanství. Byla hloupá, že se tak rozčilovala kvůli tomu, že Ender musí zůstat mimo planetu, když to byla zjevná nutnost. Petr jí říkal, že je to pro jeho vlastní bezpečí - a copak to události nepotvrdily? Kdyby se vrátil domů, jak Valentina původně chtěla, drželi by ho někde v zajetí, nebo by byl mrtvý - podle toho, jestli by se věznilům J podařilo přimět ho ke spolupráci. Měl jsem pravdu, Valentino, tak jako jsem měl pravdu vždycky a ve všem. Ale pro tebe bylo důležitější být hodná než mít pravdu, být oblíbená než mít moc, a raději budeš ve vyhnanství s bratrem, který tě bezmezně obdivuje, než by ses dělila o moc s bratrem, který z tebe udělal vlivnou osobnost.

Ender už byl pryč dávno, Valentino. Když ho tenkrát odvezli do Bitevní školy, domů už se nikdy nevrátil - už to nebyl ten malý Enderek, kterého jsi zbožňovala, hladila a hlídala jako malá maminka, která si hraje s panenkou. Udělali z něho vojáka, zabijáka - podívala ses vůbec někdy na to video, které ukazovali při vojenském soudu s Graffem? - a i kdyby se něco jménem Andrew Wiggin vrátilo domů, nebyl by to Ender, kterého sis sentimentálně přikrášlovala, až to hezké nebylo. Byl by to zničený, zlomený, nepoužitelný voják, jehož válka byla dobojovaná. Pomoci mu, aby ho poslali do kolonie, bylo to nejlaskavější, co jsem mohl pro našeho někdejšího bratra udělat. Nic by nebylo smutnější, než kdyby do jeho životopisu přibyla mizérie, jakou by se jeho život stal tady na Zemi, i kdyby se ho nikdo neobtěžoval unést. Jako Alexandr Veliký, odejde v záblesku oslnivé záře a zůstane navždy slavný, místo aby seschl a zemřel v bídném zapomnění poté, co by ho jednou za čas vytáhli někam do průvodu.

Ten laskavý jsem byl já!

Dobře, že jste oba pryč. Byli byste přítěží mé lodi, trny ve slabinách, | osinami v zadku.

Ale byla by legrace ukázat Valentíně dopis od Graiffa - samotného Graiffa! Sice ukryl svůj soukromý přístupový kód, sice vystupoval blahosklonně, když ho vyzýval, aby si vzal vzor z historických kladasů -jako by si někdo naplánoval, že vytvoří tak pomíjivou říši jako Napoleon nebo Hitler - ale bylo skutečností, že i v situaci, kdy Graff zjistil, že Locke vůbec není nějaký starý státník, anonymně promlouvající z výslužby, nýbrž nedorostlý univerzitní student, usoudil, že s Petrem stojí za to mluvit. Stojí za to mu poradit, neboť Graff věděl, že Petr Wiggin je důležitý dnes a bude důležitý v budoucnosti. To si piš, Graffe!

Všichni si to zapište! Ender Wiggin vám možná zachránil zadek před termi'tany, ale já zachráním kolektivní konečník lidstva před tím, aby si samo udělalo kolostomii. Lidé totiž odjakživa představovali pro přežití lidstva větší nebezpečí než všechno ostatní s výjimkou naprostého zničení planety Země, a teď podnikáme kroky, abychom se před tím uchránili rozšířením svého šéme - včetně Enderova - na jiné planety. Má Graff tušení, kolik mě stálo úsilí, aby to jeho malé ministerstvo pro kolonizaci vůbec vzniklo? Dal si někdo tu práci a zapátral v dějinách po dobrých myšlenkách, které se dostaly až do podoby zákona, aby zjistil, kolikrát se stopa táhne k Lockovi?

Dokonce se se mnou radili, zda vám mají nabídnout titul ministra pro kolonizaci, jímž s takovým zalíbením podepisujete své e-maily. Vsadím se, že jste to nevěděl, pane ministře. Beze mě byste možná podepisoval své dopisy pitomými kresbičkami draka pro štěstí, jako to dělá v posledních dnech polovina idiotů na síti.

Posledních několik minut ho skoro až zabíjelo, že o tomto dopisu nesmí vědět nikdo jiný než on a Graff.

A potom...

Pak to pominulo. Znovu začal normálně dýchat. Jeho moudřejší já zvítězilo. Je lepší nerozptylovat se rušivým vlivem osobní slávy. Jeho jméno bude v pravý čas odhaleno. Pak zaujme místo, kde nebude mít jen vliv, ale také autoritu. Prozatím musela anonymita postačit.

Uložil zprávu od Graiffa. Pak ještě chvíli seděl a zíral na displej.

Ruka se mu chvěla.

Podíval se na ni, jako by to byla ruka někoho jiného. Co to kruci je, podivil se. Vážně jsem takový otrok celebrit, že stačí, abych dostal dopis od vysokého úředníka Hegemonie, a roztřesu se jako puberták na popovém koncertě?

Ne. Chladný realista získal návrh. Nechvěl se rozrušením. To bylo jako vždy pomíjivé a už odeznělo.

Chvěl se strachem.

Někdo totiž dával dohromady tým strategiů. Nejlepších dětí z výcvikového programu Bitevní školy. Těch, které vybrali pro rozhodující bitvu, jež měla zachránit lidstvo. Někdo je držel a chtěl je využít. A dřív nebo později se ten někdo stane Petrovým rivalem, střetne se s ním v přímém souboji a Petr bude muset vyhrát nejenom na toho rivala, ale také na děti, jež se mu podařilo podrobit své vůli.

Petr se do Bitevní školy nedostal. Neměl, co bylo třeba. Z nějakého důvodu jej z programu vyřadili, aniž kdy odešel z domova. Každé dítě, které odešlo do Bitevní školy, mělo větší naději být dobrým strategií než Petr Wiggin, a Petrův hlavní soupeř o hegemonii kolem sebe soustředil ty nejlepší ze všech.

Samozřejmě až na Endera. Endera, kterého jsem mohl přivést domů, kdybych zatahal za ty správné nitky a zmanipuloval veřejné mínění opačným směrem. Endera, který byl nejlepší ze všech a možná by se postavil na mou stranu. Ale ne, já jsem ho poslal pryč. Pro jeho pitomé dobro. Pro jeho bezpečí. A teď, když mám před sebou bitvu, k níž jsem upnul celý svůj život, mohu postavit proti nejlepším z Bitevní školy jen... sebe.

Ruka se mu chvěla. No a co? Byl by blázen, kdyby se alespoň trochu nebál.

Ale když mu ten idiot Čamrajnagar pohrozil, že ho odhalí a celou pracně vybudovanou konstrukci zboří jen proto, že ve své zabeđenosti není schopen vidět, jak je Démostenés nezbytný pro dosažení výsledků, jichž by osoba Locka nemohla nikdy dosáhnout - týdný ho to mučilo. Díval se, jak někdo unáší děti z Bitevní školy, a nemohl nic udělat, nemohl k tomu říct nic trefného. Jistě, odpovídal na dopisy, které dostal od několika lidí, a pátral tak dlouho, až se uspokojil zjištěním, že jediné Rusko má prostředky, aby za tím mohlo stát. Ale netroufal si použít Démosthena k vznesení požadavku, aby bylo proti MF zahájeno vyšetřování za to, že děti neochránila. Démostenés mohl vyslovit jen několik rutinních hypotéz, že děti se nemohl zmocnit nikdo jiný než Nová Varšavská smlouva - jenže to od Démosthena coby známého rusofoba samozřejmě všichni čekali, to nic neznamenal. To všechno proto, že nějaký

krátkozraký, omezený, ješitný admirál se rozhodl vyšlápnout si na patrně jedinou osobu na Zemi, již záleželo na tom, aby svět nemusel čelit další návštěvě Huna Attily.

Chtělo se mu zařvat na Čamrajnagara: Já píšu eseje - na rozdíl od toho druhého, který unáší děti ale proto, že víte, kdo jsem já, a nemáte ponětí, kdo je on, mě chcete zastavit? Naposledy se tak moudře rozhodli ti zabeďněnci, kteří předali vládu nad Německem Hitlerovi, protože si mysleli, že jim bude „užitečný“.

Teď Čamrajnagar ustoupil. Poslal zbabělou omluvu prostřednictvím někoho jiného, aby Petr neměl dopis s jeho podpisem. Stejně už bylo pozdě. To, co se nemělo stát, se už stalo. Čamrajnagar nejenom neudělal nic, ale také zabránil Petrovi, aby něco udělal, a tak teď Petra čekala šachová partie, v níž měl na své straně jen pěšce, zatímco protihráč měl dvojnásobný počet střelců, věží a koní.

Proto se Petrovi chvěla ruka. A občas se přistihl, jak si přeje, aby v tom nebyl tak úplně, absolutně sám. Když zůstal Napoleon ve svém stanu sám, přemýšlel o tom, co ksakru dělá, když znovu a znovu sází všechno na to, že jeho armáda dokáže nemožné? Nepřál si Alexandr aspoň občas, aby mohl jedno nebo dvě rozhodnutí svěřit někomu jinému?

Petr v návalu sebeopovržení ohrnul ret. Napoleon? Alexandr? Protivník má k dispozici stáj plnou takových koní. Zato já mám potvrzení z testovacího programu Bitevní školy, že mám vojenského talentu zhruba stejně jako třeba John F. Kennedy, ten americký prezident, který z nedbalosti přišel o torpédoborec a dostal za to medaili, protože jeho tatík měl peníze a politický vliv, a když se pak stal prezidentem, udělal nepřetržitou šňůru chybných tahů, které mu politicky nikdy moc neublížily, protože novináři se do něho zbláznili.

To jsem já. Já umím manipulovat sdělovacími prostředky. Umím působit na veřejné mínění, šťouchat do něj, píchat do něj, tahat za ně a očkovat je různými věcmi, ale až dojde na válku - a ono na ni dojde - budu vypadat stejně chytře jako Francouzi, když se přes ně převalil blitzkreig.

Petr se rozhlédl po čítárně. Nebyla to žádná velká knihovna. A nebyla to žádná pořádná škola. Ale protože šel na vysokou brzo, neboť měl papír na to, že je nadaný žák a na formálním vzdělání mu nezáleželo, nastoupil na pobočku státní univerzity ve svém rodném městě. Poprvé se přistihl, že závidí ostatním studentům, kteří tam chodili s ním. Nemuseli si dělat starosti o nic jiného než o příští test, udržení stipendia a svá rande.

Taky bych tak mohl žít.

To jistě. Musel by se zabít, kdyby to někdy dopracoval tak daleko, aby mu záleželo na tom, co si učitel myslí o eseji, který napsal, co si nějaká dívka myslí o oblečení, které má na sobě, nebo jestli jeden fotbalový tým porazí druhý.

Zavřel oči a opřel se. Všechny tyhle pochybnosti o sobě samém byly k ničemu. Věděl, že se nezastaví, dokud ho k tomu někdo nedonutí. Od dětství věděl, že změní svět, pokud k tomu najde ty správné páky. Jiné děti skočily na ten nesmysl, že musejí počkat, až vyrostou, aby dokázaly něco důležitého. Petr od začátku věděl, že to není pravda. Jeho by nikdy neoklamali tak jako Endera, aby si myslel, že hraje hru. Jediná hra, kterou Petrovi stálo za to hrát, byl opravdový svět. Ender se nechal oklamat jedině proto, že si nechal realitu utvářet jinými. S tím Petr nikdy neměl problém.

Až na to, že veškerý Petrův vliv na reálný svět umožňoval jedině fakt, že se mohl schovat za anonymitu internetu. Vytvořil osobu, vlastně dvě osoby, které mohly změnit svět, neboť nikdo nevěděl, že jsou to děti a tedy je lze ignorovat. Ale když došlo na střet pozemních a námořních vojsk v reálném světě, vliv politických myslitelů klesal. Pokud je okolí neuznávalo za tak moudré a spravedlivé, aby jim v čase krize svěřilo do rukou otěže moci - jako Winstonu Churchillovi. Winston to měl dobré - byl starý, tlustý a pil jako duha, ale lidé ho přesto brali vážně. Ale když se někdo podíval na Petra Wiggina, mohl v něm vidět jen dítě.

Přesto se Winston Churchill stal inspirací pro Petrův plán. Musel to zařídit tak, aby Locke vypadal tak jasnozřivě, ve všem tak spravedlivě, že až začne válka, strach veřejnosti z nepřítele a důvěra v Locka budou silnější než pohrdání mládím a umožní Petrovi, aby odhalil tvář pod maskou a podobně jako Winston zaujal své místo coby vůdce těch dobrých.

Musel uznat, že se přepočítal. Netušil, že Čamrajnagar již ví, kdo je. Dopis, který mu Petr napsal, byl první krok veřejné kampaně za to, aby děti z Bitevní školy vzala pod ochranu Flotila. Nešlo o to, aby byly fakticky odvezeny ze svých zemí - nečekal, že by to některá vláda dovolila - ale o to, aby se všeobecně vědělo, že Locke bil na poplach, až proti nim někdo skutečně něco podnikne. Jenže Čamrajnagar Petra přinutil, aby Locka umlčel, a tak se nikdo kromě Čamrajnagara a Graffa nedozvěděl, že Locke únosy předvídal. Šance byla pryč.

Ale Petr se nehodlal vzdát. Určitě existoval způsob, jak se vrátit do hry. A tak seděl v univerzitní knihovně v Greensboro v Severní Karolině, oči zavřené jako obyčejný unavený student, a přemýšlel o tom.

Vyhnali Enderovu družinu z postelí ve čtyři ráno a všechny je shromáždili v jídelně. Nic jim nevysvětlili a zakázali jim mluvit. Nechali je čekat pět minut, deset, dvacet. Petra věděla, že ostatním se honí hlavou totéž co jí: Rusové pochopili, že své bojové plány sabotují. Nebo si možná někdo všiml zašifrované zprávy v kresbičce draka. Ať se jednalo o cokoli, nic příjemného to nebude.

Za třicet minut od budíčku se otevřely dveře. Vešli dva vojáci a postavili se do pozoru. A pak, k Petřinu naprostému úžasu, do místnosti vstoupil... chlapec. Nebyl o nic starší než oni. Dvanáct? Trináct? Přesto mu vojáci prokazovali úctu. A on sám se pohyboval s přirozenou jistotou autority. Ten chlapec tady velel. A líbilo se mu to.

Viděla ho už někdy? Nezdálo se jí. Přesto se po nich rozhlédl, jako by je znal. Ovšemže je znal - jestli tady velel, určitě je pozoroval celé týdny, co byli v zajetí.

Dítě jako velitel. Určitě bylo z Bitevní školy - proč by jinak vláda svěfovala takovou moc někomu tak mladému? Podle věku museli být vrstevníci. Přesto ho nedokázala nikam zařadit. A to měla dobrou, velice dobrou paměť.

„Netrapte se,“ oslovil je chlapec. „Neznáte mě, protože jsem do Bitevní školy přišel pozdě a byl jsem tam jenom krátce, než vás všechny přeřadili do Taktické. Ale já znám vás.“ Zazubil se. „Nebo tady je někdo, kdo mě poznal, když jsem

vešel? Nebojte se, později se podívám na video. A dám si pozor, jestli u někoho nezahlednu ohromené poznání.

Protože jestli mě někdo z vás přece jen poznal, pak o něm vím něco víc. Ví o něm, že jsem ho už jednou viděl - jako siluetu ve tmě, která ode mne odchází, aby mne tam nechala zemřít.“

V tom okamžiku Petře došlo, kdo to je. Věděla to, protože Šílený Tom jí o tom vyprávěl — jak Fazolek nastražil past na tohoto chlapce, kterého znal z Rotterdamu, a s pomocí čtyř dalších dětí ho pověsil do větrací šachty na tak dlouho, až se přiznal asi k tuctu vražd. Nechali ho tam, nahrávku předali učitelům a řekli jim, kde ho najdou. Achilles.

Jediným členem Enderovy družiny, který byl tenkrát s Fazolkem, byl Šílený Tom. Fazolek o tom nikdy nemluvil a nikdo se ho na nic nezeptal. Fazolek musel mít za sebou temný a děsivý život, když se v něm vyskytovaly zrůdy jako Achilles. Dělal to z něj tajemnou postavu. Nikdo z nich tenkrát netušil, že Achilla jednou najde nikoli v ústavu choromyslných nebo ve vězení, ale tady v Rusku, že bude mít vojáky, kteří ho poslouchají, a je bude držet jako své vězně.

Bylo možné, že až si Achilles prostuduje videozáznamy, spatří, že ho Šílený Tom poznal. A teď, co o sobě řekl několik slov, určitě se objeví poznání ve všech tvářích. Netušila, co to znamená, ale věděla, že to určitě není dobré. Jedna věc byla jistá - nehodlala dopustit, aby Šílený Tom musel čelit důsledkům sám.

„Všichni víme, kdo jsi,“ řekla nahlas Petra. „Jsi Achilles. A nikdo tě tam nenechal, abys umřel, Fazolek nám to vyprávěl. Nechali tě učitelům. Aby tě zavřeli a poslali zpátky na Zem. Nepochybně do ústavu pro duševně choré. Fazolek nám dokonce ukázal tvou fotku. Jestli tě někdo poznal, tak podle ní.“

Achilles se k ní otočil a usmál se. „Fazolek by o tom nikdy nevyprávěl. Nikdy by mou fotku neukazoval.“

„Pak ho neznáš.“ Í Doufala, že ostatní pochopí, jak by Šíleného Torna ohrozili, kdyby přiznali, že o tom slyšeli od něho. Mohlo se mu to dokonce stát osudným, když tenhle blázen velel prstům na spoušti. Fazolek s nimi nebyl, takže uvést ho jako zdroj mělo svou logiku.

„No ovšem, vy jste přece skvělý tým,“ ušklíbl se Achilles. „Předáváte si signály, sabotujete plány, které odevzdáváte, a myslíte si, že jsme tak pitomí, že si toho nevšimneme. Vážně jste si mysleli, že bychom vás nechali pracovat na pravých plánech, než vás získáme na svou stranu?“, Petra jako obvykle nedokázala zůstat zticha. Ale ani nechtěla. „Snažíš se zjistit, kteří z nás si připadají jako outsideri, abyste je mohli získat?“, zeptala se. „To je dobrý vtip - v Enderově družině nebyl nikdo outsider. Jediný outsider jsi tady ty.“

Ve skutečnosti však věděla až moc dobře, že Carn Carby, Shen, Vlád a Fly Molo se z různých důvodů cítí jako outsideri. Sama se tak také cítila. Svými slovy je chtěla jen vyzvat, aby všichni zůstali solidární.

„Proto nás teď rozdělíš a začneš nás zpracovávat,“ pokračovala Petra. „Achille, známe každý tvůj tah ještě předtím, než ho uděláš.“

„Věř mi, mé hrdosti se nemůžeš dotknout,“ odpověděl Achilles, „protože žádnou nemám. Zajímá mě jediné, a to jak sjednotit lidstvo pod jednu vládu. Rusko je jediná země, jediný národ, který touží po slávě a zároveň je dost mocný, aby tuto touhu mohl reálně podpořit. A vy jste tady proto, že někteří z vás by při tom mohli být užiteční. Pokud usoudíme, že máte, co je třeba, přizveme vás, abyste se k nám přidali. Vás ostatní jenom necháme u ledu, dokud nebude po válce. A ty, kteří nebudou stát za nic, pošleme domů a budeme doufat, že vlády vašich zemí vás použijí proti nám.“

Vesele se ušklíbl. „No tak, netvařte se tak mrzutě. Dobře víte, že jste doma šileli. Ani jste ty lidi neznali. Odjeli jste od nich, když jste byli ještě tak malí, že jste si neuměli utřít zadek, aniž byste neměli hovno na prstech. Co o vás věděli? Co jste věděli vy o nich? Že vás nechali jít. Co já, já jsem žádnou rodinu neměl, Bitevní škola pro mě znamenala jenom tři jídla denně. Ale vám, vám vzali všechno. Nic jim nejste dlužní. Máte svou hlavu. Svůj talent. Vybrali vás, protože jste skvělí. Vyhráli jste jim válku s termiřany. A oni vás poslali domů, aby vás rodiče mohli znovu začít vychovávat?“

Nikdo nic neřekl. Petra byla přesvědčená, že všichni těmi jeho cancy pohrdají stejně jako ona. Nic o nich nevěděli.

Nikdy by je nedokázal rozdělit. Nikdy by si nezískal jejich loajalitu. Věděli o něm příliš mnoho. A nelíbilo se jim, že je drží proti jejich vůli.

On to věděl také. Petra mu to poznala na očích, ten vztek, který se mu v nich roztančil, když si uvědomil, že pro něho nemají nic než opovržení.

Všiml si přinejmenším jejího opovržení, protože se na ni zaměřil, udělal několik kroků k ní a usmál se ještě laskavěji.

„Petro, moc rád tě poznávám,“ prohlásil. „Děvče, které bylo podle testů tak agresivní, že mu museli zkontrolovat DNA, aby se přesvědčili, že to ve skutečnosti není kluk.“

Petra cítila, jak jí z obličejů vyprchává krev. O tom neměl nikdo vědět. Tu zkoušku nařídili psychiatři v Pozemní škole, když usoudili, že pohrdání, které jim dává najevo, je příznakem dysfunkce a ne tím, co si zasloužili za to, že jí kladli tak hloupé otázky. Nemělo to být ani v její dokumentaci. Ale někde o tom zřejmě existoval záznam. A právě to byla zpráva, kterou jim Achilles chtěl dát: já vím všechno. To, že ostatní začnou přemýšlet, jak je pošahaná, bylo jen vedlejší plus.

„Je vás deset. Chybějí jen dva, kteří zažili to velké vítězství. Slavný Ender, génius, strážce svatého grálu - odletěl někam zakládat kolonii. Všem nám bude přes padesát, až tam dorazí, a on bude pořád malý kluk. My budeme tvořit historii. On už je historie teď.“ Achilles se uculil vlastní slovní hříčce.

Ale Petra věděla, že posměch namířený proti Enderovi na tuto skupinu nezabere. Achilles si zřejmě myslel, že oni jsou ti neúspěšní, ti druzí, ti, kteří chtěli dělat to, co dělal Ender, ale museli jen sedět a dívat se na něho. Myslel si, že je všechny šírá závist - protože jej by sežrala žárlivost. Jenže v tom se mýlil. Vůbec jim nerozuměl. Jim se po Enderovi stýskalo. Byli Enderova družina. A tenhle jelda si snad vážně myslel, že z nich dokáže udělat isvůj tým, jako to kdysi udělal Ender.

„A pak je tu Fazolek,“ pokračoval Achilles. „Nejmladší, ten, jehož výsledky testů způsobily, že jste vypadali jako zaostalí. Mohl vám ostatním dávat lekce, jak velet armádám - jenže vy byste mu nejspíš nerozuměli, tak byl geniální.

Kdepak jen může být? Chybí někomu?“

Nikdo neodpověděl.

Petra však věděla, že tentokrát mlčení zakrývá jiné pocity. Fazolek nebyl všem po chuti. Ne pro svou brilantnost, nebo alespoň nikdo nepřiznal, že by proti němu něco měl z tohoto důvodu. Vadilo jim, že se choval, jako by všechno věděl lépe než ostatní. A v té hloupé době, než Ender dorazil na Erós, kdy Fazolek byl zastupujícím velitelem družiny, to někteří z nich nesli těžce, že jim rozkazuje nejmladší z nich. Proto se možná tentokrát Achilles nezmýlil.

Jenže nikdo nebyl na tyto pocity pyšný a Achilles si za to, že je vytáhl na světlo, nevysloužil zrovna jejich lásku. Jistě, možná mu šlo o to, aby v nich probudil zahanbení. Achilles byl možná chytřejší, než si mysleli.

Ale pravděpodobně ne. Byl úplně mimo, když se snažil vyzrát na tuto skupinu vojenských génů. Kdyby si oblékl klaunský oděv a poha-| zoval s balónky naplněnými vodou, získal by si asi tak stejný respekt.

„No ovšem, Fazolek,“ pokračoval Achilles. „Je mi to líto, ale musím vás informovat, že je mrtvý.“

Na Sileného Torna už toho zřejmě bylo moc. Zívá a řekl: „Není.“

Achilles vykroužil pobavený výraz. „Ty si myslíš, že o tom víš víc než já?“

„Byli jsme na síti,“ ozval se Shen. „Věděli bychom to.“

„Naposledy jste seděli u svých panelů v deset večer. Jak můžete vědět, co se stalo, když jste spali?“ Achilles se podíval na hodinky. „Páni, vlastně máte pravdu. Fazolek v tuto chvíli ještě je naživu. A dalších asi patnáct minut bude. A potom - sssš! Malá raketka mu vletí rovnou do pokojíčku a roztrhá ho přímo v postýlce. Ani jsme nemuseli řecké armádě zaplatit, aby nám prozradila, kde se nachází. Naši tamní přátelé nám tu informaci dali zadarmo.“

Petry se zmocnila úzkost. Jestli byl Achilles schopen zorganizovat jejich únos, určitě mohl zařídít i Fazolkovu vraždu. Zabít bylo vždycky snazší než dostat někoho živého.

Stačil si Fazolek již všimnout zprávy v drakovi, rozšifrovat ji a předat informaci dál? Jestli totiž zemře, nikdo jiný to už nedokáže.

Vzápětí se zastyděla, že myslí v první řadě na sebe, když se dozví zprávu o Fazolkově připravované smrti. Ale to neznamenal, že by jí na něm nezáleželo. Znamenalo to, že k němu ve své bezmezné důvěře upěla všechny naděje.

Jestli zahyne, tyto naděje zahynou s ním. Nebylo od ní neslušné zabývat se takovými myšlenkami.

Říct to nahlas, to by neslušné bylo. Ale myšlenkám, které vás napadnou, se ubránit nemůžete.

Třeba Achilles lže. Také se může stát, že Fazolek přežije nebo vyvázne. A jestli zemře, možná už zprávu rozluštil. Možná ne. Petra nemohla udělat nic, čím by výsledek změnila.

„Copak, žádné slzy?“ zeptal se Achilles. „A já jsem si myslel, že jste byli tak dobří přátelé. Asi to všechno byla jenom nafouknutá bublina hrdiny.“ Usmál se. „Pro tuto chvíli jsem s vámi skončil.“ Otočil se k vojákově, který stál u dveří. „Je čas vyrazit.“

Voják opustil místnost. Zaslechli několik slov rusky a vzápětí vešlo šestnáct vojáků. Rozdělili se tak, aby na každé dítě byli dva.

„Teď vás rozdělíme,“ oznámil Achilles. „Nestojíme o to, aby někdo

ačal vymýšlet záchrannou operaci. Můžete si nadále posílat e-maily. Chceme, aby vaše tvůrčí spolupráce pokračovala. Jste přece nejlepší vojenské mozečky, které ze sebe lidstvo dokázalo v kritické situaci vymáčkout. Všichni jsme na vás pyšní a těšíme se na to, jak budeme v blízké budoucnosti svědky vašich nejlepších výkonů.

Jedno z dětí si hlasitě pšouklo.

Achilles se jen ušklíbl, mrkl na Petru a odešel.

O deset minut později seděli každý v jiném autě a vezli je na neznámá místa někde v širých končinách největšího státu na zemském povrchu.

KAPITOLA 6

ŠIFRA

Komu: Graffpilgrimage@colmin.gov Od: KonstanBriseis@helstrat.gov Předmět: Únik

Vaše Excellence, já rozhodl se napsat vám osobně, neboť já byl velice hlasitý odpůrce Vašeho plánu odebrat mladý Julian Delphiki z naší ochrany. Já mýlil se, jak nás o tom poučit raketový útok na předchozí bydlíště dnes, při který dva vojáci zahynout. My dát na Vaše dřívější rada a zveřejnit, že Julian byl zabit při útoku. Jeho pokoj se stát cílem pozdě v noci, on určitě by zahynul místo vojáků, kteří spali tam. Průnik do našeho systému patrně velice hluboký. My nevěřit již nikomu. Vy přišel v pravý čas a já lituji, že zdržoval. Mne zaslepit pýcha na helénská armáda. Jak Vy vidět, já přeci jen mluvit trochu obecná řeč, proto již žádný klam mezi mne a opravdový přítel Řeka. To Vaše být zásluha, ne moje, že velký národní poklad nebýt zničen.

Pokud se Fazolek musel ukrývat, existovala horší místa, kde mohl být, než Araraquara. Město pojmenované podle druhu papouška bylo udržováno jako muzeální exponát. Ulice byly dlážděné, domy staré. Ty staré budovy nebyly nijak zvlášť krásné ani malebné - dokonce i katedrála byla spíš fádni a nepříliš stará, neboť ji dokončili až ve dvacátém století. Město přesto budilo dojem klidnějšího života, než jaký byl v Brazílii běžný. Rozvoj, který z nedalekého Ribeirão Preta udělal metropoli bující do všech stran, Araraquaru prakticky minul. A přestože byli lidé poměrně moderní - obecnou řeč bylo slyšet na ulicích asi tolik jako portugalštinu - Fazolek si tam připadal víc doma, než se mu to kdy podařilo v Řecku, kde touha být zároveň plně Evropanem a plně Rekem deformovala veřejný život i veřejné prostory.

„Není dobré cítit se příliš jako doma,“ upozorňovala ho sestra Car-! lotta. „Nemůžeme nikde zůstat dlouho.“

„Achilles je ďábel,“ řekl Fazolek. „Ne Bůh. Nemůže mít prsty všude. Nemůže nás najít, když nemá důkaz.“

„Nemusí strkat prsty všude,“ odvětila sestra Carlotta. „Stačí tam, kde jsme my.“

„Jeho nenávisť k nám ho oslepuje,“ prohlásil Fazolek.

„Jeho strach mu dodává nepřirozenou bdělost.“

Fazolek se vesele ušklíbl - byla to jejich stará hra. „Třeba ty ostatní děti neunesl Achilles.“

„Třeba nás na Zemi nedrží gravitace,“ opáčila sestra Carlotta, „nýbrž nějaká neznámá síla se stejnými vlastnostmi.“ Potom se také usmála.

Sestra Carlotta byla dobrý společník na cesty. Měla smysl pro humor. Rozuměla jeho žertům a jemu se zase líbily její. Ale ze všeho nejvíc jí vyhovovalo trávit hodiny a hodiny beze slova, dělat svou práci a nechat je, ať si dělají svou. A když spolu přece jen hovořili, rozvíjeli jakýsi náznakový jazyk, kdy již oba věděli všechno důležité, takže stačilo jen se na něco odkázat a ten druhý pochopil. To neznamenal, že by byli spřízněné duše nebo naladěni na stejnou strunu. Jejich životy se pouze dotýkaly v několika klíčových bodech - ukrývali se, byli odříznuti od přátel a rodiny a na jejich smrti měl zájem tentýž nepřítel. Neměli koho pomlouvat, protože nikoho neznali. Neměli si o čem povídat, protože neměli žádné zájmy kromě aktuálních úkolů: pokusit se vypátrat, kde jsou drženy ostatní děti, pokusit se zjistit, které zemi Achilles slouží (a která bude určitě brzy sloužit jemu) a pokusit se pochopit, co se děje se světem, aby do toho mohli zasáhnout a pokud možno nasměrovat běh dějin k lepšímu konci.

To bylo alespoň cílem sestry Carlotty a Fazolek byl ochoten přispět k tomu svým dílem, když už byl průzkum vyžadovaný prvními dvěma úkoly totožný s průzkumem nutným pro ten poslední. Nebyl si jistý, zda mu záleží na tom, jak budou vypadat dějiny v budoucnosti.

Když to jednou řekl sestře Carlottě, usmála se. „A na čem ti vlastně nezáleží, na světě mimo tebe nebo na budoucnosti jako takové, včetně tvojí?“ zeptala se.

„Proč bych se měl zabývat vymezováním konkrétních věcí, na kterých mi nezáleží?“

„Protože kdyby ti nezáleželo na tvé budoucnosti, nezáleželo by ti ani na tom, jestli se jí dožiješ, a nedělal bys všechny tyhle nesmysly, abys zůstal naživu.“

„Jsem savec,“ odvětil Fazolek. „Snažím se žít věčně bez ohledu na to, jestli to ve skutečnosti chci nebo nechci.“

„Jsi dítětem Božím, a proto ti záleží na tom, co se děje s jeho dětmi, ať si to přiznáváš nebo nepřiznáváš.“

Tím, co ho trápilo, nebyla její obratná odpověď, protože ji očekával - dokonce ji sám vyprovokoval (namlouval si), protože měl rád ujišťování, že jestli je Bůh, záleží mu na Fazolkovi. Ne, trápil ho chvilkový stín smutku, který se jí mihl ve tváři. Prchavý výraz, sotva prozrazený, kterého by si ani nevšiml, kdyby její tvář neznal tak dobře a kdyby se na ní stíny neobjevovaly tak vzácně.

Rozesmutnil jsem ji něčím, co jsem řekl. A přesto přede mnou chce skrýt, že je smutná. Co jsem řekl? Že jsem savec? Je zvyklá na moje rýpání do jejího náboženství. Že třeba nechci žít věčně? Možná ji trápí to, že jsem sklíčený. Že se snažím žít věčně, navzdory svým přáním? Možná se bojí, že zemřu mladý. Proto přece byli v Araraquaru - aby, hned tak nezemřel. A ona také. Nepochyboval však o tom, že kdyby na něho mířila pistole, skočila by před něho, aby kulku zastavila. Nechápal proč. On by totéž neudělal pro ni ani pro nikoho jiného. Pokusil by se ji varovat, strhnout ji stranou nebo nějak ovlivnit střelce, udělat něco, co by jim oběma dalo slušnou šanci na přežití. Ale záměrně by nezemřel, aby ji zachránil.

Možná dělaly takové věci ženy. Nebo to možná dělali dospělí pro děti. Obětovali život pro záchranu někoho jiného. Zhodnotili vlastní přežití a usoudili, že jim na něm záleží méně než na přežití někoho jiného. Fazolek si nedokázal představit, jak by někdo mohl cítit něco takového. Neměl by v každém zvítězit iracionální savec a přinutit ho jednat tak, aby přežil on sám? Fazolek se nikdy nepokusil potlačit svůj pud sebezáchovy, ale pochyboval, že by se mu to podařilo, i kdyby to zkusil. Ale třeba se starší lidé ochotněji loučili se životem, když už utratili převážnou část svého počátečního kapitálu. Jistě, mělo smysl, aby se rodiče obětovali pro své děti, obzvlášť rodiče, kteří byli tak staří, že už další děti mít nemohli. Ale sestra Carlotta nikdy neměla děti. A Fazolek nebyl jediný, pro koho by obětovala život. Skočila by do cesty i kulce určené cizímu člověku. Cenila si svého života méně než životů jiných. A tím pro něho byla naprosto nepochopitelná.

Přežití, nikoli toho nejvhodnějšího, ale mne - to je smysl v jádru mého bytí. To je ten nejzákladnější důvod, proč dělám všechno to, co jsem udělal. Byly chvíle, kdy jsem cítil soucit - když jsem jako jediný z Enderovy družiny vědomě poslal muže na jistou smrt, bylo mi jich hluboce líto. Ale poslal jsem je a oni šli. Udělal bych na jejich místě totéž co oni, uposlechl bych rozkazu? Zemřel bych pro záchranu neznámých budoucích generací, které se nikdy nedozvědí moje jméno?

Fazolek o tom pochyboval.

Byl ochoten posloužit lidstvu, pokud tím zároveň poslouží sobě. Bojovat s termity po boku Endera a ostatních dětí mělo smysl, protože zachraňováním světa zachraňoval i Fazolka. A tím, že se mu podaří zůstat někde ve světě naživu, bude trnem v Achillově oku, a díky němu bude Achilles méně opatrný a méně rozumný, tedy snáze porazitelný. Bylo příjemným bonusem, že jeho snaha o přežití čirou náhodou také dávala lidstvu šanci porazit tu zrůdu. A jelikož pro jeho přežití bylo nejlepší vyhledat Achilla a zabít ho, mohl se nakonec stát jedním z velkých dobrodinců lidských dějin. Přestože si teď, když o tom přemýšlel, nemohl vybavit žádného úkladného vraha, na něhož by se vzpomínalo jako na hrdinu. Snad na Bruta. Jeho pověst měla klady i zápory. Většinou atentátníků však historie pohrdala. Snad proto, že úspěšní byli zpravidla ti, jejichž cíl nebyl pro nikoho nějak zvlášť nebezpečný. Než se všichni shodli, že nějaká zrůda stojí za atentát, dotyčná zrůda si stačila vypěstovat takovou moc a paranoii, že provedení atentátu bylo prakticky nemožné.

Když si o tom zkusil promluvit se sestrou Carlottou, nikam se nedostal.

„Neumím ti oponovat, takže nevím, proč po mně vůbec něco chceš. Vím jenom to, že ti s přípravou takového atentátu nepomůžu.“

„Ty ho nepovažuješ za sebeobranu?“ zeptal se Fazolek. „Co to má být? Jeden z těch pitomých filmů, kde hrdina nemůže zabít padoucha, protože na něho právě v tu chvíli nemíří bouchačkou?“

„Má víra v Ježíše Krista,“ odvětila Carlotta. „Miluj svého nepřítele, čini dobro těm, kteří tě nenávidí.“

„Hm, a co z toho pro nás vyplývá? Nejlepší, co bychom pro Achilla mohli udělat, by bylo dát svou adresu na internet a

počkat si, až někoho pošle, aby nás zabil.“

„Nebud' hloupý,“ hněvala se Carlotta. „Ježíš řekl číň dobro svým nepřátelům. Pro Achilla by nebylo dobré, kdyby nás našel, protože by nás pak zabil a musel by se před božím soudem zodpovídat z ještě více vražd. Nejlepší, co pro Achilla můžeme udělat, je bránit mu, aby nás zabil. A jestli ho milujeme, zavčasu mu zabráníme ovládnout svět, protože taková moc by mu jediné dala víc příležitosti k páchání hříchů.“

„Proč nemilujeme stovky, tisíce a miliony lidí, kteří zemřou ve válkách, jež se chystá rozpoutat?“

„Ale my je milujeme,“ odpovíděla Carlotta. „Jenže ty v tom máš

Hegemonův stín

67 zmatek, stejně jako mnoho jiných lidí, kteří nechápou Boží pohled, pořád vycházíš z předpokladu, že smrt je to nejstrašnější, co může člověka potkat, ale pro Boha smrt znamená jenom to, že přijdeš domů o něco dřív, než bylo v plánu. Pro Boha dopadne lidský život tragicky tehdy, když si dotyčný člověk libuje v hříchu a odmítá radost, kterou Hospodin nabízí. Proto je ze všech milionů jednotlivých životů, které mohou vyhasnout ve válce, tragický pouze ten, který se topí v hříchu.“

„Proč si potom dáváš takovou práci s tím, abych zůstal naživu já?“ pokračoval Fazolek. Myslel si, že zná odpověď.

„Chceš, abych řekla něco, co oslabí mé argumenty. Třeba to, že jsem člověk, a proto momentálně chci zabránit tvé smrti, protože tě mám ráda. Ano, sama nemám žádné děti, ale tebe mám skoro jako vlastního a těžce by mě ranilo na duši, kdybys zemřel rukou toho vyšínutého chlapce. Ale pravda je taková, Juliane Delphiki, že se tak usilovně snažím zabránit tvé smrti proto, že kdybys zemřel dnes, pravděpodobně bys skončil v pekle.“

Fazolek překvapeně zjistil, že ho to zasáhlo. Chápal Carlottinu víru dostatečně dobře, aby mohl takový postoj předvídat, ale skutečnost, že jej vyjádřila slovy, přesto bolela. „Nebudu se kát a nenechám se pokřtít, takže budu muset do pekla, proto je úplně jedno, kdy zemřu, stejně mě čeká zatracení,“ prohlásil.

„To je nesmysl. Naše chápání dogmatu není dokonalé. Nehledě na to, co řekli papežové, já ani na okamžik nevěřím, že Hospodin navěky zatratí miliardy svých dětí, jež nechal přijít na svět a zemřít bez křtu. Ne, myslím si, že nejspíš půjdeš do pekla proto, že navzdory své chytrosti jsi pořád hodně amorální. Horlivě se modlím za to, abys ještě předtím, než zemřeš, pochopil, že existují vyšší zákony, které stojí nad pouhým přežitím, a vyšší cíle, kterým může člověk sloužit. Když se oddáš takovému velkému cíli, můj milý chlapče, potom se tvé smrti bát nebudu, neboť budu vědět, že spravedlivý Bůh ti odpustí, že jsi během života nestačil poznat pravdivost křesťanství.“

„Ty jsi vážně kacíř,“ poznamenal Fazolek. „Ani jediné z těchto dogmat by před žádným knězem neobstálo.“

„Neobstojí ani přede mnou,“ odvětila Carlotta. „Ale neznám nikoho, kdo by si nevedl dva různé seznamy dogmat - jedněch, u nichž věří, že jim věří, a jedněch, podle nichž se skutečně snaží žít. Já jsem prostě jen jedna z mála lidí, kteří ten rozdíl umějí poznat. Ty k nim nepatříš, můj chlapče.“

„Protože nevěřím žádným dogmatům.“

„To jen dokazuje mé tvrzení,“ prohlásila Carlotta s přehnaným uspokojením. „Jsi tak přesvědčený, že věříš pouze tomu, čemu věříš, že věříš, že zůstáváš naprosto slepý k tomu, čemu skutečně věříš, aniž bys věřil, že tomu věříš.“

„Narodila ses ve špatném století,“ podotkl Fazolek. „Tomáš Akvinský by si kvůli tobě vyrval vlasy. Nietzsche a Derrida by tě obvinili ze í zatemňování. Jedině Inkvizice by věděla, co s tebou - hezky tě opěť dohněda.“

„Netvrď mi, že jsi doopravdy četl Nietzscheho a Derridu. Neboj Akvinského, když na to přijde.“

„Nemusíš sníst celé hovno, abys poznala, že to není piškotový dort.“

„Jsi neuvěřitelně drzý chlapec.“

„Ale Geppetto, já nejsem opravdový chlapec.“

„Rozhodně nejsi loutka, alespoň ne moje loutka. A teď si běž hrát ven, mám práci.“

Ale to, že ho poslala ven, nebyl trest, a sestra Carlotta to věděla. Od okamžiku, kdy se svými panely připojili na síť, oba trávili většinu každého dne v domě, sbíráním informací. Carlotta, jejíž identitu chránila bezpečnostní opatření vatikánského počítačového systému, mohla udržovat všechny své staré vztahy, což jí umožňovalo přístup ke všem nejlepším zdrojům. Dávala si pozor jen na to, aby neprozradila, kde je, ani ve kterém časovém pásmu se nachází. Fazolek si však musel vytvořit novou identitu úplně od základu. Ukryval se za dvojitou clonu i poštovních serverů, které se specializovaly na anonymitu, a přesto si žádnou identitu neponechával déle než týden. Nenavazoval žádné vztahy, a proto si nemohl vytvořit žádné informační zdroje. Když potřeboval konkrétní informace, musel požádat Carlottu, aby mu je pomohla vyhledat, a ona pak musela rozhodnout, zda je to něco, o co může bez problémů požádat, nebo zda je to něco, co by mohlo poskytnout vodítko k prozrazení faktu, že má u sebe Fazolka. Většinou došla k závěru, že si netroufá požádat. Fazolek tak byl ve svém pátrání značně omezen. Přesto si předávali veškeré informace, které mohli, a Fazolkovi zůstávala navzdory všem obtížím jedna velká výhoda: prohlížel si data svou hlavou. Hlavou, která dosahovala v testech v Bitevní škole nejlepších výsledků ze všech.

Bohužel, pravda na tato doporučení příliš nedala. Odmítala se vzdát a dát se odhalit jen proto, že věděla, že nakonec bude nalezena.

Fazolek vydržel tento pocit marnosti vždycky jen určitý počet hodin. Potom musel vstát a jít ven. Ale nedělal to jen proto, aby vypadl od práce.

„Klima mi vyhovuje,“ řekl sestře Carlottě, když druhý den už po- třetí zamířil do sprchy, zbrocený potem. „Narodil jsem se pro horko a vlhkost.“

Zpočátku ho nechtěla nikam pouštět samotného. Ale po pár dnech ji přesvědčil o několika věcech. Předně vypadal, že je mu dost let, aby ho na každém kroku nemusela doprovázet babička - v souladu s jejich krycí historkou jí tady říkal „Avó Carlotta.“ Za druhé by ho stejně neochránila, protože neměla zbraň a neovládala žádná bojová umění. Za třetí věděl, jak žít na ulici, a přestože Araraquara nebyla zdaleka tak nebezpečným místem jako Rotterdam v době, kdy byl mladší, reflexivně si v duchu stačil zmapovat stovku různých únikových cest a úkrytů. Když Carlotta pochopila, že

bude potřebovat jeho pomoc častěji než on její, nechala se obměkčit a pouštěla ho ven samotného musel jí jen slíbit, že se bude snažit zůstat nenápadný.

„Nemůžu lidem zabránit, aby si všimli cizího kluka.“

„Ty zas tak cizí nevypadáš,“ namítla. „Středomořské typy jsou tady docela běžné. Hlavně se snaž moc nemluvit. Tvař se, že jdeš za nějakým cílem, ale nespěchej. Ostatně, ty jsi učil mě, co má člověk dělat, aby na sebe nepřilákal pozornost.“

A tak se ten den, několik týdnů po příjezdu do Brazílie, toulal ulicemi Araraquary a přemýšlel, který velký cíl by mohl dát jeho životu v Carlottiných očích smysl. Navzdory všem jejím řečem o víře měl pocit, že její, nikoli Hospodinovo uznání by mohlo být tím, oč by stálo za to usilovat, pokud se to nedostane do rozporu s jeho hlavním zájmem - zůstat naživu. Stačilo být trnem v Achillově oku? Stačilo hledat cesty jak se mu postavit? Nebo by měl dělat ještě něco jiného?

Na vrcholku jednoho z mnoha araraquarských kopečků měla zmrz-linářství jedna japonsko-brazilská rodina. Jak hrdě hlásal vývěsní štít, rodina měla v oboru několikasetletou tradici. Ve světle toho, co řekla Carlotta, to Fazolek pobavilo a zároveň dojalo. Pro tuto rodinu byla výroba ochucených mražených pochoutek určených k pojídání z kornoutu nebo poháru tou velkou věcí, která jí dávala kontinuitu. Mohlo být něco banálnější? Přesto sem Fazolek znovu a znovu chodil, protože jejich zmrzlina byla skutečně vynikající, a když si představil, kolik jiných lidí se za těch dvě stě nebo tři sta let určitě zastavilo a dopřálo si krátkou radost ze sladkých lahodných chutí, z pocitu jemné zmrzliny rozplývající se v ústech, nedokázal tím pohrdat. Nabízeli něco, co bylo skutečně dobré, a ostatním lidem tak život o něco příjemňovali. Nebyl to žádný ušlechtilý cíl, který se zapíše do historie. Ale zároveň to nebylo nic. Člověk mohl dopadnout hůř než obětovat velký díl svého života takovému cíli.

Fazolek si ani nebyl jistý, co to vlastně znamená obětovat se nějakému cíli. Znamenalo to přenechat rozhodování někomu jinému? Absurdní představa. Se vši pravděpodobností nebyl na Zemi nikdo chytřejší (než on, což sice neznamenal, že by se nemohl dopustit chyby, ale roz-1 hodně to znamenalo, že by musel být idiot, kdyby své rozhodování přenechal někomu, kdo mohl chybovat s větší pravděpodobností).

Proč vůbec marnil čas s Carlottinou otravně sentimentální filozofií života, který neznal? Určitě to byla jedna z jeho chyb - to, že emocionální lidskost jeho mentality vítězila nad nelidsky povznesenou genialitou, která bohužel ovládala jeho myšlení jen občas.

Kornout byl prázdný. Musel zmrzlinu sníst, aniž si toho všiml. Doufal, že ústa si vychutnala každíčkou chuť, protože jídlo se odehrálo! reflexivně, když byl pohroužen do svých úvah.

Fazolek zahodil kornout a vydal se po svých. Kolem projel cyklist-1 ta. Fazolek se díval, jak mu na dláždění celé tělo poskakuje, drkotá a vibruje. To je lidský život, pomyslel si. Tak rozkodrcaný, že nikdy nic nevidíme pořádně.

K večeři si dali fazole s rýží a šlachovitým hovězím ve veřejné jídelně pensáo. Jedli s Carlottou téměř mlčky, poslouchali šum hovoru ostatních lidí a cinkání talířů a příborů. Kdyby se spolu začali normálně bavit, snadno při tom mohli vyzradit nějakou důležitou informaci, která by mohla vyvolat otázky nebo přilákat pozornost. Třeba: kde vzala žena, která mluví jako jeptiška, vnuka? Proč tohle dítě, které vypadá na šest, mluví většinou jako filozof? Proto se spolu bavili nanejvýš 1, o počasí.

Po večeři se jako vždycky připojili na síť, aby si prošli poštu. Car-1 lottina pošta byla zajímavá a opravdová. Všichni, kdo psali Fazolkovi, si mysleli, přinejmenším tento týden, že je žena jménem Lettie, která pracuje na své disertační práci a potřebuje informace, ale nezbyvají čas na osobní život, a proto pohotově odmítá veškeré snahy o přátelskou a osobní konverzaci. Zatím se však nepodařilo odhalit v chování žádné země Achillův rukopis. Většina států jednoduše neměla prostředky na to, aby mohla za tak krátký čas unést Enderovu družinu, a z těch, které prostředky měly, nemohl Fazolek vyloučit žádný na základě poznání, že by mu k tomu chyběla arogance a agresivita nebo pohrdání zákony. Vždyť to mohla udělat i samotná Brazílie - jeho bývalí druhové z války | s termitany mohli být klidně uvězněni někde v Araraquare. Časně ráno mohli poslouchat rachocení téhož popelářského vozu, až bude nakládat 1 zmrzlinový kornout, který dnes odhodil.

„Nechápu, proč někdo rozesílá tyhle věci,“ promluvila Carlotta.

„Cože?“ zeptal se Fazolek. Byl vděčný za krátké rozptýlení od práce, kterou dělal a ze které mu již slzely oči.

„Tyhle hloupé, pověrečné draky pro štěstí. Teď už je určitě alespoň deset různých obrázků.“

„Aha,“ kývl Fazolek. „Jsou všude, já už si jich ani nevšímám. Proč vlastně posílají draky?“

„Myslím, že tenhle je nejstarší. Alespoň je to ten, kterého jsem viděla jako prvního, ten s básničkou. Kdyby Dante psal dnes, určitě by v pekle vyhradil zvláštní místo pro lidi, kteří jsou původci těchto věcí.“

„S jakou básničkou?“

„Pošli draka přátelům svým, šťastný konec tobě i jim,“ odrecitovala Carlotta.

„No jo, draci vždycky přinášejí šťastný konec. Co ta básnička vlastně chce říct? Že člověk zemře šťastný? Nebo že bude mít štěstí až do konce?“

Carlotta se tiše zasmála.

Fazolek, kterého již korespondence nudila, začal absurditu rozvádět dál. „Draci vždycky nenosí jenom štěstí. V Bitevní škole museli armádu Draků zrušit, takovou měla smůlu. Oživil ji až pro Endera a určitě mu ji dali právě proto, aby to lidi měli za smolné znamení a snažili se proti němu vytáhnout.“

Potom mu hlavou něco problesklo. Byl to jen okamžik, ale vytrhlo ho to z letargie.

„Přešli mi ten obrázek.“

„Určitě ho budeš mít nejmíň v tuctu dopisů.“

„Nechce se mi ho hledat. Pošli mi ten svůj.“

„Ještě pořád jsi Lettie? Nejsou to náhodou už dva týdny?“

„Pět dní.“

Trvalo několik minut, než se k němu zpráva dostala, ale když se konečně ukázala v jeho poště, dobře si obrázek prohlédl.

„Propána, proč tě zaujalo něco takového?“ podivila se Carlotta.

Zvedl hlavu a uviděl, že ho pozoruje.

„Nevím. A proč tebe zaujalo co zaujalo mě?“ Vesele se na ni ušklíbl.

„Protože to považuješ za důležité. Možná nejsem ve většině ohledů tak bystrá jako ty, ale když jde o tebe, jsem mnohem chytřejší než ty. Poznáš, když tě něco zaujme.“

„Zaujala mě jenom ta kombinace kresby draka se slovem konec. Konce zpravidla nejsou považovány za tak šťastné. Proč ten člověk nenapsal přinese štěstí, šťastný osud nebo něco takového. Proč šťastný konec?“

„A proč ne?“

„Konec. To je end'. Ender. Ender měl armádu Draků.“

„To je trochu přitažené za vlasy.“

„Prohlédni si tu kresbu,“ vybídl ji Fazolek. „Přesně uprostřed, kde je bitmapa tak složitá - jedna čárka je tam poškozená. Tečky nejsouif seřazené. Jejich rozmístění je prakticky náhodné.“

„Mně to připadá jako obyčejný šum.“

„Kdyby tě někdo držel v zajetí, ale měla bys přístup k počítači, pouze by veškerá tvá pošta procházela cenzurou, jak bys poslala ven zprávu?“ zeptal se Fazolek.

„Snad si nemyslíš, že by to mohla být zpráva od... nebo ano?“

„Nemám ponětí. Ale když o tom teď přemýšlím, mám pocit, že bych se na to měl podívat. Co myslíš ty?“

Tou dobou již Fazolek přepíroval draka do grafického programu a prohlížel si linii pixelů. „Ano, je to náhodné, celá čára. Nepatří sem: a obyčejný šum to taky není, protože zbytek obrázku je stále naprosto i neporušený, až na druhou čáru tady, která je částečně rozbitá. Sum by | byl rozložený náhodně.“

„Tak zjisti, co to je. Ty jsi génus, já jsem jenom jeptiška.“

Zanedlouho měl obě čáry ve zvláštním souboru a zkoušel se na ně dívat jako na neupravený kód. Jestli to měl být jednobytový nebo dvoubytový textový kód, Fazolek nenalézal nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo jazyk, ale to samozřejmě ani nemohl, protože jinak by se to ani nedostalo ven. Pokud to byla zpráva, musela být nějakým způsobem zašifrovaná.

Dalších několik hodin strávil Fazolek tím, že psal programy, které mu měly pomoci pracovat s daty obsaženými v těchto čarách. Zkoušel matematická schémata a grafické reinterpretace, ale ve skutečnosti celou dobu věděl, že to nebude nic tak složitého. Protože ten, kdo šifru vytvořil, se musel obejít bez pomoci počítače. Muselo to být něco relativně jednoduchého, vymyšleného tak, aby to uniklo odhalení při pouze zběžné kontrole.

Proto se neustále vracel k tomu, jak reinterpetovat binární kód do podoby textu. Zanedlouho našel systém, který vypadal slibně. Dvoubytový textový kód, ale posunutý pro každý znak o jednu pozici doprava s výjimkou případů, kdy by po posunu doprava nastala korespondence se dvěma skutečnými byty v paměti, pak byl posun dvojitý. Takto by se reálný znak nikdy neukázal, pokud by se někdo na soubor podíval obyčejným prohlížečím programem.

Když tuto metodu použil na první čáru, výsledkem byly pouze textové znaky, což sotva mohla být náhoda. Ale druhá čára se jevila jako náhodně vypadající změř.

Zkusil tedy druhou čáru posunout doleva a také dostal pouze textové znaky.

„Mám to,“ ozval se. „A je to zpráva.“ „Co se v ní praví?“ „Nemám nejmenší ponětí.“

Carlotta vstala a přišla se mu podívat přes rameno. „Vždyť to není ani jazyk. Není to rozdělené do slov.“

„To je úmysl,“ řekl Fazolek. „Kdyby to bylo rozdělené do slov, vypadalo by to jako zpráva a vybízelo by to k rozšifrování. Každý amatér zvládne dešifrovat text tak, že si vyhodnotí délky slov a četnost výskytu určitých sledů písmen. Podíváš se po skupinách písmen, které by mohly představovat a, je, na a podobně.“ „Vždyť ani nevíš, v jakém je to jazyce.“

„Nevím, ale určitě to bude obecná řeč, protože vědí, že to posílají někomu, kdo nezná klíč. Musí to jít dešifrovat, takže to bude v obecné řeči.“

„Oni to usnadňují a zároveň komplikují?“ „Ano. Usnadňují pro mne, komplikují pro všechny ostatní.“ „Ale no tak. Ty myslíš, že je to určené tobě?“ „Ender. Drak. Na rozdíl od většiny ostatních jsem byl v armádě Draků. A komu jinému by psali? Já jsem venku, oni jsou uvnitř. Vědí, že jsou tam všichni kromě mne. A vědí, že jsem jediný, koho mohou oslovit, aniž by dali echo všem ostatním.“ „Měli jste snad nějaký tajný kód?“

„To ne, ale máme společné zážitky, slang Bitevní školy a podobné věci. Uvidíš. Rozluštím to zásluhou výrazu, který by nikdo jiný nepoznal.“

„Pokud to je od nich.“

„Je,“ prohlásil Fazolek. „Já bych to tak udělal. Poslal bych zprávu ven. Tenhle obrázek je jako virus. Dostane se všude a roznese svou šifru na milion míst, ale nikdo neví, že je to šifra, protože většina lidí se na to podívá a myslí si, že tomu rozumí. Je to bláznivý nápad, ne zpráva. Pro všechny kromě mne.“

„Skoro jsi mě přesvědčil,“

„Nepůjdu spát, dokud to nerozluštím.“

„Na to, abys vypil tolik kávy, jsi ještě moc malý. Dostaneš z toho aneurysma.“ Carlotta se vrátila ke své poště.

Protože slova nebyla rozdělená, Fazolek musel hledat jiné struktury, které by mu mohly něco prozradit. Všechny viditelně opakované kombinace dvou nebo tří písmen na první pohled vedly do slepé uličky. To ho nepřekvapilo.

Kdyby takovou zprávu tvořil on, vynechal by všechny členy, spojky, předložky a zájmena, která by vynechat mohl. i Nejen to, ve většině slov byly nejspíš pravopisné chyby, aby se předešlo opakování stejných skupin. Některá slova

však budou mít pravopis v pořádku a budou zvolena tak, aby je nepoznala většina lidí, kteří) nevzešli z prostředí Bitevní školy.

Jen na dvou místech byly zajímavé shluky znaků, po jednom na každém řádku. Jednou se písmena opakovala v uspořádání 1212, podruhé jiná písmena v podobě 1221. Mohlo jít o náhodné spojení vzniklé tím, že jedno slovo končilo a druhé začínalo, ale Fazolek o tom pochyboval. V této zprávě jistě nebylo nic ponecháno náhodě. Rozhodl se začít zdvojenými písmeny na kratším řádku a napsal si krátký prográmeček, který měl procházet kombinace počínaje „aa“ a ukazovat mu případná sousední písmena, jestli něco nebude dávat smysl.

Jasně nesmysly jako „xxdx“ a „pffp“ vyeliminovat okamžitě, ale musel prověřit všechny varianty od „anna“, „alla“, „effe“ a „enne“, aby zjistil, co se zprávou udělají. Některé slibné kombinace si uložil, aby se k nim později vrátil.

„Proč je to teď řecky?“ podivila se Carlotta.

Znovu mu nahlížela přes rameno. Vůbec neslyšel, že vstala a postavila se za něho.

„Převodl jsem původní zprávu do řecké abecedy, aby mě to nesvádělo k tomu, že se budu snažit přikládat významy písmenům, která jsem ještě nerozšifroval. Ta, se kterými skutečně pracuji, jsou latinkou.“

Právě v tu chvíli mu program nabídl kombinaci „iggi“.

„Piggi“, navrhla sestra Carlota.

„Může být, ale nic mi to neříká.“ Začal procházet slovníkové výrazy, v nichž se nacházela skupina „iggi“, ale žádné z nich nevypadalo slibněji než „piggi“.

„A musí to být slovo?“ zeptala se Carlotta.

„Jestli je to číslo, tak jsem v koncích.“

„Ne, já jsem myslela, proč by to nemohlo být jméno?“

Fazolek pochopil okamžitě. „Jak jsem mohl být tak slepý?“ Dosadil | na pozice před a za „iggi“ písmena w a n a pak je použil v celé zprávě a nechal program zobrazit na místě nerozšifrovaných písmen pomlčky. Ve dvou řádcích nyní stálo: ---n-i-wiggin---

„To nevypadá moc nadějně“, poznamenala Carlotta. „Písmeno i by tam mělo být mnohem častěji.“

„Předpokládám, že autor zprávy úmyslně vypustil co nejvíc písmen a samohlásek obzvláště, aby to na první pohled nedávalo smysl.“

„Jak potom poznáš, že se ti ji podařilo dešifrovat?“

„Až bude dávat smysl.“

„Je čas jít spát. Vím, že ty stejně neusneš, dokud to nevyřešíš.“ Nevnímal, že se mu přestala dívat přes rameno a odešla. Zápolil s druhou nápadnou kombinací písmen. Tentokrát ho čekal složitější úkol, protože toto uspořádání bylo v jazyce mnohem běžnější. To, že teď mohl vyloučit g, i, n a, w mu práci zas až tolik neulehčilo. Jestli mu něco mohlo pomoci, pak to, že před touto skupinou a s odstupem jednoho znaku za ní bylo písmeno n.

Upravil prográmeček a opět si uložil několik možností — více než předtím - ale nic mu nepadlo do oka, dokud se nedostal ke kombinaci „drdr“.

V posledních bitvách na Erótu si Enderovi spolubojovníci začali říkat „Enderova družina“. Program mu teď nabízel kombinaci ndrdr. Mohlo to být ono? Při vynechání samohlásek to rozhodně vypadalo jako slibná možnost. e-naz-a--g ---endrdrzna----enr---z--e-a-ar---

-znai-wiggin-e-r

Jestli bylo těch pětatřicet písmen správně, zbývalo mu vyřešit pouze třicet. Protřel si oči, povzdychl si a dal se do práce.

Bylo už poledne, když ho probudila vůně pomerančů. Sestra Carlotta loupala místní pomeranče, kterým se říkalo mexarica. „Lidé je jedí na ulici a dužinu vyplivují na chodník. Můžeš ji rozžvýkat tak, aby se dala spolknout, ale šťáva úplně stačí. Lepší pomerančovou šťávu v životě neochutnáš.“

Fazolek vstal z postele a vzal si kousek, který mu nabídla. Měla pravdu. Podala mu miskou, aby do ní mohl vyplivnout rozkousanou dužinu. „To není špatná snídaně“, poznamenal Fazolek.

„Spíš oběd.“ Vzala do ruky list papíru. „Tohle má být podle tebe řešení?“

Byla to verze, kterou vytiskl, než šel spát. pmcendrdrznasplcnrusfzlčeta6armpct40sesnazsabtgtfzfnaitwigginpetr

„Aha“, usmál se Fazolek. „Nevytiskl jsem verzi s mezerami mezi slovy.“ Dal si do úst další dílek pomeranče, naboso přešel k počítači, otevřel příslušný soubor a vytiskl jej. Potom přinesl papír zpátky Car-lottě, vyplivl dužinu, vytáhl si z nákupní tašky celý pomeranč a začal jej loupat.

„Fazolku“, ozvala se Carlotta, „já jsem obyčejná smrtelnice. Poznám pomoc a to za tím má být Ender?“ Fazolek si od ní papír zase vzal. pmcendrdrznaspic enrušfzlčeta6armpct40se snazsabtgtfzfnaitwigginpetr

„Samohlásky jsou vynechané všude, kde to jde, a jsou tam i jiné úmyslné chyby. Ale na prvním řádku stojí: Pomoc. Enderova družina je společně v Rusku...“

„S-p-l-c je společně? A en má být francouzské v?“, „Přesně tak“, odpověděl Fazolek. Když Carlotta nic neřekla, pokračoval ve výkladu. „Další část mi dlouho nedávala smysl, dokud jsem nepochopil, že 6 a 40 jsou čísla. Měl jsem už prakticky všechna písmena, než jsem na to přišel. Jde o to, že ta čísla jsou důležitá, ale z kontextu se nedají odhadnout. Proto jsou k nim přiřazena slova, která jim kontext dávají. Text říká: Fazolkova četa byla 6. - to proto, že Ender rozdělil armádu Draků do pěti čtí místo obvyklých čtyř, ale potom mi přidělil speciální četu, která byla šestá, když se připočítala. Jenže to nemůže vědět nikdo, kdo nebyl v Bitevní škole. Takže na to číslo mohl přijít jenom někdo jako já. A s tím druhým je to stejné. Armáda má počet 40. Každý v Bitevní škole věděl, že armáda má čtyřicet vojáků. Pokud se nezapočítal taky velitel, pak by jich bylo jednačtyřicet, ale to není podstatné, protože na tom čísle tolik nezáleží.“ „Jak to víš?“

„Protože za ním je se. Jako sever. Zpráva nám sděluje jejich polohu. Vědí, že jsou v Rusku. A jelikož asi vidí slunce

nebo alespoň stíny na stěnách a znají datum, můžou si plus mínus vypočítat svou zeměpisnou šířku. Sestčtyřinula na sever. Šedesát čtyři stupňů severní šířky.“ „Ledaže by to znamenalo něco jiného.“ „Ne. Ta zpráva má být jasná.“ „Tobě.“

„Ano, mne. Zbytek toho řádku říká snažíme se o sabotáž, kde sabotáž znovu napsali francouzsky. Nejspíš to znamená, že se snaží kazit to, co po nich Rusové chtějí. Zřejmě předstírají, že spolupracují, ale ve skutečnosti to nabourávají. To je moc chytré, zadokumentovat to.“

Graffa taky postavili před válečný soud, když zvítězil ve válce s termiřany. Z toho je vidět, že udělají dobře, když budou mít doklad o tom, že nespolečně pracovali s nepřítelem - pokud zvítězí druhá strana.“ „Ale Rusko není s nikým ve válce.“

„Polemarchos byl Rus a jednotky Nové Varšavské smlouvy tvořily ve válce Ligy jádro jeho stoupenců. Musíš si uvědomit, že Rusko je země, která byla nejvíc na vzestupu, když přišli termiřané a začali bořit hranice a nutit lidstvo, aby se sjednotilo pod Hegemonem a vytvořilo Mezinárodní flotilu. Vždycky se cítili ošizení o svůj osud a teď, když jsou termiřané pryč, se logicky snaží vrátit zpátky na rychlou kolej. Nedívají se na sebe jako na padouchy, oni se považují za jediný národ, který má vůli a prostředky k tomu, aby sjednotil svět doopravdy a natrvalo. Oni si myslí, že dělají dobrou věc.“ „Jako všichni lidé.“

„Všichni ne. Ale máš pravdu, abys mohla vést válku, musíš svým lidem nabulíkovat buď to, že se jenom bráníš, bojuješ proto, že si zasloužíš zvítězit, nebo bojuješ, abys zachránila jiné lidi. Rusové skočí na altruistickou propagandu stejně snadno jako všichni ostatní.“ „A co ten druhý řádek?“

„Fazolek má najít Wiggina Petra. Chtějí, abych se podíval po Enderově starším bratrovi. Neodletěl kolonizační lodí s Enderem a Valentinou. Byl to hráč, který používal identitu Locka. A řekl bych, že teď, když je Valentina pryč, funguje i jako Démostenés.“

„Tys to věděl?“

„Vím spousta věcí,“ odvětil Fazolek. „Ale hlavní je, že mají pravdu. Achilles pořádá štvanici na mě a na tebe a má pod zámek celý zbytek Enderovy družiny, ale vůbec neví, že Ender má nějakého bratra, a i kdyby to věděl, bylo by mu to fuk. Ale ty i já víme, že Petr Wiggin by byl v Bitevní škole, nebýt drobné charakterové vady. A co můžeme vědět, třeba právě tu charakterovou vadu potřebuje, aby byl Achillovi dobrým soupeřem.“

„Nebo možná právě zásluhou té vady nebude Petrovo vítězství o nic lepší než Achillovo, když se to vezme z pohledu utrpení ve světě.“

„To ale nezjistíme, dokud ho nenajdeme, že?“, nadhodil Fazolek.

„Abychom ho našli, Fazolku, tak bychom mu museli prozradit, kdo jsme.“

„Ovšem,“ kývl Fazolek. „Není to vzrušující?“ Přehnaně se zavrtěl radostí jako malé dítě, když se dozví, že půjde do zoo.

„Zahráváš si se životem.“ „Tys přece chtěla, abych si našel nějaký cíl.“

„Petr Wiggin není cíl, je nebezpečný. Tys neslyšel, co o něm Graff říkal?“

„Naopak. Jak myslíš, že jsem se o něm dozvěděl?“ „Ale třeba není o nic lepší než Achilles!“

„Už teď vím o několika věcech, ve kterých je lepší než Achilles. Za prvé, nesnaží se nás zabít. Za druhé, vytvořil si již obrovskou síť kontaktů po celém světě někteří z nich vědí, jak je mladý, ale většina o tom nemá ani ponětí. Za třetí, je stejně ctižádostivý jako Achilles, jenže Achilles již shromáždil skoro všechny děti považované za nejlepší vojenské velitele na světě Petr Wiggin bude mít jen jedno. Mě. Myslíš si, že je tak hloupý, aby mě nevyužil?“

„Využil. To je tady nejdůležitější slovo, Fazolku.“ „Chceš říct, že ty nejsi využívána v cestě za svým cílem?“ „Ale mě využívá Hospodin, ne Petr Wiggin.“ „Všadím se, že Petr Wiggin posílá mnohem jasnější zprávy než Hospodin,“ prohlásil Fazolek. „A když se mi nebude líbit, co bude dělat, vždycky z toho můžu vycouvat.“

„V případě někoho jako Petr to nebude tak snadné.“ „Nemůže mě přinutit, abych přemýšlel o věcech, o kterých nechci přemýšlet. Pokud není mimořádně hloupý génius, pochopí to.“

„Zajímalo by mě, jestli to chápe Achilles, když se snaží vyždímat genialitu z těch ostatních dětí.“

„Přesně tak. Když si postavíš vedle sebe Petra Wiggina a Achilla, : jaká je pravděpodobnost, že by Wiggin mohl být horší?“ „Hm, to si lze jen těžko představit.“

„Tak začněme hledat způsob, jak kontaktovat Locka, aniž bychom prozradili svou totožnost a polohu.“

„Budu si muset sehnat další pomeranče, než odjedeme z Brazílie,“ prohodila Carlotta.

Teprve v tu chvíli si všiml, že ve dvou již stačili spořádat celý pytlík. „Pro mě taky,“ dodal.

Když pak Carlota s prázdnou taškou odcházela, zastavila se ve dveřích. „S tou zprávou jsi odvedl moc dobrou práci, Juliane Delphiki,“

„Díky, babi Carlotto.“

Opustila místnost s úsměvem.

Fazolek vzal zprávu a znovu si ji prohlédl. Jediná část zprávy, kterou jí úplně nevysvětlil, bylo poslední slovo. Nemyslel si totiž, že „petr“ je tím, čím se zdá na první pohled být. Bylo by to nadbytečné. „Wiggin“ pro identifikaci úplně stačilo. Ne, „petr“ na konci byl podpis. Tato zpráva byla od Petry. Mohla zkusit napsat přímo Petru Wiggini.

Napsala však Fazolkovi a zašifrovala text způsobem, jaký by Petr nikdy nepochopil.

Spoléhá na mne.

Fazolek věděl, že se ho ostatní členové Enderovy družiny stranili. Hodně ne, ale přece. Když byli všichni ve Velitelské škole na Erótu, ještě než dorazil Ender, vojáci ustanovili Fazolka zastupujícím velitelem ve všech testovacích bitvách, přestože z nich byl nejmladší. Dokonce ještě mladší než Ender. Věděl, že odvedl dobrou práci a získal si jejich respekt. Ale nelíbilo se jim, že od něho musejí přijímat rozkazy, a byli neskrývaně šťastní, když Ender přijel a Fazolek se znovu stal jen jedním z nich. Nikdo nikdy neřekl: „Dobrá práce, Fazolku,“ nebo: „Vedl sis dobře.“ Nikdo kromě Petry.

Dělala pro něho na Erótu totéž, co pro něho Nikolaj dělal v Bitevní škole - čas od času ho povzbudila laskavým slovem.

Byl přesvědčený, že Nikolaj ani Petra si nikdy neuvědomili, jak důležitá pro něho byla jejich přirozená velkorysost. Ale on si pamatoval, že když potřeboval přítele, měl je. Řízením ne zcela náhodného osudu vyšlo najevo, že Nikolaj je jeho bratr. Znamenalo to, že Petra je jeho sestra?

A Petra byla tím, kdo ho nyní kontaktoval. Věřila, že zprávu pozná, rozšifruje a zařídí se podle ní.

V archivech Bitevní školy byly materiály, které tvrdily, že Fazolek není člověk, a on věděl, že přinejmenším Graff tomu občas věřil, protože ta slova zaslechl z jeho rtů. Věděl, že Carlotta ho miluje, ale Ježíše milovala víc a stejně, byla stará a považovala ho za dítě. Na ni se spolehnout nemohl, ale ani ona na něho nespolehala.

Když žil na Zemi, před odchodem do Bitevní školy, měl Fazolek jediného přítele v dívce, která se jmenovala Poke a kterou Achilles už dávno zavraždil. Zavraždil ji krátce poté, co od ní Fazolek odešel, a chvilku předtím, než si svou chybu uvědomil a rozběhl se zpět, aby ji varoval našel však už jen její tělo, jak plave v Rýnu. Zemřela, když se snažila zachránit Fazolka, a zemřela proto, že na Fazolka nebylo spolehnutí, že pro její záchranu něco udělá.

Petrina zpráva znamenala, že má možná dalšího přítele, který potřebuje jeho pomoc. A on byl tentokrát odhodlaný neukázat záda. Tentokrát byla řada na něm, aby přítele zachránil, nebo se o to alespoň pokusil, i kdyby ho to mělo stát život. Jaký je to cíl, sestro Carlotto?

KAPITOLA 7 ZVEŘEJNĚNÍ

Komu: DemosthenesTecumseh@freeamerica.org

Lockeerasmus@polnet.gov Od: neobtezujse@firewall.set Předmět: Achillova pata

Milý Petře Wiggin!

Zpráva, kterou ke mně propašovaly unesené děti, potvrzuje, že jsou drženy (nebo alespoň v době odeslání byly) pohromadě v Rusku v blízkosti šedesáté čtvrté rovnoběžky a všemi silami se snaží sabotovat úmysly těch, kdo chtějí znepokojit jejich vojenského talentu. Jelikož budou jistě rozděleny a často přemísťovány z místa na místo, přesná poloha není důležitá. Věřím, že již víte, že Rusko je jedinou zemí, která má ambice i prostředky k únosu všech členů Enderovy družiny.

Jsem přesvědčen, že si uvědomíte marnost jakékoli snahy osvobodit tyto děti vojenským zásahem - při sebemenším náznaku úspěšného pokusu o záchranu budou zabity, aby nepřítel nemohl taková aktiva využít. Ale mohlo by se podařit přesvědčit buď ruskou vládu nebo alespoň některé z těch, kteří drží jednotlivé děti, že jejich propuštění je plně v zájmu Ruska. Cesta k tomu by mohla vést přes odhalení člověka, jenž za touto troufalou akcí téměř jistě stojí. Vaše dvě identity zaujímají tak unikátní postavení, že ho můžete obvinít takovým způsobem, aby to bylo bráno vážně.

Proto navrhuji, abyste si zkusil posvítit na vloupání do vysoce zabezpečeného ústavu pro duševně choré s kriminálními sklony, k němuž došlo v Belgii během války Ligy. Tři dozorcí byli zabiti a chovanci utekli. Všechny s výjimkou jednoho se podařilo záhy znovu dopadnout. Ten, který unikl, kdysi studoval v Bitevní škole. To on stojí za únosy. Až vyjde najevo, že tento psychopat je pánem nad těmito dětmi, vyvolá to v ruských velitelských strukturách vážné obavy. Také jim to poskytne obětího beránka, pokud se rozhodnou děti vrátit.

Nesnažte se vystopovat identitu této zprávy. Již v tuto chvíli nikdy neexistovala. Pokud vám z průzkumu, který si uděláte, nevyplyne, kdo jsem a jak mne kontaktovat, nemáme příliš o čem mluvit.

Petra se zmocnila zlá předtucha, když otevřel dopis Démostenovi a uviděl, že byl poslán rovněž Lockovi. Oslovení „Milý Petře Wiggin“ ji pouze potvrdilo - někomu mimo úřad Polemarcha se podařilo odhalit jeho identity. Připravil se na nejhorší - vydírání nebo požadavek na podporu v nějaké konkrétní věci.

Ke svému překvapení zjistil, že zpráva nic takového neobsahuje. Přišla od někoho, kdo tvrdil, že obdržel vzkaz od unesených dětí - a poskytl mu slibnou stopu. Pochopitelně ihned propátral archivy zpráv a našel zmínku o vloupání do přísně střeženého ústavu pro duševně choré nedaleko Genku. Zjistit jméno chovance, jenž utekl, bylo mnohem obtížnější. Musel jako Démostenés požádat o pomoc svůj kontakt v německých policejních strukturách a potom jako Locke o další pomoc přítele z Protiteroristické komise při úřadu Hegemona.

Výsledkem bylo jméno, jemuž se Petr musel zasmát, neboť stálo v kolonce „předmět“ e-mailu, jenž dal k tomuto pátrání podnět. Achilles, vyslovováno francouzsky jako „ašil“. Sirotek zachráněný z rotterdamských ulic, světe div se, katolickou jeptiškou pracující pro vyhledávací sekci Bitevní školy. Operovali ho, aby mu dali do pořádku zmrzačenou nohu, a pak ho vyvezli do Bitevní školy, kde však vydržel jen několik dní, než ho někdo ze studentů usvědčil jako sériového vraha, třebaže v Bitevní škole nikoho nezabil.

Seznam obětí byl zajímavý. Systematicky zabíjel každého, kdo v něm probudil pocit bezmoci nebo zranitelnosti. Včetně doktorky, která mu dala do pořádku nohu. Zřejmě mu pojem vděčnost mnoho neřikal.

Když si Petr poskládal a vyhodnotil informace, zjistil, že neznámý dopisovatel má pravdu. Jestli tenhle magor skutečně měl pod palcem operaci, která využívala tyto děti k vojenskému plánování, bylo téměř jisté, že ruští důstojníci, kteří s ním pracují, o jeho kriminální minulosti nevědí. Agentura, která Achilla vysvobodila z ústavu pro choromyslné, tuto skutečnost určitě zatajila před vojáky, od nichž se čekalo, že s ním budou pracovat. Strhne se poprask, který zasáhne nejvyšší kruhy ruské vlády.

A i kdyby vláda neudělala nic pro to, aby se zbavila Achilla a osvobodila děti, ruská armáda si žárlivě střežila svou nezávislost na zbytku režimu a obzvláště na agenturách, které se zabývaly zpravodajskou činností a špinavou prací. Bylo docela pravděpodobné, že některému dítěti se podaří „uniknout“ ještě před zásahem ze strany vlády - právě takový nečekaný vývoj by mohl přinutit vládu k tomu, aby se k němu přihlásila a předstírala, že „předčasná propuštění“ byla posvěcena oficiálními kruhy.

Jistě, stále zůstávala možnost, že Achilles zabije jedno nebo více dětí, když bude odhalen. Alespoň se jim Petr nebude

muset postavit v bitvě. Ted, když si na Achilla něco zjistil, byl v mnohem lepší pozici, pokud by se s ním měl někdy utkat v přímém souboji. Achilles zabíjel vlastníma rukama. Protože to byla velká hloupost a Achilles podle testů hloupý nebyl, muselo se jednat o neodolatelná nutkání. Lidé, kteří mají neodolatelné nutkání, mohou být strašliví protivníci - ale také se dají porazit.

Petr poprvé za několik posledních týdnů pocítil záchvěv naděje. Konečně se mu vyplatilo, co dokázal jako Locke a Démostenés - lidé, kteří měli tajné informace, jež chtěli zveřejnit, je nějakým způsobem předávali Petrovi, aniž je o to musel žádat. Velký díl jeho vlivu pramenil z této neorganizované sítě informátorů. Jeho pýše nijak neubližovalo, že jej tento anonymní zpravodaj „využívá“. Z jeho pohledu se využívali navzájem. A kromě toho, Petr si vysloužil právo dostávat takové užitečné dary.

Přesto si zvykl dívat se darovaným koním na zuby. Jako Locke i jako Démostenés rozeslal e-maily svým přátelům a kontaktům z různých vládních organizací a pokusil se získat od nich potvrzení různých bodů příběhu, který se chystal zpracovat. Mohli vloupání do ústavu pro duševně nemocné provést ruští agenti? Ukazovaly špiónážní satelity v blízkosti čtyřiašedesáté rovnoběžky nějakou zvláštní aktivitu, která by mohla odpovídat příjezdu nebo odjezdu deseti unesených dětí? Existovaly nějaké poznatky o místě Achillova pobytu, které by vyvracely teorii, že celý únos zorganizoval on?

Trvalo mu několik dní, než byl s článkem spokojen. Nejdřív jej zkusil napsat jako sloupek od Démosthena, ale brzy si uvědomil, že Démostenés neustále halasně varuje před ruskými intrikami, a proto by se mohlo stát, že by ho nebrali příliš vážně. Tento materiál musel publikovat Locke. A to bylo nebezpečné, neboť až dosud si Locke dával velký pozor, aby to nevypadalo, že se staví na protiruskou stranu. Lockovo odhalení Achilla bude mít větší šanci na to, že bude bráno vážně - ale zároveň se vystavoval vážnému nebezpečí, že Locke v Rusku ztratí některé ze svých nejlepších kontaktů. Obyčejný Rus mohl sebevíc pohrdat svou vládou, ale oddanost Mátušce Rusi měla hluboké kořeny. Určitou hranici nebylo možné překročit. Řada jeho tamních kontaktů bude zveřejnění článku považovat za překročení této hranice.

A pak ho napadlo řešení. Jak jednoduché! Ještě než článek odešle do Mezinárodních pohledů, rozešle kopii svým ruským kontaktům, aby je upozornil, co přijde. Skandální odhalení si samozřejmě najde cestu i do ruské armády. Bylo možné, že první reakce přijdou ještě dřív, než jeho sloupek vyjde oficiálně. A kontakty budou vědět, že jeho úmyslem nebylo ublížit Rusku - dá jim šanci zamést před vlastním prahem nebo alespoň připravit si předem stanovisko ke zveřejněným informacím.

Vlastní článek nebyl dlouhý, ale uváděl jména a otevíral dveře, jimiž mohli jiní reportéři jít dál. A oni půjdou dál. Od prvního odstavce to byl dynamit.

Strůjcem únosu Enderovy „družiny“ je sériový vrah jménem Achilles. Během války Ligy byl vysvobozen z ústavu pro duševně choré, aby svého temného génia uplatnil v ruské vojenské strategii. Opakovaně vraždil vlastníma rukama a deset dětí, jež kdysi zachránilo svět, je mu nyní vydáno zcela na milost. Co tím Rusové sledovali, že svěřili moc tomuto psychopatovi? Nebo o Achillově krvavé minulosti nevěděli ani oni?

Tak - v prvním odstavci, hned vedle obvinění, Locke velkomyslně nabízel interpretaci, která ruské vládě a armádě umožňovala dostat se z tohoto skandálu ven.

Trvalo dvacet minut, než rozeslal jednotlivé zprávy všem svým ruským kontaktům. Ve zprávě je varoval, že již za šest hodin předá tento sloupek redaktorovi Mezinárodních pohledů. Lidé, kteří měli v MP na starosti ověřování faktů, k tomu přidají další hodinu nebo dvě, ale naprosto vše shledají jako potvrzené.

Petr mačkal ODESLAT, ODESLAT, ODESLAT.

Potom se zamyslel nad tím, co se může z dostupných informací dozvědět o totožnosti svého zpravodaje. Že by další pacient z psychiatrie? To nebylo pravděpodobné - všechny je vrátili pod zámek. Tak zaměstnanec ústavu pro duševně nemocné? Někdo takový nemohl odhalit, kdo se skrývá za Lockem a Démostenem. Někdo z policejních struktur? To bylo pravděpodobnější - ale v reportážích se jména vyšetřovatelů objevovala jen zřídka. A navíc, jak by mohl poznat, který z vyšetřovatelů mu dal tip? Ne, jeho zpravodaj mu prakticky slíbil jednoznačné řešení. Informace obsahovaly něco, co mu mělo přesně říct, kdo je jeho informátor a jak konkrétně ho kontaktovat. Kdyby zkusil poslat e-maily vyšetřovatelům bez rozlišení, pouze by tím riskoval své odhalení, aniž by měl záruku, že někdo z kontaktovaných lidí bude ten pravý.

Co bylo zvláštní, během tohoto pátrání po identitě svého zpravodaje nedostal žádnou odpověď od svých ruských přátel. Kdyby byla historka nepravdivá nebo kdyby již ruská armáda znala Achillovu minulost a chtěla ji zakamuflovat, byl by zaplaven e-maily, které by nejdřív vybízely, aby článek nezveřejňoval, potom by žádaly a nakonec by přešly k výhrůžkám. Toto mlčení mu sloužilo jako nejlepší potvrzení, jaké mohl z ruské strany dostat.

Jako Démostenés byl protiruský. Jako Locke - racionální a spravedlivý ke všem zemím. Jako Petr však Rusům záviděl jejich smysl pro národní identitu, jejich soudržnost, kterou projevovali, když cítili, že se jejich země ocitla v ohrožení. Jestli Američané někdy měli taková pevná pouta, vytratila se dávno předtím, než Petr přišel na svět. Být Rusem bylo nejsilnější stránkou identity člověka. Být Američanem bylo asi tak stejně důležité jako být rotariánem - velice důležité, pokud vás zvolili do vysokého úřadu, ale z hlediska většiny normálních občanů prakticky bezvýznamné pro jejich vnímání toho, kým jsou. Proto když si Petr v duchu plánoval svou budoucnost, nikdy si ji nespojoval s Amerikou. Američané očekávali, že prosadí svou, ale nedokázali se pro nic vášnivě nadchnout. Démostenés dokázal probudit hněv nebo odpor, ale na úrovni zášti, nikoli rozumu. Petr věděl, že bude muset zapustit kořeny jinde. Škoda, že Rusko pro něho nepřípadalo v úvahu. Byla to země, která měla nesmírnou touhu po slávě a zároveň největší smůlu v dějinách na hloupé vůdce, snad s výjimkou Španělska a jeho králů. A Achilles se tam dostal jako první.

Šest hodin poté, co rozeslal článek svým ruským kontaktům, ještě i jednou stiskl ODESLAT a postoupil jej svému redaktorovi. Jak očekával, za tři minuty dostal odpověď:

Víte to jistě?

Ověřte si to. Mé zdroje to potvrzují.

Potom šel spát.

A probudil se málem ještě dřív, než usnul. Od chvíle, kdy zavřel knihu a krátce nato oči, nemohlo uplynout víc než několik minut, když si uvědomil, že po svém informátorovi pátral špatným směrem. Tip mu neposlal nikdo z vyšetřovatelů. Byl to někdo, kdo byl na nejvyšší úrovni spojený s MF, někdo, kdo věděl, že Petr Wiggin je Locke a Démostenés. Ne však Graff ani Čamrajnagar - ti by nezanechali náznaky, kým ve skutečnosti jsou. Někdo jiný, možná někdo, komu se svěřili.

Jenže v informacích souvisejících s Achillovým unikem nefiguroval nikdo z MF. S výjimkou jeptišky, která Achilla vlastně objevila.

Přečetl si zprávu ještě jednou. Mohla pocházet od jeptišky? Snad ano, ale proč by informace posílala tak anonymně? A proč by k ní unesené děti propašovaly zprávu?

Že by některé z nich naverbovala?

Petr vylezl z postele a tiše došel ke svému panelu, kde si vyvolal informace o všech unesených dětech. Každé z nich se dostalo do Bitevní školy obvyklou testovací procedurou, žádné nenašla jeptiška, a proto žádné nemělo důvod posílat jí nějakou zprávu.

Nemohlo existovat nějaké jiné spojení? Achilles se pohyboval po ulicích Rotterdamu jako sirotek, když v něm sestra Carlotta objevila vojenský talent - nemohl mít žádné rodinné vazby. Ledaže by byl jako ten řecký chlapec z Enderovy družiny, který před několika týdny zahynul při raketovém útoku toho také považovali za sirotka, ale když byl v Bitevní škole, podařilo se identifikovat jeho pravé rodiče.

Sirotek. Zabitý při raketovém útoku. Jak že se jmenoval? Julian Delphiki. Říkali mu Fazolek. Sám si to jméno vybral, když byl jako sirotek... kde?

V Rotterdamu. Stejně jako Achilles.

Nemusel vynaložit veškerou fantazii, aby si domyslel, že sestra Carlotta objevila jak Fazolka, tak Achilla. Fazolek byl jedním z Enderových druhů při poslední bitvě na Erótu. On jediný nebyl unesen, ale zabit. Všichni předpokládali, že byl tak přísně střežen řeckou armádou, že to potenciální únosci vzdali a rozhodli se zabránit tomu, aby ho mohli využít protivníci. Ale co když ho vůbec unést nechtěli, protože Achilles už ho znal a, což mohlo hrát větší roli, Fazolek věděl o Achillovi příliš mnoho?

A co když Fazolek vůbec nebyl mrtvý? Co když žil někde v ústraní, chráněný obecně rozšířenou vírou, že je mrtvý?

Bylo více než pravděpodobné, že by si zajaté děti vybraly jako příjemce propašované zprávy jeho, protože byl s výjimkou samotného Endera jediný z jejich skupiny, kdo nebyl v zajetí s nimi. A kdo jiný by měl tak silný motiv dostat je ven a zároveň prokazatelné duševní schopnosti k vymyšlení strategie, jako byla ta, kterou informátor předestřel ve svém dopise?

Stavěl domeček z karet, skákal od jedné informace ke druhé - ale z každého intuitivního skoku měl pocit, že je správný. Dopis napsal Fazolek. Julian Delphiki. A jak ho Petr může kontaktovat? Fazolek mohl být kdekoli a šance na kontakt byly nulové, neboť každý, kdo by věděl, že žije, by o to víc předstíral, že je mrtvý a odmítal by pro něho přijmout jakoukoli zprávu.

Přítom řešení mělo být z dostupných informací jasné. A také bylo. Sestra Carlotta.

Petr měl ve Vatikánu kontakt - oponenta v bitvě idejí, která se čas od času rozhořela mezi těmi, kdo se na síti zapojovali do debat o mezinárodních vztazích. V Římě již bylo ráno, byť časně. Ale jestli seděl někdo v Itálii brzy ráno u svého panelu, určitě to byl příčinlivý mnich, který patří k vatikánskému úřadu pro zahraniční záležitosti.

A odpověď skutečně přišla během čtvrt hodiny.

Místo pobytu sestry Carlotty je tajné. Zprávy je možné předat. Nebudu číst, co mým prostřednictvím pošlete. (Ten, kdo neumí zavírat oči, by tady nemohl pracovat.)

Petr sestavil odpověď Fazolkovi a odeslal ji - sestře Carlottě. Jestli někdo věděl, jak se spojit s ukrývajícím se Julianem Delphikim, byla to jeptiška, která ho objevila. To bylo jediné možné řešení rébusu, který mu jeho informátor předložil.

Nakonec se vrátil do postele. Věděl, že nebude spát dlouho - určitě se bude probouzet celou noc a bude se chodit dívat na síť, aby zjistil reakci na svůj sloupek.

Co když to bude všem lhostejné? Co když se nic nestane? Co když Locka osudným způsobem zkompromitoval - a pro nic za nic?

Když pak ležel v posteli a nalhával si, že by mohl usnout, slyšel, jak rodiče v ložnici na druhé straně chodby chrápou.

Byl to zvláštní a zároveň uklidňující zvuk. Zvláštní tím, že si Petr dělal starosti, jestli nenapsal něco, co by mohlo vyvolat mezinárodní incident, a přitom stále žil v domě svých rodičů - jako jediné dítě, které jim zůstalo doma.

Uklidňující tím, že to byl zvuk, který znal p d raného dětství, to upokojivé ujištění, že jsou živí, že jsou nablízku. To, že je slyšel, znamenalo, že kdyby vyskočily z temných ioutů pokoje nestvůry, rodiče uslyší jeho křik.

Nestvůry postupem let získaly jiné tváře a schovávaly se v koutech místností, jež byly daleko od jeho pokoje, ale ten hluk z ložnice rodičů byl důkazem, že svět existuje dál.

Petr si nebyl jistý, ale věděl, že dopis, který právě poslal přes svého přítele ve Vatikánu a přes sestru Carlottu Julianu Delphikimu, ukončí dlouhou idylu, kdy si zahrával se světovými událostmi, a přitom si nechával od maminky prát prádlo. Konečně vstupoval do hry nikoli jako objektivní a rezervovaný komentátor Locke nebo horkokrevný demagog Démostenés, přičemž oba byli jen elektronické výtvořky, ale jako Petr Wiggin, mladý muž z masa a kostí, jehož je možné chytit, jemuž je možné ublížit, jehož je možné zabít.

Tato myšlenka ho měla držet v bdělém stavu ze všeho nejvíc. Ale kupodivu cítil úlevu. Klid. Dlouhé čekání bylo téměř u konce. Usnul a probudila ho až matka, když ho volala na snídani.

Otec si u snídaně četl výtisk novin. „Co je nového, táti?“ zeptal se.

„Ty děti prý unesli Rusové. A dali je hlídat známému vrahovi. Ani se tomu nechce věřit, ale vypadá to, že o tom Achillovi vědí všechno.“

Někdo ho vytáhl z blázince v Belgii. Žijeme v šíleném světě. Klidně tam mohl být i Ender.“ Otec zavrtěl hlavou.

Petr si všiml, jak matka při zmínce o Enderovi na kratičký okamžik strnula. Tak tak, mamí, já vím, že je dítětem tvého srdce a že tě přepadne smutek pokaždé, když zaslechneš jeho jméno. A chybí ti tvá milovaná dcera Valentina, která odletěla ze Země a během tvého života se už nevrátí. Ale pořád máš u sebe svého prvorozeného, svého chytrého a pohledného syna Petra, který ti určitě jednou věnuje chytrá a krásná vnoučata a nádavkem ještě pár jiných věcí, jako například -kdo ví- třeba přinese Zemi mír tím, že ji sjednotí pod jednu vládu. Poskytne ti to alespoň malou útěchu? Asi sotva.

„Ten vrah se jmenuje... Achilles?“

„Nemá přijmem. Jako nějaký popovy zpěvák nebo něco takového.“ Petrovi přeběhl mráz po zádech. Ne kvůli tomu, co řekl otec, ale proto, že chybělo takhle maličko, aby opravil otcovu výslovnost jména Achilles. Protože si Petr nemohl být jistý, zda se některý plátek zmínil o francouzské výslovnosti Achillova jména, jak by otcí vysvětlil, že správnou výslovnost zná?

„Rusko to samozřejmě popřelo, že?“ zeptal se Petr. Otec ještě jednou přelétl očima po stránkách. „V tomhle článku se o tom nic neříká.“

„Fajn,“ komentoval to Petr. „Třeba to znamená, že je to pravda.“ „Kdyby to byla pravda, popřeli by to,“ odvětil otec.

„Rusové už jsou takoví.“

Jako by otec věděl něco o tom, jací jsou Rusové.

Musím se odstěhovat a bydlet sám, pomyslel si Petr. Jsem na škole.

Snažím se vysvobodit deset vězňů, které drží skoro na opačné straně zeměkoule. Možná bych měl použít něco z peněz, které jsem si vydělal jako sloupkař, a platit si nájemné.

Možná bych to měl udělat hned, abych neohrozil svou rodinu, kdyby Achilles zjistil, kdo jsem, a přišel mě zabít.

Jenže už v okamžiku, kdy se mu ta myšlenka v hlavě vylíhla, se vynořila jiná, temnější, doposud ukrytá hluboko: když odtud vypadnu, třeba vyhodí dům do povětří v době, kdy tady nebudu, jak to nejspíš udělali s Julianem Delphikim.

Potom si budou myslet, že jsem mrtvý, a nějakou dobu budu v bezpečí.

Ne, já nechci, aby moji rodiče zemřeli! Jaká zrůda by si mohla něco takového přát? Já to nechci.

Jenže Petr si zásadně nikdy nelhal, nebo alespoň ne dlouho. Nechtěl, aby jeho rodiče zemřeli, a určitě ne násilnou smrtí při útoku namířeném proti němu. Ale věděl, že kdyby k tomu přece jen došlo, raději by s nimi v tu chvíli nebyl.

Samozřejmě by bylo lepší, kdyby doma nebyl nikdo. Ale já na prvním místě.

No ovšem. Právě to na něm Valentina nenáviděla. Petr na to málem zapomněl. Proto byl Ender synem, kterého všichni milovali. Jistě, Ender vyhladil celý druh mimozemšťanů, nemluvě o tom, že oddělal jedno dítě v koupelně Bitevní školy.

Jenže on nebyl sobecký jako Petr.

„Ty nejíš, Petře,“ napomenula ho matka.

„Promiň. Mám se dnes dozvědět výsledky nějakých testů. Asi jsem 86 zamyslel.“

„Z jakého předmětu?“ zeptala se.

„Dějiny světa.“

„Není to zvláštní, když si uvědomíš, že až budou v budoucnosti psát knihy o historii, bude v nich navždycky zmíněno jméno tvého bratra?“

„Zvláštní ne,“ odvětil Petr. „Je to jen jedna z výhod, které získáš, když zachrániš svět.“

Maskoval to žertováním, ale v hloubi duše dal matce chmurnější slib. Ještě než zemřeš, mamí, uvidíš, že Enderovo jméno se sice vyskytne v jedné nebo dvou kapitolách, ale diskuse o tomto nebo příštím století bude nemyslitelná, aniž by se téměř na každé stránce objevilo moje jméno.

„Už musím letět,“ vstal otec. „Ať ti ten test dopadne dobře.“

„Už je napsaný, táti. Dnes se jenom dozvím známku.“

„Tak jsem to myslel. Ať dostaneš dobrou známku.“

„Díky.“

Petr se vrátil ke snídani. Matka zatím doprovodila otce ke dveřím, ahy se mohli políbit na rozloučenou.

JedZ se toho dočkám i já. Budu mít někoho, kde mě ve dveřích políbí na rozloučenou. Nebo možná jen někoho, kdo mi zaváže oči, než mě zastřelí. Podle toho, jak se věci vyvinou.

KAPITOLA 8

PEKAŘSKÁ DODÁVKA

Komu: DemosthenesTecumseh@freemercia.org Od: nepripravencincinnati@anon@set Předmět: Satelity
Satelitní hlášení ze dne, kdy byla zabita rodina Delphikiových: devět vozidel odjelo současně z lokality v severním Rusku, na

64 rovnoběžce. Zašifrovaný seznam cílů je přiložen. Opravdu je rozdělili? Nebo je to klamný manévř? Jakou nejlepší strategii zvolit, příteli? Zlikvidovat nebo zachránit? Jsou to děti nebo zbraně hromadného ničení? Těžko říct. Proč ten ničema Locke zařídil, aby Endera Wiggina poslali pryč? Myslím, že teď by se nám hodil. Pokud jde o to, proč bylo vozidel jen devět, nikoli deset: možná jeden zemřel nebo onemocněl. Možná se jeden dal k nim. Možná se dva dali k nim a byli posláni společně.

To všechno jsou jen dohady. Dostanu se pouze k satelitním datům, nikoli k hlášením pro intelnetcom. Pokud máte

nějaké další zdroje, můžete mi je poskytnout?

Custer

Petra věděla, že samota je nástroj, který používají proti ní. Nedovolte holce, aby si mohla s někým promluvit když se pak někdo objeví, bude tak vděčná, že se mu se vším přizná, uvěří lžím a skamarádí se s nejhorším nepřítelem.

Je to divné, když přesně víte, co s vámi nepřítel provádí, a stejně to funguje. Jako ve hře, na kterou ji rodiče vzali druhý týden po válce. Čtyřletá holčička se v ní na jevišti zeptá své matky, proč se otec ještě nevrátil domů. Matka se snaží najít způsob, jak jí říct, že otce zabila bomba ázerbajdžánských teroristů - sekundární bomba, jejímž účelem bylo zabít lidi, kteří se budou snažit zachránit ty, kteří přežili první, menší výbuch. Její otec zahynul jako hrdina, když se snažil zachránit chlapce uvězněného v sutinách, přestože na něj policisté volali, aby tam nechodil, že pravděpodobně bude následovat druhý výbuch. Nakonec to matka dítěti řekne.

Holčička zlostně zadupe a prohlásí: „Je to můj tatínek! Ne tatínek toho chlapečka!“ A matka řekne: „Ten chlapeček tam neměl maminku a tatínka, kteří by mu mohli pomoci. Tvůj táta udělal to, co by chtěl, aby někdo jiný udělal pro tebe, kdyby tam sám nebyl a nemohl to udělat on.“ A holčička se rozpláče a řekne: „Teď pro mě už nikdy nic neudělá. A já nechci nikoho jiného. Chci svého tatínka.“

Petra tu hru sledovala a přesně věděla, jak je cynická. Použít dítě, hrát na touhu po rodině, svázat ji s ušlechtilostí a hrdinstvím, jako ty špatné použít odvčké nepřátele a vložit dítěti do úst tak dětinsky bezelstné věci, když plakalo.

Klidně ji mohl napsat počítač. Přesto to fungovalo. Petra brečela jako mimino a zbytek obecenstva s ní.

Stejně na ni působila izolace a ona to věděla. To, čeho chtěli dosáhnout, se jim pravděpodobně podaří. Protože lidé jsou jenom stroje, uvědomovala si Petra, stroje, které udělají, co po nich chcete, když víte, za které páčky zatáhnout. A je úplně jedno, jak komplikovaní se mohou zdát, stačí odříznout je od soustavy lidí, kteří vytvářejí jejich osobnost, od komunit, z nichž vychází jejich identita, a zůstane z nich jen sada páček. Nezáleží na tom, jak tvrdě odolávají nebo jak dobře vědí, že se s nimi manipuluje. Když si počkáte, nakonec na ně budete moci hrát jako na piáno a každá nota bude přesně tam, kde ji očekáváte.

I já jsem taková, uvědomila si Petra.

Úplně sama, den za dnem. Pracovala na počítači, elektronickou poštou dostávala úkoly od lidí, kteří neprojevovali ani náznak osobnosti. Posílala zprávy ostatním členům Enderovy družiny, ale věděla, že i z jejich dopisů cenzura odstraňuje všechny osobní poznámky. Pouze strohá data se přesouvala sem a tam. Žádné pátrání po síti. Musela si podat žádost a počkat, až přijde odpověď přefiltrovaná lidmi, kteří ji ovládali.

Úplně sama.

Snažila se hodně spát, ale nejspíš jí dávali něco do vody - napumpovali ji tak, že nemohla spát vůbec. A tak se přestala snažit hrát si na pasivní odpor. Jednoduše spolupracovala, stala se strojem, který z ní chtěli mít, a předstírala sama sobě, že jedine předstírání, že je stroj, ji zachrání před tím, aby se strojem sama nestala, ale zároveň věděla, že když lidé něco předstírají, sami se tím stanou. A pak se jednoho dne otevřely dveře a někdo vešel.

Vlád.

Byl z armády Draků. Byl mladší než Petra a byl to dobrý kluk, ale neznala ho zas tak dobře. Přesto mezi nimi bylo silné pouto: Vlád byl jediné další dítě z Enderovy družiny, které zkolabovalo stejně jako Petra, takže je na den museli stáhnout z bitev. Všichni na ně byli hodní, ale oni věděli, že teď mají nálepku slabých. Že je to dělá terčem soucitu.

Všichni dostali stejná vyznamenání a pochvaly, ale Petra věděla, že jejich vyznamenání mají menší váhu než ostatních a jejich pochvaly jsou prázdná slova, protože oni to na rozdíl od ostatních nezvládli. Petra o tom s Vladem nikdy nemluvila, ale věděla, že ví totéž co ona, protože prošel stejným dlouhým, černým tunelem.

A najednou stál před ní.

„Ahoj, Petro,“ pozdravil ji.

„Ahoj, Vládě,“ odpověděla. Bylo jí příjemné slyšet svůj hlas. Ještě fungoval. A bylo příjemné také slyšet jeho.

„Asi jsem nový mučící nástroj, který na tebe nasazuje.“

Řekl to s úsměvem. Petra z toho poznala, že chce, aby to vypadalo jako žert. A z toho poznala, že to ve skutečnosti žádný žert není.

„Vážně?“ zeptala se. „Podle tradice bys mě měl jednoduše políbit a mučení nechat na někom jiném.“

„Vlastně to není mučení. Je to cesta ven.“

„Ven z čeho?“

„Ven z vězení. Je to jinak, než si myslíš, Petro. Hegemonie se rozp. dá, bude válka. Otázka zní, jestli uvrhne svět do chaosu, nebo povede k tomu, aby jedna země vládla všem ostatním. A pokud to bude jedna země, která by to měla být.“

„Nech mě hádat. Paraguay.“

„Skoro,“ Vlád se zazubil. „Vím, že pro mě je to jednodušší. Já jsem z Běloruska. Navenek dáváme okatě najevo, že jsme samostatná země, ale v nitru nám nevádí představa, že tou vládnoucí zemí bude Rusko. Mimo Bělorusko je každému u prdele, že ve skutečnosti nejsme Rusové. Proto mě snadno přemluvili, abych se na to dal. A ty jsi Arménka. Rusko vás v komunistických dobách dlouhá léta utlačovalo. Jenže nakolik jsi skutečně Arménka, Petro? A co je pro Arménii opravdu dobré? To ti vlastně mám říct. Ukázat ti, že pro Arménii to bude přínos, když se na vrchol dostane Rusko. Žádné další atentáty. Pomoz nám připravit se na opravdovou válku. Když budeš spolupracovat, Arménie získá v novém uspořádání zvláštní místo. Pomůžeš celé své zemi. To není málo, Petro. A když nepomůžeš, nikomu tím neprospěješ. Nepomůžeš sobě. Nepomůžeš Arménii. Nikdo se nikdy nedozví, jaká jsi byla hrdinka.“

„To zní jako hrozba smrti.“

„Zní to jako hrozba samotou a zapomněním. Ty ses nenarodila pro to, abys byla nikdo, Petro. Ty ses narodila proto, abys zářila. Toto je šance, jak se můžeš znovu stát hrdinkou. Já vím, myslíš si, že je ti to jedno, ale přiznej to - bylo

skvělé patřit do Enderovy družiny.“

„A teď budeme patřit do družiny toho - jak se jen jmenuje? Ten se s námi určitě rozdělí o slávu.“

„A proč ne? Pořád je šéf, a tak mu nevadí, že pod ním slouží hrdinové.“

„Vládě, on zařídí, aby o naší existenci nikdo nevěděl, a v okamžiku, kdy nás nebude potřebovat, nás zabije.“ Původně nechtěla mluvit tak otevřeně. Věděla, že se to Achilles dozví. Věděla, že to zaručí, aby se její proroctví vyplnilo. Ale už to bylo venku - páčka fungovala. Byla tak vděčná, že má kamaráda, byť očividně zverbovaného, že si nedávala pozor na jazyk.

„Co ti na to můžu říct, Petro? Řekl jsem jim, že jsi houževnatá. Víš, jak zní nabídka. Přemýšlej o tom. Není kam spěchat. Máš spoustu času na rozhodování.“

„Ty odcházíš?“

„Tak zní pravidlo. Když řekneš ne, musím odejít. Je mi líto.“

Vstal.

Dívala se, jak jde ke dveřím. Chtěla říct něco chytrého a statečného. Chtěla za ním zavolat nějakou nadávku, aby měl špatný pocit, že se spolčil s Achillem. Ale věděla, že všechno, co řekne, bude tak či onak použito proti ní. Všechno, co řekne, odhalí těm, kteří tahali za páčky, novou páčku. Úplně stačilo to, co již řekla.

Proto držela jazyk za zuby a dívala se, jak se dveře zavřely. Pak ležela na palandě, dokud nepípl počítač. Když k němu přišla, našla tam další úkol, a tak se dala do práce, vyřešila jej a zesabotovala stejně jako obvykle. Nakonec to není tak špatné, pomyslela si, nezlomila jsem se.

Potom si šla lehnout a plakala tak dlouho, až usnula. Ale několik minut předtím, než ji zmohl spánek, měla pocit, že Vlád je její nejlepší, nejmilejší přítel a ona by udělala cokoli, kdyby se k ní do místnosti mohl vrátit.

Potom ten pocit pominul a ona si uvědomila poslední letmou myšlenku: Kdyby byli opravdu tak chytří, věděli by, jak mi teď bude. Vlád by přišel a já bych vyskočila z postele, vrhla se mu kolem krku a řekla bych mu ano, já to udělám, budu s tebou pracovat, díky, Vládě, že jsi za mnou znovu přišel, díky.

Ale promarnili svou šanci.

Jak kdysi řekl Ender, většina vítězství má původ v okamžitém využití hloupých chyb nepřítele a ne v nějaké zvláštní brilantnosti vlastního plánu. Achilles byl hodně chytrý. Ale nebyl dokonalý. Nebyl vševědoucí. Možná nezvítězí.

Možná se odsud dostanu, aniž bych zemřela.

Tak konečně našla klid a usnula.

Probudili ji potmě. „Vstávej.“

Pozdrav žádný. Neviděla, kdo to je. Za dveřmi slyšela kroky. Bagančata. Že by vojáci?

Vzpomněla si na rozhovor s Vladem. Jak odmítla jeho nabídku. Řekl jí, že nemusí spěchat, že má na rozhodování dost času. Přesto tady najednou byli a tahali ji z postele uprostřed noci. Proč?

Nikdo se jí nedotkl. Potmě se oblékla - nepopoháněli ji. Kdyby se mělo jednat o nějaké mučení nebo výsledch, nečekali by, až se oblékne, ale snažili by se způsobit jí maximální nepohodlí, co nejvíc ji vyvést z míry.

Nechtěla se na nic ptát, protože by to vypadalo slabošsky. Jenže neptat se zase bylo pasivní.

„Kam jedeme?“

Nedostala žádnou odpověď. To bylo špatné znamení. Doopravdy? Jediné, co o těchto věcech věděla, pocházelo z několika fiktivních válečných videí, jež zhlédla v Bitevní škole, a několika špionážních filmů v Arménii. Nic z toho jí tenkrát nepřipadalo věrohodné, a přesto najednou byla v situaci jako vystřižené ze špionážního filmu a jediným zdrojem informací o tom, co může očekávat, pro ni byla ta hloupá, smyšlená videa a filmy. Co se stalo s její vynikající logikou? Se schopnostmi, díky nimž se dostala do Bitevní školy? Zřejmě fungovaly jen tehdy, když sis myslela, že jsi ve škole a hraješ hry. V reálném světě na tebe padne strach a uchýlíš se k nepřesvědčivým, z prstu vycucaným příběhům psaným lidmi, kteří nemají ponětí, jak tyhle věci ve skutečnosti fungují.

Potíž byla v tom, že lidé, kteří tyhle věci dělali, viděli tatáž hloupá videa a filmy, takže jak mohla vědět, že své chování, postoje a dokonce i slova nemodelují podle toho, co viděli v těch filmech? Sotva někdo absolvoval výcvikový kurz zaměřený na to, jak vypadat hrubě a přísně, když uprostřed noci tahá z postele dospívající dívku. Zkusila si představit, jak by takový instrukční manuál mohl vypadat: Pokud má být převezena na jiné místo, řekni jí, ať sebou hodí, že všechny zdržuje. Pokud má být mučena, jízlivě poznamenej, že doufáš, že si dobře odpočinula. Jestli má být uspana, řekni jí, že to nebude ani trochu bolet, ale neupřímně se při tom zasměj, aby si myslela, že lžeš. Jestli ji čeká poprava, neříkej nic.

To je výborné, řekla si. Přesvědči se, že se máš bát toho nejhoršího. Udělej všechno pro to, aby ses ocitla na pokraji paniky. „Musím se vyčurat.“ Nedostala žádnou odpověď.

„Můžu to udělat tady. Můžu to udělat oblečená. Můžu to udělat nahá. Můžu to udělat oblečená nebo nahá tam, kam jdeme. Můžu učurávat cestou. Umím vyčurat své jméno do sněhu. Holky to mají těžší, chce to mnohem víc tréninku, ale zvládneme to.“ Ani teď nedostala odpověď. „Nebo mě můžete pustit na záchod.“ „Tak dobře,“ promluvil. „Jak to mám udělat?“ „Na záchodě.“ Vyšel ze dveří.

Šla za ním. A venku skutečně byli vojáci. Deset. Zastavila se před jedním, který byl jako hora, a podívala se mu do obličeje. „To je dobře, že poslali vás. Kdyby tady byli jenom ti ostatní, vzepřela bych se a bojovala bych na smrt. Ale když jste tady vy, nezbyvá mi nic jiného než se vzdát. Dobrá práce, vojáku.“

Otočila se a vykročila k toaletě. Přemýšlela, jestli ve vojákově tváři zahlédla nepatrný náznak úsměvu. To ve scénáři nebylo, že? Ale počkat. Hrdina měl být prostofeký. Držela se své role. Jenže teď pochopila, že účelem všech těch vtipných poznámek, které hrdinové trousili, bylo zamaskovat vlastní nezvládnutý strach. Bezstarostní hrdinové nejsou stateční ani uvolnění. Jenom se snaží neztrapnit se předtím, než ze- mrou. uu.

Došla na toaletu a voják tam samozřejmě vstoupil s ní. Ale Petra měla za sebou Bitevní školu. Kdyby trpěla přehnanou

stydlivostí, dávno by zemřela na otravu močí. Spustila kalhoty, sedla si na záchod a pustila to. Ten chlap zmizel za dveřmi mnohem dřív, než se dostala k tomu, aby spláchla.

Toaleta měla okno. Ve stropě byla ventilace. Jenže Petra byla v neznámé krajině a stejně neměla kam utéct. Jak to dělali ve filmech? Aha. Nějaký přítel předem někde ukrýl zbraň, hrdina ji našel, složil, vyšel ven a začal střílet. To byl ten zádrhel v celé téhle situaci. Přátelé chyběli.

Spláchla, upravila si oblečení, umyla si ruce a vrátila se ke svému přátelskému doprovodu.

Vyvedli ji ven, kde čekalo něco jako konvoj. Dvě černé limuzíny a čtyři doprovodná vozidla. Viděla, jak do limuzín nastoupily dvě dívky, které měly přibližně stejnou postavu a barvu vlasů jako ona. Naproti tomu Petru drželi u budovy, pod převísem střechy, dokud nedošla k zadní části pekařské dodávky. Vlezla dovnitř. Žádný z jejích strážných ji nenásledoval. Vzadu v dodávce seděli dva muži, ale měli na sobě civilní oděv. „To mám být chleba?“ zeptala se.

„Chápeme, že potřebuješ mít pocit, že ti humor dává kontrolu nad situací,“ řekl jeden z mužů.

„Cože, psychiatr? To je horší než mučení. Copak už neplatí Ženevská konvence?“

Psychiatr se usmál. „Jedeš domů, Petro.“

„K Bohu? Nebo do Arménie?“

„Momentálně ne tam ani tam. Situace se stále... vyvíjí.“

„To bych řekla, že se vyvíjí, když jedu domů někam, kde jsem nikdy předtím nebyla.“

„Zatím se úplně nevytříbilo, kdo kam patří. Ta část režimu, která unesla tebe a ostatní děti, jednala bez vědomí armády a volených představitelů...“

„Nebo to alespoň tvrdí,“ skočila mu do řeči Petra.

„Dokonale chápeš mou situaci.“

„Tak komu jste loajální?“

„Rusku.“

„Nefikají to náhodou všichni?“

„Určitě ne ti, kteří svěřili naši zahraniční politiku a vojenské plánování maniákálnímu dítěti s vražednými sklony.“

„Mají všechna ta tři obvinění stejnou váhu?“ zeptala se Petra. „Já jsem totiž taky vinna tím, že jsem dítě. A podle některých lidí jsem i vrah.“

„Zabíjení termit'anů nebylo vraždění.“

„Ne, to byla asi jednom desinsekce.“

Psychiatr se zatvářil nechápavě. Zřejmě neovládal obecnou řeč dostatečně dobře, aby pochopil slovní hříčku, která devítiletým dětem v Bitevní škole připadala hrozně legrační.

Dodávka se dala do pohybu.

„Kam tedy jedeme, když nejedeme domů?“

„Jedeme do úkrytu, abys byla chráněna před tím malým netvorem, dokud se nepodaří odhalit celou šíři tohoto spiknutí a uvěznit spiklence.“

„Nebo naopak.“

Psychiatr se znovu zatvářil nechápavě. Pak ale pochopil. „Asi je to možné. Ale já nejsem nikdo důležitý. Jak by zjistili, že mě mají hledat?“ „Jste dost důležitý, aby vás někteří vojáci poslouchali.“ „Neposlouchají mě. My všichni posloucháme někoho jiného.“

„A to je kdo?“

„Pokud by se tě nějakou nešťastnou souhrou okolností znovu zmocnil Achilles a jeho ochránci, na tuto otázku jim nebudeš schopna odpovědět.“

„Navíc byste stejně byli všichni mrtví, než by se ke mně dostali, takže by vaše jména stejně nebyla důležitá, že?“

Pátravě se na ni podíval. „Vypadá to, že se k tomu stavíš cynicky. My riskujeme život, abychom tě zachránili.“

„Riskujete taky můj život.“

Váhavě přikývl. „Chceš se vrátit do své cely?“

„Chci jen, abyste věděl, že být podruhé unesena není totéž jako být propuštěna na svobodu. Jste si hrozně jistý, že jste dost chytrý a vaši lidé jsou dost loajální, aby se vám to podařilo. Ale jestli se mýlíte, můžou mě zabít. Jistě, podstupujete riziko - ale já taky, a mě se nikdo neptal.“

„Tak já se tě teď ptám.“

„Pusťte mě tady na místě z auta,“ žádala Petra. „Půjdu do toho rizika sama.“

Ne „w1-

„Aha. Jsem dál vězeň.“

„Jsi v ochranné vazbě.“

„Jenže já mám na rozdíl od vás papíry na to, že jsem strategický a taktický génius,“ řekla Petra. „Tak proč mi velíte vy?“ Neodpověděl jí.

„Já vám řeknu proč,“ pokračovala Petra. „Protože tady nejde o zachraňování malých dětí, které ukradl jeden zlý, zkažený kluk. Tady jde o to, aby si matička Rus ušetřila velký trapas. Proto nestačí, abych byla v bezpečí. Musíte mě vrátit do Arménie za správných okolností, s patřičným politickým gestem, aby se ta část ruské vlády, které sloužíte, očistila od veškeré viny.“

„My jsme se ničím neprovinili.“

„Mně nejde o to, že mi lžete, ale o to, že to pro vás má mnohem vyšší prioritu než moje záchrana. Můžete mi věřit, že když se vezu touhle dodávkou, nečekám nic jiného než to, že se mě znovu zmocní Achilles a jeho... jak jste je to nazval? Ochránci.“ „A co tě k tomu vede?“

„Je to důležité?“

„Jsi génius,“ prohlásil psychiatr. „Zřejmě jsi již v našem plánu odhalila nějakou chybu.“

„Ta chyba je jasná. Ví o tom příliš mnoho lidí. Nepravé limuzíny, I vojáci, doprovod. Víte jistě, že nikdo z těch lidí není špicl? Protože jestli jeden z nich podává zprávy Achillovým ochráncům, vědí naprosto přesně, ve kterém autě ve skutečnosti sedím a kam máme namířeno.“

„Nevědí, kam máme namířeno.“

„Vědí, jestli tím člověkem, kterého nasadila druhá strana, je řidič.“!

„Řidič neví, kam jedeme.“

„On snad bude jezdit do kruhu?“

„Zná místo prvního srazu, nic víc.“

Petra zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že jste hloupý, protože jste se stal psychoanalytikem, který si libuje v tom, že rozebírá lidi. A to je jako být duchovním náboženstvím, ve kterém se nakonec stanete bohem.“

Psychiatr zrudl. Petře to bylo příjemné. Byl hloupý a nerad to slyšel, ale rozhodně to potřeboval slyšet, protože očividně vystavěl celý svůj život kolem představy, že je chytrý, a teď, když hrál s ostrou municí, je jeho přesvědčení o vlastní chytrosti mohlo stát život.

„Asi máte pravdu, že řidič ví, kam pojedeme nejdřív, i když neví, kam se chystáme jet z místa prvního srazu.“ Psychiatr pokrčil rameny. „Ale s tím se nedá nic dělat. Někomu věřit musíte.“

„A vy jste se rozhodl věřit řidiči, protože...?“

Psychiatr uhnul pohledem.

Petra se podívala na druhého muže. „Vy jste hovorný.“

„Já ten, kdo myslet,“ prohlásil muž lámanou obecnou řečí. „Učitelé v Bitevní škole šilet z toho, jak vy mluvit.“

„Aha,“ řekla Petra. „Tak vy jste mozek té kumpanie.“

Muž se zatvářil nechápavě, ale zároveň uraženě - nebyl si jistý, o jakou urážku šlo, protože nejspíš neznal slovo kumpanie, ale poznal, že úmyslem bylo urazit ho.

„Petro Arkanianová,“ začal psychiatr, „máš pravdu, že řidiče zas tak dobře neznám. Můžeš mi tedy říct, co jsem měl udělat? Máš lepší plán, než mu věřit?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Petra. „Řeknete mu místo schůzky a velice pečlivě s ním proberete, jak tam dojede.“

„To jsem udělal,“ namítl psychiatr.

„Já vím,“ kývla Petra. „A pak, v posledním okamžiku, ve chvíli, i kdy mě nakládáte do auta, sednete za volant sám a přikázete mu, aby jel jednou z limuzín. A potom odjedete na úplně jiné místo. Nebo ještě

Hegemonův stín

99 lépe, odvezete mě do nejbližšího města, tam mě pustíte a necháte mě, abych se o sebe postarala sama.“

Psychiatr znovu odvrátil zrak. Petra se bavila tím, jak průhledný je jazyk jeho těla. Člověk by čekal, že psychiatr bude vědět, jak zamaskovat své projevy.

„Ti lidé, kteří vás unesli, představují menšinu dokonce i ve zpravodajských organizacích, pro které pracují,“ snažil se psychiatr. „Nemohou být všude.“

Petra zavrtěla hlavou. „Jste Rus, učil jste se ruské dějiny a vážně věříte tomu, že zpravodajská služba nemůže být všude a všechno slyšet? To jste celé dětství strávil tím, že jste se díval na americká videa?“

Psychiatrovi došla trpělivost. Nasadil nejpůsobivější doktorský výraz, jehož byl schopen, a řekl to, čím ji chtěl definitivně usadit. „A ty jsi dítě, které se nikdy nenaučilo, co je to slušnost a úcta. Možná vynikáš ve svých vrozených schopnostech, ale to ještě neznamená, že rozumíš politické situaci, o které nic nevíš.“

„Aha. Jsi jenom dítě, nemáš zkušenosti. Výborné argumenty.“

„Fakt, že to umíš pojmenovat, ještě neznamená, že to není pravda.“

„Věřím, že rozumíte nuancím politických projevů a manévrů. Ale toto je vojenská operace.“

„Je to politická operace,“ opravil ji psychiatr. „Žádné střelení.“

Petru opět ohromila jeho nevědomost. „Na střelení dojde tehdy, když se ukáže, že k úspěchu vojenské operace nestačí manévr. Každá operace, jejíž cílem je fyzicky připravit nepřítele o cenné aktivum, je vojenská.“

„Cílem této operace je osvobodit jednu malou nevděčnou holčičku a poslat ji domů k mamince a tatínkovi.“

„Chcete, abych byla vděčná? Tak otevřete dveře a nechte mě vystoupit.“

„Rozhovor skončil,“ prohlásil psychiatr. „Buď tak hodná a zmlkni už.“

„Tak končíte schůzky se svými pacienty?“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem psychiatr,“ bránil se.

„Studoval jste psychiatrii,“ odpověděla Petra. „A poznám, že jste se jí nějaký čas věnoval, protože normální člověk nemluví jako cvokař, když se snaží uklidnit vystrašené dítě. To, že jste se zapletl do politiky a dal se na jinou kariéru, ještě neznamená, že jste přestal být idiot, který vychodí školu pro šarlatány a myslí si, že je vědec.“

Muž měl co dělat, aby ovládl hněv. Petra si uvědomila, že jí byl příjemný ten kratičký záchvěv strachu, který jí proběhl. Dají teď facku?

To nebylo pravděpodobné. Jako psychiatr se pravděpodobně uchýlí ke svému bezednému rezervoáru - profesionální aroganci.

„Je běžné, že laici se pošklebuji vědám, kterým nerozumějí,“ usmáli se vědoucně psychiatr.

„Moje řeč,“ pospíšila si Petra. „Když dojde na vojenskou operaci, - jste naprostý novic. Laik. Idiot. A já jsem expert. Ale jste tak hloupý, I že mě ani teď nebudete poslouchat.“

„Všechno probíhá hladce,“ řekl psychiatr. „Až budeš nastupovat do letadla, které tě odveze zpátky do Arménie, a budeš mi děkovat, bude ti trapně a omluvíš se mi.“

Petra se nepatrně usmála. „Než jsme odjeli, ani jste se nepodíval do kabiny téhle dodávky, jestli je v ní pořád stejný

řidič.“

„Někdo jiný by si toho všiml, kdyby se vyměnil řidič,“ odvětil l psychiatr. Ale Petra poznala, že se jí ho konečně podařilo znervózit.

„Promiňte, já jsem zapomněla, že věříme vašim spoluspiklencům, že si všeho všimnou a nic jim neujde. Nejsou to koneckonců psychiatři.“

„Já jsem psycholog,“ ohradil se.

„Au,“ vyjekla Petra. „To ale muselo bolet, takové přiznání, že jste jenom polovzdělaný.“

Psycholog se od ní odvrátil. Jaký výraz měli cvokaři v Pozemní škole pro takové chování - uhýbání? Popírání? Málem se ho zeptala, ale nakonec se rozhodla nechat ho na pokoji.

A to si lidé mysleli, že nedokáže ohlídat svůj jazyk.

Chvilí jeli v nepříjemném tichu.

Ale to, co řekla, na něho zřejmě působilo, vrtalo mu to hlavou. Po chvíli totiž vstal, přešel dopředu a otevřel spojovací dvířka mezi | nákladovým prostorem a kabinou.

Uzavřeným vnitřkem vozu se rozlehl ohlušivý výstřel a psychiatr odletěl. Petra cítila, jak se jí po obličejí a po pažích rozstříkl horký mozek a pichlavé úlomky kostí. Muž, který seděl naproti ní, začal sahát pro zbraň, kterou měl pod kabátem, ale dostal dva zásahy a skácel se mrtvým na podlahu, ještě než se jí dotkl.

Dvířka z kabiny se otevřela úplně. Stál v nich Achilles a v ruce držel pistoli. Něco řekl.

„Já tě neslyším,“ řekla Petra. „Neslyším ani vlastní hlas.“

Achilles pokrčil rameny. Zkusil to znovu, hlasitěji a s důrazem na gestikulaci úst. Odmítla se na něho podívat.

„Nehodlám tě poslouchat, dokud budu celá od krve.“

Achilles odložil pistoli - daleko z jejího dosahu - a stál si košili. Nahý do půl těla jí podal košili, a když si ji odmítla vzít, začal jí otírat obličej. Nakonec mu ji vytrhla z rukou a udělala to sama.

Hučení v uších také ustávalo. „Překvapuje mě, že jsi nepočkal, dokud jim nebudeš moci říct, jak jsi chytrý, a nezabil je až potom.“

„Ani jsem to nepotřeboval,“ odvětil Achilles. „Už jsi jim řekla, jak jsou zabeďnění.“

„Tys poslouchal?“

„To je přece jasné, že tady vzadu je odposlechový mikrofon. A kamera.“

„Nemusel jsi je zabíjet,“ vyčetla mu Petra.

„Ten chlap začal vytahovat bouchačku.“

„Ale až když byl jeho kumpán mrtvý.“

„Nech toho,“ mávl rukou Achilles. „Já myslel, že Enderova metoda je postavena na preventivním použití maximální síly.

Dělám jen to, co jsem se naučil od tvého hrdiny.“

„Překvapuje mě, že jsi tohle udělal sám,“ poznamenala Petra.

„Co myslíš tímtohle?“ zeptal se Achilles.

„Myslela jsem, že jsi překazil i ostatní záchranné operace.“

„Zapomínáš na jednu věc. Měl jsem měsíce na to, abych tě zhodnotil. Proč si nechávat ostatní, když můžu mít to nejlepší?“

„Chceš se mnou flirtovat?“ Dala do toho maximum pohrdání, které v sobě našla. Obvykle těmito slovy usazovala kluky, kteří si na ni dovolovali. Ale on se jen usmál.

„Já neflirtuju.“

„Aha, zapomněla jsem,“ odvětila Petra. „Ty nejdřív střílíš a pak už není třeba flirtovat.“

To ho maličko dostalo. Na okamžik se zarazil, dech se mu nepatrně zrychlil. Petru napadlo, že nakonec ji drzost opravdu bude stát život. Nikdy neviděla, jak někdo někoho doopravdy zastřelil, jenom ve filmech a videích. To, že se považovala za hrdinku tohoto životopisného videa, v němž byla uvězněna, nebylo zárukou, že jí nic nehrozí. Byla přesvědčená, že Achilles chce zabít i ji.

Ale chtěl to opravdu? Mohl to myslet vážně, když říkal, že je jediná z týmu, kterou si nechává? Pro Vládu to bude obrovské zklamání.

„Proč sis vybral zrovna mě?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Jak jsem řekl, jsi nejlepší.“

„To je ale kuso. Úkoly, které jsem pro tebe zpracovávala, nebyly o nic lepší než od ostatních.“

„Myslíš ty bojové plány? To byla jen zástěrka, abyste se měli čím zaměstnat, zatímco probíhaly opravdové testy. Nebo spíš abyste si mysleli, že zaměstnáváte nás.“

„A co byl tedy ten opravdový test, ve kterém jsem údajně uspěla lip než všichni ostatní?“

„Tvoje kresbička s drakem.“

Petra cítila, jak jí z tváře vyprchává krev. Achilles si toho všiml a rozesmál se.

„Nemusíš se bát. Nikdo tě za to nepotrestá. Byla to zkouška, abychom zjistili, komu z vás se podaří propašovat nějakou zprávu ven.“

„A moje výhra je, že jsem zůstala s tebou? „ Vložila do svého hlasu tolik odporu, kolik byla schopna.

„Tvojí výhrou je, že zůstáváš živá,“ odpověděl Achilles.

Zmocnila se jí úzkost. „Ani ty bys bez důvodu nezabil všechny ostatní.“

„Jestli jsou mrtví, je pro to důvod. Jestli je důvod, budou mrtví. Ne, tušili jsme, že tvůj dráček někomu něco řekne. Ale nedokázali jsme v něm najít žádnou tajnou zprávu.“

„Žádná v něm nebyla.“

„Ale ano, byla. Podařilo se ti zašifrovat ji tak, aby ji někdo byl schopen poznat a dešifrovat. Vím to, protože v

novinových článcích, které se znenadání objevily a odstartovaly celou tuhle krizi, byla specifická informace, více či méně správná. Někaká zpráva, kterou jste se pokusili odeslat, tedy musela proniknout. Proto jsme znovu prošli každý e-mail odeslaný každým z vás a jediné, pro co jsme nedokázali najít vysvětlení, byla tvoje kresba draka.“

„Jestli jsi z něho vyčetl nějakou zprávu, tak jsi chytřejší než já.“

„Naopak. Ty jsi chytřejší než já, přinejmenším ve strategii a taktice - třeba v tom, jak dokážeš vodit za nos nepřítele a přitom ještě udržovat těsnou komunikaci se spojenci. No, tolik těsnou zas ne, když jim trvalo tak dlouho, než zveřejnili informaci, kterou jsi jim poslala.“

„Sázíš na špatného koně,“ namítla Petra. „Žádná zpráva to nebyla, takže ať se k té informaci dostali jakkoli, musela pocházet od někoho jiného.“

Achilles se jen zasmál. „Ty jsi ale tvrdohlavá lhářka.“

„Nelžu, když ti tvrdím, že jestli budu muset jet ještě dlouho v tomhle prostoru ve společnosti dvou mrtvol, udělá se mi špatně.“

Usmál se. „Klidně se vyzvracej.“

„Zdá se, že do tvého patologického chování patří zvrácená touha zdržovat se v blízkosti mrtvol,“ konstatovala Petra.

„Dej si pozor - víš, kam to vede. Začneš tím a jednou si přivedeš mrtvolu až domů, abys ji představil rodičům. Vlastně promiň. Zapomněla jsem, že jsi sirotek.“

„A tak jsem je přivedl tobě.“

„Proč jsi čekal tak dlouho, než jsi je zastřelil?“

„Chtěl jsem počkat na správný okamžik. Abych jednoho mohl zastřelit ve chvíli, kdy bude stát ve dveřích, aby jeho tělo zablokovalo palbu toho druhého. A taky se mi líbilo, jak jsi je rozebrala. Víš, jak ses s nimi dohadovala. Znělo to, jako bys nenáviděla psychiatry skoro tolik co já. A tos nikdy nebyla v blázinci. Několikrát jsem měl chuť zatleskat tvým nejlepším bonmotům, ale mohlo to být slyšet.“

Petra dělala, že lichotky neslyší. „Kdo tu dodávku řídí?“

„Já ne,“ ušklíbl se Achilles. „A co ty?“

„Jak dlouho mě chceš věznit?“ zeptala se Petra.

„Tak dlouho, jak bude třeba.“

„Tak dlouho, jak bude třeba k čemu?“

„K tomu, abychom spolu dobyli svět, ty a já. Není to romantické? Vlastně, bude to romantické, až se to stane.“

„Nikdy to nebude romantické,“ odmítla Petra. „A já ti nepomůžu ani odstranit tvůj problém s lupy, natož ovládnout svět.“

„Však ty budeš spolupracovat,“ prohlásil Achilles. „Budu zabíjet ostatní příslušníky Enderovy družiny, jednoho po druhém, dokud se nepodvolíš.“

„Nemáš je pod zámek,“ odvětila Petra. „A nevíš, kde jsou. Nemůžeš jim nic udělat.“

Achilles jí věnoval předstíraně trpný škleb. „Na geniální Petru si člověk jen tak nepřijde, co? Jenže oni se nakonec musejí někde vynořit, a až to udělají, zemřou. Já nezapomínám.“

„To je jedna z cest, jak se dá dobýt svět,“ popíchla ho Petra. „Po jednom všechny zabíjet, dokud nezůstaneš sám.“

„Tvůj první úkol je dešifrovat tu zprávu, kterou jsi odeslala.“

„Jakou zprávu?“

Achilles zvedl pistoli a namířil ji na ni.

„Když mě zabiješ, bude ti věčně vrtat hlavou, jestli jsem nějakou zprávu doopravdy poslala,“ podotkla.

„Ale aspoň nebudu muset poslouchat, jak mi tím svým samolibým hlasem lžeš,“ odvětil. „Ta útěcha to skoro vyváží.“

„Asi zapomínáš, že jsem se na tuhle expedici nepřihlásila dobrovolně. Jestli mě nechceš poslouchat, pusť mě.“

„Tváříš se, že sis jistá sama sebou. Ale já tě znám líp, než se znáš ty sama.“

„A copak o mně tedy víš?“ „Vím, že nakonec to vzdáš a budeš mi pomáhat.“ „Hm, já znám tebe taky líp, než se znáš ty sám.“

„Vážně? Nepovídej.“

„Vím, že nakonec mě zabiješ. Protože to tak děláš vždycky. Přeskočme všechny ty nudné záležitosti mezi tím. Zabij mě hned. Ukončil to čekání.“

„Ne,“ zavrtil hlavou Achilles. „Takové věci jsou lepší jako překvapění. Nemyslíš? Tak to alespoň vždycky dělal Bůh.“

„Proč se s tebou vůbec bavím?“ podivila se Petra.

„Protože jsi po všech těch měsících v izolaci tak osamělá, že uděláš cokoli, abys měla lidskou společnost. Dokonce se bavíš se mnou.“

Nerada si musela přiznat, že má nejspíš pravdu. „Lidská společnost - očividně trpíš iluzí, že do té kategorie patříš i ty.“

Achilles se zasmál. „Ty jsi ale hnusná. Podívej, krvácím.“

„To je pravda, máš na ruku krev.“

„A ty ji máš po celém obličejí. No tak, bude to legrace.“

„A já jsem si myslela, že nic nemůže být nudnější než samota.“

„Ty jsi nejlepší, Petro,“ pokračoval v přesvědčování Achilles. „Až na jednu výjimku.“

„Fazolek.“

„Ender,“ opravil ji. „Fazolek je nula. Fazolek je mrtvý.“

Petra mlčela.

Achilles se na ni pátravě podíval. „Copak, žádné pohotové poznámky?“

„Fazolek je mrtvý a ty jsi živý,“ konstatovala Petra. „Žádná spravedlnost není.“

Dodávka zpomalila a zastavila.

„Vida,“ podivil se Achilles. „Čas úplně letěl, když jsme si tak hezky | povídali.“

Letěl. Zaslechla nad sebou letadlo. Přistávalo nebo vzlétalo?

„Kam poletíme?“ zeptala se.

„Kdo tvrdí, že někam poletíme?“

„Já myslím, že odletíme ze země,“ plácla Petra první, co ji napadlo. „Nejspíš ti došlo, že tady v Rusku už jsi pohodlné zaměstnání ztratil, a tak chceš zmizet.“

„Vážně jsi skvělá. Nastavuješ čím dál vyšší laťku chytrosti.“

„A ty nastavuješ čím dál vyšší laťku blamáži.“

Na okamžik zaváhal, a pak pokračoval, jako by nic neřekla. „Ostatní děti postaví proti mně. Ty už je znáš. Znáš jejich slabiny. Bez ohledu na to, koho budu mít proti sobě, ty mi poradíš.“

„Ani náhodou.“

„Jsme v tom spolu,“ ubezpečil ji Achilles. „Já nejsem špatný. Nakonec si mě oblíbíš.“

„Jasně,“ odvětila Petra. „Co by mi na tobě mohlo vadit?“ Změnil téma. „Vraťme se k té tvé zprávě. Napsala jsi ji Fazolkovi, že?“

„O jaké zprávě to mluvíš?“

„Nevěříš, že je mrtvý.“

„Věřím, že je mrtvý,“ řekla. Ale věděla, že předchozí zaváhání ji prozradilo.

„Nebo ti vrtá hlavou - jestli tvou zprávu přijal, než jsem ho nechal zabít, proč se to dostalo do zpráv tak dlouho po jeho smrti? A tady je odpověď, která se nabízí, Petro. Přišel na to někdo jiný. Rozšířoval to někdo jiný. A to mě vážně štve. Tak mi neříkej, co v té zprávě bylo. Já ji rozšiřuju sám. Nemůže to být tak těžké.“

„Úplná hračka. Jsem přece dost pitomá, abych skončila jako tvůj vězeň. Dokonce tak pitomá, že jsem nikdy nikomu žádnou zprávu neposlala.“

„Ale až ji rozluštím, doufám, že v ní nebude něco neuctivého o mně. Protože pak bych z tebe musel vymlátit duši.“

„Máš pravdu,“ poznamenala Petra. „Jsi vážně okouzující.“ O patnáct minut později už seděli v malém soukromém tryskáči a letěli na jihojihoovýchod. Na svou velikost to byl luxusní stroj a Petra přemýšlela, jestli patří některé zpravodajské službě, frakci nějaké armády nebo nějakému zločineckému bossovi. Nebo možná všem třem najednou. Chtěla Achilla pozorně sledovat, studovat jeho tvář a jazyk jeho těla. Ale nechtěla, aby si jejího zájmu všiml. Proto se dívala z okna a přemýšlela přitom, jestli náhodou nedělá totéž, co dělal mrtvý psycholog - dívá se jinam, aby nemusela pohlédnout do očí trpké pravdy.

Když jim zazvonění oznámilo, že mohou odepnout pásy, Petra vstala a zamířila na toaletu. Byla malá, ale ve srovnání s toaletami dopravních letadel byla vyloženě prostorná. A byly v ní látkové ručníky a opravdové mýdlo. Pokusila se mokřým ručníkem co nejlépe setřít z šatů krev a tělesné pozůstatky. Musela si znečištěné šaty nechat, ale mohla se alespoň zbavit viditelných kousků. Když skončila, ručník byl tak špinavý, že ho zahodila a vzala si na obličej a na ruce čistý. Drhla se, až měla tvář červenou a zcitlivělou, ale zbavila se vši té hrůzy. Dokonce si namýdlila vlasy a podle možnosti si je v malíčkém umyvadle opláchla. Šlo to těžko, když si mohla vylít na hlavu vždycky jen jeden pohárek. Celou dobu se v myšlenkách vracela k tomu, že psychiatr strávil poslední minuty života tím, že poslouchal, jak mu Petra vyčítá jeho hloupost a připomíná mu, jak bezcenné bylo to, co kdy udělal. A měla i pravdu, jak dokázala jeho smrt, ale to neměnilo nic na faktu, že i když jeho motivy možná nebyly neupřímnější, snažil se ji před Achillem zachránit. Co na tom, že to špatně naplánoval, obětoval svůj život, všechny ostatní záchranné operace proběhly hladce, a přitom byly nějspíš naplánované stejně špatně jako ta její. Hodně záleželo na náhodě. Všichni udělali nějakou hloupost. Petra byla hloupá, že říkala takové věci lidem, kteří nad ní měli moc. Provokovala je. Vyzývala je, aby ji potrestali. Dělal to, přestože věděla, že to je hloupé. A nebylo ještě hloupější dělat něco hloupého, když jste věděli, že to je hloupé? Jak ji to nazval? Nevděčnou holčičkou.

On si mě vybral.

Přes nedobry pocit z jeho smrti, přes zděšení nad tím, co viděla, přes hrůzu z toho, že ji Achilles má v moci, přes osamělost, kterou v uplynulých týdnech zažila, se z toho ani teď nedokázala vybrečet. Hlouběji než všechny tyto pocity totiž bylo něco ještě silnějšího. V duchu se pořád vracela k možnosti, jak někomu podat zprávu o tom, kde je. Když to dokázala jednou, mohlo to vyjít i podruhé, ne? Co na tom, že se necítila ve své kůži, že si připadala jako ubohý exemplář lidské bytosti, že právě prožívala traumatickou dětskou zkušenost? Nehodlala se Achillovi podrobovat ani o okamžik déle, než bude muset.

Letadlo se náhle naklonilo a s ním to hodilo na mušli. Málem upadla - na to, aby se otočila úplně, tam nebylo dost místa - a pak nemohla vstát, protože letadlo začalo prudce klesat. Chvilí lapala po dechu, jak atmosféru bohatou na kyslík nahradil studený a řídký vzduch, z něhož se jí zatočila hlava.

Došlo k porušení trupu. Sestřelili nás.

A navzdory nezodlné touze žít se neubráníla myšlence: Dobře udělali. Když zabijí Achilla hned, bez ohledu na to, kdo další je s ním v letadle, bude to pro lidstvo velký den.

Ale letadlo brzy vyrovnilo let a vzduch začal být dýchatelný dřív, než ztratila vědomí. Zřejmě nebyli příliš vysoko, když se to stalo.

Otevřela dveře toalety a vyšla zpět do hlavní kabiny.

Boční dveře byly částečně otevřené. A několik metrů od nich stál Achilles. Vitr mu škubal vlasy a oblečením. Pózoval tam, jako by dobře věděl, jak příjemný je na něho pohled, když tam tak stojí na prahu smrti.

Přistoupila k němu a zalétla pohledem ke dveřím, aby se ujistila, že je od nich dost daleko, a aby se podívala, jak vysoko letí. Ve srovnání s běžnou letovou výškou nebyli vysoko, ale byli výš, než sahají budovy, most nebo přehradní hráz.

Každý, kdo by z letadla vypadl, by se zabil.

Mohla by se mu dostat za záda a strčit do něho?

Když se přiblížila, roztáhl tvář do širokého úsměvu.

„Co se stalo?“ překřičela hukot větru.

„Napadlo mě, že jsem udělal chybu, když jsem tě vzal s sebou,“ křikl na ni.

Otevřel ty dveře schválně. Otevřel je pro ni.

Když se snažila ustoupit, bleskově vymrštil ruku a popadl ji za zápěstí.

Procitěnost jeho pohledu ji překvapila. Nevypadal jako šílenec. Vypadal fascinovaně. Skoro jako by mu připadala úžasně krásná. Ale pochopitelně nešlo o ni. Fascinovala ho moc, kterou nad ní měl. To sebe tak vášnivě miloval.

Nesnažila se mu vytrhnout. Naopak, zkroutila zápěstí, aby ho mohla chytit taky.

„Tak pojď, skočíme spolu,“ zakřičela. „Bude to ta nejromantičtější věc, jakou můžeme udělat.“

Naklonil se těsně k ní. „A přijít o všechnu tu historii, kterou spolu stvoříme?“ Potom se rozesmál. „Aha, ty sis myslela, že tě chci vyhodit z letadla. Kdepak, Petro, chytil jsem tě proto, abych tě mohl jistit, když jsi tak blízko dveří. Přece bychom nechtěli, aby tě vítr vytáhl ven, ne?“

„Já mám lepší nápad. Já budu jistit tebe a ty zavři dveře.“

„Ale ten, kdo jistí, musí být silnější a těžší,“ prohlásil Achilles. „A to jsem já.“

„Nevadí, tak je necháme otevřené,“ navrhla Petra.

„Nemůžeme letět až do Kábulu s otevřenými dveřmi.“

Co to znamenalo, že jí prozradil cíl? Znamenalo to, že jí maličko věří? Nebo že nezáleží na tom, co ví, protože se rozhodl, že ji zabije?

Potom ji napadlo, že jestli ji chce zabít, udělá to stejně. Bylo to jednoduché. Tak proč se tím trápit? Jestli ji chtěl zabít tím, že ji vystrčí ze dveří, o kolik se to lišilo od kulky do mozku? Mrtvá bude tak jako tak. A jestli ji nechtěl zabít, dveře potřebovaly zavřít a to, že jistit bude on ji, byla druhá nejlepší varianta.

„Nemohl by to udělat někdo z posádky?“

„Je tady jenom pilot,“ krčil rameny Achilles. „Ty umíš přistát s letadlem?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže on zůstane v kabině a my zavřeme dveře.“

„Nechci rýpat,“ poznamenala Petra, „ale otevřít ty dveře byla vážně pěkná blbost.“

Zazubil se na ni.

Sevřela mu zápěstí a podél stěny se pomalu přisunula ke dveřím. Byly otevřené jen zčásti a byly to dveře, které se otevírají tak, že se vysunují nahoru, takže nemusela sahat nijak daleko z letadla. Přesto jí studený vítr škulal rukou a velice jí znesnadňoval úkol chytit kliku, aby je mohla stáhnout na místo. A když už je dostala do patřičné polohy, jednoduše neměla dost síly, aby přemohla odpor větru a dotáhla je úplně.

Achilles si toho všiml.

Dveře již nebyly otevřené tolik, aby někdo mohl vypadnout ven, a vítr již nemohl nikoho vycucnout, takže pustil ji i přepážku a pomohl jí tahat za kliku.

Když zatlačím, místo abych tahala, vítr mi pomůže a možná nás to vycucne ven oba, pomyslela si Petra.

Udělej to, vybidla se. Udělej to. Zabij ho. I když při tom zemřeš, stojí za to. Je to Hitler, Stalin, Cingischán, Attila, všichni v jednom.

Ale také se to nemuselo podařit. Vítr by ho třeba nevytáhl. Mohlo se stát, že zemře sama, zbytečně. Ne, bude muset najít způsob, jak ho zničit, někdy později, až bude mít jistotu, že se to podaří.

Na jiné úrovni si uvědomovala, že prostě není připravena zemřít. Bez ohledu na to, jak by to mohlo být prospěšné zbytku lidstva, bez ohledu na to, jak moc si Achilles zasloužil zemřít, ona nebude jeho popravčí, alespoň ne teď, kdy by se musela vzdát vlastního života, aby ho zabila. Možná to znamenalo, že je sobecký zbabělec, ale budiž.

Tahali a tahali, až dveře najednou se zasvištěním překonaly odpor vzduchu a zaklaply se. Achilles zatáhl za páku, kterou se zajišťovaly.

„Cestování s tebou je opravdu dobrodružné,“ prohlásila Petra.

„Už nemusíš křičet,“ upozornil ji Achilles. „Slyším tě dobře.“

„Proč si jednoduše nezaběháš s býky v Pamploně jako každý normální člověk se sebevražednými sklony?“, zeptala se. Dělal, že její poznámku neslyšel. „Asi si tě cením víc, než jsem si myslel.“ Znělo to, jako by ho to překvapilo.

„Chceš říct, že v sobě ještě máš špetku lidskosti? Že bys vážně mohl potřebovat někoho druhého?“

Opět její slova ignoroval. „Vypadáš lip, když nemáš obličej celý od krve.“

„Ale nikdy nebudu tak hezká jako ty.“

„Prozradím ti zásadu, kterou zachovávám při zacházení se zbraní, prohlásil Achilles. „Když se střelí lidé, vždycky stůj za tím, kdo střílí. Je to tam mnohem čistší.“

„Pokud ti lidé střelbu neopětují.“

Achilles se zasmál. „Petro, já nikdy nepoužívám střelnou zbraň, když by někdo mohl střelbu opětovat.“

„A jsi tak dobře vychovaný, že dámě otevřeš dveře.“

Jeho úsměv se vytratil. „Občas na mě přijde takové nutkání. Ale dá se mu odolat.“

„To je směla. A tady se ti nabízel takový krásný případ šílenství v sebeobraně.“

Oči se mu na okamžik rozhořely. Potom se vrátil na své sedadlo.

V duchu si vynadala. Jak se taková provokace lišila od skoku z letadla?

Ale třeba si jí vážil právě proto, že s ním mluvila jako rovná s rovným, nesnažila se mu podlézat.

Jsi pitomá, řekla si. Nemáš na to, abys toho chlapce pochopila -nejši dost šílená. Nesnaž se hádat, proč dělá co dělá, nebo jak se dívá na tebe, na někoho jiného nebo na něco jiného. Pozoruj ho, abys pochopila, jak spřádá plány na to, co

pravděpodobně udělá, abys ho jednou mohla porazit. Ale nikdy se ho nesnaž pochopit. Když nejsi schopná pochopit ani sama sebe, jakou máš naději, že se ti podaří pochopit někoho tak deformovaného, jako je Achilles? Nakonec nepřistáli v Kábulu. Přistáli v Taškentu, doplnili palivo a potom přeletěli přes Himálaj do Nového Dillí. Lhal jí o jejich cíli. Přece jen jí nevěřil. Ale dokud ji nechtěl zabít, dokázala strpět trochu nedůvěry.

KAPITOLA 9 HOVORY S MRTVÝM

Komu: Carlottaagape@vatican.netradysestrynez Od: Lockeerasmus@polnet.gov Předmět: Odpověď vašemu mrtvému příteli

Jestli víte, kdo ve skutečnosti jsem, a udržujete kontakt s jistou osobou považovanou za mrtvou, informujte ji, prosím, že jsem udělal, co bylo v mých silách, abych naplnil očekávání. Věřím, že další spolupráce je možná, ale ne přes prostředníky. Jestli nemáte ponětí, o čem mluvím, oznamte mi to také, prosím, abych mohl začít hledat znovu. Když Fazolek přišel domů, zjistil, že sestra Carlotta už sbalila zavazadla.

„Dnes je stěhovací den?“ zeptal se.

Dohodli se, že jeden i druhý může rozhodnout, že je Čas změnit místo pobytu, aniž by musel své rozhodnutí obhajovat. Jedině tak měli šanci, že budou reagovat na všechny, třebaš i nevědomé náznaky, že kolem nich někdo stahuje smyčku. Nechtěli strávit poslední minuty života posloucháním toho, jak ten druhý říká: „Já jsem už před třemi dny věděla, že se máme odstěhovat!“ „Tak proč jsi nic neřekla?“ Protože jsem neměla důvod.“

„Letí nám to za dvě hodiny.“

„Počkej chvíli,“ ohradil se Fazolek. „Ty rozhoduješ o tom, že odjíždíme, já vybírám cíl.“ Dohodli se, že tak zajistí, aby jejich pohyb byl náhodný.

Podala mu vytištěný e-mail. Byl od Locka. „Greensboro, Severní Karolína, Spojené státy.“

„Možná to neluštím správně, ale nevidím v tom pozvání k návštěvě,“ váhal Fazolek.

„Nechce prostředníky,“ připomněla Carlotta. „Nemůžeme spoléhat na to, že jeho elektronickou poštu nikdo nevystopuje.“

Fazolek škrtl sirkou a spalil e-mail ve výlevce. Potom popel rozdrtil a spláchl. „A co Petra?“

„Pořád ani slovo. Devět členů Enderovy družiny bylo propuštěno. Rusové prostě tvrdí, že místo, kde je držena Petra, se zatím nepodařilo objevit.“

„To je kuso.“

„Já vím,“ souhlasila Carlotta, „ale co můžeme dělat, když nám nic neřeknou? Bojím se, že je mrtvá, Fazolku. Musíš si uvědomit, že to je nejpravděpodobnější důvod jejich zamlžovací taktiky.“

Fazolek to věděl, ale nevěřil tomu. „Neznáš Petru,“ prohlásil.

„A ty neznáš Rusko.“

„V každé zemi tvoří většinu slušní lidé,“ namítl Fazolek.

„Achilles stačí na to, aby zvrátil rovnováhu všude, kde se objeví.“

Fazolek přikývl. „V racionální rovině s tebou musím souhlasit. V iracionální čekám, že ji ještě někdy uvidím.“

„Kdybych tě tak dobře neznala, mohla bych si to vyložit jako projev tvé víry ve vzkříšení.“

Fazolek popadl zavazadlo. „Jsem já větší, nebo je ten kufík menší?“

„Kufík je stejný, jaký byl,“ odpověděla Carlotta.

„Myslím, že roste.“

„Samozřejmě že rosteš. Podívej se na své kalhoty.“

„Pořád v nich chodím.“

„Přesněji řečeno, podívej se na kotníky.“

„Aha.“ Z kotníků bylo vidět víc, než když si kalhoty kupoval.

Fazolek nikdy neviděl, jak dítě roste, ale znepokojovalo ho, že během týdnů, které strávili v Araraquaře, vyrostl nejmně o pět centimetrů. Jestli to byla puberta, kde byly ostatní změny, které ji měly doprovázet?

„V Greensboro ti koupíme nové oblečení,“ slíbila sestra Carlotta.

Greensboro. „Město, kde byl Ender doma.“

„Byl tam všehovšudy jednou. Jeho rodina se tam přestěhovala, až když odjel do Bitevní školy.“

„No jo. Vyrosl ve velkoměstě jako já.“

Sestra Carlotta se krátce zasmála. „Vůbec ne jako ty.“

„Protože nemusel bojovat s ostatními dětmi, aby se najedl?“

„Jídla měl dost,“ upřesnila sestra Carlotta. „Přesto tam poprvé zabil.“

„Ty s tím prostě nedáš pokoj, co?“ zeptal se Fazolek.

„Měl jsi Achilla ve své moci, a ty jsi ho nezabil.“

Fazolkovi se nelíbilo, že ho někdo srovnává s Enderem takovým způsobem. Ani když z toho Ender vycházel špatně.

„Sestro Carlotto, ušetřili bychom si teď spoustu problémů, kdybych ho tenkrát zabil.“

„Projevil jsi milosrdenství. Nastavil jsi druhou tvář. Dal jsi mu šanci, aby svůj život využil k něčemu hodnotnému.“

„Zařídil jsem, aby ho poslali do blázince.“

„Vážně jsi tak odhodlaný věřit, že nemáš žádnou ctnost?“ „Ano,“ odpověděl Fazolek. „Mám raději pravdu než lži.“

„Vida,“ usmála se Carlotta, „další ctnost, kterou můžu připsat na seznam“ Fazolek se proti své vůli zasmál. „Těší mě, že mě máš ráda.“

„Ty se s ním bojíš setkat?“

„S kým?“

„S Enderovým bratrem.“

„Nebojím se.“

„Tak jak se na to díváš?“

„Skepticky.“

„V tom e-mailu projevil pokoru,“ připomněla sestra Carlotta. „Nebyl si jistý, že všechno rozluštil tak, jak měl.“

„Skromný Hegemon. Úžasná představa.“

„Dosáhl propuštění devíti dětí z Enderovy družiny jenom tím, že zveřejnil sloupek. Má vliv. Má citizádost. A teď se dozvídám, že má i pokoru - to už je pro mě prostě příliš.“

„Klidně se směj, jestli chceš. Ale teď pojďme chytit nějaký taxík.“

Nic nebylo třeba vyřídit na poslední chvíli. Za všechno platili hotově a neměli žádné dluhy. Mohli klidně odejít.

Žili z peněz čerpaných z účtů, které jim zřídil Graff. Na účtu, který Fazolek momentálně používal, nebylo nic, z čeho by se dalo poznat, že patří Julianu Delphikimu. Byl na něm jeho vojenský plat včetně bojových příplatků a odchodného. MF zřídila všem z Enderovy družiny velice štědré světecké fondy, jichž se nemohli dotknout, dokud nedosáhnou plnoletosti. Našetřený plat s prémie tak právě stačily, aby s nimi překonali dětství. Graff ho ubezpečil, že mu peníze nedojdou, když se bude skrývat.

Sestra Carlotta dostávala peníze z Vatikánu. Jedna osoba tam věděla, co Carlotta dělá. Také ona mohla mít dost peněz pro své potřeby. Ani jeden z nich neměl povahu na to, aby situaci zneužil. Utráceli jen málo, sestra Carlotta proto, že nic víc nepotřebovala, a Fazolek proto, že věděl, že každým projevem okázalosti nebo výstřelkem by na sebe upozornil okolí. Musel za všech okolností vypadat jako dítě, které dělá nákupy babičce, ne jako abnormálně malý válečný hrdina, který žije ze svého výslužného.

Ani s pasy neměli problémy. Graffovi se i v tomto případě podařilo jim pomoci. Vzhledem k tomu, jak vypadali - oba měli předky ze Středozemí - měli katalánské pasy. Carlotta znala dobře Barcelonu a katalánština byl jazyk jejího dětství. Nyní jim prakticky nemluví, ale to nebylo důležité - nemluvil jim téměř nikdo. A nikoho nemohlo překvapit, že její vnuk nezná ten jazyk vůbec. Kromě toho, kolik Katalánců mohli na svých cestách potkat? Kdo by chtěl jejich historku prověřovat? Kdyby někdo začal být příliš zvědavý, jednoduše by se přestěhovali do jiného města nebo do jiné země. Přistáli v Miami, potom v Atlante a nakonec v Greensboro. Byli vyčerpaní a na noc zůstali v letištním hotelu. Další den se přihlásili na síť a vytiskli si průvodce místní autobusovou dopravou. Systém byl docela moderní, uzavřený a elektrický, ale mapa nedávala Fazolkovi smysl.

„Proč žádné autobusy nejezdí sem?“ podivil se.

„To je čtvrt', kde žijí bohatí lidé.“

„Oni musejí bydlet všichni pohromadě na jednom místě?“

„Připadají si tak bezpečnější,“ vysvětlila Carlotta. „A když žijí blízko sebe, mají větší naději, že se jejich děti vdají nebo přiznají do jiných bohatých rodin.“

„Ale proč nechtějí autobusy?“

„Jedí v osobních vozidlech. Můžou si dovolit poplatky. Mají tak větší volnost v rozhodování o svém programu. A všem tím ukazují, jak jsou bohatí.“

„Stejně je to hloupé,“ trval na svém Fazolek. „Podívej, jak daleko musejí autobusy jet, aby se jim vyhnuly.“

„Bohatí nechtějí, aby jejich ulice byly součástí sítě autobusových linek.“

„No a co?“ zeptal se Fazolek

Sestra Carlotta se rozesmála. „Fazolku, v armádě snad není zanedbávanost?“

„Ale z dlouhodobého hlediska se k rozhodování dostane ten, kdo vyhrává bitvy.“

„No a tihle bohatí lidé vyhráli ekonomické bitvy. Nebo jejich prarodiče. Proto teď většinou prosadí svou.“

„Občas mám pocit, jako bych nic nevěděl.“

„Strávil jsi půlku života v rouře ve vesmíru a předtím jsi žil na ulicích Rotterdamu.“

„Žil jsem v Řecku se svou rodinou a taky v Araraquae. Měl jsem na to přijít sám.“

„To bylo Řecko. A Brazílie. Tohle je Amerika.“

„Chceš říct, že peníze vládnou v Americe, ale na těch ostatních místech ne?“

„Ne, Fazolku. Peníze vládnou skoro všude. Ale různé kultury to dávají najevo různým způsobem. V Araraquae například dbají na to, aby do bohatých čtvrtí vedly tramvajové tratě. Proč? Aby sluhové mohli přijet do práce. V Americe mají větší strach z toho, že by kriminálníci přijeli krást, takže znakem bohatství je zajistit, aby se k nim dalo dojet jen soukromým autem nebo dojet pěšky.“

„Občas se mi stýská po Bítevní škole.“

„To proto, že v Bítevní škole jsi patřil k nejbohatším z hlediska jediné měny, na které tam záleželo.“

Fazolek se nad tím zamyslel. Jakmile ostatní děti zjistily, že je sice mladý a malý, ale ve většině předmětů dosahuje lepších výsledků, dalo mu to určitou moc. Všichni věděli, kdo je. Dokonce i ti, kteří se mu posmívali, ho museli s nevolí respektovat. Ale... „Vždycky jsem neprosadil svou.“

„Graff mi vyprávěl o některých ostudných kouscích, které jsi provedl,“ pousmála se Carlotta. „Lezl jsi ventilací, abys mohl potají poslouchat. Nabourával ses do počítačového systému.“

„Ale chytili mě.“

„Ne tak brzo, jak by chtěli. A potrestali tě? Ne. Proč? Protože jsi byl bohatý.“

„Peníze a talent nejsou totéž.“

„To je tím, že můžeš zdědit peníze, které vydělali tvoji předkové,“ řekla sestra Carlotta. „A cenu peněz uznává každý, zatímco cenu talentu uznávají jenom vybrané skupiny.“

„Tak kde tedy Petr bydlí?“

Měla adresy všech rodin Wigginů. Nebylo jich mnoho - početnější byla varianta s písmenem s na konci. „Ale stejně nečekám, že nám to pomůže,“ přiznala Carlotta. „Nechceme se s ním setkat doma.“

„Proč?“

„Protože nevíme, zda jeho rodiče vědí, co dělá. Graff si byl poměrně jistý, že to nevědí. Když k nim z ničeho nic přijdou dva lidé, začnou se divit, co jejich syn na síti dělá.“

„Tak kde?“

„Mohl by chodit na střední školu. Ale vzhledem k jeho inteligenci bych se vsadila, že je na vysoké.“ Mluvila a zároveň se propracovávala k dalším informacím. „Vysoké školy. Ve městě jsou jich spousty. Nejdřív ty největší, tam by se snadněji ztratil...“

„Proč by se potřeboval ztratit? Nikdo přece neví, co je zač.“

„Jenže on nechce, aby si někdo všiml, jak málo času studiu věnuje. Musí vypadat jako obyčejný kluk ve svém věku. Měl by trávit veškerý volný čas s kamarády. Nebo s děvčaty. Nebo s kamarády, kteří hledají děvčata. Nebo s kamarády, kteří se snaží zapomenout na to, že žádná děvčata nemůžou najít.“

„Zdá se, že na jeptišku víš o podobných věcech docela hodně.“

„Nenarodila jsem se jako jeptiška.“

„Ale narodila ses jako děvče.“

„A nikdo nedovede pozorovat skupinové chování dospívajících chlapců líp než dospívající dívka.“

„A proč si myslíš, že všechny tyhle věci nedělá?“

„Být Locke a Démostenés je práce na plný úvazek.“

„Tak proč podle tebe vůbec chodí do školy?“

„Protože jeho rodiče by se zlobili, kdyby zůstal celé dny doma a jenom visel na síti.“

Fazolek nechápal, co by mohlo rodiče rozzlobit. Byl se svými rodiči jenom od konce války, ale oni nikdy nenašli nic tak vážného, aby ho za to kritizovali. Nebo jim možná nepřipadal doopravdy jejich. Ale nijak zvlášť nekritizovali ani Nikolaje. Jenže... víc než Fazolka. Jednoduše spolu nebyli dostatečně dlouho, aby se s novým synem Julianem úplně sžili, aby si zvykli na to, že jsou jeho rodiče.

„Co asi dělají moji rodiče?“

„Kdyby se jim něco stalo, dozvěděli bychom se o tom.“

„Já vím,“ odvětil Fazolek. „Ale to neznamená, že o tom nemůžu přemýšlet.“

Neodpověděla mu. Dál pracovala se svým panelem a vyvolávala si na displej nové stránky. „Tady ho máme,“ prohlásila. „Neubytovaný student. Žádná adresa. Jenom e-mail a školní skříňka.“

„Co třeba jeho rozvrh?“ zeptal se Fazolek.

„Ty se nezveřejňuje.“

Fazolek se rozesmál. „A to má být problém?“

„Ne, Fazolku, nenabouráš se jim do systému. Neznám lepší způsob, jak bys na sebe mohl upoutat pozornost, než si dojít do nějaké pasti a nechat se nějakým agentem vysledovat až domů.“

„Mě nikdy nesledují agenti.“

„Těch, kteří tě sledovali, sis nikdy nevšiml.“

„Je to obyčejná škola, ne nějaká zpravodajská agentura.“

„Stává se, že lidé, u kterých je nejméně co ukrást, si dávají nejvíc záležet na tom, aby byli co nejlépe chráněni, jako by schovávali velké poklady.“

„To je z bible?“ „Ne, to je odpozorované.“ „Takže co uděláme?“

„Ty máš moc mladý hlas,“ uzavřela sestra Carlotta. „Telefonování obstarám já.“

Nakonec se dovolala až k tajemnici univerzity. „Bylo to od něho moc laskavé, že mi odnesl všechny věci, když se mi na vozíku pokazilo kolo, a jestli ty klíče jsou jeho, chtěla bych mu je vrátit hned, než si začne dělat starosti... Ne, poštou je nepošlu, to by přece nebylo hned. Ani je nechci nechat u vás, třeba vůbec nejsou jeho, a co bych dělala pak? Jestli to jsou jeho klíče, bude určitě rád, když mi řeknete, kde má vyučování, a jestli jeho nejsou, komu to ublíží?... Dobře, já počkám.“

Sestra Carlotta si lehla na postel. Fazolek se jí začal smát. „Kde se jeptišky učí tak dobře lhát?“

Carlotta vypnula mikrofon. „To není lež vymyslet si pro byrokrata nějakou historku, aby dělal pořádně svou práci.“

„Ale jestli bude dělat svou práci pořádně, nedá ti o Petrovi žádné informace.“

„Jestli dělá svou práci pořádně, bude chápat smysl těch pravidel a proto pozná, kdy má udělat výjimku.“

„Z lidí, kteří chápou smysl pravidel, se nestanou byrokrati,“ namítl Fazolek. „To je poučení, ke kterému jsme v Bitevní škole došli opravdu rychle.“

„Přesně tak,“ odvětila Carlotta. „Proto jsem jí musela říct historku, která jí pomůže překonat její problém.“ Najednou obrátila pozornost zpátky k telefonu. „To je od vás milé. Ano, to mi stačí. Počkám si tam na něho.“

Zavěsila a rozesmála se. „Ta tajemnice mu nakonec poslala e-mail. Byl připojený a přiznal, že klíče ztratil. Prý se s tou hodnou starou paní chce setkat v Nam-ňamu.“

„Co to je?“ zeptal se Fazolek.

„Nemám nejmenší tušení, ale z toho, jak to řekla, jsem pochopila, že kdybych byla stará paní, která bydlí kousek od univerzity, měla bych to vědět.“ Ponořila se do městského telefonního seznamu. „Už to mám, je to restaurace blízko univerzity. To bychom měli. Pojďme tedy za chlapcem, z něhož bude jednou král.“

„Počkej chvilku,“ zarazil ji Fazolek. „Nemůžeme tam jít rovnou.“

„Proč bychom nemohli?“

„Musíme sehnat nějaké klíče.“

Sestra Carlotta se na něho podívala, jako by se zbláznil. „Ty klíče jsem si vymyslela, Fazolku.“

„Ta tajemnice ví, že sis domluvila s Petrem Wigginem schůzku, abys mu vrátila klíče, které ztratil. Co když si náhodou hned teď zajde do Nam-ňamu na oběd? A uvidí, že se setkáme s Petrem, ale žádné klíče mu nedáme.“

„Nemáme mnoho času.“

„Fajn, mám lepší nápad. Jednoduše si zahraj na roztržitou a řekni mu, že jsi ve spěchu zapomněla vzít ty klíče s sebou, tak ať si pro ně s tebou zajede.“

„Ty máš talent, Fazolku.“

„Schopnost klamat je moje druhá přirozenost.“

Autobus přijel podle jízdního řádu a pohyboval se ulicemi rychle, protože nebyla špička. Zanedlouho byli u univerzity. Fazolek se dovedl lépe orientovat podle mapy v reálném terénu, a tak cestu k Nam-ňamu našel on.

Podnik vypadal jako špeluňka. Nebo se spíš snažil vypadat jako špe-luňka z nějakého dřívějšího období. Jenže on ve skutečnosti byl zchátralý a zanedbaný, takže to byla špeluňka, která se snažila vypadat jako dobrá restaurace zařízená tak, aby vypadala jako špeluňka. Velice složitě a ironické, usoudil Fazolek a vzpomněl si, co otec říkal o jedné restauraci nedaleko jejich domu na Krétě: Vzdejte se oběda, kdož sem vstoupíte.

Jídlo vypadalo jako v restauraci pro obyčejné lidi kdekoli jinde -šlo víc o dodání tuků a cukrů než o chuť nebo výživnou hodnotu. Ale Fazolek nebyl vybíravý. Některá jídla měl raději než jiná a věděl něco o rozdílu mezi vybranou kuchyní a prostou stravou, ale po rotterdamských ulicích a rocích na sušené a chemicky ošetřené stravě ve vesmíru se spokojil se vším, co dodávalo kalorie a živiny. Udělal však zásadní chybu, že si zašel pro zmrzlinu. Právě přijel z Araraquary, kde byla zmrzlina vynikající, jenže ta americká hmota, kterou vydávali za zmrzlinu, byla moc tučná a její příchutě moc sirupovité. „Mmm, deliciosa, „ poznamenal Fazolek.

„Fecha a boquinha, menino, „ odpověděla. „E não fala português aqui.“

„Nechtěl jsem kritizovat zmrzlinu jazykem, kterému budou rozumět.“

„Nejsi shovívavější, když si vzpomeneš, jaké to je mít hlad?“

„Musí být všechno morální problém?“

„Ve své disertaci jsem se zabývala Tomášem Akvinským a Tillichem,“ řekla sestra Carlotta. „Všechny otázky jsou filozofické.“

„V tom případě jsou všechny odpovědi nesrozumitelné.“

„A to nejsi ještě ani na vysoké.“

Na lavici vedle Fazolky se posadil vysoký mladý muž. „Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl. „Máte ty moje klíče?“

„Je mi to moc hloupé, ale když jsem přišla sem, zjistila jsem, že jsem je nechala doma,“ spustila sestra Carlotta. „Když dovolíte, koupím vám zmrzlinu. Potom se mnou můžete jít domů a já vám je dám.“

Fazolek se podíval na Petrův obličej z profilu. Podobnost s Enderem byla zřetelná, ale ne tak nápadná, aby si je někdo mohl splést.

Tak tohle je dítě, které sjednalo příměří a ukončilo válku Ligy. Dítě, které chce být Hegemonem. Vypadá dobře, ale do filmové hvězdy mu něco chybí - lidem by se líbil, ale ještě by v nich budil důvěru. Fazolek si dobře prostudoval dokumenty o Hitlerovi a o Stalinovi. Rozdíl byl jasný na první pohled - Stalin nikdy nebyl zvolen, Hitler ano. I s tím hloupým knírkem mu to bylo vidět na očích, ta schopnost vidět do vás, ten pocit, že všechno, co řekne, říká vám, že ať se dívá kamkoli, dívá se na vás, že mu na vás záleží. Ale Stalin vypadal jako lhář a byl lhář. Petr rozhodně patřil do kategorie charismatických lidí. Jako Hitler.

Bylo to možná nefér srovnání, ale ti, kdo toužili po moci, k takovým myšlenkám vybízeli. A nejhorší bylo vidět, jak mu sestra Carlotta nadbíhá. Jistě, hrála svou roli, ale když s ním mluvila, když se na ni podíval tím svým pohledem, trochu se předváděla, vycházela mu vstříc. Ne tolik, aby se chovala hloupě, ale vnímala ho se zvýšenou intenzitou, která se Fazolkovi nelíbila.

Petr měl dar svůdce. Byl nebezpečný.

„Doprovodím vás domů,“ navrhl Petr. „Stejně nemám hlad. Už jste zaplatila?“

„Samozřejmě,“ odpověděla sestra Carlotta. „Mimochodem, toto je můj vnuk. Delfino.“

Petr se otočil k Fazolkovi, jako by si ho všiml teprve teď - ale Fazolek byl přesvědčený, že si ho důkladně prohlédl, ještě než si přisedl. „Milý chlapec,“ prohlásil. „Kolik mu je? Chodí už do školy?“

„Jsem malý,“ odvětil vesele Fazolek, „ale aspoň nejsem jelda.“ „To dělají ty filmy o životě v Bitevní škole,“ poznamenal Petr. „I malé děti z nich pochyty ten hloupý mnohojazyčný slang.“

„No tak, děti, musíte se k sobě chovat hezky. Trvám na tom.“ Sestra Carlotta vykročila ke dveřím. „Můj vnuk je v této zemi poprvé, mladíku, takže nerozumí americkému vtipkování.“

„Ale rozumím,“ odsekl Fazolek. Snažil se mluvit jako urážlivé dítě a zjistil, že se ani nemusí moc namáhat, protože byl doopravdy našťavaný-

„Mluví anglicky docela dobře. Ale až půjdete přes ulici, raději ho vezměte za ruku, univerzitní vláčky tady sviští jako v Daytoně.“

Fazolek obrátil oči v sloup a nechal se Carlottou převést za ruku na druhou stranu ulice. Petr se ho očividně snažil vyprovokovat, ale proč? Určitě nebyl tak povrchní, aby si myslel, že když bude Fazolka ponižovat, získá tím nějakou výhodu. Možná mu bylo příjemné budit v jiných lidech pocit, že jsou malí.

Šli dlouho, dostali se daleko od univerzitního areálu. Dostatečně často zahýbali a vraceli se, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje.

„Tak ty jsi ten slavný Julian Delphiki,“ začal Petr.

„A ty jsi Locke. Počítají s tebou na místo Hegemona, až Sakatovi skončí volební období. Škoda, že jsi jenom virtuální.“

„Přemýšlím o tom, že bych vyšel z anonymity.“

„Tak proto sis nechal udělat plastiku, abys byl krásný,“ rýpl si Fazolek.

„Myslíš tenhle starý obličej?“ zeptal se Petr. „Ten nosím, jenom když je mi jedno, jak vypadám.“

„No tak, chlapi,“ napomenula je sestra Carlotta. „To vás musím krotit jako malé šimpanze?“

Petr se uvolněně zasmál. „To nic, mamí, my jsme si jenom tak hráli. Pořád platí, že můžeme do kina?“

„Půjďte spát bez večeře, chásko,“ vyhrožovala sestra Carlotta.

Fazolkovi došla trpělivost. „Kde je Petra?“ zeptal se.

Petr se na něho podíval, jako by se zbláznil. „Já ji nemám,“ ohradil se.

„Máš své zdroje,“ vyjel Fazolek. „Víš víc, než mi říkáš.“

„Ty taky víš víc, než mi říkáš. Myslel jsem, že se snažíme, abychom si věřili, a my místo toho otevřeme stavidla moudrosti.“

Fazolek se nechtěl nechat odbýt. „Je mrtvá?“

Petr se podíval na hodinky. „V tomto okamžiku nevim.“

Fazolek se zastavil. Znechuceně se otočil k sestře Carlottě. „Jeli jsnie sem zbytečně,“ prohlásil. „A riskovali jsme život nadarmo.“

„Víš to jistě?“ otázala se Carlotta.

Fazolek se znovu podíval na Petra, který se tvářil, jako by doopravdy nic nechápal.

„Chce být Hegemonem, ale není nic.“ Otočil se a odešel. Samozřejmě si zapamatoval cestu a věděl, jak se dostat na autobusovou zastávku bez pomoci sestry Carlotty. Říkal si, že jízda autobusem ho snad rozptýlí a smaže část trpkého zklamání, které mu přineslo zjištění, že Petr je jen idiot, který si rád hraje.

Nikdo na něho nezavolaal a on se neohlédl.

Fazolek nenastoupil do autobusu, který by ho dovezl zpátky k hotelu, ale do jiného, jehož trasa vedla okolo školy, do které nejspíš chodili Petr a Valentina. Co kdyby Ender vyrostl tady a chodil do školy ne ve velkoměstě, ale v Greensboro? Celý jeho život by se možná odvíjel úplně jinak. Možná by poprvé nezabil - třeba by se tady nenašel žádný trapič jako Stilson, který si na Endera počíhal se svou partou a zaplatil za to životem. A kdyby Ender neprokázal svou nemilosrdnou údernost v boji, své odhodlání zvítězit bez skrupulí a bez váhání, dostal by se vůbec do programu Bitevní školy?

Fazolek byl u toho, když Ender zabil podruhé. Byla to téměř stejná situace jako prvně. Ender - sám, proti přesile, obklíčený - si vynutil souboj jednoho proti jednomu a potom nepřítele zničil takovým způsobem, aby v nikom nezůstala žádná touha bojovat. Vojenští stratégové tento způsob vedení boje vyučovali. Ale Ender jej instinktivně pochopil ve věku pěti let.

Já jsem v tom věku znal leccos, pomyslel si Fazolek. A ještě dřív. Zabíjet ne - na to jsem neměl, byl jsem moc malý. Ale jak žít. To byla fuška.

Já jsem to měl těžké, Ender ne. Fazolek procházel čtvrtí obyčejných starých domů a ještě obyčejnějších nových - ale on se díval na všechny jako na zázrak. Ne že by neměl dost příležitostí vidět, jak vyrůstá většina dětí, když žil po válce se svou rodinou v Řecku. Do jaké míry se na povaze dítěte podepisuje místo, kde vyrostlo, lidé, rodina a přátelé? S čím se už narodí? Mohlo drsné místo jako Rotterdam udělat z dítěte vojenského génia? Mohlo klidnější místo jako Greensboro zabránit tomu, aby se genialita dítěte projevila?

Já jsem měl víc vrozeného válečného talentu než Ender. Ale on byl přesto lepší velitel. Bylo to tím, že Ender vyrostl v místě, kde si nikdy nemusel dělat starosti, jestli najde jídlo, kde ho lidé chválili a ochraňovali? Já jsem vyrostl tam, kde jsem si musel dělat starosti, když jsem našel žvanec, že mě kvůli němu nějaké jiné dítě z ulice zabije. Nemělo se to projevit tím, že já budu bojovat nejzuřivěji a Ender se bude držet zpátky?

Místem to nebylo. Dva různí lidé ve stejné situaci by se nikdy ne- rozhodli úplně stejně. Ender je Ender a já jsem já. Měl v sobě, že zničí termiřany. Já jsem měl v sobě, že přežiju.

A co mám v sobě teď? Jsem velitel bez vojska. Mám úkol, ale nevím, jak ho splnit. Jestli Petra ještě žije, je ve velkém nebezpečí a spoléhá na mě, že ji osvobodím. Všichni ostatní jsou volní. Jedině ona zůstává ukrytá. Co s ní Achilles provedl? Nedopustím, aby Petra skončila jako

Poke.

To bylo ono. Rozdíl mezi Enderem a Fazolkem. Ender vyšel z nejtrpčí bitvy dětství neporazen. Udělal, co bylo třeba. Ale Fazolek ani nepoznal, že jeho kamarádce Poke hrozí nebezpečí, dokud nebylo příliš pozdě. Kdyby přišel na to, v jak bezprostředním je nebezpečí, mohl ji varovat, mohl ji pomoci. Mohl ji zachránit. Místo toho její tělo skončilo v Rýnu, kde se pohupovalo mezi moly, jako odpadky.

A teď se to opakovalo.

Fazolek stál před domem Wigginových. Ender v něm nikdy nežil a u vyšetřujícího soudu neukazovali žádné jeho fotografie. Ale byl přesně takový, jaký Fazolek čekal. Strom před domem s ke kmeni přibitými dřevěnými příčkami, které tvořily žebřík stoupající na plošinku vysoko v rozsoše. Upravená, pečlivě udržovaná zahrada. Oáza klidu, útočiště.

Něco, co Ender nikdy nepoznal. Ale Petr s Valentinou tady žili.

Kde má Petra zahrádku? A kde mám nějakou já, když na to přijde?

Fazolek věděl, že se nechová rozumně. Kdyby se Ender vrátil na Zemi, určitě by se také ukrýval - pokud by ho Achilles nebo někdo jiný jednoduše nezabil rovnou. A dokonce ani za této situace se neubrnil myšlenkou na to, zda by Ender nebyl raději, kdyby žil jako Fazolek, na Zemi, v úkrytu, než tam, kde byl nyní, ve vesmíru, na cestě na jinou planetu a za životem v trvalém vyhnanství z planety, na níž se narodil.

Z předních dveří vyšla nějaká žena. Že by paní Wigginová?

„Ztratil ses?“ zeptala se laskavě.

Fazolek si uvědomil, že ve svém zklamání - ne, nazvěme to zoufalstvím - zapomněl na opatrnost. Tento dům mohl být sledován. A i kdyby nebyl, paní Wigginová si ho mohla zapamatovat, chlapečka, který se objevil před jejich domem v čase školního vyučování.

„Tady bydlí rodina Endera Wiggina?“

Po tváři se jí mihl mrak, Byl to jen okamžik, ale Fazolek si všiml, jak posmutněla, než se jí podařilo znovu nasadit úsměv.

„Ano, bydlíme tady,“ přikývla. „Ale on tady nevyrostl a my nepořádáme prohlídky.“

Fazolek nevěděl, co ho k tomu vedlo, ale z náhlého popudu řekl: „Já jsem tam byl s ním. Při té poslední bitvě. Bojoval jsem pod ním.“

Její úsměv se znovu změnil, již v něm nebyla zdvořilost a laskavost, ale spíš vřelost a bolest. „Aha,“ řekla. „Veterán.“ A potom vřelost vyprchala a nahradily ji obavy. „Znám tváře všech Enderových společníků z té poslední bitvy. Ty jsi ten mrtvý. Julian Delphiki.“

A bylo to, pláštík byl pryč - a udělal to sám, když jí řekl, že byl v Enderově družině. Co si myslel? Bylo jich jenom jedenáct. „Zdá se, že mě někdo chce zabít. Jestli někomu řeknete, že jsem tady byl, pomůže jim to, aby se jim to podařilo.“

„Já to nikomu neřeknu. Ale bylo od tebe neopatrné, že jsi sem přišel.“

„Musel jsem se podívat,“ odvětil Fazolek. Přemýšlel, jestli se to alespoň blíží pravdivému vysvětlení.

Ona se nepodivila. „To je nesmysl,“ namítla. „Neriskoval bys svůj život a nepřišel sem bez důvodu.“ A potom jí to došlo. „Petr momentálně není doma.“

„Já vím. Před chvílí jsem s ním mluvil u školy.“ A potom si uvědomil, že neměla žádný důvod, aby si myslela, že přišel za Petrem, pokud přinejmenším netušila, co Petr dělá. „Vy to víte.“

Pochopila, k čemu se přiznala, a zavřela oči. „Bud' jsme oba obrovští blázni, nebo jsme si museli od prvního okamžiku uvěřit, že jsme tak ochotně pozbyli ostražitosti,“ vydechla.

„Blázni jsme jenom tehdy, jestli se tomu druhému nedá věřit,“ odvětil Fazolek.

„A to zjistíme, ne?“ Potom se usmála. „Nemá smysl nechat tě stát tady na ulici, aby se lidé divili, proč tak malé dítě není ve škole.“

Po chodníčku za ní došel k domovním dveřím. Kráčel ke dveřím, které Ender jistě toužil spatřit. Ale nikdy se domů nedostal. Jako Bonzo, druhá oběť války. Bonzo byl mrtvý, Ender nepřítomný a Fazolek teď přicházel po chodníčku k Enderovu domovu. Jenže tohle nebyla žádná sentimentální návštěva truchlící rodiny. Teď zuřila jiná válka, ale válka to byla a ona měla v ohrožení druhého syna.

Neměla vědět, co dělá. Celým smyslem Petrova předstírání, že je student, byla přece nutnost zakamuflovat své aktivity, ne?

Ani se nezeptala a nachystala mu sendvič, jako by automaticky předpokládala, že dítě bude mít hlad. Však to také bylo americké klíse - bílý chléb namazaný arašídovou pomazánkou. Dědala takové sendviče i Enderovi?

„Stýská se mi po něm,“ prohodil Fazolek, protože věděl, že si ji tím získá.

„Kdyby tady byl, nejspíš by už byl mrtvý,“ promluvila paní Wigginová. „Když jsem četla, co... Locke napsal o tom chlapci z Rotterdamu, nedokázala jsem si představit, že by nechal Endera naživu. Ty jsi ho znal taky, ne? Jak se jmenuje?“

„Achilles,“ odpověděl Fazolek. - „Ukryváš se,“ řekla s jistotou. „Přitom vypadáš tak mladě.“ „Cestuji s jednou jeptíškou, která se jmenuje sestra Carlotta,“ vysvětlil Fazolek. „Předstíráme, že jsme babička a vnuk.“ „Jsem ráda, že nejsi sám.“ „Ender také není.“

Do očí jí vhrkly slzy. „Asi potřeboval Valentinu víc než my.“ Fazolek k ní impulzivně natáhl ruku a položil ji na její dlaň. Opět to byl spíš instinkt než vypočítané rozhodnutí. Usmála se na něho.

Pak ten okamžik pominul. Fazolek si opět uvědomil, jak nebezpečné je tady být. Co kdyby byl dům sledován? MF o Petrovi věděla - co když měli dům pod dohledem? „Měl bych už jít.“

„Jsem ráda, že ses zastavil,“ odpověděla. „Nejspíš jsem moc chtěla mluvit s někým, kdo Endera znal a přitom mu nezáviděl.“

„Všichni jsme mu záviděli. Ale taky jsme věděli, že je z nás nejlepší.“ „Proč jinak byste mu záviděli, kdybyste si nemysleli, že je lepší?“ Fazolek se rozesmál. „Když někomu závidíte, říkáte si, že ve skutečnosti lepší není.“

„A... ostatní děti mu záviděly jeho schopnosti?“ zeptala se paní Wigginová. „Nebo jenom uznání, kterého se mu dostávalo?“

Fazolkovi se ta otázka nelíbila, ale potom si uvědomil, kdo ji klade. „Měl bych vám tu otázku vrátit. Záviděl mu Petr jeho schopnosti? Nebo jenom uznání?“

Stála a přemýšlela, jestli má odpovědět nebo ne. Fazolek věděl, že rodinná loajalita ji brání něco říct. „Neptám se jenom tak,“ pokračoval Fazolek. „Nevím, kolik toho víte o tom, co Petr dělá.“

„Čteme samozřejmě všechno, co zveřejňuje,“ přerušila ho paní Wigginová. „A pak si dáváme velký pozor, abychom vypadali, že nemáme ponětí o tom, co se ve světě děje.“

„Rozhoduji se, jestli se mám dát s Petrem dohromady,“ přiznal Fazolek. „A nevím, co si o něm mám myslet. Nakolik mu můžu důvěřovat.“

„Ráda bych ti pomohla,“ řekla paní Wigginová. „Petr pochoduje v rytmu jiného bubeníka. Nikdy jsem se tomu rytmu nepřizpůsobila.“

„Vy ho nemáte ráda?“ zeptal se Fazolek. Věděl, že se ptá příliš neomaleně, ale zároveň věděl, že se nm nenaskytne mnoho takových šancí jako teď, promluvit si s matkou potenciálního spojence - nebo protivníka.

„Miluju ho,“ odpověděla. „On nás k sobě příliš nepouští. Ale to je v pořádku - ani my jsme své děti k sobě nepustili příliš blízko.“

„Proč?“ zeptal se Fazolek. Přemýšlel o otevřenosti svých rodičů, o tom, jak znali Nikolaje a Nikolaj znal je. Málem na to zíral s otevřenou pusou, jak upřímně se mezi sebou bavili. V domácnosti Wigginových takový zvyk zřejmě neměli.

„Je to velice složité,“ couvala paní Wigginová.

„Tím chcete říct, že mi do toho nic není.“

„Naopak, vím, že je to pro tebe velmi důležité.“ S povzdechem se posadila. „No tak, nepředstírejme, že je to jen takový rozhovor u dveří. Přišel jsi proto, aby ses něco dozvěděl o Petrovi. Jednoduchá odpověď je taková, že nevíme nic. Zásadně lidem neříká, co chtějí vědět, pokud pro něho náhodou není užitečné, aby to věděli.“

„A ta složitá odpověď?“

„Skrýváme před svými dětmi různé věci téměř od začátku,“ řekla pomalu paní Wigginová. „Sotva nás může překvapit nebo rozčítit, že se už ve velice mladém věku naučily mít svá tajemství.“

„Co jste před nimi skrývali?“

„Svým dětem to neřekneme a tobě bych to říct měla?“ Ale vzápětí si na svou otázku odpověděla. „Kdyby tady byli Valentina a Ender, myslím, že bychom si s nimi promluvili. Dokonce jsem se pokusila vysvětlit něco z toho Valentíně, než odjela za Enderem do... vesmíru. Zpackala jsem to, protože jsem to nikdy předtím nevyjádřila slovy. Na začátek... na začátek bych měla říct... chtěli jsme mít třetí dítě tak jako tak, i kdyby nás mezinárodní flotila nepožádala.“

V místě, kde vyrostl Fazolek, populační zákony příliš neznamenal - všechny děti z rotterdamských ulic byly lidmi navíc a věděly velice dobře, že podle zákona žádné z nich nemělo přijít na svět, ale když má člověk hlad, asi mu tolik nezáleží na tom, jestli se dostane do těch nejlepších škol. Ale když pak zákony zrušili, četl o nich, a tak věděl, jaký dopad by mělo jejich rozhodnutí mít třetí dítě. „Proč byste to dělali?“ zeptal se. „Ublížilo by to všem vašim dětem. Znamenalo by to pro vás konec kariéry.“

„Dávali jsme si velký pozor, abychom kariéru neměli,“ prohlásila paní Wigginová. „Alespoň ne takovou, již bychom se neradi vzdali. Měli jsme jenom práci. Jsme totiž nábožensky založení lidé.“ „Na světě je spousta nábožensky založených lidí.“ „Ale v Americe ne,“ zavrtila hlavou paní Wigginová. „Ne takových fanatiků, kteří udělají něco tak sobeckého a protispolečenského, že mají kvůli nějakým pomýleným náboženským názorům více než dvě děti. A když Petr jako batole dosáhl tak skvělých výsledků a začali ho monitorovat - to pro nás byla katastrofa. Doufali jsme, že budeme... nenápadní. Ztratíme se. Oba jsme totiž velice inteligentní lidé.“

„Vrtalo mi hlavou, proč rodiče tak geniálních dětí nemají vlastní pozoruhodnou kariéru,“ přiznal Fazolek. „Nebo alespoň nějaké postavení v intelektuální komunitě.“

„Intelektuální komunita,“ zatvářila se paní Wigginová pohrdavě. „Americká intelektuální komunita nikdy nebyla příliš inteligentní. Ani upřímná. Všichni jsou jako ovce, drží se intelektuálního proudu, který je v tom desetiletí zrovna v módě. Požadují, aby všichni dodržovali jejich linii. Chtějí, aby všichni byli riepředpojatí a tolerantní k tomu, čemu věří, ale Bůh chraň, kdyby snad dospěli k závěru, byť jen na okamžik, že by někdo, kdo s nimi nesouhlasí, mohl mít za nehet pravdy.“ Mluvila z ní zatrpklost. „Mluví ze mě zatrpklost,“ dovodila.

„Žili jste podle svého,“ odvětil Fazolek. „Tak vy si myslíte, že jste chytřejší než chytří lidé.“

Trochu se zarazila. „Když se to tak vezme, vysvětluje to, proč se o své víře nikdy s nikým nebavíme.“

„Nemyslel jsem to jako útok,“ Fazolek zvedl ruku v obranném gestu. „Myslím, že jsem chytřejší než všichni, které jsem kdy potkal, protože to tak je. Museli bych být hloupější, než jsem, abych to nevěděl. Vy svému náboženství opravdu věříte a těžce nesete, že jste je museli skrývat před ostatními. Nic jiného jsem říct nechtěl.“

„Ne svému náboženství, ale svým náboženským,“ upřesnila. „Manžel a já ani nesdílíme stejnou víru. To, že budeme mít velkou rodinu jako projev poslušnosti Bohu, bylo prakticky jediné, na čem jsme se shodli. A stejně jsme pro své rozhodnutí vzepřít se zákonu měli složitá intelektuální ospravedlnění. Určitě jsme si nemysleli, že by to našim dětem nějak ublížilo. Chtěli jsme je vychovat k víře, jako věřící.“ „Tak proč jste to neudělali?“

„Protože jsme nakonec byli zbabělci,“ vzdychla paní Wigginová. „Vzhledem k dohledu MF by nám někdo neustále kladl překážky. Zasáhli by, abychom své děti neučili nic, co by jim zabránilo splnit roli, kterou jste nakonec splnili ty a Ender. Tenkrát jsme začali svou víru skrývat. Ani ne tak před svými dětmi, jako před lidmi z Bitevní školy. Byla to pro nás velká úleva, když Petrovi monitor vzali. A potom Valentíně. Mysleli jsme si, že to je konec. Chtěli jsme se přestěhovat někam, kde by se k nám nechovali tak špatně, a mít třetí dítě a čtvrté, tolik, kolik bychom stačili, než by nás zavřeli do vězení. Jenže potom přišli a požádali nás o třetí dítě. Tak jsme se nemuseli přestěhovat. Chápeš? Byli jsme pohodlní a měli jsme strach. Pokud nám Bitevní škola chtěla poskytnout krytí, abychom mohli mít další dítě, proč ne?“

„Ale potom vám Endera vzali.“

„A v době, kdy ho vzali, už bylo příliš pozdě. Na to, abychom Petra a Valentinu vychovali ve víře. Když se děti nezačnou učit, dokud jsou malé, nikdy to do sebe pořádně nedostanou. Musíš doufat, že k tomu později dojdou samy. Když nezačneš, dokud jsou malé, nemůže to vyjít od rodičů.“

„Je třeba je naočkovat.“

„To je rodičovství,“ souhlasila paní Wigginová. „To, že naočkuješ své děti společenskými modely, podle kterých chceš, aby žily. Intelektuálové netrpí žádnými výčitkami z toho, že využívají školy k tomu, aby naše děti naočkovali svou pošestilostí.“ „Já jsem vás nechtěl vyprovokovat.“ „A přesto používáš slova, která znějí jako kritika.“ „Promiňte,“ omluvil se Fazolek.

„Jsi ještě dítě,“ konstatovala paní Wigginová. „Nezáleží na tom, jak jsi chytrý, pořád vstřebáváš hodně z postojů vládnoucí třídy. Mně se to nelíbí, ale nic s tím nenadělám. Když si odvedli Endera a my jsme konečně mohli žít, aniž někdo sledoval každé slovo, které svým dětem řekneme, zjistili jsme, že Petr je již beznadějně naočkovaný školní hloupostí. Na náš předchozí plán by za žádnou cenu nepřistoupil. Měl by nám to za zlé. Ztratili bychom ho. Co jsme měli dělat - zapudit prvorozené dítě a přivést na svět čtvrté, páté nebo šesté? Někdy to vypadalo, že Petr nemá vůbec žádné svědomí. Jestli někdo potřeboval věřit v Boha, byl to Petr, ale on nevěřil.“

„Pravděpodobně by neuvěřil tak jako tak,“ namítl Fazolek. „Ty ho neznáš. Žije z hrdosti. Kdybychom dokázali, aby byl hrdý na to, že je tajný věřící, statečně by bojoval. Jenže... je to jinak.“

„Vy jste se nikdy ani nepokusili získat ho pro svou víru?“ zeptal se Fazolek.

„A pro kterou?“ zeptala se paní Wigginová. „Vždycky jsme si mysleli, že se v naší rodině strhne velký boj o to, které náboženství je máme učit, zda manželovo nebo moje. Ale dopadlo to tak, že jsme museli Petra hlídat a hledat způsoby, jak mu pomoci, aby našel... slušnost. Ne, něco mnohem důležitějšího. Integritu. Čest. Monitorovali jsme ho stejně, jako je Bitevní škola monitorovala všechny tři. Byl to obrovský nápor na naši trpělivost, abychom nezasáhli, když přinutil Valentinu, aby se stala Démostenem. Tolik se to přičilo její povaze. Ale brzy jsme zjistili, že ji to nemění - že to, jak vzdorovala Petrovu vlivu, dokonce posílilo její ušlechtilost.“

„To jste se mu jednoduše nepokusili zabránit v tom, co dělal?“ Rezavě se zasmála. „No tak, o tobě se říká, že jsi geniální. Dokázal by někdo zabránit tobě? Petra nevzali do Bitevní školy proto, že byl příliš ctižádostivý, příliš vzpurný, příliš nevladatelný na to, aby plnil úkoly a rozkazy. A my jsme na něho měli zapůsobit tím, že mu budeme zakazovat a bránit?“

„Ne, chápu, že to nešlo,“ uznal Fazolek. „A tak jste nedělali vůbec nic?“

„Snažili jsme se ho učit, jak to šlo. Poznámkami u jídla. Viděli jsme, jak nás nevnímá, jak pohrdá našimi názory. Na škodu bylo i to, jak usilovně jsme se snažili zamaskovat, že víme o všem, co napsal jako Locke. Naše rozhovory byly skutečně... abstraktní. Asi nudné. Navíc jsme neměli patřičný intelektuální kredit. Proč by nás měl uznávat? Ale naše názory slyšel. Co je ušlechtilost. Dobrota a čest. Nevím, jestli nám v určité fázi uvěřil, nebo jestli takové věci jednoduše našel v sobě, ale viděli jsme, jak roste. Nuže... ty se mě ptáš, jestli mu můžeš věřit, a já ti nemůžu odpovědět, protože... věřit mu v čem? Že udělá to, co po něm budeš chtít? Nikdy. Že bude jednat nějakým vypočitatelným způsobem? Měla bych se rozesmát. Ale zaznamenali jsme náznaky cti. Viděli jsme ho dělat věci, které byly velice obtížné, ale zdálo se, že to není jen na efekt, ale proto, že skutečně věřil tomu, co dělal. Jistě, možná prostě jen dělal věci, které dodají Lockovi zdání ctivosti a obdivuhodnosti. Jak to máme vědět, když se ho nemůžeme zeptat?“

„Vy s ním nemůžete mluvit o věcech, které jsou pro vás důležité, protože víte, že vámi pohrdá, a on se nemůže s vámi bavit o tom, co je důležité pro něho, protože vy jste mu nikdy nedali najevo, že jste schopni pochopit, co si myslí.“ Vyhrkly jí slzy a zaleskly se. „Někdy se mi moc stýská po Valentíně. Ona byla tak úžasně upřímná a dobrá.“ „Ona vám řekla, že je Démostenes?“ „Ne. Byla dost moudrá, aby věděla, že kdyby nezachovala Petrovo tajemství, rozštěpilo by to rodinu navždy. Ne, to nám neprozradila. Ale postarala se, abychom věděli, jakou má Petr osobnost. A řekla nám o všem ostatním ve svém životě, o všera, o čem ji Petr nechal rozhodovat samotnou, a taky nás poslouchala a záleželo jí na tom, co si myslíme.“

„A vy jste jí řekli o své víře?“

„O víře jsme jí neřekli,“ přiznala paní Wigginová. „Ale vštípili jsme jí výsledky té víry. Udělali jsme maximum, co jsme mohli.“

„Věřím tomu.“

„Já nejsem hloupá,“ řekla paní Wigginová. „Vím, že námi pohrdáš, tak jako víme, že námi pohrdá Petr.“

„Tak to není,“ ohradil se Fazolek.

„Lhalo se mi dost často, abych poznala, kdy mi lžeš.“

„Já vámi nepohrdám za... vůbec vámi nepohrdám,“ bránil se Fazolek. „Ale musíte pochopit, že když vidím, jak před sebou všichni všechno ukrýváte, jak Petr vyrůstá v rodině, kde nikdo nikomu neřekne nic podstatného - nedává mi to důvod k optimismu, že bych mu někdy mohl věřit. Chystám se svěřit svůj život do jeho rukou. A teď zjišťuji, že on za celý život neměl nikdy k nikomu upřímný vztah.“

Její pohled ochladí, vytvořila si odstup. „Vidím, že jsem ti poskytla užitečné informace. Možná bys už měl odejít.“

„Já vás nesoudím,“ odvětil Fazolek.

„Nebud' absurdní, ovšemže nás soudíš.“

„Dobře, ale neodsuzuji vás.“

„Nechtěj mě rozesmát. Odsuzuješ nás, a víš co? Já vás odsuzuji taky. Chtěli jsme naplnit boží vůli, a dopadli jsme tak, že jsme uškodili jedinému dítěti, které nám zůstalo. Petr je tvrdošíjně odhodlaný zanechat ve světě svou stopu. Ale jaká stopa to bude?“

„Nesmazatelná,“ prohlásil Fazolek. „Jestli ho Achilles dřív nezničí.“

„Něco jsme udělali dobře,“ zamyslela se paní Wigginová. „Dali jsme mu volnost, aby si vyzkoušel své schopnosti. Mohli jsme mu v publikování zabránit. On si myslí, že nás přechytračil, ale jen proto, že jsme ze sebe dělali neuvěřitelné pitomce. Kolik rodičů by nechalo svého nedospělého syna, aby se pletl do celosvětových záležitostí? Když se postavil proti tomu, aby se Ender vrátil domů - nedovedeš si představit, jak těžké pro mě bylo nevyškrábat mu ty jeho drzé malé oči...“

Fazolek poprvé zahlédl něco z hněvu a pocitu marnosti, který musela prožívat. A hlavou mu blesklo: Tak se Petrova matka dívá na svého syna. Možná nakonec nebylo tak hrozné být sirotkem.

„Ale neudělala jsem to, že?“ optala se paní Wigginová.

„Co jste neudělala?“

„Nezastavila jsem ho. A ukázalo se, že měl pravdu. Protože kdyby Ender byl tady na Zemi, byl by teď buď mrtvý, nebo by byl jedním z těch unesených dětí, nebo by se skrýval jako ty. Ale stejně... Ender je jeho bratr a on ho navěky vyhnal ze Země. A já, ať chci nebo nechci, si musím vzpomenout na ty strašivé hrozby, když byl Ender ještě malý a žil s námi. Řekl Enderovi a Valentíně, že jednou Endera zabije a udělá to tak, aby to vypadalo jako nehoda.“ „Ender není mrtvý.“

„Za tmavých nocí, kdy se snažíme pochopit, co se stalo s naší rodinou, se všemi našimi sny, jsme s manželem

přemýšleli o tom, jestli Petr Endera nevyhnal proto, že ho má rád a ví, jakým nebezpečím by musel čelit, pokud by se vrátil na Zem. Nebo jestli ho vyhnal proto, že se bál, že kdyby se Ender vrátil domů, splnil by svou hrozbu a zabil by Endera - potom by se na Enderovo vyhnání dalo dívat jako na jakýsi, co já vím, akt elementárního sebeovládání. Pořád by to bylo velice sobecké, ale ještě by se v tom projevovala určitá úcta k slušnosti. To by byl pokrok.“

„Anebo je to úplně jinak.“

„Anebo kroky nás všech v této věci vede Bůh a Bůh tě sem taky přivedl.“

„Tak to říká sestra Carlotta.“

„Třeba má pravdu.“

„Tak nebo tak, mně na tom moc nesejde,“ odvětil Fazolek. „Jestli je nějaký Bůh, dělá svou práci hodně mizemě.“

„Anebo nechápeš, co je jeho práce.“

„Věřte mi, sestra Carlotta je jeptiškovský ekvivalent jezuity. Nezkoušejme na sebe sofistiky, já mám školu mistra a vy, jak přiznáváte, nemáte praxi.“

„Juliane Delphiki,“ nadechla se paní Wigginová, „když jsem tě uviděla na chodníku před domem, pochopila jsem, že ti nejenom můžu, ale musím říct věci, které jsem neřekla nikomu jinému než svému manželovi, a svěřila jsem ti dokonce věci, které jsem neřekla ani jemu. Petra nikdy nenapadlo, že takové věci vím, přemýšlím o nich, vidím je nebo cítím, a já jsem ti je řekla. Jestli máš špatné mínění o tom, jaká jsem byla matka, měj na paměti, prosím tě, že to, co víš, víš proto, že jsem ti to řekla, a já jsem ti to řekla proto, že si myslím, že jednoho dne by Petrova budoucnost mohla záviset na tom, že budeš vědět, co chce udělat, nebo jak mu pomoci. Nebo budoucnost Petra coby slušného člověka může záviset na tom, že pomůže on tobě. Proto jsem před tebou obnažila své srdce. Kvůli Petrovi. A kvůli Petrovi také snáším tvé pohrdání. Proto nehledej chybu v mé lásce k synovi. I když si Petr možná myslí, že je mu to úplně jedno, vyrostl s rodiči, kteří ho milují a udělali pro něho všechno, co mohli. Včetně toho, že mu lhali v tom, čemu věří a co vědí, aby se on mohl pohybovat ve svém světě jako Alexandr a odvažně sahat po hranicích světa, s naprostou volností pramenící z toho, že má hloupé rodiče, kteří ho nemohou zastavit. Dokud sám nebudeš mít vlastní dítě, kvůli němuž se obětuješ a zkroutíš svůj život do přecíšku, do uzlu, neodvažuj se soudit mě a to, co jsem udělala.“

„Já vás nesoudím. Opravdu ne. Jak jste řekla, jenom se snažím pochopit Petra.“

„A víš, co si myslím?“ zeptala se paní Wigginová. „Myslím si, že jsi kladl úplně špatné otázky. Můžu mu věřit?“

Posměšně ho napodobila. „To, jestli někomu věříš nebo nevěříš, mnohem víc souvisí s tím, jaký člověk jsi ty než s tím, jaký člověk je on. Správná otázka, kterou jsi měl položit, zní: Opravdu chci, aby Petr Wiggin vládl světu? Protože jestli mu pomůžeš a on to nějakým způsobem všechno přežije, povede to právě k tomuto konci. Nezastaví se, dokud toho nedosáhne. A jestli mu to pomůže k dosažení tohoto cíle, využije k tomu budoucnost tvou i kohokoli jiného. Proto se zeptej sám sebe: Bude svět lepším místem, když bude Hegemonem Petr Wiggin? A ne nějaká neškodná formální loutka jako ten neschopný blbec, který zastává úřad teď. Myslím tím Petra Wiggina jako Hegemona, který přetvoří tento svět do takové podoby, jakou mu bude chtít dát.“

„Jenže vy vycházíte z toho, že mi záleží na tom, jestli svět bude lepší místo,“ oponoval Fazolek. „Co když mi jde jenom o vlastní přežití nebo prospěch? V takovém případě by jediná důležitá otázka zněla: Mohu Petra využít k prosazení vlastních plánů?“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „A ty sám věříš, že takový jsi? Ano, jsi dítě.“

„Promiňte, ale předstíral jsem snad, že jsem něco jiného?“

„Předstíráš, že jsi člověk, který má tak obrovskou cenu, že může mluvit o tom, že se spojí s Petrem Wigginem, jako by mu tím přivedl několik armád.“

„Neprivádím armády,“ uznal Fazolek, „ale přinesu vítězství armádě, kterou mně svěří.“

„Byl by Ender taky takový jako ty, kdyby se vrátil domů? Arogantní? Namyšlený?“

„Vůbec ne,“ odvětil Fazolek. „Ale já jsem nikdy nikoho nezabil.“

„Kromě termiťanů.“ „...“ „Proč spolu válčíme?“ zeptal se Fazolek.

„Já jsem ti pověděla všechno o svém synovi a o své rodině a ty jsi mi za to nedal nic. Kromě svého... posměchu.“

„Já se neposmívám,“ ohradil se Fazolek. „Líbíte se mi.“

„To ti tedy velice děkuji.“

„Vidím ve vás matku Endera Wiggina. Rozumíte Petrovi tak, jak Ender rozuměl svým vojákům. Tak, jak Ender rozuměl svým nepřátelům. A jste dost odvázná, abyste jednala okamžitě, když se naskytne příležitost. Já se ukážu u vašich dveří a vy mi dáte tohle všechno. Ne, paní, vůbec vámi nepohrdám. A víte, co si myslím? Myslím si, že možná si to sama ani neuvědomujete, ale naprosto Petrovi věříte. Chcete, aby to dokázal. Myslíte si, že by měl vládnout světu. A tohle všechno jste mi neřekla proto, že jsem takový milý chlapec, ale proto, že si myslíte, že když mi to řeknete, pomůžete Petrovi posunout se o něco blíž ke konečnému vítězství.“

Paní Wigginová zavrtěla hlavou. „Každý neuvažuje jako voják.“ „Skoro nikdo tak neuvažuje,“ poznamenal Fazolek. „A když na to přijde, dokonce jen velice málo vojáků.“

„Dovol, abych ti něco řekla, Juliane Delphiki. Neměl jsi matku ani otce, a proto potřebuješ, aby ti to někdo řekl. Víš, čeho se děsím nejvíce? Že Petr půjde za těmito svými ambicemi tak urputně, že nebude mít žádný život.“

„Dobýt svět podle vás není život?“, podivil se Fazolek. „Alexandr Veliký,“ řekla paní Wigginová. „Straší mě jako přízrak, když myslím na Petra. Všechny jeho zisky, všechna jeho vítězství, skvělé úspěchy - byly to činy dospívajícího chlapce. Než se dostal k tomu, aby se oženil a měl dítě, bylo už pozdě. Zemřel uprostřed svého díla. A nejspíš by to stejně nedopadlo dobře. Než se alespoň pokusil najít lásku, byl už příliš mocný. Proto mám o Petra strach.“ „Láska? O tu jde nakonec nejvíce?“

„Ne, nejenom o lásku. Já mluvím o cyklu života. Mluvím o tom, že nalezeš cizí bytost a rozhodneš se vzít si ji a zůstat s ní navěky, bez ohledu na to, jestli se po několika letech ještě líbíte jeden druhému. A proč to uděláš? Abyste spolu mohli mít děti, které se budete snažit udržet při životě a učit, co potřebují znát, aby jednou i ony měly děti a udržely celý

ten mechanismus v chodu. A stejně se bezpečně nenadechneš, dokud nebudeš mít vnuky, hromadu vnuků, protože pak budeš vědět, že tvůj rod nevymře, že tvůj vliv bude pokračovat. Sobecké, že? Až na to, že to sobecké není, je to účel života. Je to jediná věc, která kdy člověku přinese štěstí. Všechno ostatní - vítězství, úspěchy, pocty - přináší jen chvilkové záblesky rozkoše. Ale spojit se s jinou osobou a s dětmi, které společně stvoříte, to je život. A nedá se to udělat, pokud se tvůj život soustředí na tvé cíle. Nikdy nebudeš šťastný. Nikdy to nebude dost, ani kdybys vládl světu.“

„To říkáte mně? Nebo Petrovi?“ ujišťoval se Fazolek.

„Říkám tobě, co ve skutečnosti chceš po Petrovi. Ale jestli jsi alespoň z desetiny tak chytrý, jak si o sobě myslíš, vztáhneš to na sebe. Jinak nikdy v životě nepoznáš opravdovou radost.“

„Promiňte, jestli mi náhodou něco uniklo, ale mně se zdá, že to, že jste se vdala a měla děti, vám přineslo jenom zármutek,“ namítl Fazolek. „Ztratila jste Endera, ztratila jste Valentinu a s Petrem jste se celý život rozčilovala, nebo si o něho dělala starosti.“

„Ano,“ přikývla. „Už tomu začínáš rozumět.“

„Kde je ta radost? Tomu pořád nerozumím.“

„Zármutek je ta radost,“ odpověděla paní Wigginová. „Mám někoho, pro koho mohu truchlit. Koho máš ty?“

Rozhovor je tak strhl, že Fazolek neměl připravenou žádnou zábranu, která by zastavila, co řekla. Něco se v něm pohnulo. Všechny vzpomínky na lidi, které měl rád - navzdory tomu, že odmítal mít někoho rád. Poke. Nikolaj. Sestra Carlotta. Ender. Jeho rodiče, když se s nimi konečně setkal. „Mám někoho, pro koho můžu truchlit.“

„To si jen myslíš,“ odmítla ho paní Wigginová. „Každý si to myslí, dokud nepřijme do svého srdce dítě. Teprve potom poznáš, jaké to je být rukojmím lásky. Mít někoho, na jehož životě ti záleží víc než na vlastním.“

„Možná vím víc, než si myslíte.“

„Možná nevíš vůbec nic.“

Seděli u stolu naproti sobě a mezi nimi leželo hlasité ticho. Fazolek ani pořádně nevěděl, jestli se hádali. Přestože jejich rozhovor byl vzrušený, nedokázal se ubránit pocitu, že právě obdržel silnou dávku víry, kterou paní Wigginová a její manžel sdíleli.

Anebo to skutečně byla objektivní pravda a on ji prostě nebyl schopen pochopit, protože nebyl ženatý.

A nikdy nebude. Pokud existoval někdo, komu život prakticky zaručoval, že by byl strašlivým otcem, byl to Fazolek.

Nikdy to neřekl nahlas, ale odjakživa věděl, že se nikdy neožení a nebude mít děti.

Její slova však na něho velmi zapůsobila. Poprvé v životě se přistihl, jak si téměř přeje, aby to tak nebylo.

V tom tichu Fazolek uslyšel, jak se otevírají přední dveře, a potom hlasy Petra a sestry Carlotty. On i paní Wigginová ihned vyskočili od stolu. Měli provinilý pocit a vypadali provinile, jako by byli přistiženi při nějaké tajné schůzce. Což svým způsobem byli.

„Mami, potkal jsem jednu turistku,“ spustil Petr, když vešel do místnosti.

Na Fazolka zapůsobil začátek Petrovy lži jako rána do obličeje. On totiž věděl, že osoba, již Petr lže, ví, že jeho historka je falešná, přesto se ke lži připojí a bude předstírat, že jí věří.

Tentokrát však bylo možné utnout lež v zárodku.

„Sestro Carlotto,“ promluvila paní Wigginová. „Tolik jsem o vás slyšela tady od mladého Juliana. Prý jste jediná jezuitská jeptiška na světě.“

Petr a sestra Carlotta se na Fazolka dívali, jako by nemohli uvěřit svým očím. Co tam dělal? Málem se jejich ohromení rozesmál, částečně proto, že by na tu otázku sám nedokázal odpovědět.

„Přišel sem jako poutník ke svatyni,“ prohlásila paní Wigginová. „A velice odvážně mi řekl, kdo doopravdy je. Petře, musíš si dát velký pozor a nikomu nepovědět, že to je jeden z Enderových společníků. Julian Dephiki. Ten výbuch ho nakonec nezabil. Není to úžasné? Musíme se postarat, aby se tu cítil jako doma, už jenom kvůli Enderovi, ale nebezpečí mu hrozí pořád, takže to musí být naše tajemství, kdo vlastně ve skutečnosti je.“

„Samozřejmě, mami,“ odpověděl Petr. Podíval se na Fazolka, ale jeho oči neprozradily, co cítí. Jako chladné oči hrocha, nečitelné, ale přesto skrývající obrovskou hrozbu.

Sestra Carlotta naproti tomu byla viditelně zděšená. „Po všech bezpečnostních opatřeních, která jsme podnikli, si jednoduše přijdeš a všechno to vysypeš?“ zeptala se. „Přitom tento dům je určitě sledovaný.“

„Srdečně jsme si popovídali,“ bránil se Fazolek. „A to nejde, když se začne lžít.“

„Ohrozil jsi i můj život,“ vyčetla mu Carlotta.

Paní Wigginová ji vzala za ruku. „Opravdu u nás nemůžete zůstat? Máme v domě pokoj pro hosty.“

„Nemůžeme,“ zavrtěl hlavou Fazolek. „Sestra Carlotta má pravdu. To, že jsme sem vůbec přijeli, nás oba ohrozilo.“

Pravděpodobně budeme chtít odletět z Greensboro co nejdříve, časně ráno.“

Podíval se na sestru Carlottu. Věděl, že pochopí, co říká ve skutečnosti - že by měli odjet vlakem ještě v noci. Nebo autobusem pozítří. Nebo si pronajmout byt pod falešnými jmény a zdržet se tam týden. Lhaní začalo znovu, v zájmu bezpečnosti.

„Co kdybyste zůstali alespoň na večeři?“ nabídla paní Wigginová. „A seznámili se s manželem. Myslím, že bude stejně jako já zvědavý na setkání s chlapcem, který je tak slavně mrtvý.“

Fazolek si všiml, že Petrovy oči dostaly skelný lesk. Pochopil proč -pro Petra bude večeře s rodiči mučivou společenskou záležitostí, během níž nebude možné hovořit o ničem důležitém. Neměli bychom všichni jednodušší život, kdybychom si prostě mohli říkat pravdu? Jenže podle (paní Wigginové Petr potřeboval mít pocit, že je v tom sám. Kdyby zjistil, že rodiče o jeho tajných aktivitách vědí, zřejmě by si připadal jako malé dítě. Ale pokud byl skutečně osobností, jež mohla vládnout světu, určitě by se dokázal vyrovnat se zjištěním, že rodiče o jeho tajemstvích vědí. Moje rozhodnutí to nebude. Dal jsem slovo.

„Rádi bychom,“ řekl. „Ale je tu nebezpečí, že vám někdo vyhodí dům do povětří, protože tady jsme.“

„Tak se půjdeme najíst někam ven,“ prohlásila paní Wigginová. „Vidíte, jak to může být jednoduché? Jestli má něco vylézt do povětří, ať je to restaurace. Ty jsou pro takové případy pojištěné.“

Fazolek se rozesmál, Petr však ne. Petr totiž nemá ponětí, kolik toho jeho matka ví, uvědomil si Fazolek, a proto si myslí, že její poznámka nebyla ironická, ale hloupá.

„Hlavně aby to nebyla italská strava,“ poznamenala sestra Carlotta.

„Ovšemže ne,“ okamžitě souhlasila paní Wigginová. „Neznám v Greensboro žádnou slušnou italskou restauraci.“

Tím se rozhovor stočil k bezpečným a bezvýznamným tématům. Fazolek nacházel jistě potěšení v pohledu na to, jak Petr trpí při pomyslení, jakou naprostou ztrátou času je takové tlachání o ničem. Zná svou matku lépe než ty, pomyslel si Fazolek. Mám k ní víc úcty.

Ale ona miluje tebe.

Fazolek měl zlost, že ve svém srdci zaznamenal závist. Věděl, že nikdo není imunní vůči těmto malicherným lidským emocím. Ale nějak se naučil rozlišovat mezi pravdivými postřehy a tím, co mu našeptávala závist. Petr se musel naučit totéž. Důvěra, kterou Fazolek tak snadno dal paní Wigginové, bude muset mezi ním a Petrem vyrůst krok za krokem. Proč?

Protože on a Petr si byli tak podobní. Protože on a Petr byli přirození rivalové. Protože on a Petr mohli být tak snadno nepřáteli na život a na smrt.

Tak jako on ve mně vidí druhého Endera, vidím já v něm druhého Achilla? Kdyby na světě nebyl Achilles, považoval bych Petra za zlo, které musím zničit?

A pokud spolu skutečně porazíme Achilla, uděláme pak půlobrat a pustíme se do boje proti sobě, v němž zahodíme všechna svá vítězství, zničíme všechno, co jsme vybudovali?

KAPITOLA 10

BRATŘI VE ZBRANI

Komu: RusPritelBabaJaga@MosPub.net Od: VladDragonslavnet.com Předmět: Loajalita

Chtěl bych, aby jedna věc byla jasná. Nikdy jsem se s Achillem - „nespolčil“. Viděl jsem to tak, že Achilles mluví za Matku Rus. A já jsem souhlasil, že budu sloužit Matce Rusi, a tohoto rozhodnutí jsem nelitoval a nelituji. Mám za to, že umělé hranice mezi národy Velkého Slovanstva slouží jedině k tomu, že nám brání zúročit ve světě svůj potenciál. V chaosu, který vznikl po odhalení Achillovy pravé povahy, bych uvítal každou příležitost sloužit. Věci, které jsem se naučil v Bitevní škole, by mohly být pro budoucnost našeho lidu důležité. Pokud mi spojení s Achillem znemožňuje uplatnit své služby, nedá se nic dělat. Ale byla by škoda, kdybychom kvůli té poslední sabotáži jednoho psychopata trpěli všichni. Přesně nyní nastal okamžik, kdy je mne nejvíc třeba. Matka Rus nenajde oddanějšího syna, než je tento. Petr vnímal večeri v Leblonu s rodiči, Fazolkem a Carlottou jako sled dlouhých epizod mučivé nudy přerušovaných krátkými pasážemi ryzí paniky. Nikdo neřikal nic, co by bylo alespoň trochu důležité. Jelikož se Fazolek tvářil, jako by byl o málo víc než turista, který přijel navštívit Enderovu svatyni, nikdo nebyl schopen mluvit o ničem jiném než o Enderovi, o Enderovi a zase o Enderovi. Ale rozhovor se nevyhnutelně musel dotknout témat, která byla vysoce citlivá, věci, jež mohly prozradit, co Petr ve skutečnosti dělá, a jakou roli by nakonec mohl sehrát Fazolek.

Nejhorší bylo, když se sestra Carlotta - která, jeptiška nejeptiška, uměla být pěkně zlomyslná mrcha, když chtěla - začala Petra vyptávat na studium na Severokarolinské univerzitě v Greensboro, i když moc dobře věděla, že tamní docházka je pro něho jen zástěrkou pro mnohem důležitější věci. „Asi mě jenom překvapuje, že věnuješ čas běžnému dennímu studiu, když máš evidentně schopnosti, které by se daly uplatnit na větším jevišti,“ prohlásila.

„Potřebuji diplom, jako každý jiný,“ odpověděl Petr, ale uvnitř se svíjel.

„Ale proč nestudovat věci, které tě připraví na to, abys mohl hrát roli na velkém jevišti světových událostí?“

Ironií bylo, že ho zachránil Fazolek. „No tak, babi,“ prohlásil. „Člověk, který má schopnosti jako Petr Wiggin, může dělat všechno, co chce a kdykoli chce. Běžné studium je pro něho stejně jen práce pro práci. Dělá to jen proto, aby ostatním ukázal, že dokáže žít podle pravidel, když je třeba. Je to tak, Petře?“

„Skoro,“ odvětil Petr. „Já se o svoje studium zajímám ještě míř než vy všichni a vy byste se o ně neměli zajímat vůbec.“

„Když je ti to tak nepříjemné, proč potom platíme školné?“ zeptal se otec.

„Neplatíme,“ připomněla mu matka. „Petr má tak dobré stipendium, že vlastně platí oni jemu, aby tam chodil.“

„To ale za svoje peníze moc nedostávají,“ poznamenal otec.

„Dostávají, co chtějí,“ upřesnil Fazolek. „Až se Petr proslaví, do konce jeho života bude všude stát, že studoval na SKUG. Bude pro ně chodící reklama. Podle mě to je dobrá investice, nemyslíte?“

Ten kluk znal jazyk, kterému otec rozuměl. Petr musel Fazolkovi přiznat, že když promluvil, věděl, k jakým posluchačům mluví. Přesto ho rozcílovalo, že Fazolek tak snadno odpozoval, jací jsou jeho rodiče idioti a jak jednoduché je vodit je za nos. Vypadalo to, jako by tím, jak za Petra vytahal konverzační želízka z ohně, Fazolek Petrovi stále otloukal o hlavu, že Petr je pořád ještě dítě, které bydlí doma, zatímco on je venku a potýká se s životem sám. To Petra ještě víc popuzovalo.

Jenže když večere skončila a oni vyšli z brazilské restaurace a zamířili ke stanici Tržnice Holden, Fazolek vypustil bombu. „Jistě chápete, že svou návštěvou zde jsme se vystavili nebezpečí a budeme se muset ihned začít znovu skrývat.“ Petrovi rodiče tiše přizvukovali. A potom Fazolek navrhl: „A mě napadlo, co kdyby Petr jel s námi? Co kdyby na nějaký čas vypadl z Greensboro? Chtěl bys, Petře? Máš pas?“

„Nemá,“ vyhrkla matka přesně ve stejném okamžiku, kdy Petr řekl: „Samozřejmě že mám.“

„Ty máš pas?“ podivila se.

„Co kdybych ho potřeboval,“ pokrčil rameny Petr. Nedodal: Pokud jde o to, mám šest pasů ze čtyř zemí a deset různých bankovních identit, na nichž mám našetřené peníze za své sloupky.

„Ale jsi přece v polovině semestru,“ namítl otec.

„Můžu si vzít volno, kdykoli budu chtít,“ řekl Petr. „Zní to zajímavě. Kam jedete?“

„Nevíme,“ odpověděl Fazolek. „Rozhodneme se vždycky až na poslední chvíli. Ale můžeme ti poslat e-mail a oznámit ti, kde jsme.“

„Školní e-mailové adresy nejsou bezpečné,“ přispěl užitečnou poznámkou otec.

„Já myslím, že žádný e-mail není úplně bezpečný, ne?“ zeptala se matka.

„Bude to zašifrovaná zpráva,“ dodal Fazolek. „Samozřejmě.“

„Mně se to moc nelíbí,“ ozval se otec. „Petr si možná myslí, že jeho studium je jenom zbytečně vynaložená námaha, ale faktem zůstává, že potřebuješ mít diplom, aby ses mohl v životě od něčeho odrazit. Musíš se chytit něčeho dlouhodobého a vydržet u toho, Petře. Jestli bude v tvých záznamech, že jsi studoval přerušovaně, na většinu společností to neudělá dobrý dojem.“

„A ty si myslíš, že chci dělat takovou kariéru?“ zeptal se otráveně Petr. „Dolbaka v nějaké velké firmě?“

„Nemám rád, když používáš ten slang z Bítevní školy,“ pokáral ho otec. „Nehodí se to k tobě. Tys tam nebyl, a když tak mluvíš, vypadáš jako nějaký pubertální fanda Bítevní školy.“

„O tom nic nevím,“ vpadl Fazolek, než Petr stačil vybuchnout. „Já jsem tam byl a myslím si, že to prostě do jazyka patří. Slovo fanda bylo kdysi taky slang, ne? Když to lidi používají, může to s jazykem splynout.“

„Mluví jako malý kluk,“ nedal se otec, ale byl to jenom výstřel na rozloučenou, výraz otcovy patetické potřeby mít poslední slovo.

Petr neřekl nic. Petr nebyl Fazolkovi vděčný, že ho podpořil. Naopak, ten fracek ho opravdu štvál. Jako by si Fazolek myslil, že může přijít do jeho života a dělat prostředníka mezi ním a rodiči jako nějaký spasitel. Petra to ve vlastních očích shazovalo. Nikdo z lidí, kteří mu psali, nebo četli, co napsal jako Locke nebo Démostenés, se k němu nechoval blahosklonně, protože nikdo nevěděl, že je dítě. Ale Fazolkovo chování bylo varováním před tím, co přijde. Kdyby Petr skutečně vystoupil pod vlastním jménem, okamžitě by se musel potýkat s blahosklonností. Lidé, kteří se dřív třáslí při představě, že by si je Démostenés vzal na paškál, lidé, kteří horlivě usilovali o Lockův souhlas, by teď ohmovali nos nad vším, co Petr napsal, říkali by: Samozřejmě, to je dětské uvažování, nebo laskavěji, ale v důsledku stejně pustošivé: Až bude zkušenější, zjistí, že... Dospělí pořád říkali takové věci. Jako by mezi zkušeností a větší moudrostí skutečně byla nějaká souvztažnost, jako by většina hlouposti na světě nepocházela od dospělých.

Kromě toho, Petr se nedokázal ubránit pocitu, že Fazolek se baví, že se mu líbí mít nad ním převahu. Proč vůbec ten malý prevít šel k nim domů? Přijít domů a zastihnout Fazolka, jak tam sedí a povídá si s jeho matkou bylo jako chytit zloděje při činu. Od začátku se mu Fazolek nelíbil - a dvojnásob poté, co trucovitě odešel jenom proto, že Petr okamžitě neodpověděl na otázku, kterou mu dal. Jistě, Petr ho trochu dráždil, bylo v tom trochu blahosklonnosti - pohrávat si s malým dítětem, než mu řeknete, co chce vědět. Jenže Fazolkova odplata byla nepřiměřená. Obzvlášť tahle příšerná večere.

A přesto...

Fazolek byl originál. To nejlepší, co z Bítevní školy vyšlo. Petrovi se mohl hodit. Dokonce ho mohl potřebovat, právě proto, že si zatím nemohl dovolit vyjít sám na veřejnost. Fazolek požíval důvěry navzdory své velikosti a věku, protože vybojoval bitvu. Mohl skutečně něco dělat, nemusel tahat za nitky v pozadí nebo se snažit zmanipulovat rozhodnutí vlády působením na veřejné mínění. Kdyby s ním Petr mohl vytvořit nějaké fungující spojení, mohlo by to do značné míry vykompenzovat jeho nemohoucnost. Jen kdyby Fazolek nebyl tak nesnesitelně samolibý.

Nemůžu dovolit, aby mi osobní pocity bránily v práci, kterou musím vykonat.

„Řeknu vám, jak to uděláme,“ promluvil Petr. „Mami, táti, vy jdete zítra do práce, ale mně začíná škola až v poledne. Co kdybych šel s těmi dvěma tam, kde spí, a probral s nimi možnost, že bych v jejich společnosti případně podnikl nějaký výlet?“

„Já si nepřeji, abys jen tak odešel a nechal svou matku v obavách, co s tebou je,“ namítl otec. „Myslím, že je nám všem velice jasné, že tady mladý pan Delphiki je magnet na problémy. A myslím si, že tvoje matka ztratila už dost dětí, než aby se musela strachovat, že se něco ještě horšího stane tobě.“

Petra rozčilovalo, že otec vždycky mluvil, jako by si jediné matka dělala starosti, jako by jediné matce záleželo na tom, co se s ním děje. A jestli to byla pravda - u otce těžko říct - bylo to ještě horší. Buď bylo otci jedno, co s Petrem je, nebo mu to jedno nebylo, ale byl takový parchant, že to nedokázal přiznat.

„Slibuju, že neodjedu z města, aniž bych se ohlásil u maminky.“

„Nemusíš být jedovatý,“ napomenul ho otec.

„Drahý,“ promluvila matka, „Petrovi není pět, abys ho plísnil před společností.“ Díky čemuž vypadal, že by mu mohlo být šest. Díky za pomoc, mami.

„Nemají to v těch rodinách složité?“ podotkla sestra Carlotta.

Ó, díky, ty svatá krávo, pomyslel si Petr. Ty a Fazolek nejdřív všechno zkomplikujete a potom vedete chytré řeči, o kolik lépe jsou na tom lidé bez rodiny jako vy. Abyste věděli, tihle rodiče jsou moje krytí. Nevybral jsem si je, ale musím je využít. A to, jak se posmíváš mé situaci, jenom ukazuje tvou zanedbanost. A nejspíš i závist, když si uvědomíš, že nikdy děti mít nebudeš, ani se za celý život s nikým nevyspíš, paní Ježíšova.

„Chudák Petr, má to nejhorší z obou světů,“ vmísila se matka. „Je nejstarší, takže na něho vždycky byly kladeny vysoké nároky, a přitom nám zůstal doma jako poslední z našich dětí, a to znamená také to, že ho rozmazlujeme víc, než dokáže snést. Je to hrozné, že rodiče jsou obyčejní lidé a neustále dělají chyby. Myslím, že Petr by byl někdy raději, kdyby ho vychovávali roboti.“

Když to Petr slyšel, nejraději by se vpil do chodníku a strávil zbytek života jako neviditelný kus betonu. Jsem ve styku se špióny, s armádními důstojníky, s politickými vůdci a vlivnými lidmi - a moje matka mě přesto může ponižovat, jak se jí zlíbí.

„Dělej si, co chceš,“ ustoupil otec. „Nejsi nezletilý. Nemůžeme ti bránit.“

„Nedokázali jsme mu bránit, aby si dělal, co chtěl, ani když byl nezletilý,“ přiznala matka.

To je tedy pravda, pomyslel si Petr.

„Když má člověk děti chytřejší, než je sám,“ přisadil si otec, „nejhorší je to, jak si myslí, že převaha v logickém myšlení jim vynahradí nedostatek zkušeností.“ Kdybych byl malý fracek jako Fazolek, ta poznámka by byla poslední kapka.

Odešel bych a domů bych se vrátil nejdřív za týden, pokud vůbec někdy. Jenomže já nejsem dítě, proto dokážu ovládnout svůj vztek a dělat, co je v mém zájmu. Nenechám se vyprovokovat, abych shodil svou kamufláž.

Ale zároveň mi těžko někdo může mít za zlé, že přemýšlím, jestli by otec nemohl dostat mrtvici a trvale oněmět.

Došli na zastávku a rozloučili se. Otec s matkou odjeli autobusem na sever k domovu a Petr spolu s Fazolkem a Car lot tou nastoupili do autobusu, který jel na východ.

A, jak Petr očekával, na první zastávce vystoupili, přešli na druhou stranu ulice a chytili autobus západním směrem.

Oni si vážně udělali z paranoie náboženství.

A když se pak vrátili k letištnímu hotelu, místo aby šli dovnitř, vyrazili do nákupního centra, které kdysi, když lidé jezdili na letiště osobními auty, bývalo veřejným parkovištěm. „I kdyby měli v obchoďáku štenice,“ prohlásil Fazolek,

„pochybuji, že by si mohli dovolit tolik personálu, aby odposlouchávali všechno, co lidi řeknou.“

„Jestli váš pokoj odposlouchávají, znamená to, že už vás mají,“ poznamenal Petr.

„Hotely běžně odposlouchávají své pokoje,“ vysvětlil Fazolek. „Aby přistihly vandaly a kriminálníky při činu.“

Vyhodnocuje to počítač, ale zaměstnancům nic nebrání, aby poslouchali taky.“

„Tohle je Amerika,“ upozornil Petr.

„Věnuješ příliš mnoho času přemýšlení o globálních záležitostech,“ vytkl mu Fazolek. „Jestli se opravdu někdy budeš muset uchýlit do podzemí, nebudeš mít ponětí, jak přežít.“

„To ty jsi mě pozval, abych se ukrýval spolu s vámi,“ připomněl mu Petr. „Co měl ten nesmysl znamenat? Já nikam nejedu. Na to mám moc práce.“

„No ovšem,“ přikývl Fazolek. „Tahat za světové nitky zpoza opony. Potíž je v tom, že svět se chystá pokročit od politiky k válce a tvoje nitky se přetrhnou.“

„Pořád to je politika.“

„Ale rozhoduje se na bojišti, ne v konferenčních sálech.“

„Já vím,“ Petr vypadal netrpělivě. „Proto bychom měli spolupracovat.“

„Nechápu proč,“ opáčil Fazolek. „Když jsem tě jednou o něco požádal - o informaci o místě Petřina pobytu - pokusil ses mi ji prodat, místo abys mi ji jednoduše dal. To nevypadá, že bys chtěl spojení. Spíš jako bys chtěl zákazníka.“

„Chlapci,“ ozvala se sestra Carlotta. „Hašteřením ničeho nedosáhnete.“

„Jestli to má fungovat,“ odvětil Petr, „bude to fungovat tak, jak si to s Fazolkem zařídíme. Mezi sebou.“

Sestra Carlotta se zarazila, popadla Petra za rameno a přitáhla ho k sobě.

„Tak si to vyjasníme hned, ty arogantní blbečku. Nejsi jediný geniální člověk na světě a zdaleka nejsi jediný, kdo si myslí, že tahá za všechny nitky. Dokud nenajdeš odvahu vyjít zpoza té zástěrky falešných osobností, nemáš mnoho co nabídnout těm z nás, kteří pracujeme v opravdovém světě.“

„Takovým způsobem se mě už nikdy nedotýkejte,“ zasyčel Petr.

„Ale, tady je někdo posvátný?“ vysmála se mu sestra Carlotta. „Ty asi vážně žiješ na Petrově planetě, že?“

Fazolek zasáhl dřív, než Petr stačil té mrše odpovědět. „Podívej, řekli jsme ti všechno, co jsme o Enderově družině věděli, a bez dalších podmínek.“

„A já jsem toho využil. Dostal jsem jich většinu ven. A taky docela rychle.“

„Ale tu, která zprávu poslala, ne,“ namítl Fazolek. „Já chci Petru.“

„A já chci světový mír. Uvažuješ moc omezeně.“

„Možná na tebe uvažuji moc omezeně,“ připustil Fazolek, „ale ty zase uvažuješ moc omezeně na mě. Hraješ si ty své počítačové hry, žongluješ s historkami - ale já mám kamarádku, která mi věří a požádala mě o pomoc. Je vězněna psychopatickým zabijákem a nemá nikoho jiného než mě, komu by aspoň trochu záleželo na tom, co s ní je.“

„Má svou rodinu,“ připomněla polohlasně sestra Carlotta. Petra potěšilo, že opravila i Fazolka. Univerzální mrcha.

„Chceš zachránit svět, ale budeš to muset udělat bitvu po bitvě, jednu zemi po druhé. A budeš potřebovat lidi jako já, kteří si ušpiní ruce,“ řekl Fazolek.

„No tak, ušetří mě zklamání,“ zavrčel Petr. „Ty jsi jenom chlapeček, který se schovává.“

„Jsem generál, který přechodně nemá armádu,“ odvětil Fazolek. „Kdybych nebyl, vůbec by ses se mnou nebavil.“

„A chceš armádu, abys mohl jít zachránit Petru.“

„Tak je naživu?“

„Jak to mám vědět?“

„Nevím, jak to máš vědět. Ale ty víš víc, než mi říkáš, a jestli mi hned teď nedáš všechno, co máš, ty nafoukaný ume, končím s tebou. Nechám tě tady, ať si hraješ ty své hry na síti, a půjdu si najít někoho, kdo se nebojí vytáhnout paty z mámina domu a trochu riskovat.“

Petr byl téměř slepý vzteky.

Chvilí.

A potom se uklidnil, přinutil se pohlédnout na situaci zvenčí. Co mu Fazolek ukazoval? Že mu záleží víc na osobní loajalitě než na dlouhodobé strategii. To bylo nebezpečné, ale ne fatální. A Petrovi dávalo výhodu, že věděl, na čem

Fazolkoví záleží víc než na vlastním prospěchu.

„O Petře vím to, že když Achilles zmizel, zmizela i ona,“ prohlásil Petr. „Zdroje, které mám uvnitř Ruska, tvrdí, že jediná osvobodovací skupina, která byla přepadena, byla ta, která zachraňovala ji. Řidič, osobní strážce a velitel skupiny byli zastřeleni. Nenašel se žádný důkaz, že by Petra byla zraněna, ale vědí, že byla přítomna u jedné vraždy.“

„Jak to vědí?“ zeptal se Fazolek.

„Rozstříknutá krev po výstřelu do hlavy chyběla v siluetě přibližně její velikosti, která zůstala na vnitřní stěně dodávky. Krev toho muže ji potřísnila. Ale její krev tam nebyla.“

„Určitě vědí víc než to.“

„Malé soukromé tryskové letadlo, které kdysi patřilo nějakému zločineckému bossovi, ale poté bylo zabaveno a využíváno zpravodajskou službou, která podporovala Achilla, odstartovalo z nedalekého letiště a po zastávce na doplnění paliva odletělo do Indie. Jeden člověk z letištního personálu se zmínil, že mu to připadalo jako svatební cesta. Jenom pilot a mladý pár. Ale žádná zavazadla.“

„On ji má s sebou,“ došlo Fazolkovi.

„V Indii,“ dodala sestra Carlotta.

„A všechny moje zdroje v Indii se náhle odmlčely,“ podotkl Petr.

„Jsou mrtví?“

„Ne, jenom opatrní. Nejlidnatější země na světě. Stará nepřátelství. Skvrna na štítu národní hrdosti, že se k nim všichni chovají jako ke druhořadé zemi.“

„Polemarch je přece Ind,“ připomněl Fazolek.

„A je důvod se domnívat, že předává indické armádě informace MF,“ doplnil Petr. „Dokázat se to nedá, ale Čamrajnagar není tak nestranný, jak se tváří.“

„Podle tebe tedy může být Achilles přesně to, co Indie chce, aby mohla začít válku?“

„Ne,“ odmítl tuto teorii Petr. „Myslím si, že Indie může být přesně to, co chce Achilles, aby začal budovat říši. Petra je to, co chtějí, aby mohli začít válku.“

„Achilles tedy využil Petru jako propustku, aby se v Indii dostal k moci.“

„Já bych to tak odhadoval,“ kývl Petr. „To je všechno, co vím, a všechno, co tuším. Ale můžu ti rovnou říct, že tvoje šance na to, že se k ní dostaneš a zachrániš ji, je nulová.“

„Promiň, ale ty nevíš, čeho jsem schopen,“ prohlásil Fazolek.

„Pokud jde o zpravodajské služby, Indové nekopou ve stejné lize jako Rusové,“ pokračoval Petr. „Myslím si, že tvoje paranoia už je zbytečná.“

Achilles není v takovém postavení, aby ti teď mohl něco udělat.“

„To, že Achilles je momentálně v Indii, ještě neznamená, že jeho poznatky se omezují pouze na to, co pro něho může zjistit indická zpravodajská služba,“ namítl Fazolek.

„Organizace, která mu pomáhala v Rusku, byla převzata a pravděpodobně bude zrušena,“ informoval Petr.

„Já Achilla znám,“ odvětil Fazolek, „a můžeš mi věřit, že jestli skutečně je v Indii a pracuje pro ně, pak je absolutně jisté, že už je zradil a má kontakty a nouzová útočiště přinejmenším na třech dalších místech. A přinejmenším jedno z nich má zpravodajskou službu se špičkovou celosvětovou působností. Jestli se dopustíš té chyby, aby sis myslel, že Achilla omezují hranice a loajalita, zničí tě.“

Petr se podíval na Fazolka shora. Chtěl říct, že tohle všechno ví. Ale byla by to lež. Nevěděl o Achillovi tyto věci, nanejvýš v abstraktním smyslu, že se snažil nikdy žádného protivníka nepodcenit. Fazolek znal Achilla lépe než on.

„Díky,“ řekl Petr. „To jsem nebral v úvahu.“

„Já vím,“ odvětil nevděčně Fazolek. „To je jeden z důvodů, proč si myslím, že neuspěješ. Myslíš si, že víš víc, než ve skutečnosti víš.“

„Ale já poslouchám,“ ohradil se Petr. „A učím se. Děláš to taky?“

Sestra Carlotta se rozesmála. „Opravdu mám pocit, že dva nejnařoukanější chlapci na světě se konečně setkali a moc se jim nelíbí, co vidí.“

Petr se na ni ani nepodíval a Fazolek také ne. „Po pravdě řečeno, mně se líbí, co vidím.“

„Škoda, že nemůžu říct totéž,“ zpražil ho Fazolek.

„Měli bychom chodit,“ vzpamatoval se Petr. „Stojíme příliš dlouho na jednom místě.“

„Konečně se nakazil naší paranoiou,“ poznamenala sestra Carlotta.

„Kam se Indie obrátí?“ pokračoval v úvahách Petr. „Nabízela by se válka s Pákistánem.“

„Už zase?“ Fazolek si to nemyslel. „Pákistán by mohl být nestravitelné sousto. Zabránil by Indii v další expanzi, neboť by se musela soustředit na ovládnutí muslimů. Vedle teroristické války, která by se rozpoutala, by starý boj se sikhy vypadal jako dětská narozeninová párty.“

„Ale nikam jinam se pohnout nemůžou, dokud jim bude hrozit, že jim Pákistán vrazí dýku do zad,“ soudil Petr.

Fazolek se zazubil. „Barma? Ale stojí za to?“

„Je na cestě k cennější kořisti, pokud Čína nebude mít námitky,“ vyvozoval Petr. „Ale co pákistánský problém, schválně ho přehlížíš?“

„Molotov a Ribbentrop,“ připomněl Fazolek.

Muži, kteří dojednali pakt o neútočení mezi Ruskem a Německem ve 30. letech 20. století, jímž si rozdělili Polsko a dali Německu volnou ruku k odstartování 2. světové války. „Já myslím, že to bude muset být něco hlubšího,“ soudil Petr.

„Aliance, alespoň na nějaké úrovni.“

„Co když Indie nabídne Pákistánu volnou ruku proti Iránu? Může si dojít pro naftu. Indie dostane volnost, aby se pohnula na východ. Obsadí země, které jsou již dlouho pod jejím kulturním vlivem. Barmu a Thajsko. Nemuslimské

země, takže Pákistán bude mít klidné svědomí.“

„A Čína bude sedět se založenýma rukama a dívat se?“ zeptal se Petr.

„Možná ano, když jí Indie předhodí Vietnam,“ zauvažoval Fazolek. „Svět je zralý na to, aby si ho rozdělily mocnosti. Indie chce být jednou z nich. Pokud bude Achilles řídit jejich strategii, Camrajnagar jim bude dodávat informace a Petra bude velet jejich vojskům, můžou hrát na velkém jevišti. A potom, až se Pákistán vyčerpá bojem s Íránem...“

Nevyhnutelná zrada. Pokud Pákistán neudeří jako první. „To je příliš daleko na to, aby se to teď dalo předvídat,“ nesouhlasil Petr.

„Ale Achilles tak uvažuje,“ varoval Fazolek. „O dvě zrady napřed. Využíval Rusko, ale nejspíš již v té době měl uzavřenou dohodu s Indií. Proč ne? Z dlouhodobého hlediska je celý svět ocas a Indie je pes.“

Důležitější než Fazolkovy konkrétní vývody byla skutečnost, že měl dobrý odhad. Samozřejmě mu chyběly podrobné zpravodajské informace - jak by se k nim také dostal? - ale viděl souvislosti. Uvažoval tak, jak musel uvažovat globální strateg.

Stálo za to s ním mluvit.

„A v tom je můj problém, Fazolku,“ řekl Petr. „Myslím, že ti můžu pomoci k postavení, ve kterém bys pomohl zablokovat Achilla. Ale nemůžu ti věřit, že neuděláš nějakou hloupost.“

„Nerozjedu akci na osvobození Petry, dokud nebudu vědět, že se zdaří.“

„Neplácej takové nesmysly. Nikdy nemáš jistotu, že se vojenská operace podaří. Ale to mi nedělá starosti. Jsem přesvědčený o tom, že kdybys rozjel záchrannou operaci, byla by perfektně naplánovaná a precizně provedená.“

„Tak co tě na mně znepokojuje?“ zeptal se Fazolek.

„Že předpokládáš, že Petra chce být zachráněna.“

„Chce,“ odvětil Fazolek.

„Achilles lidi svádí. Četl jsem jeho záznamy, jeho minulost. To dítě má zjevně zlatý hlas. Umí dosáhnout toho, že mu lidé uvěří - dokonce i lidé, kteří vědí, že je had. Říkají si: Mě nezradí, protože jsme si tak zvláště blízcí.“

„A potom je zabije. Já to vím,“ potvrdil Fazolek.

„Ale ví to Petra? Ona jeho dokumentaci nečetla. Ona ho neznala na rotterdamských ulicích. Nepoznala ho ani během té krátké doby, kdy byl v Bítevní škole.“

„Teď ho zná.“

„Víš to jistě?“

„Nevím, ale slíbím ti jedno - nepokusím se ji zachránit, dokud se s ní nespojím.“

Petr o tom chvíli přemýšlel.

„Mohla by tě zradit.“

„Ne,“ odmítl tu myšlenku Fazolek.

„Důvěra k lidem tě bude stát život,“ prohlásil Petr. „A já nechci, abys mne stáhl s sebou.“

„Máš to popletené. Já nevěřím nikomu víc než to, že udělá, co považuje za nutné. To, o čem si myslí, že to musí udělat. Ale znám Petru a vím, k čemu dojde, že musí udělat. Já věřím sobě, ne jí.“

„A nemůže tě stáhnout,“ vložila se do hovoru sestra Carlotta, „protože nejsi nahoře.“

Petr se na ni podíval. Nesnažil se skrýt pohrdání. „Jsem tam, kde jsem,“ podotkl. „A dole to není.“

„Locke je tam, kde je Locke,“ řekla Carlotta. „I Démostenés. Ale Petr Wiggin není nikde. Petr Wiggin není ničím.“

„S čím máte problém?“ zaútočil na ni Petr. „Trápí vás, že by vaše malá loutka mohla nakonec přefíknout několik provázků, za které taháte?“

„Žádné provázky nejsou. A ty jsi očividně příliš do sebe zahleděný, než aby sis uvědomil, že já na rozdíl od Fazolka věřím tomu, co děláš. Sotva by mu na něčem mohlo záležet míň než na tom, kdo vládne světu. Ale mně na tom záleží. Jsi sice arogantní a povýšený, ale už jsem dospěla k závěru, že jestli někdo Achilla zastaví, jsi to ty. Ale katastrofálně tě oslabuje, že si přímo koleduješ o to, aby tě někdo vydíral hrozbou odhalení. Camrajnagar ví, kdo jsi. A zásobuje informacemi Indií. Opravdu si myslíš, že Achilles nezjistí - a hodně brzy, pokud se tak už nestalo - kdo se skrývá pod jménem Locke? Pod jménem toho, kdo zařídil, že ho vykopli z Ruska? Vážně si myslíš, že už nepracuje na plánu, jak tě zabít?“

Petr zčervenál studem. Bylo ponižující nechat si od téhle jeptišky vykládat, co ho mělo již dávno napadnout. Měla však pravdu - nebyl zvyklý uvažovat o fyzickém ohrožení.

„Proto jsme chtěli, abys odjel s námi,“ vysvětlil Fazolek.

„Tvoje kamufláž už stejně utrpěla vážné trhliny,“ připomněla sestra Carlotta.

„V okamžiku, kdy vystoupím z anonymity jako dítě, většina mých zdrojů vyschne,“ obával se Petr.

„Ne,“ odporovala Carlotta. „Všechno záleží na tom, jak to uděláš.“

„Myslíte, že jsem to nejmní tisíckrát nepromýšlel? Dokud nebudu dost starý...“

„Ne,“ utřala ho sestra Carlotta. „Zamysli se na okamžik, Petře. Vlády několika zemí právě absolvovaly ošklivou tahanici o deset dětí, kterým chtějí svěřit velení svých armád. Ty jsi starší bratr nejslavnějšího | z nich. Tvoje mládí je výhoda. A když budeš mít kontrolu nad tím, jak se ta informace dostane ven, místo aby tě odhalil někdo jiný...“

„Bude to krátkodechý skandál,“ uznal Petr. „A nezáleží na tom, jak moje totožnost vyjde najevo. Vyrojí se záplava komentářů a pak se z toho stane stará zpráva - jenže zároveň mě vyhodí z většiny míst, kam píšu. Lidé mi nebudou brát telefony a odpovídat na poštu. Pak ze mě opravdu bude vysokoškolský student.“

„To zní jako něco, co sis vzal do hlavy před deseti lety, a od té doby ses na to nepodíval novými očima,“ upozornila sestra Carlotta.

„Jelikož se zdá, že dnes každý cítí potřebu ukázat Petrovi, jak je hloupý, budu rád, když mi ozřejmíte svůj plán.“

Sestra Carlotta zahrnula Fazolka širokým úsměvem.

„No dobrá, neměla jsem pravdu. On vážně umí naslouchat jiným lidem.“

„Já jsem ti to říkal,“ vrátil jí úsměv Fazolek.

Petr měl podezření, že jediným účelem této krátké slovní výměny bylo přesvědčit ho, že Fazolek je na jeho straně.

„Předložte mi svůj plán a to mazání medu kolem huby si nechť pro sebe.“

„Funkční období současného Hegemona skončí přibližně za osm měsíců,“ začala sestra Carlotta. „Měli bychom získat několik vlivných lidí, kteří začnou zmiňovat jméno Locke coby vhodného nástupce.“

„To má být váš plán? Úřad Hegemona je bezcenný.“

„Omyl,“ zvedla ruce sestra Carlotta, „velký omyl. Ten úřad není bezcenný - dřív nebo později ho budeš muset získat, aby ses stal legitimním vládcem světa a mohl oficiálně čelit hrozbě ztělesňované Achillem. Ale to přijde později.

Momentálně vypustíme do oběhu jméno Locke, ne však tak, abys úřad dostal, ale tak, abys měl výmluvu a mohl veřejně, jako Locke, vyhlásit, že nejsi vhodný kandidát na takovou funkci, protože vlastně ještě nejsi dospělý. To ty řekni lidem, že jsi starší bratr Endera Wiggina a že jste s Valentinou léta usilovali o udržení jednoty Ligy a připravovali se na válku Ligy, aby vítězství vašeho bratříčka nevedlo k sebezničení lidstva. Jsi však stále příliš mladý na to, abys mohl zastávat skutečný úřad opírající se o důvěru veřejnosti. Vidiš, jak to funguje? Teď tvoje oznámení nebude příznání ani skandál. Bude to další ukázka toho, jak šlechtně stavíš světový mír a pořádek nad své osobní ambice.“

„I tak přijdu o některé kontakty,“ mračil se Petr.

„Ale nebude jich mnoho. Ta zpráva bude pozitivní. Bude mít správné ladění. Po všech těch letech vyjde najevo, že Locke je bratr geniálního Endera Wiggina. Zázrak.“

„A času není nazbyt,“ připomněl Fazolek. „Musíš to udělat dřív, než Achilles dostane možnost zaútočit. Protože tvé odhalení bude dílem několika měsíců.“

„Týdnů,“ opravila ho Carlotta.

Petr měl na sebe vztek. „Jak je možné, že jsem na to nepřišel sám? Vždyť je to jasné!“

„Dělal jsi to léta,“ klidnil ho Fazolek. „Měl jsi model, který fungoval. Jenže Achilles všechno změnil. Ještě nikdy ti nikdo nešel po krku. Pro mě není důležité, že sis to sám neuvědomil. Důležité je, že když jsme tě na to upozornili, byl jsi ochotný nás vyslechnout.“

„Tak jsem ve vaší zkoušce obstál?“ zeptal se kousavě Petr.

„A my doufáme, že jsme obstáli v tvoji,“ kývl Fazolek. „Jestli máme spolupracovat, musíme být schopni říct jeden druhému pravdu. Já teď vím, že mi budeš naslouchat. Ty mi musíš věřit, že já budu naslouchat tobě. Jí přece taky naslouchám, ne?“

Petr se třásl hrůzou. Měli pravdu, ten okamžik přišel, starý model byl překonán. A šel z toho strach. Protože teď musel dát v sázku všechno a mohl prohrát.

Jenže pokud by teď nejednal, poklid by všechno neriskoval, prohrál by určitě. Achillova přítomnost v rovnici z toho udělala nevyhnutelnost.

„Tak jak to vlnobití spustíme, abych mohl odmítnout tu čest být kandidátem na úřad Hegemona?“ zeptal se Petr.

„To je jednoduché,“ odpověděla sestra Carlotta. „Pokud budeš souhlasit, zítra se může objevit ve zprávách, že vysoce postavený zdroj ve Vatikánu potvrzuje, že Lockovo jméno se objevuje v souvislosti s možným nástupcem, až vyprší funkční období současného Hegemona.“

„A pak,“ navázal Fazolek, „bude citován jistý vysoce postavený činník z úřadu Hegemona - ministr pro kolonizaci, abych byl přesný, ale to nikdo nevyšloví - který se vyjádří v tom smyslu, že Locke není jenom dobrý kandidát, ale je nejlepší kandidát a možná dokonce jediný. A dodá, že s podporou Vatikánu považuje Locka za favorita.“

„Vy jste si to celé naplánovali!“ obvinil je Petr.

„Ne,“ ohradila se sestra Carlotta. „Ale nemáme nikoho jiného než mého vysoce postaveného přítele ve Vatikánu a našeho dobrého přítele, bývalého plukovníka Graffa.“

„Dáváme do toho všechna svá aktiva,“ dodal Fazolek, „ale budou stačit. Jakmile se ty historky rozběhnou do světa - zítra - buď připravený. Na síti odpovíš další den ráno. Ve stejné době, kdy všechny agentury budou přinášet první reakce na tvé čerstvé postavení favorita, si svět přečte tvé prohlášení, že nechceš figurovat jako kandidát na takový úřad, protože vzhledem k svému mládí bys jen velice těžko získával autoritu, kterou úřad Hegemona vyžaduje.“

„A přesně to ti dá morální autoritu, abys byl jako Hegemon přijat, až ta chvíle přijde,“ vyvodila Carlotta.

„Tím, že úřad odmítnu, zvýším svou šanci, že ho získám,“ konstatoval Petr.

„V míru by to nešlo,“ vysvětlila Carlotta. „Když odmítneš úřad v době míru, končíš. Jenže teď bude válka. A tak bude ten, kdo obětoval svou ctižádost pro dobro světa, vypadat lip a lip. Obzvláště když jeho příjmení je Wiggin.“

Musejí pořád vyťahovat to, že moje vazba s Enderem Wigginem je důležitější než moje roky práce?

„Doufám, že nejsi proti využití toho rodinného spojení. Nebo snad ano?“ Fazolek jako by mu četl myšlenky.

„Udělám, co bude třeba,“ přislíbil Petr, „a využiji všechno, co může fungovat. Ale... zítra?“

„Achilles přiletěl do Indie včera, že?“ optal se Fazolek. „Každým dnem, o který to odložíme, mu dáváme šanci odhalit tě. Myslíš, že bude čekat? Ty jsi odhalil jeho - touží po pomstě, a Čamrajnagar se nebude zdráhat mu to říct. Nemám pravdu?“

„Máš,“ uznal Petr. „Čamrajnagar už mi dal najevo, jak se na mě dívá. Neudělá nic pro to, aby mě chránil.“

„A jsme zase u toho,“ nadhodil Fazolek. „Něco ti dáváme a ty to využiješ. Pomůžeš mi? Jak to mám udělat, abych se dostal do pozice, kdy budu moci zase cvičit vojáky a velet jim? Jinak než tak, že se vrátím do Řecka?“

„Ne, do Řecka ne,“ prohlásil Petr. „Nemají pro tebe žádný význam a navíc budou nakonec dělat jen to, co jim Rusové dovolí. Nemají žádnou volnost jednání.“

„Tak kam?“ zeptala se stručně sestra Carlotta. „Kde máš vliv?“

„Se vši zkrmostí, v tuto chvíli mám vliv všude. Pozitíří nemusím mít vliv nikde.“

„Jednejme tedy hned,“ vyběhl Fazolek. „Kde?“

„Thajsko,“ rozhodl Petr. „Barma nemá nejmenší šanci odolat indickému útoku ani sestavit alianci, která by takovou šanci měla. Ale Thajsko je historicky vůdcem Jihovýchodní Asie. Jediný národ, který nebyl nikdy kolonizován. Přirození vůdce lidí mluvících jazykem tai v sousedních zemích. A mají silnou armádu.“

„Ale já neznám jejich řeč,“ upozornil Fazolek.

„To není problém,“ uklidnil ho Petr. „Thajci jsou mnohojazyčnou společností už několik století a mají dlouhou tradici v tom, že umožňují cizincům zaujmout vysoké a vlivné pozice ve své vládě, pokud zachovávají věrnost thajským zájmům. Musíš s nimi spojit svůj osud. Musejí ti důvěřovat. Ale myslím, že je dostatečně zřejmé, že umíš být loajální.“

„Vůbec ne,“ nesouhlasil Fazolek. „Jsem absolutně sobecký. Přežívám. To je všechno, co dělám.“

„Ale přežíváš díky tomu, že jsi absolutně loajální několika lidem, na kterých jsi závislý. Mám tě nastudovaného stejně, jako jsem měl nastudovaného Achilla.“

„To, co se o mně napsalo, odráží pouze představy novinářů.“

„Já také nemluví o zprávách,“ ujistil ho Petr. „Znám hlášení, která posílala Carlotta MF o tvém dětství v Rotterdamu.“ Oba se zastavili.

Vida, překvapil jsem tě? Petr se nedokázal ubránit radosti, jak se mu podařilo ukázat jim, že také on ví některé věci o nich.

„Ta hlášení byla tajná,“ ohradila se Carlotta. „Neměly od nich být žádné kopie.“

„Ano, ale pro koho tajná?“ optal se Petr. „Pro lidi, kteří mají přátele na správných místech, není nic tajemství.“

„Já jsem ta hlášení nečetl,“ ozval se dotčeně Fazolek.

Carlotta se na Petra tázavě podívala. „Některé informace se dají použít jenom k ničení, jinou cenu nemají.“

Jaká tajemství o Fazolkovi skrývá, pomyslel si Petr. Když se totiž zmínil o „hlášení“, ve skutečnosti tím myslel zprávu, která byla v Achillově složce a odkazovala na několik těchto hlášení jako na pramen informací o životě na rotterdamských ulicích. Poznámky o Fazolkovi byly pouze doplňkové. Vlastní hlášení ve skutečnosti nečetl. Ale teď se do nich podívat chtěl, protože bylo jasné, že je v nich něco, co podle Carlotty Fazolek neměl vědět.

A Fazolek to poznal také.

„Co z těch hlášení by mi Petr neměl říct?“ obrátil se na sestru Carlottu.

„Potřebovala jsem přesvědčit lidi z Bitevní školy, že tě hodnotím nezáujatě,“ řekla sestra Carlotta. „Proto jsem se o tobě musela několikrát vyjádřit negativně, aby uvěřili tomu, co jsem uváděla jako pozitiva.“

„Myslíš, že by to zranilo mé city?“ zeptal se Fazolek.

„Ano, myslím. Protože i kdybys chápal důvody, které mne vedlyTM k tomu, že jsem některé z těch věcí napsala, nikdy bys mi to neodpustil.“

„Nemůžou být horší než to, co si teď představuju,“ namítl Fazolek.

„Nejde o to, jestli jsou špatné nebo horší. Nemohou být zas tak špatné, jinak by ses přece nedostal do Bitevní školy. Byl jsi hrozně mladý a oni nevěřili výsledkům tvých testů. Věděli, že nebude dost času, abys prošel výcvikem, pokud skutečně nejsi... to, co jsem napsala. Prostě nechci, abys měl má slova v paměti. A jestli máš aspoň nějaký rozum, Fazolku, nikdy si je nepřečteš.“

„Toguro,“ utrousil Fazolek. „Člověk, kterému jsem nejvíce věřil, mě pomlouvá, a je to tak hrozné, že mě prosí, abych ani nezkusil zjistit, co o mně řekl.“

„Dost těch nesmyslů,“ změnil téma Petr. „Všichni jsme dnes utrhli několik ošklivých ran pod pás. Ale jestli se nepletu, uzavřeli jsme spojenectví. Zítra podniknete kroky v mém zájmu, spustíte tu velkou vlnu, abych mohl vystoupit na světové jeviště. A já vás musím dostat do Thajska na takové místo, abyste měli důvěru a vliv, než na sebe prozradím, že jsem puberták. Kdo z nás dneska usne nejdříve, co myslíte?“

„Já,“ přihlásila se sestra Carlotta. „Protože mé svědomí netíží žádné hříchy.“

„Kuso,“ odsekl Fazolek. „Ty trpíš kvůli všem hříchům světa.“

„To si mě pleteš s někým jiným,“ usmála se sladce Carlotta.

Petrovi jejich škádlení znělo jako rodinné klábosení - staré vtipy opakované proto, že navozují pocit pohody.

Proč něco takového nebylo v jeho rodině? Dřív si sice mohl popovídat s Valentinou, ale nikdy se před ním úplně neotevřela. Vždycky k němu cítila odpor, dokonce se ho bála. A rodiče byli ztracený případ. Žádné inteligentní škádlení, žádné společné žerty a vzpomínky.

Možná mě opravdu vychovali roboti, pomyslel si trpce Petr.

„Vyříd' rodičům, že jim moc děkujeme za tu večeři,“ požádal Fazolek.

„Nejvyšší čas jít do postele,“ poznamenala Carlotta.

„Vy dnes nebudete spát ve svém hotelu, že? Odjedete.“

„Pošleme ti zprávu e-mailem, jak nás můžeš kontaktovat,“ slíbil Fazolek.

„Ty sám totiž budeš muset odjet z Greensboro,“ doplnila sestra Carlotta. „Až odhalíš svou totožnost, Achilles bude vědět, kde jsi. A přestože Indie nemá důvod tě zabít, Achilles ho má. Zabíjí každého, kdo ho někdy viděl v pozici, kdy byl bezmocný. Tys ho do takové pozice dokonce dostal. Jakmile se k tobě dostane, jsi mrtvý.“

Petr si vzpomněl na pokus připravit Fazolku o život. „Vůbec mu nevadilo, že zároveň s tebou zabije tvoje rodiče, že?“ zeptal se.

„Možná bys měl říct mámě a tátovi, kdo ve skutečnosti jsi, než se o tom dočtou na síti,“ navrhl Fazolek. „A pak jim pomoci odjet z města.“

„V určitém okamžiku se musíme přestat před Achillem skrývat a postavit se mu otevřeně.“

„Teprve až budeš mít vládu zainteresovanou na tom, abys zůstal naživu,“ upřesnil Fazolek. „Do té doby zůstaň v úkrytu. A tvoji rodiče taky.“

„Myslím, že mi stejně nebudou věřit,“ prohlásil Petr. „Moji rodiče. Až jim řeknu, že ve skutečnosti jsem Locke. Kteří rodiče by tomu věřili? Nejspíš se mě budou snažit přesvědčit, abych šel k psychiatrovi.“

„Důvěřuj jim,“ naléhal Fazolek. „Myslím, že je podceňuješ. Ale já tě můžu ujistit, že hloupí nejsou. Nebo alespoň tvoje matka není. Musíš mít hlavu po někom. Oni se s tím vypořádají, uvidíš.“

A tak když Petr v deset večer přišel domů, zamířil k ložnici rodičů a zaklepal na dveře.

„Co se děje?“ ozval se otec.

„Jste vzhůru?“ zeptal se Petr.

„Pojď dál,“ vyzvala ho matka.

Několik minut vedli nepodstatné řeči o večeři, sestře Carlottě a tom rozkošném malém Julianovi Delphikim - ani se nechce uvěřit, že tak malé dítě mohlo dokázat všechno, co za svůj krátký život stačil udělat. A tak to šlo dál a dál, dokud je Petr nepřerušil.

„Musím vám něco říct,“ začal. „Zítřka někteří přátelé Fazolka a sestry Carlotty zahájí falešnou kampaň s cílem dosáhnout nominace Locka na Hegemona. Víte, kdo je Locke? Ten politický komentátor?“

Přikývli.

„A další den ráno,“ pokračoval Petr, „Locke přijde s prohlášením, že musí takovou poctu odmítnout, protože je teprve puberták, který bydlí v Greensboro v Severní Karolíně.“

„Vážně?“ zeptal se otec.

Copak jim to nedošlo? „Jsem to já, táti. Já jsem Locke.“

Podívali se na sebe. Petr čekal, že řeknou něco hloupého.

„Řekneš jim i to, že Valentina byla Démostenés?“ zeptala se matka.

V první chvíli ho napadlo, že to říká jako vtip, že si myslí, že jediná absurdnější věc než to, že Petr je Locke, by byla Valentina jako Démostenés.

Ale potom si uvědomil, že v té otázce není žádná ironie. Byla to důležitá připomínka, ke které se musel vyjádřit - rozpor mezi Lockem a Démostenem bylo třeba vyřešit, jinak by Čamrajnagarovi a Achillovi stále zbývalo něco, co mohou odhalit. A bylo důležité od začátku nasměrovat vinu za Démosteny na Valentinu.

Nebylo to však pro něho tak důležité jako skutečnost, že to matka věděla. „Jak dlouho to víte?“ zeptal se.

„Jsme velice pyšní na to, co jsi dokázal,“ řekl otec.

„Stejně pyšní, jako jsme kdy byli na Endera,“ dodala matka.

Petr se pod tím emocionálním úderem málem zapotácel. Právě mu řekli něco, co chtěl celý život slyšet ze všeho nejvíc, aniž si to přiznával. Do očí mu vhrkly slzy.

„Díky,“ zašeptal. Potom zavřel dveře a utekl do svého pokoje. O patnáct minut později se mu podařilo zvládnout své emoce natolik, že byl schopen napsat dopisy, jež bylo třeba poslat do Thajska, a začít pracovat na prohlášení, kterým se odhalí.

Oni to věděli. A místo aby ho považovali za někoho druhořadého, za černou ovci rodiny, byli na něho stejně pyšní, jako kdy byli na Endera.

Celý svět čekala změna, celý jeho život se posune někam jinam. Mohl ztratit všechno a mohl všechno získat. Ale jediné, co byl schopen cítit tu noc, když se konečně dostal do postele a poddal se spánku, bylo absolutní, bláznivě štěstí.

TŘETÍ ČÁST - MANÉVRY

KAPITOLA 11

BANGKOK

Příspěvek na Fóru vojenské historie Autor: HektorVitezny@firewall.net Téma: Kdo si vzpomene na Bríseovnu?

Když čtu Iliadu, všímám si stejných věcí jako všichni ostatní - pochopitelně poezie a informací o hrdinném válčení v době bronzové. Ale všímám si také něčeho jiného. Pravda, byla to Helenina tvář, kvůli níž vyplulo tisíc lodí, ale Bríseovna je málem uvrhla do zkázy. Byla bezmocnou zajatkyní, otrokyní, a přesto Achilles málem rozbil řecké spojení, protože ji chtěl.

Záhada, která mi vrtá hlavou, je: byla mimořádně krásná? Nebo snad Achilles prahl po její duši? Ne, vážně: vydržela by dlouho šťastná jako Achillova zajatkyně? Přišla by za ním třeba sama? Nebo by zůstala nepřívětivou, vzdorovitou otrokyní?

Ne že by se tím pro Achilla něco změnilo - byl by se své zajatkyně zmocnil stejně, bez ohledu na její pocity. Ale člověk si může představit, že Bríseovna zaslechla pověst o Achillově patě a propašovala tuto informaci někomu uvnitř trójských hradeb...

Bríseovno, kéž bys mi mohla odpovědět! Hektor Vítězný

Fazolek se bavil tím, že nechával Petře zprávy na všech možných fórech, která mohla navštívit - pokud byla naživu, pokud jí Achilles dovozoval surfovat po internetu, pokud si uvědomila, že téma jako „Kdo si vzpomene na Bríseovnu“ je narážka na ni, a pokud měla možnost odpovědět, jak jí k tomu jeho zpráva skrytě vyzývala. Hledal ji take pod jinými jmény žen milovaných vojevůdci: jako Guineveru, Josefínu, Roxanu a dokonce i Barsine, Alexandrovu perskou manželku, kterou Roxana zavraždila krátce po jeho smrti. A podepisoval se jménem mstitele, hlavního rivala nebo nástupce: Mordred, Hektor, Wellington, Kassander.

Udělal nebezpečný krok a nechat tyto identity nadále existovat. Každou tvořily jen instrukce k přeposlání na jinou anonymní internetovou identitu, která uchovávala všechnu přijatou poštu v podobě zašifrovaných zpráv na otevřeném serveru s protokoly pro mazání stop. Mohl tyto zprávy otevírat a číst, aniž po sobě zanechal stopu. Ale

zabezpečením bylo možno proniknout a protokoly rozšifrovat.

Mohl si teď dovolit nedávat takový pozor na své internetové identity už jenom proto, že jeho polohu v reálném světě nyní znali lidé, jejichž důvěryhodnost nebyl schopen posoudit. Budete si dělat starost o pátý zámek na zadních dveřích, když jsou otevřené přední dveře?

V Bangkoku se mu dostalo velkorysého přijetí. Generál Naresuan mu slíbil, že jeho pravou totožnost se nikdo nedozví, že dostane vojáky, které bude moci cvičit, a informace od tajných služeb, aby je mohl analyzovat. Thajská armáda údajně bude v rámci příprav na všechny budoucí eventuality neustále vyhledávat jeho rady. „Bereme vážně Lockovo tvrzení, že Indie bude brzy představovat závažnou hrozbu pro bezpečnost Thajska, a budeme samozřejmě chtít, abyste nám pomohl s přípravou nouzových plánů.“ Samá vřelost a zdvořilost. Fazolkovi a Carlottě přidělili generálské apartmá na vojenské základně, poskytli neomezené pravomoci ohledně jídla a nákupů, a pak je... ignorovali.

Nikdo nezavola. Nikdo se nepřišel poradit. Slíbené informace od tajných služeb nepřicházely. Slíbené vojáky nikdo nepřidělil.

Fazolek věděl, že udělá lépe, když se nebude ani ptát. Sliby nebyly zapomenuty. Kdyby se na ně zeptal, přivedl by Naresuana do rozpaků, zpochybnil by jeho slovo. To by ničemu neprospělo. Něco se muselo stát. Fazolek si mohl jen domýšlet co.

Nejdřív samozřejmě dostal strach, že Achilles nějak pronikl do thajských vládních kruhů, že jeho zvědové přesně vědí, kde se Fazolek nachází, a že mu bezprostředně hrozí smrt.

V té době poslal Carlottu pryč.

Nebyl to příjemný výstup. „Měl bys odjet se mnou,“ nutila ho. „Oni ti bránit nebudou. Pojed’.“

„Já neodjedu,“ odmítl Fazolek. „Problém bude nejspíš v místní politice. Někomu se nelíbí, že tady jsem - možná přímo Naresuanovi, možná někomu jinému.“

„Jestli se ty cítíš dost bezpečně, abys zůstal, pak nemá smysl, abych odjížděla já,“ namítla sestra Carlotta.

„Tady se nemůžeš vydávat za mou babičku. To, že mám ochránce, mě oslabuje.“

„Ušetří mě toho výstupu, který se chystáš sehrát,“ žádala. „Vím, že jsou důvody, proč by pro tebe bylo výhodnější být beze mne, a vím, že v některých ohledech bych ti mohla velice pomoci.“

„Jestli už Achilles ví, kde jsem, pronikl do Bangkoku dostatečně hluboko, abych se odsud nikdy nedostal,“ prohlásil Fazolek. „Ale tobě se to může podařit. Je možné, že se k němu ještě nedoneslo, že je se mnou nějaká starší žena. Ale brzy se to dozví a on touží po tvé smrti úplně stejně, jako chce zabít mě. Nepotřebuji, abych se tady o tebe musel strachovat.“

„Odjedu,“ slíbila Carlotta. „Ale jak ti mám psát, když pořád měníš adresy?“

Dal jí jméno své složky na anonymním serveru, který používal, a šifrovací klíč. Naučila se je z paměti.

„Ještě jedna věc. V Greensboro se Petr zmínil o tom, že četl nějaká hlášení o mně.“

„Já myslím, že lhal,“ odpověděla Carlotta.

„Já myslím, že tvoje reakce dokazovala, že ať se k nim dostal nebo ne, nějaká hlášení existovala a ty nechceš, abych šije přečetl.“

„Existovala a nechci,“ přiznala Carlotta.

„A to je druhý důvod, proč chci, abys odjela.“

Ve tváři se jí objevil rozhořčený výraz. „To mi nemůžeš věřit, když ti říkám, že v těch hlášeních není nic, co bys momentálně potřeboval vědět?“

„Potřebuji o sobě vědět všechno. Své silné stránky i své slabiny. Ty o mně víš věci, které jsi řekla Graffovi, ale neřekla jsi je mně. A nechceš mi je říct ani teď. Myslíš si, že jsi nějaký můj pán, který za mě může rozhodovat. To znamená, že nakonec nejsme partneři.“

„To je výborné,“ opáčila Carlotta. „Dělám, co je pro tebe nejlepší, ale chápu, že ty to tak nevidíš.“ Vystupovala chladně, ale Fazolek ji znal dost dobře, aby poznal, že to, co v sobě přemáhá, není hněv, nýbrž smutek a zklamání. Bylo to bezcítěné, ale v zájmu jejího dobra ji musel poslat pryč a bránit jí, aby s ním byla v těsném kontaktu, dokud nepochopí, co se tady v Bangkoku děje. Díky trapasu s hlášeními byla ochotná odjet. A on se skutečně zlobil.

Za patnáct minut byla ze dveří a jela na letiště. O devět hodin později našel na svém zašifrovaném boardu zprávu od ní: byla v Manile, kde mohla zmizet v radách tamní katolické církve. Ani slovo o jejich hádce, pokud to hádka byla. Jen krátká zmínka o „Lockově přiznání“, jak tomu říkali novináři. „Chudák Petr,“ psala Carlotta. „Skrýval se tak dlouho, že si bude těžko zvykat na nutnost nést důsledky svých slov.“

Fazolek odpověděl na její zabezpečenou adresu ve Vatikánu: „Doufám jen, že Petr má dost rozumu, aby zmizel z Greensboro. Momentálně potřebuje řídit nějakou malou zemi, aby získal organizační a politické zkušenosti. Nebo alespoň městské vodárny.“

A já potřebuju vojáky, kterým bych velel, pomyslel si Fazolek. Proto jsem přijel sem.

Týdny od Carlottina odjezdu plynuly a stále panovalo ticho. Brzy bylo jasné, že to, co se tady děje, nijak nesouvisí s Achillem, jinak by byl Fazolek už mrtvý. Ani to nemohlo mít nic společného s Lockovým odhalením, že je Petr Wiggin - vystrčili ho ze hry dřív, než Petr své prohlášení zveřejnil.

Fazolek se zaměstnával úkoly, které považoval za smysluplné. Neměl sice přístup k vojenským mapám, ale mohl studovat veřejně dostupné satelitní mapy terénu mezi Indií a srdcem Thajska - neschůdné hornaté krajiny na severovýchodě Barmy, pobřežních přístupových tras k Indickému oceánu. Indie měla na poměry Indického oceánu velkou flotilu - mohla se pokusit proplout Moloickou úžinou a zaútočit na srdce Thajska od zálivu? Bylo třeba připravit se na všechny eventuality.

Základní data o struktuře indické a thajské armády byla dostupná na internetu. Thajsko disponovalo silným letectvem - a tím mělo zároveň naději získat převahu ve vzduchu, pokud by dokázalo ochránit základny. Proto bude nutné mít

možnost zřítit nouzové přístávací plochy na tisícovce různých míst, což byl technický úkol, který byl pro thajskou armádu bez problému zvládnutelný - pokud by se pro něj vycvičila již nyní a rozmístila oddíly, palivo a náhradní díly po celé zemi. To by spolu se zaminováním byla nejlepší ochrana před vyložením na pobřeží.

Druhým místem, kde budou Indové zranitelní, budou zásobovací a postupové trasy. Jelikož vojenská strategie Indie bude nutně založena na tom, že proti nepříteli vrhne obrovská, nepřemožitelná vojska, obranou bylo udržovat tyto obrovské armády o hladu a neustále je napadat ze vzduchu a přepadovými komandami. A pokud by, což bylo pravděpodobné, indická armáda pronikla do úrodné nížiny řeky Chao Praja nebo na planinu Aoray, musela najít holou zemi - zásoby potravin rozptýleny a uschovány, zbytek zničen.

Byla to krutá strategie, protože vedle indické armády by trpělo i thajské civilní obyvatelstvo - a trpělo by mnohem víc. Likvidace zásob proto musela být zorganizovaná tak, aby k ní došlo až v posledním okamžiku. A v maximální možné míře bylo nutné evakuovat ženy a děti do odlehlých oblastí nebo dokonce do táborů v Laosu a Kambodži. Hranice by indickou armádu samozřejmě nezastavily, ale terénu se to mohlo podařit. To, že by měli mnoho izolovaných cílů, by Indům přinutilo rozdělit síly. Potom - a jedině potom - by mělo smysl, aby se thajská armáda utkala s menšími částmi indické armády v bleskových střetech nebo, kde by to bylo možné, v regulérních bitvách, v nichž by thajská strana získala dočasnou rovnováhu pozemních sil s výraznou leteckou podporou.

Fazolek samozřejmě nevěděl, zda to všechno už dávno není součástí thajské vojenské doktríny, a pokud by s takovými návrhy přišel, jedině by Thajce popudil - nebo v nich vzbudil pocit, že jimi pohrdá.

Proto svou zprávu formuloval velice opatrně. Používal mnoho vět typu: „Toto jistě již máte připraveno,“ a „určitě již dlouho předpokládáte. „Jistě, i tyto věty se mohly obrátit proti němu, pokud by je takové věci nenapadly - znělo by to od něho jako povýšenost. Ale musel něco udělat, aby prolomil tento pat mlčení.

Četl si zprávu znovu a znovu a pokaždé v ní dělal úpravy. Počkal několik dní, než ji odeslal, aby ji uviděl v nových perspektivách. Když si byl konečně jistý, že už ji nemůže napsat rétoricky méně agresivně, zkopíroval ji do elektronické pošty a poslal do úřadu Cakrího - nejvyššího vojenského velitele. Byl to nejvěrohodnější a patrně nejpopovázlivější způsob, jakým mohl zprávu doručit, neboť poštu pro tuto adresu určitě třídili a četli pobočníci. I kdyby ji vytiskl a donesl osobně, bylo by to diplomatičtější. Ale jemu šlo o to, aby uvedl věci do pohybu. Kdyby Naresuan chtěl, aby postupoval diplomaticky, dal by mu svou soukromou e-mailovou adresu.

Patnáct minut poté, co zprávu odeslal, se jeho dveře bez ohlášení otevřely a dovnitř vešli čtyři příslušníci vojenské policie. „Pojďte s námi, pane,“ vyzval ho velící seržant.

Fazolek věděl, že nemá smysl se zdráhat nebo se na cokoli ptát. Tito muži znali jen instrukce, které dostali, a Fazolek zjistil, jaké to jsou, když počká, co udělají.

Neodvezli ho do úřadu Cakrího. Místo toho ho odvedli do jedné z provizorních budov postavených na starém pochodovém cvičišti. Thajská armáda teprve nedávno ustoupila od pochodování jakožto součásti výcviku vojáků a ukázky vojenské síly. Stačily tři stovky let po americké Občanské válce, aby se ukázalo, že dny, kdy se do boje pochodovalo ve formaci, jsou sečteny. U vojenských organizací to bylo vcelku normální zpoždění. Fazolek občas tak trochu čekal, že někde najde armádu, která ještě učí vojáky bojovat šavlemi z koňského sedla.

Na dveřích, do nichž ho zavedli, nebyl žádný nápis, dokonce ani číslo. A když vešli dovnitř, ani jeden z vojenských úředníků k němu nezvedl oči. Jejich postoj říkal, že jeho příchod je očekávaný a nedůležitý. Což samozřejmě znamenalo, že je velice důležitý, protože jinak by si nedávali tak okázale záležet, aby si ho nevšímal.

Dovedli ho ke dveřím kanceláře, které mu seržant otevřel. Vešel dovnitř. Příslušníci vojenské policie zůstali venku.

Dveře se za ním zavřely.

U stolu seděl major. Na to, aby seděl u přijímacího stolu, měl hrozně vysokou hodnost, ale přinejmenším dnes se zdálo, že je to jeho služba. Stiskl tlačítko vnitřního telefonu. „Zásilka dorazila.“

„Pošlete ji dál.“ Hlas, který se ozval, zněl mladě. Tak mladě, že Fazolek okamžitě pochopil, odkud vítr vane.

Pochopitelně. I Thajsko přispělo svým dílem geniů do Bitevní školy. A přestože nikdo z Enderovy družiny neměl thajský původ, podobně jako jiné jihoasijské země bylo Thajsko v osazenstvu Bitevní školy jako celku zastoupeno početněji, než by odpovídalo poměrnému zastoupení.

S Fazolkem dokonce sloužili tři thajští vojáci v armádě Draků. Fazolek si pamatoval každé dítě z té armády velice dobře, včetně kompletních kádrových materiálů, neboť on sestavoval seznam vojáků, kteří měli tvořit Enderovu armádu.

Protože vše nasvědčovalo faktu, že většina zemí si cení svých absolventů Bitevní školy přímo úměrně tomu, jak blízko se dostali Enderu Wiggini, s největší pravděpodobností to byl jeden z těch tří, kdo zde získal dostatečně vlivnou pozici, aby mohl tak rychle zadržet zprávu pro Cakrího. A z těch tří by Fazolek očekával, že v nejvyšším postavení, v nejagresivnější roli, najde...

Surreyho. Surajawonga. Za zády mu říkali Mrzout, protože byl pořád s něčím nespokojený.

A skutečně, stál za stolem pokrytým mapami.

Fazolek překvapeně zjistil, že je vysoký skoro stejně jako Surajawong. Surrey nebyl nijak zvlášť vysoký, ale v Bitevní škole se Fazolek díval nahoru na všechny. Teď je dorůstal. Třeba nakonec nebude celý život beznadějně podměrečný. To byla slibná představa.

Ale Surreyho postoj nijak slibný nebyl. „Takže koloniální mocnosti se rozhodly využít Indii a Thajsko, aby vybojovaly válku za ně,“ prohlásil.

Hegemonův stín

Fazolek okamžitě pochopil, co se dostalo Surajawongovi pod kůži. Achilles byl původem belgický Valon a Fazolek byl samozřejmě Řek. „Jistě,“ poznamenal Fazolek. „Belgie a Řecko si potřebují vyřešit své staré rozmišky na krvavých bojištích v Barmě.“

„To, že jsi byl v Enderově družině, ještě neznamená, že chápeš vojenskou situaci Thajska,“ odvětil Surajawong.

„Účelem mé zprávy bylo ukázat, jak omezené je moje chápání, protože Čakrí Naresuan mi neposkytl přístup ke zpravodajským informacím, jejichž dodávání mi přislíbil, když jsem přijel.“

„Jestli někdy budeme potřebovat tvou pomoc, poskytneme ti zpravodajské informace.“

„Pokud mi poskytnete pouze ty zpravodajské informace, které podle vašeho uvážení potřebuji, pak vám neporadím nic víc než to, co už stejně budete vědět, a klidně můžu hned odjet domů,“ shrnul Fazolek.

„Ano,“ odpověděl Surajawong. „To by bylo nejlepší.“

„Surajawongu, vždyť mě vůbec neznáš.“

„Vím, že jsi byl vždycky imasen, nedomrlý náfuka, který pořád potřeboval být chytřejší než všichni ostatní.“

„Já jsem byl chytřejší než všichni ostatní,“ prohlásil Fazolek. „Můžu to dokázat výsledky testů. No a co? Kvůli tomu mě nejmenovali velitelem armády Draků. Kvůli tomu mě Ender neudělal velitelem čtyř. Vím, že je mnohem cennější být dobrý velitel než být chytrý. Taky vím, jak málo znám poměry tady v Thajsku. Nepřijel jsem sem proto, že bych si myslel, že by Thajsko padlo, kdyby vás do boje nevedla má geniální hlava. Jsem tady proto, že nejnebezpečnější člověk na této planetě se dostal k moci v Indii a podle mých propočtů se Thajsko stane jeho hlavním cílem. A pokud má být Achilles zastaven ve snaze uvrhnout svět pod svou tyranii, je třeba to udělat tady. A já jsem si říkal, tak jako George Washington během Americké revoluce, že by se vám mohla hodit pomoc nějakého Lafayettea nebo Steubena.“

„Jestli ta tvoje hloupá zpráva byla ukázkou tvé pomoci, můžeš hned odjet.“

„A vy už máte prostředky na to, abyste připravili dočasnou přistávací dráhu za dobu, kterou je stíhačka ve vzduchu? Aby mohla přistát na dráze, která v okamžiku jejího vzletu ještě neexistovala?“

„To je zajímavá myšlenka. Naši technici se na ni podívají a zhodnotí proveditelnost.“

Fazolek přikývl. „Dobře. To mi řeklo všechno, co potřebuji vědět. Zůstanu.“

„Ne, nezůstaneš!“

„Zůstanu, protože i když jsi našťavaný, že jsem tady, poznal jsi dobrou myšlenku a převzal jsi ji do praxe. Nejsi idiot, a proto stojí za to s tebou pracovat.“

Surajawong udeřil do stolu a vztekle se nad něj naklonil. „Ty jeden nafoukaný malý úmaji, já nejsem žádná tvoje musa.“ Fazolek mu odpověděl klidně.

„Surajawongu, já nestojím o tvou práci. Nechci tady šéfovat. Chci jenom být užitečný. Proč mě nezkusíš využít stejně jako Ender? Dej mi několik vojáků, které budu moci cvičit. Nech mě vymýšlet ujeté plány a hledat způsoby, jak je provést. Nech mě, abych se připravil, a až pak přijde válka a ty budeš potřebovat provést nějakou neskutečnou akci, budeš si mě moci zavolat a říct: Fazolku, potřebuji u, abys tu armádu o den zpomalil, ale nemám tam poblíž žádné jednotky. A já se zeptám: berou si vodu z řeky? Fajn, tak zařídíme celé jejich armádě na týden úplavici. To by je mělo zpomalit. A já se tam přepravím, dám do vody bioagens, obelstím jejich systém na úpravu vody a zmizím. Nebo už máš takový sračkový tým?“

Surajawong ještě chvíli udržel na tváři výraz chladného hněvu a pak ho obětoval. Rozesmál se. „Přiznej se, Fazolku, to sis vymyslel právě teď. Nebo jsi takovou operaci vážně naplánoval?“

„Teď jsem si ji vymyslel,“ přiznal Fazolek. „Ale je to legrační nápad, nemyslíš? Úplavice už nejednou změnila běh dějin.“

„Všichni své vojáky očkuji proti všem známým biologickým látkám. A neexistuje způsob, jak zabránit vedlejším škodám níž po proudu.“

„Ale Thajsko určitě má nějaký supermoderní biologický výzkum, ne?“

„Pro čistě obranné účely.“ Surajawong se usmál a posadil se. „Sedej, sedej. Ty se vážně spokojíš s rolí v pozadí?“

„Nejenom spokojím, já to tak chci,“ odvětil Fazolek. „Kdyby se Achilles dozvěděl, že jsem tady, našel by cestu, jak mě zabít. Jestli něco potřebuju ze všeho nejmní, tak být nápadný - alespoň do doby, než se začne bojovat. Pak by to mohla být docela dobrá psychologická rána, kdyby se Achilles dozvěděl, že to tady mám na povel. Nebude to pravda, ale možná začne šilet ještě víc, když zjistí, že proti sobě má mě. Vyšachoval jsem ho už dřív. Má ze mě strach.“

„Já se nesnažím chránit vlastní postavení,“ řekl Surajawong. Fazolek z toho pochopil, že svoje postavení samozřejmě chrání. „Ale Thajsko si uchovalo nezávislost i v dobách, kdy všem ostatním zemím v oblasti vládli Evropané. Jsme velice hrdí na to, že mezi sebe nepouštíme cizince.“

„Přesto má Thajsko tradici také v tom, že mezi sebe cizince pouští - a efektivně je využívá,“ namítl Fazolek.

„Dokud znají své místo.“

„Přiděl mi nějaké místo a já si budu pamatovat, že na něm mám zůstat.“

„S jakou jednotkou bys chtěl pracovat?“

Fazolek nežádal o velký počet mužů, ale chtěl, aby byli od všech typů vojska. Pouze dva stíhací bombardéry, dva hlídkové čluny, skupinu techniků, několik lehce obrněných vozidel a k tomu několik set vojáků a tolik helikoptér, aby byly schopné přepravit všechno kromě člunů a letadel. „A pravomoc k tomu, abychom mohli zrekvírovat nejrůznější věci, které nás napadnou. Třeba veslice. Vysoce účinné výbušniny, abychom se mohli vycvičit v odstřelování skal a mostů. Všechno, co mi přijde na mysl.“

„Ale do ostré akce nepůjdete bez povolení.“

„Povolení od koho?“ zeptal se Fazolek.

„Ode mne,“ odvětil Surajawong.

„Ale ty nejsi Čakrí.“

„Čakrí je tu proto, aby mi dal všechno, o co požádám,“ odpověděl Surajawong. „Plánování je plně v mých rukou.“

„Jsem rád, že vím, kdo tomu tady velí.“ Fazolek vstal. „Nemůžu nic zaručit, ale Enderovi jsem nejvíc pomohl, když jsem měl přístup ke všemu, co věděl.“

„Jenom ve snu.“

Fazolek se vesele ušklíbl. „Sním o dobrých mapách. A o přesné analýze současné situace thajské armády.“

Surajawong o tom dlouho přemýšlel.

„Kolik svých vojáků posíláte do boje s páskou přes oči?“ zeptal se Fazolek. „Doufám, že já jsem jediný.“

„Dokud nebudu mít jistotu, že opravdu jsi můj voják, páška zůstane,“ odpověděl Surajawong. „Ale... ty mapy můžeš mít.“

„Díky.“

Věděl, čeho se Surajawong bojí: že Fazolek využije získané informace k vypracování alternativních strategií a přesvědčí Čakrího, že by byl jako hlavní strateg platnější než Surajawong. To, že Surajawong to tady má na povel, byla totiž vyložená lež. Čakrí Naresuan mu možná důvěřoval a zřejmě mu svěřil velkou odpovědnost. Ale moc zůstala v jeho rukou a Surajawong mu sloužil. A proto se bál Fazolka - byl nahraditelný.

Brzy zjistí, že Fazolek se o palácovou politiku nezajímá. Jestli ho paměť neklamala, Surajawong pocházel z královské rodiny - jenže několik posledních polygammních králů Siamu mělo tolik dětí, že se sotva našlo pár Thajců, kterým v žilách nekolovala ve větší či menší míře královská krev. Čulalongkorn před několika staletími zavedl princip, podle něhož princové měli povinnost sloužit, ne však právo na vysoký úřad. To, že Surajawongův život patřil Thajsku, byla otázka cti, ale svou funkci v armádě si udržel jen do doby, dokud ho nadřízení budou považovat za osobu, která je pro ten úkol nejlepší.

Když teď Fazolek věděl, kdo na něm celou dobu seděl, bylo by pro něho hračkou Surreyho zničit a zaujmout jeho místo. Ostatně, Surajawong byl odpovědný za splnění slibů, které dal Fazolkovi Naresuan. Záměrně neuposlechl rozkazy Čakrího. Fazolkovi ve skutečnosti stačilo použít nějaká zadní dvířka - pravděpodobně Petrův kontakt - aby se Naresuan dozvěděl, že Surajawong zabránil tomu, aby Fazolek dostal, co potřeboval. Začalo by se to vyšetřovat a první semínko pochybností o Surajawongovi by bylo zaseto.

Ale Fazolek o Surajawongovo místo nestál.

Chtěl bojovou jednotku, kterou by mohl vycvičit, aby spolupracovala tak hladce, vynalézavě a brilantně, že ve chvíli, kdy naváže kontakt s Petrou a zjistí, kde je, bude moci podniknout přepadovou akci a vysvobodit ji živou. Ať už se svolením Surreyho nebo bez něho. Chtěl pomoci thajské armádě nejlépe, jak bude umět, ale měl vlastní cíle, které neměly nic společného s budováním kariéry v Bangkoku.

„Ještě poslední věc,“ dodal Fazolek. „Potřebuji tady mít nějaké jméno, takové, které nikoho mimo Thajsko neupozorní, že jsem dítě a cizinec - to by mohlo Achillovi stačit, aby mu došlo, kdo jsem.“

„A jaké jméno by sis představoval? Co třeba Sía - to znamená tygr.“

„Já mám lepší jméno. Borommakot.“

Surajawong se chvíli tvářil nechápavě. Potom si to jméno vybavil v souvislosti s dějinami Ajútthaje, starého thajského městského státu, jehož nástupcem byl Siam. „To byla přezdívka uparata, druhého krále, který ukradl trůn Afajovi, právoplatnému následníkovi.“

„Myslel jsem spíš na to, co to jméno znamená,“ objasnil Fazolek. „V hrobce. Ten, jenž čeká na spálení.“ Ušklíbl se. „Z Achillova pohledu jsem chodící mrtvola.“

Surajawong se uvolnil. „Vlastně proč ne. Říkal jsem si, že jako cizinec bys možná spíš ocenil kratší jméno.“

„Proč? Já je říkat nemusím.“

„Musíš se podepsat.“

„Já nevydávám písemné rozkazy a jediný, komu budu podávat hlášení, jsi ty. Kromě toho, říct Borommakot je docela legrační.“

„Znáš svou thajskou historii?“ zeptal se Surajawong.

„Když jsem byl v Bitevní škole, Thajsko mě fascinovalo,“ prohlásil Fazolek. „Národ, který přežil. Starému národu Tai se podařilo obsadit obrovské plochy Kambodžské říše a rozšířit se po jihovýchodní Asii, aniž si toho kdo všiml. Barma je porazila, ale oni znovu povstali, silnější než kdy dřív. V době, kdy ostatní země upadaly pod evropskou nadvládu, se Thajsku podařilo rozšířit hranice na překvapivě dlouhou dobu, a dokonce i po ztrátě Kambodže a Laosu uhájit své jádro. Myslím, že Achilles zjistí to, co zjistili všichni ostatní - že Thajce není snadné porazit, a když už se to podaří, není snadné jim vládnout.“

„Potom máš o duši Thajců určitou představu,“ uznal Surajawong. „Ale i kdybys nás studoval sebedelší dobu, nikdy nebudeš jedním z nás.“

„Mýlíš se,“ vrtěl hlavou Fazolek. „Já už jsem jeden z vás. Jsem ten, který přežil, za všech okolností svobodný.“

Surajawong to vzal vážně. „V tom případě ti říkám, jako svobodný člověk svobodnému, vítej v thajských službách.“

Rozešli se jako přátelé a Fazolek ještě téhož dne zjistil, že Surajawong hodlá dodržet své slovo. Dostal seznam vojáků - čtyř stávajících padesátičlenných oddílů s dobrou pověstí, takže mu nedávali žádný odpad. A měl dostat helikoptéry, letadla i hlídkové čluny, aby s nimi mohl cvičit.

Měl být nervózní, připravovat se, jak se postaví před vojáky, kteří se určitě budou dívat skepticky na to, že jim velí on. Ale ve stejné situaci už jednou byl, v Bitevní škole. Chtěl si je získat nejjednodušším trikem ze všech. Žádným lichocením, žádnými laskavostmi, žádným žoviálním kamarádstvím. Získá si jejich loajalitu tím, že jim ukáže, že ví, co má s armádou dělat, aby měli sebedůvěru a nepromarnili životy v nějakém podniku odsouzeném k nezdaru, až půjdou do boje. Řekne jim hned na začátku: „Nikdy vás nepovedu do akce, pokud nebudu vědět, že můžeme zvítězit. Vaším úkolem je stát se tak brilantní bojovou jednotkou, že nebude akce, do které bych vás nemohl vést. Neděláme to pro slávu. Děláme to proto, abychom jakýmkoli způsobem zničili nepřátele Thajska.“

Však oni si brzy zvyknou, že jim velí malý řecký kluk.

ISLÁMÁBÁD

Komu: GuillaumeLeBonEgalite(2Haiti.gov Od: Lockeerasmus@polnet.gov Předmět: Podmínky konzultace

Pane LeBone, uvědomuji si, jak obtížné pro vás bylo obrátit se na mne. Domnívám se, že bych Vám mohl nabídnout cenné názory a návrhy. Co víc, myslím si, že jste odhodlán jednat neohroženě v zájmu lidu, jemuž vládnete, a proto by návrhy, které bych Vám předložil, měly velkou naději na uvedení do praxe.

Avšak podmínky, které navrhuje, jsou pro mne nepřijatelné. Nepřijedu na Haiti pod rouškou noci nebo v přestrojení za turistu či studenta, aby náhodou někdo nezjistil, že se radíte s nedospělým chlapcem z Ameriky. Stále jsem autorem každého slova, které kdy Locke napsal, a proto za Vámi přijedu na otevřené konzultace jako tato široce známá osoba, jejíž jméno stojí na návrzích, které ukončily válku Ligy. Pokud pro Vás moje pověst není dostatečným důvodem, abyste mne mohl pozvat otevřeně, mohla by ustavit precedens, jehož se můžete bez rozpaků přidržet, ta skutečnost, že jsem bratr Endera Wiggina, na jehož bedra byl nedávno naložen osud celého lidstva. Nemluvě o přítomnosti dětí z Bitevní školy téměř v každém armádním štábu na Zemi. Částka, kterou nabízíte, je královská. Nikdy však nebude vyplacena, protože za Vámi navržených podmínek nepřijedu, a pokud mne pozvete otevřeně, určitě přijedu, ale nepřijmu žádné peníze - dokonce ani náhradu svých výdajů po dobu pobytu ve Vaší zemi. Jako cizinec se Vám nemohu rovnat Vaší hlubokou a trvalou láskou k obyvatelům Haiti, ale velice mi záleží na tom, aby každý národ na Zemi mohl požívat prosperity a svobody, na něž má přirozené právo, a za pomoc v této věci nepřijmu žádné peníze.

Tím, že mne pozvete otevřeně, snížíte své osobní riziko, neboť jestli budou moje návrhy nepopulární, budete moci hodit vinu na mne. A osobní riziko, které podstoupím já, když přijedu otevřeně, je mnohem větší, protože jestli svět shledá mé návrhy špatnými, nebo jestli při jejich zavádění zjistíte, že jsou neproveditelné, následky ponesu veřejně já. Mluvím upřímně, protože taková je realita, se kterou se oba musíme vyrovnat. A já pevně věřím, že moje návrhy budou znamenité a vy je budete schopni efektivně uplatnit. Až svou práci skončíme, můžete si zahrát na Cincinnata a uchýlit se na svou farmu, zatímco já si zahrám na Solónu a opustím břehy Haiti, oba s vědomím, že jsme dali Vašemu lidu poctivou šanci, aby zaujal zasloužené místo ve světě.

S upřímným pozdravem Petr Wiggins

Petra ani na okamžik nezapomínala, že je zajatkyň a otrokyně. Ale jako většina zajatců a jako většina otroků žila ze dne na den, zvykla si na své zajetí a našla si způsoby, jak být v těsných hranicích, jež ji svíraly, sama sebou.

Hlídali ji v každém okamžiku a panel jí upravili tak, že nemohla posílat žádnou poštu ven. Její zpráva Fazolkovi se již neměla opakovat. A přestože viděla, že někdo - že by Fazolek? že by se jim ho přece jen nepodařilo zabít? - se s ní snaží komunikovat a zanechává jí na všech vojenských, historických a geografických fórech vzkazy, které hovoří o ženách připoutaných k tomu či onomu vojevůdci, neznepokojovala se tím. Nemohla odpovédět, a tak nehodlala marnit čas tím, že se o to bude snažit.

Práce, již musela dělat, se pro ni nakonec stala výzvou, která byla zajímavá sama o sobě. Jak svést válku s Barmou, Thajskem a nakonec i Vietnamem, která by smetla veškerý odpor, ale přitom by nevyprovokovala Čínu k zásahu? Okamžitě pochopila, že obrovitost indické armády je její největší slabinou, neboť zásobovací trasy by se nedaly ubránit. Proto se na rozdíl od ostatních stratégů, které Achilles zaměstnával - většinou indických absolventů Bitevní školy — nezabývala logistikou masových útoků. Indické síly by se dřív nebo později stejně musely rozdělit, pokud by barmská a thajská armáda jednoduše nenastoupily a nenechaly se zmasakrovat. Proto naplánovala nepředvídatelné tažení - bleskové vpády malých, pohyblivých jednotek, které byly schopny uživit se z toho, co poskytne krajina. Několik mobilních obrněnců by vyrazilo, zásobováno pohonnými hmotami z tankovacích letadel.

Věděla, že její plán jako jediný dává smysl, a to nejen proto, že řešil vnitřní problémy. Každý plán, který počítal s přemístěním deseti milionů vojáků tak blízko hranice s Čínou, by vyprovokoval čínskou intervenci. Její plán by nikdy nepřivedl do blízkosti činy tolik vojáků, aby to představovalo hrozbu. Její plán také nevedl k opotřebovací válce, která by obě strany vyčerpala a oslabila. Většina indických sil by zůstala v záloze, připravená udeřit tam, kde nepřítel odhalí slabinu.

Achilles samozřejmě rozdal kopie jejího plánu ostatním - říkal tomu „spolupráce“, ale fungovalo to jako rozcvička v umění trumfnout druhé. Všichni ostatní rychle vlezli Achillovi do kapsy a teď se mu snažili zavděčit. Pochopitelně vycítili, že Achilles chce Petru ponížit, a tak mu poskytli, co chtěl. Vysmívali se jejímu plánu, jako by každý pitomec viděl, že je k ničemu, přestože jejich kritika byla klamavá a vůbec se nevyjadřovala k hlavním bodům. Snášela to, protože byla otrokyně a protože věděla, že nakonec někdo z nich pochopí, jak jimi Achilles manipuluje a jak je využívá. Věděla však, že odvedla vynikající práci. Bylo by sladkou ironií, kdyby indická armáda - ne, buďme upřímní - kdyby Achilles nepoužil její plán a pustil se vstříc zkáze.

Nezatěžovala si svědomí tím, že vypracovala účinnou strategii pro indickou expanzi do jihovýchodní Asie. Věděla, že nikdy nebude použita. Ani její strategie malých, rychlých, úderných jednotek neměnila nic na faktu, že Indie si nemohla dovolit válku na dvou frontách. A Pákistán by si nenechal ujít příležitost, pokud by se Indie pustila do války na východě.

Achilles si jednoduše vybral špatnou zemi, kterou chtěl dotlačit do války. Tikal Čapekar, indický premiér, byl ambiciózní muž, který si dělal iluze o ušlechtilosti svého poslání. Mohl snadno uvěřit Achillovu přesvědčování a zatoužit po zahájení pokusu o „sjednocení“ jihovýchodní Asie. Válka mohla dokonce i začít. Ale rychle by skončila, až by Pákistán zaútočil ze západu. Indický avanturismus by se vypařil jako jindy.

Dokonce to Achillovi řekla, když za ní jednou ráno přišel. Bylo to poté, co ostatní stratégové tak halasně zavrhlí její plány. „Můžeš se řídit jakýmkoli plánem, stejně nikdy nic nebude fungovat tak, jak si to představuješ.“

Achilles jednoduše změnil téma - když ji navštěvoval, ze všeho nejraději s ní vzpomínal, jako by byli nějakí staří lidé oprašující vzpomínky na společné dětství. Pamatuješ si z Bitevní školy tohle? A to? Chtěla mu zakřičet do obličej, že

tam byl jenom několik dní, než ho Fazolek svázal ve ventilační šachtě a donutil ho, aby se přiznal ke svým zločinům. Neměl právo tesknit po Bitevní škole. Jediné, čeho dosahoval, bylo to, že otravoval její vzpomínky na Bitevní školu, protože když na ni teď přišla řeč, chtěla co nejrychleji změnit téma a úplně na ni zapomenout. Koho by napadlo, že někdy bude vzpomínat na Bitevní školu jako na éru svobody a štěstí? Tenkrát jí to tak rozhodně nepřipadalo.

Po pravdě řečeno, její zajetí nebylo bolestivé. Když byl Achilles v Hajdarábadu, mohla se volně pohybovat po základně, byť byla stále sledována. Mohla chodit do knihovny a studovat - třebaže jeden z jejích hlídačů musel přiložit palec na identifikační panel a potvrdit, že se přihlásila jako ona, se všemi omezeními, která to znamenalo, teprve pak získala přístup na síť. Mohla běhat prašnou venkovskou krajinou, která se používala jako polygon - a občas se jí dokonce dařilo zapomenout na ty druhé kroky, které udržovaly synkopovaný rytmus s jejími. Mohla jíst, co chtěla, a spát, kdy chtěla. Někdy skoro zapomínala, že není volná. Mnohem častěji si uvědomovala, že není svobodná, a záměrně se snažila nedoufat, že tohle zajetí někdy skončí.

Její naději udržovaly při životě vzkazy od Fazolka. Nemohla mu odpovědět, a proto je přestala brát jako skutečnou komunikaci. Místo toho byly něčím hlubším než pouhými pokusy o navázání kontaktu. Byly důkazem, že není zapomenuta. Byly důkazem, že Petra Arkanianová, fracek z Bitevní školy, stále má přítele, který ji uznává a záleží mu na ní dost, aby se odmítal vzdát. Každá zpráva byla chladivý polibek na Petřino horečnaté čelo.

A potom za ní Achilles jednoho dne přišel a řekl jí, že odjíždí na výlet.

V první chvíli si myslela, že to znamená, že bude do jeho návratu zavřená ve svém pokoji, zamčená a hlídána strážemi.

„Tentokrát žádné zámky,“ prohlásil Achilles. „Pojedeš se mnou.“

„Je to někde v Indii?“

„V jistém smyslu ano,“ vyhnul se přímé odpovědi. „V jiném ne.“

Petra zívla. „Tvoje hry mě nezajímají. Já nikam nepojedu.“

„To si nebudeš chtít nechat ujít, věř mi,“ naléhal Achilles. „A i kdybys chtěla, nic by se tím nezměnilo, protože já tě potřebuji, takže tam budeš.“

„K čemu bys mě ty mohl potřebovat?“

„Když se k tomu stavíš takhle, asi bych měl být konkrétnější. Potřebuji, abys viděla, co se děje při jednání.“

„Proč? Pokud to nebude úspěšný pokus o atentát, nestojím o to vidět tě při čemkoli.“

„To jednání je v Islámábádu.“

Petra nenašla žádnou pohotovou odpověď. Hlavní město Pákistánu. Neuvěřitelné. Co tam mohlo Achilla vést? A proč ji chtěl brát s sebou?

Letěli - což jí samozřejmě připomnělo rušný let, kterým se do Indie dostala jakožto Achillova zajatkyň. Ty otevřené dveře - měla jsem ho vytáhnout s sebou a brutálně ho srazit na zem?

Achilles jí během letu ukázal dopis, který poslal Džaffaru Wahábi, „ministrskému předsedovi“ Pákistánu - ve skutečnosti samozřejmě vojenskému diktátorovi... nebo Meči islámu, pokud chcete. Dopis byl příkladem obratné manipulace. V Islámábádu by mu však nevěnovali žádnou pozornost, kdyby nepřišel z Hajdarábadu, velitelství indické armády. Achilles to neřekl přímo, ale v Pákistánu předpokládali, že Achilles přijíždí jako neoficiální vyjednavce indické vlády.

Kolikrát asi přistálo na této vojenské letecké základně nedaleko Islámábádu indické vojenské letadlo? Kolikrát bylo indickým vojákům v uniformě dovoleno vkročit na pákistánskou půdu - dokonce s osobními zbraněmi? A to všechno proto, aby dopravili jednoho belgického chlapce a jednu arménskou dívku najednání s nějakým nižším státním úředníkem, kterým se je Pákistánci rozhodnou odbýt.

Skupina pákistánských činovníků s kamennými tvářemi je dovedla do budovy, která stála nedaleko místa, kde přistáli. Zatím do jejich letadla doplňovali palivo. Když se ocitli uvnitř a vystoupali do prvního patra, vedoucí činovník přikázal:

„Vaše eskorta musí zůstat venku.“

„Samozřejmě,“ podvolil se Achilles. „Ale moje asistentka půjde se mnou. Musím mít svědka pro případ, že by mi vypadla paměť.“

Indičtí vojáci se postavili ke stěně v dokonalém pozoru. Achilles a Petra prošli otevřenými dveřmi.

V místnosti byli jen dva lidé a jednoho z nich Petra okamžitě poznala podle fotografií. Gestem jim pokynul, kam se mají posadit.

Petra došla ke své židli mlčky. Ani na okamžik nespustila oči z Džaffara Wahábiho, pákistánského ministrského předsedy. Sedla si vedle Achilla a maličko za něho, tak jako jediný pákistánský poradce po Wahábiho pravici. To nebyl žádný nižší státní úředník. Achillovu dopisu se nějakým způsobem podařilo otevřít dveře až na úplnou špičku.

Nepotřebovali tlumočníka, protože obecná řeč sice nebyla jejich mateřštinou, ale oba Pákistánci se ji naučili v dětství a mluvili jí bez přízvuku. Wahábi působil skepticky a odměřeně, ale přinejmenším nehrál žádné pokořující hry - nenechal je čekat, sám je vyzval, aby šli dál, a nevznesl proti Achillovi žádné námitky.

„Pozval jsem vás, protože si chci poslechnout, co pro mne máte,“ šel rovnou k věci Wahábi. „Tak začněte, prosím.“

Petra moc chtěla, aby Achilles udělal něco strašlivě nevhodného - začal se hloupě uculovat, nebo se pokusil naparovat a předvádět svou inteligenci.

„Pane, obávám se, že to zpočátku může vypadat, jako kdybych vás chtěl učit indickou historií a byl odborníkem v této oblasti. Všechno, co se chystám říct, jsem se ale dozvěděl z vaší knihy.“

„Přečíst mou knihu je snadné,“ odvětil Wahábi. „Dozvěděl jste se z ní něco, co bych již nevěděl?“

„Další krok,“ řekl Achilles. „Ten krok je tak jasný, že mne ohromilo, když jste ho neudělal.“

„Hodláte mi přednést knižní recenzi?“ zeptal se Wahábi. Ale doprovodil tato slova mírným úsměvem, aby otupil ostří nepřátelství.

„Znovu a znovu vypočítáváte velké úspěchy indického lidu a upozorňujete, jak jsou odsouvány do pozadí, bagatelizovány, přehlíženy a opovrhovány. Civilizace z údolí Indu je chápána jako ubohé nedochůdce vedle Mezopotámie, Egypta a dokonce i opožděné Číny. Árijští nájezdníci přinesli svůj jazyk a náboženství a vnutili je obyvatelům Indie. Mongolové, Britové, každý přinesl svou vrstvu věrouk a institucí. Musím vám říct, že vaše kniha je přijímána v nejvyšších kruzích indické vlády s velkým respektem - díky nestrannosti, s níž jste se postavil k náboženstvím, která do Indie přivezli vetřelci.“

Petra věděla, že to není plané lichocení. Bylo skutečně odvážné, aby pákistánský učenec, obzvlášť takový, který má politické ambice, napsal dějiny subkontinentu, v nichž by nevychválil muslimský vliv a nezatratil hinduistické náboženství jako primitivní a pustošivé.

Wahábí zvedl ruku. „Tenkrát jsem psal jako učenec. Nyní jsem hlas lidu. Doufám, že vás moje kniha nedovedla k donkichotskému úsilí o znovusjednocení Indie. Pákistán je odhodlaný zůstat čistý.“

„Prosím, nedělejte předčasné závěry,“ žádal Achilles. „Souhlasím s vámi, že znovu sjednocení není možné. Sárn o sobě je to nesmyslný termín. Hindové a muslimové nikdy nebyli jednotní, pokud společně netrpěli pod nadvládou nějakého utlačovatele, takže jak by mohli být znovu sjednoceni?“

Wahábí přikývl a čekal na další Achillova slova.

„Zásluhou vašeho líčení jsem však pochopil hlubokou vnitřní velikost indického lidu,“ navázal Achilles. „Zrodila se zde velká náboženství. Povstali odtud velcí myslitelé, kteří změnili svět. A přesto když v posledních dvou stoletích lidé uvažují o mocnostech, Indie a Pákistán na seznamu nikdy nejsou. A nikdy ani nebyly. To vás rozčiluje a zarmucuje.“

„Víc zarmucuje než rozčiluje,“ upřesnil Wahábí. „Ale jsem starý muž, má výbušnost již vyprchala.“

„Čína zařinčí zbraněmi a svět se rozechvěje, ale Indie si nikdo pořádně ani nevšimne. Islámský svět se otřese, když se Irák, Turecko, Írán nebo Egypt zhoupnou na jednu či druhou stranu, a přesto se k Pákistánu, který po celou dobu stojí pevně, nikdo nechová jako k vůdci. Proč?“

„Kdybych znal odpověď, napsal bych jinou knihu,“ odvětil Wahábí.

„Vzdálená minulost skrývá mnoho důvodů,“ řekl Achilles, „ale všechny mají jedno společné. Obyvatelé subkontinentu nikdy nedokázali jednat svorně.“

„Opět ten jazyk jednoty,“ řekl Wahábí.

„Vůbec ne,“ odvětil Achilles. „Pákistán se nemůže ujmout vůdčího postavení v muslimském světě, které mu náleží, protože pokaždé, když se podívá na západ, uslyší za sebou těžké kroky Indie. A Indie nemůže zaujmout právoplatné místo vůdce východu, poněvadž se za ní tyčí hrozba Pákistánu.“

Petra musela obdivovat, jak přirozeně Achillovi nahrávají rody obou zemí - Indie jako žena, Pákistán jako muž.

„Božský duch je v Indii a Pákistánu víc doma než kdekoli jinde. Není to náhoda, že velká náboženství se zde zrodila, nebo zde našla svou nejčistší formu. Ale Pákistán brání Indii stát se velikou na východě a Indie brání Pákistánu stát se velikým na západě.“

„Pravdivé, ale neřešitelné,“ poznamenal Wahábí.

„Ne,“ oponoval Achilles. „Když dovolíte, připomenu vám jiný okamžik z historie, který nastal jen několik let předtím, než Pákistán vznikl jako stát. V Evropě proti sobě stály dvě země - Stalinovo Rusko a Hitlerovo Německo. Tito dva vůdci byli velké zrůdy. Ale viděli, že jejich nepřátelství mezi nimi vytváří pouto. Ani jeden nemohl nic dokázat, dokud ten druhý hrozil, že využije sebedmenší skuliny.“

„Chcete srovnávat Indii a Pákistán s Hitlerem a Stalinem?“

„Vůbec ne, protože jak Indie, tak Pákistán zatím projevily méně rozumu a méně sebeovládání než kterákoli z těchto zrůd.“

Wahábí se naklonil ke svému poradci.

„Jako obvykle, Indie našla nový způsob, jak nás urazit.“ Pobočník se zvedl, aby mu pomohl vstát.

„Pane, domníval jsem se, že jste moudrý muž,“ mluvil dál Achilles. „Není tu nikdo, kdo by ocenil vaši pózu. Nikdo, kdo by citoval, co jsem řekl. Když mne vyslechnete, ztratíte možná jen trochu času, zato když odejdete, můžete ztratit všechno.“

Petru ohromilo, že Achilles promluvil tak ostře. Nezacházel ve svém nelichotnickém přístupu trochu daleko? Každý normální člověk by se omluvil za nešťastné přirovnání k Hitlerovi a Stalinovi. Achilles ne. Ale tentokrát to určitě přehnal. Pokud toto setkání neuspěje, celá jeho strategie se zhroutí. Tlak, pod nímž byl, ho dohnal k chybě.

Wahábí se neposadil. „Řekněte, co chcete říct, a udělejte to rychle,“ vyzval ho.

„Hitler a Stalin vyslali své ministry zahraničí, Ribbentropa a Mołotova, a navzdory těžkým nadávkám, kterými se navzájem častovali, podepsali pakt o neútočení a rozdělili si mezi sebou Polsko. Je pravda, že o několik let později tento pakt zrušili, což vedlo k milionům mrtvých a nakonec i k Hitlerovu pádu, ale to není pro vaši situaci relevantní, protože na rozdíl od Hitlera a Stalina jste vy a Capekar čestní lidé - pocházíte z indického poloostrova a oba věrně sloužíte Bohu.“

„Říci, že Capekar i já sloužíme Bohu, je rouhání vůči jednomu z nás nebo vůči oběma,“ prohlásil Wahábí.

„Bůh miluje tuto zemi a dal indickému lidu velikost,“ Achilles hovořil tak zapáleně, že kdyby ho Petra neznala, možná by uvěřila, že v duši chová nějakou víru. „Opravdu věříte tomu, že Bůh si přeje, aby Pákistán a Indie zůstali slabými a bezvýznamnými jen proto, že obyvatelé Indie ještě neobjevili Alláhovu vůli?“

„Je mi jedno, co ateisté a blázni říkají o Alláhově vůli!“

A dobře děláte, pomyslela si Petra.

„Mne také,“ odvětil Achilles. „Ovšem mohu vám říci jedno. Kdybyste vy a Capekar podepsali dohodu, nikoli o sjednocení, ale o neútočení, mohli byste si mezi sebou rozdělit Asii. A pokud i po desetiletích bude mezi těmito dvěma indickými národy stále mír, nebudou hindové hrdí na muslimy a muslimové na hindy? Nebude potom možné, aby

hindové vyslechli učení Koránu nikoli jako knihy svého zapřisáhlého nepřítele, ale jako knihy svých indických sousedů, kteří se s Indií dělili o vůdčí postavení v Asii? Jestli se vám nelíbí příklad Hitlera a Stalina, podívejte se na Portugalsko a Španělsko, ambiciózní kolonizátory, kteří se dělili o Pyrenejský poloostrov. Portugalsko na západě bylo menší a slabší - ale zároveň bylo smělejším objevitelem, který otevřel mořské cesty.

Španělé vyslali jediného objevitele, navíc Itala - ale on objevil nový svět.“

Petra si znovu všimla, že Achilles nasadil rafinovanou lichotku. Ne- řekl to sice přímo, ale spojil Portugalsko - slabší, ale statečnější národ

- s Pákistánem a národ, který hloupou náhodou získal navrch, s Indií.

„Mohli se pustit do války a zničit se navzájem, nebo jeden druhého nenapravitelně oslabit. Místo toho poslechli papeže, který nakreslil čáru na Zemi a přisoudil všechno na východ od ní Portugalsku a všechno na západ od ní Španělsku. Nakreslete si svou čáru na Zemi, Džáifare

Wahábí. Vydejte prohlášení, že nepovedete válku s velkým indickým národem, k němuž se ještě nedoneslo slovo Alláha, a místo toho ukážete celému světu zářný příklad čistoty Pákistánu. Tikal Čapekar mezitím sjednotí Asii pod indické vedení, po němž už dlouho toužila. Až potom přijde ten šťastný den, kdy se hindové otevrou koránu, islám se jedním skokem rozšíří od Nového Dillí po Hanoj.“

Wahábí se pomalu posadil.

Achilles mlčel.

Petra v tu chvíli pochopila, že jeho smělost zvítězila. „Tak Hanoj,“ opakoval Wahábí. „Proč ne Peking?“ „V den, kdy se indiští muslimové z Pákistánu stanou strážci svatého města, budou si hindové moci představit, jak vstupují do Zakázaného města.“

Wahábí se rozesmál. „Jste troufalý!“

„Jsem,“ přikývl Achilles. „Ale mám pravdu. Ve všem. V tom, že k tomu vaše kniha směřovala. Že to je jasný závěr, k němuž to může vést, pokud Indie a Pákistán budou mít to štěstí, že v jejich čele stanou ve stejnou dobu vůdci s takovou vizí a odvahou.“

„A jaký zájem na tom máte vy?“ zeptal se Wahábí. „Já sním o míru na Zemi,“ odvětil Achilles. „A proto vybízíte Pákistán a Indií, aby šly do války?“ „Vybízím vás, abyste se dohodli, že nebudete válčit spolu.“ „Myslíte si, že Irán přijme vůdcovství Pákistánu v klidu? Myslíte si, že Turkové nás přijmou s otevřenou náručí? Tuto jednotu budeme muset dobývat.“

„Ale vy ji vytvoříte,“ trval na svém Achilles. „A až se islám sjednotí pod indickým vedením, ostatní národy jej již nebudou pokořovat. Jeden národ muslimů a jeden národ hindů, kteří spolu žijí v míru a jsou příliš silní, než aby se na ně kdokoli jiný mohl odvážit zaútočit. Tak na Zemi zavládne mír. Když dá Bůh.“

„Inšalláh,“ řekl Wahábí jako ozvěna. „Ale nyní nastala chvíle, abych se dozvěděl, z jaké moci tyto věci říkáte.

Nezastáváte v Indii žádnou funkci. Jak mám vědět, že vás neposlali, abyste mne ukolébal, zatímco se indická armáda seskupuje k dalšímu nevyprovokovanému útoku?“

Petru napadlo, jestli si Achilles naplánoval, že Wahábího dožene k tomu, aby řekl něco tak přesně vypočítaného, čím mu nahraje na dokonale dramatický okamžik, nebo jestli to byla jen náhoda. Achilles totiž odpověděl Wahábímu jen tím, že vytáhl ze svých dešek jediný list papíru, který dole nesl malý podpis vyvedený modrým inkoustem.

„Co to je?“ zeptal se Wahábí.

„Moje pravomoc,“ odpověděl Achilles. Podal papír Petře, která vstala a odnesla jej doprostřed místnosti, kde si jej od ní vzal Wahábího poradce.

Wahábí si jej prostudoval a zavrtěl hlavou. „A on to podepsal?“

„Víc než podepsal,“ zdůraznil Achilles. „Požádejte svůj tým satelitní špionáže, aby vám sdělil, co indická armáda dělá, zatímco spolu hovoříme.“

„Stahují se z hranice?“

„Někdo musí udělat první krok, aby dal šanci důvěře. Je to příležitost, na kterou jste čekal, vy a všichni vaši předchůdci. Indická armáda se stahuje. Můžete poslat své jednotky do útoku. Můžete toto gesto míru obrátit v krvavou lázeň. Nebo můžete vydat rozkazy, aby se vaše jednotky začaly přesouvat na západ a na sever. Irán čeká, že mu ukážete čistotu islámu. Istanbulský kalifát čeká, že jej vysvobodíte z okovů světové vlády v Turecku. Za sebou budete mít pouze své bratry Indy, kteří vám budou přát, abyste ukázali velikost této země, kterou vyvolil Bůh a která je konečně připravena povstat.“

„Šetřete slovy,“ zarazil ho Wahábí. „Jistě chápete, že si musím ověřit, zda je tento podpis pravý a zda indická vojska skutečně postupují směrem, kterým tvrdíte.“

„Udělejte, co musíte udělat,“ odvětil Achilles. „Já se teď vrátím do Indie.“

„To si ani nepočkáte na mou odpověď?“

„Na nic jsem se vás neptal,“ upozornil jemně Achilles. „Zeptal se Tikal Čapekar, jemu musíte odpovědět. Já jsem pouhý posel.“

S těmito slovy Achilles vstal. Petra také. Achilles neohroženě došel k Wahábímu a podal mu ruku. „Doufám, že mi to odpustíte, ale nedokázal bych se vrátit do Indie bez možnosti říct, že se mé ruky dotkla ruka Džaffara Wahábího.“

Wahábí vzal Achilla za ruku. „Cizácký šťourale,“ řekl, ale v očích mu zajiskřilo a Achilles odpověděl úsměvem.

Je možné, že to vyšlo? pomyslela si Petra. Molotov a Ribbentrop museli vyjednávat týdny, ne? Achilles to všechno zvládl za jedinou schůzku.

Co byla ta kouzelná slova?

Ale když pak vyšli z místnosti a znovu je obklopili čtyři indiští vojáci, kteří s nimi přišli - její stráž - Petra si uvědomila, že žádná kouzelná slova nepadla. Achilles si jednoduše prostudoval oba muže a přesně odhalil jejich ambice, jejich touhu

po slávě. Řekl jim to, co chtěli slyšet ze všeho nejvíc. Nabídl jim mír, po němž potají toužili. Nezúčastnila se schůzky s Capekarem, jejímž výsledkem bylo, že Achilles získal podepsanou dohodu o neútočení a příslib stažení vojsk, ale dokázala si ji představit. „Musíte udělat první gesto,“ jistě řekl Achilles. „Je pravda, že muslimové toho mohou využít, mohou zaútočit. Ale vy máte největší armádu na světě a vládnete největšímu lidu. Jen ať zaútočí, vy úder odrazíte a potom se přes ně převalíte jako voda z protržené přehrad. A nikdo vás nebude kritizovat za to, že jste zkusil nabídnout mír.“

A pak jí to konečně došlo. Plány, v nichž připravoval invazi do Barmy a Thajska, nebyly žádná absurdita. Budou využity. Její nebo někoho jiného. Poteče krev. Achilles dostane svou válku.

Uvědomila si, že neprovedla sabotáž. Byla si tak jistá, že jí vypracované plány nemohou být využity, že se ani neobtěžovala zabudovat do nich slabiny. Mohly skutečně fungovat.

Co jsem to udělala?

A pak pochopila i to, proč ji Achilles vzal s sebou. Chtěl se před ní samozřejmě vytáhnout - z nějakého důvodu cítil potřebu mít svědka svých triumfů. Ale bylo za tím něco víc. Chtěl jí také vymáchat obličej v té kaluži skutečnosti, že udělá, o čem ona tak často prohlašovala, že to udělat nelze.

Co bylo nejhorší ze všeho - doufala, že její plán skutečně bude využit. Ne proto, že by chtěla, aby Achilles v této válce zvítězil, ale proto, že to chtěla natřít ostatním spratkům z Bitevní školy, kteří ji tak nemilosrdně ztrhali.

Musím nějak propašovat zprávu Fazolkovi. Musím ho varovat, aby mohl informovat vlády Barmy a Thajska. Musím něco udělat, abych podkopala vlastní plán útoku, nebo jejich zkáza spočine na mých bedrech.

Podívala se na Achilla. Nevnímal mile, které pod ním ubíhaly, a klímal. Vracel se tam, odkud jeho dobovačná válka začne. Kdyby mohla z rovnice odstranit vraždy, jichž se dopustil, zůstal by docela pozoruhodný mladík. Z Bitevní školy ho vyhodili s nálepkou „psychopat“, a přesto nějakým způsobem dokázal, že mu z ruky zobe ne jedna, ale hned tři významné vlády světa.

Byla jsem svědkem jeho zatím posledního triumfu, a přesto si nejsem jistá, jak ho docílil.

Vzpomněla si, jak v dětství slyšela vyprávění o Adamovi a Evě v Edenu a o mluvícím hadovi. Už jako malá holčička se divila, ke zděšení své rodiny: A proč byla Eva tak blbá, že uvěřila hadovi? Nyní to chápala, neboť sama slyšela hlas hada a viděla, jak moudrý a mocný muž podlehl jeho kouzlu.

Sněž to jablko a můžeš získat všechno, po čem tvoje srdce touží. Není to špatné, je to ušlechtilé a dobré. Budou tě za to velebit.

A navíc je to lahodné.

KAPITOLA 13

VAROVÁNÍ

Komu: Carlottaagape@vatican.netradysestrynez Od: Graffbonpassage@colmin.gov Předmět: Nalezena?

Myslím, že jsme našli Petru. Jeden dobrý přítel v Islámábádu, který ví, že se o ni zajímám, mi sdělil, že včera přijeli na krátkou schůzku s Wahábim zvláštní vyslanec z Nového Dillí -ještě nedospělý chlapec, což mohl být jedině Achilles, a dívka odpovídajícího popisu, která nemluvila. Petra? Považuji to za pravděpodobné.

Fazolek se potřebuje dozvědět, co jsem zjistil. Za prvé, přítel mi sdělil, že prakticky ihned po této schůzce dostala pákistánská armáda rozkaz stáhnout se od hranice s Indií. Když se to sečte s indickým vyklizením pozic na hranici, které bylo zaznamenáno již dřív, zdá se, že jsme svědky nemožného - opravdového pokusu o uzavření míru po dvou stoletích sice přerušovaných, ale chronických válek. A vše nasvědčuje tomu, že se tak stalo Achillovou zásluhou - nebo alespoň s jeho přispěním. (Vzhledem k tomu, že mnoho našich kolonistů jsou Indové, na ministerstvu se najdou lidé, kteří se obávají, že nenadálý mír na subkontinentu by mohl ohrozit naši práci!)

Za druhé, z toho, že Achilles vzal Petru s sebou na tuto citlivou misi, vyplývá, že není neochotným účastníkem jeho projektů. Vzhledem k tomu, že Vlád v Rusku se také nechal svést ke spolupráci s Achillem, byť jen krátké, nelze vyloučit, že dokonce i tak zarytý skeptik jako Petra by se v zajetí mohl stát věřícím. Fazolek se musí o této možnosti dozvědět, neboť si možná dělá naděje na záchranu někoho, kdo si nepřeje být zachráněn.

Za třetí, vyřídte Fazolkovi, že mohu v Hajdarábádu navázat kontakty s bývalými studenty Bitevní školy, kteří pracují v indickém nejvyšším velení. Nebudu je žádat, aby se zpronevěřili loajalitě vůči své zemi, ale zeptám se na Petru a snad alespoň zjistím, co viděli nebo slyšeli. Myslím si, že stará loajalita ke škole může v této věci být silnější než vlastenecké tajnůstkářství.

Fazolkova malá úderná jednotka byla tím nejlepším, co si mohl přát. Nebyli to elitní vojáci jako studenti v Bitevní škole - nebyli vybráni pro schopnost velet. Ale v některých ohledech mu právě to usnadňovalo jejich výcvik. Alespoň pořádkem neanalyzovali a nekritizovali. V Bitevní škole se příliš mnoho vojáků snažilo neustále přede všemi předvádět, aby posílili svou reputaci - velitelé museli svádět stálý boj, aby se jejich vojáci soustředili na celkový cíl armády.

Fazolek věděl ze svého studia, že v opravdových armádách mají spíš opačný problém - vojáci se snaží nevynikat v ničem a neučit se příliš rychle, neboť se bojí, že ostatní vojáci je budou považovat za šplhouny nebo vejtahy. Ale na obojí platil stejný lék. Fazolek usilovně pracoval na tom, aby si získal pověst velitele, který soudí tvrdě a spravedlivě. Nepěstoval si žádné oblíbenky, nedělal si žádné přátele, ale všiml si, když někdo vynikl, a komentoval to. Jeho chvála však nebyla přemrštěná. Obvykle se jen zmínil před ostatními: „Seržante, vaše družstvo neudělalo žádnou chybu.“

Otevřeně chválil jen tehdy, když někdo předvedl výjimečný výkon, a to ještě strohým: „Dobrá práce.“

Dopadlo to podle očekávání. Vzácnost jeho chvály a zároveň její spravedlivost z ní zanedlouho udělaly nejcennější minci, která v jeho úderné jednotce platila. Vojáci, kteří odváděli dobrou práci, neměli zvláštní privilegia a nedostávali žádné zvláštní pravomoci, aby proti sobě nepopuzovali ostatní. Chvála nebyla přehnaná, takže je nikdy neuváděla do

rozpaků. Naopak, ostatní je obdivovali a napodobovali. A vojáci se začali soustředit na to, aby si získali Fazolkovo uznání.

To byla opravdová moc. Výrok Fridricha Velkého, že vojáci se musejí bát svých důstojníků víc než svého nepřítele, byl hloupý. Vojáci potřebovali věřit, že mají úctu svých důstojníků, a museli si jí cenit víc než života jako takového. A co víc, museli vědět, že tato úcta je oprávněná - že skutečně jsou dobrými vojáky, za které je jejich důstojníci považují. V Bitevní škole Fazolek využil krátké období, po které velel armádě, aby se učil - pokaždé dovedl své mužstvo k porážce, protože ho víc zajímalo, co se může naučit, než to, kolika dosáhne bodů. Pro jeho vojáky to bylo demoralizující, ale jemu to nevadilo - věděl, že s nimi nebude dlouho a že čas Bitevní školy se beztak již nachýlil. Tady v Thajsku však věděl, že bitvy, které přijdou, budou opravdové, v sázce bude hodně a jeho vojáci budou nasazovat životy. Cílem bylo vítězství, nikoli informace.

A pod tím viditelnějším motivem byl jeden ještě hlubší. Někdy v průběhu nastávající války - nebo možná ještě před ní, pokud bude mít štěstí - chtěl využít část své úderné jednotky k odvážné záchranné akci, pravděpodobně hluboko na indickém území. Tolerance chyb bude nulová. Přiveze odtamtud Petru. Podaří se mu to.

Byl na sebe stejně náročný jako na své muže. Záměrně cvičil spolu s nimi - jako dítě prováděl všechny úkony, které dělali muži. Běhal s nimi, a byť měl batoh lehčí, bylo to jen proto, že potřeboval nést méně kalorií, aby přežil. Musel nosit menší, lehčí zbraně, ale nikoho to nepohoršovalo - navíc viděli, že jeho kulky zasahují terč stejně jako jejich.

Nechtěl po nich nic, co by sám nedělal. A když nebyl tak dobrý jako oni, nedělal si žádné problémy s tím, aby zašel za nejlepším z nich a požádal ho o kritiku a radu - a pak se podle nich zařídil.

To bylo něco neslýchaného, aby velitel riskoval, že bude před svými vojáky vypadat jako nešikovný nebo slabý. A Fazolek by to také nedělal, protože zisky obvykle nevyvažovaly rizika. Ale chystal se jít s nimi do obtížných akcí a jeho dosavadní výcvik byl teoretický, zaměřený na válečné hry. Musel se stát vojákem, aby si v průběhu operací dokázal poradit s problémy a kritickými situacemi, aby jim stačil a aby se, když bude nejhůř, sám mohl efektivně zapojit do boje. Protože byl mladý a malý, zpočátku se mu někteří vojáci snažili různé věci usnadňovat. Odmítal to klidně, ale rozhodně. „Musím se to taky naučit,“ říkal, a tím diskuse končila. Vojáci ho přirozeně sledovali o to bedlivěji, aby viděli, jak se vyrovnává s vysokými nároky, které na ně má. Viděli, jak své tělo zatěžuje do krajnosti. Viděli, že necouvne před ničím, že z bahna vyjde špinavější než kterýkoli z nich, že překonává stejně vysoké překážky jako oni, že nemá lepší jídlo a při manévrech spí na stejném kusu země.

Nevěděli, nakolik tuto údernou jednotku modeluje podle armád v Bitevní škole. Dvě stě mužů, které měl k dispozici, rozdělil do pěti rot po čtyřiceti. Každá rota, podobně jako Enderova armáda v Bitevní škole, se dělila na pět čtveřic po osmi mužích. Předpokládalo se, že každá četa bude schopná provádět akce zcela samostatně, každá rota si musela vystačit naprosto nezávisle na ostatních. Zároveň kladl důraz na to, aby se z nich stali dobří pozorovatelé, a cvičil je, aby viděli věci, které měli vidět.

„Vy jste moje oči,“ řekl jim. „Musíte vidět, co bych hledal já, a co vy uvidíte. Vždycky vám řeknu, co chystám a proč, abyste byli schopni rozeznat problém, se kterým jsem nepočítal a který by mohl můj plán změnit. Pak zajistíte, abych se to dozvěděl. Abych měl maximální šanci, že nikdo z vás nezemře, potřebuji vědět všechno, co budete mít během bitvy v hlavě, a stejně tak vy budete mít největší šanci na přežití, když budete znát všechno, co mám v hlavě já.“

Pochopitelně věděl, že jim nemůže říct úplně všechno. A oni to určitě také chápali. Ale na poměry vojenské teorie trávil neobvyklé množství času tím, že svým mužům vysvětloval logiku svých rozkazů, a očekával, že jeho velitelé rot a čet budou dělat se svými muži totéž. „Až vám vydáme rozkaz bez důvodů, poznáte, že je to tím, že není čas na vysvětlování, že musíte jednat hned - ale že je dobrý důvod, který bychom vám sdělili, kdybychom mohli.“

Když se Surajawong jednou přišel podívat na výcvik jeho jednotek, zeptal se ho, jestli by doporučil, aby tak byli cvičeni vojáci v celé armádě.

„Ani náhodou,“ odpověděl Fazolek.

„Když to funguje u tebe, proč by to nemohlo fungovat všude?“

„Obvykle to nepotřebuješ a nemáš na to čas.“

„A ty ho máš?“

„Tito vojáci budou dostávat nemožné úkoly. Nikdo je nepošle držet nějakou pozici nebo postupovat proti postavení nepřítele. Budou posíláni plnit těžké, složité úkoly přímo před očima nepřítele, za okolností, kdy se nebudou moci vrátit pro nové instrukce, budou se muset přizpůsobit a úkol splnit. To nepůjde, pokud nebudou chápat smysl všech rozkazů, které dostávají. A musejí přesně znát, jak jejich velitelé uvažují, aby důvěra byla dokonalá - a aby mohli vykompenzovat slabosti, které jejich velitelé nutně mají.“

„Tvé slabosti?“ zeptal se Surajawong.

„Nechce se tomu věřit, Surajawongu, ale je to tak, mám své slabosti.“

Získal si tak Mrzoutův úsměv - to byla vzácná odměna. „Bolí tě, jak rosteš?“ zeptal se Surajawong.

Fazolek sklopil pohled ke kotníkům. Již dvakrát si nechal ušít novou uniformu a čas dozrál na třetí. Byl už skoro tak vysoký, jako byl Surajawong, když Fazolek před půl rokem přijel do Bangkoku. Neměl bolesti z toho, jak rostl. Ale znepokojovalo ho to, neboť se zdálo, že to nesouvisí s žádnými jinými znaky puberty. Proč se po tolika letech, kdy byl abnormálně malý, jeho tělo najednou rozhodlo, že si to vynahradí?

Neměl žádné problémy, které obvykle provázejí dospívání - netrpěl neobratností způsobenou tím, že údy sahají dál než dřív, ani přivalem hormonů, které zatemňují úsudek a rozptylují pozornost. Pokud vyrostе tak, aby mohl nosit lepší zbraně, může to být jediné přínosné.

„Doufám, že jednou ze mě bude takový muž, jako jsi ty,“ prohlásil Fazolek.

Surajawong něco zabručel. Fazolek věděl, že Mrzout to vezme jako žert. A také věděl, že někde hlouběji než ve svém vědomí to Surajawong vezme tak, jak to slyšel, neboť lidé to tak dělali vždycky. A pro Surajawonga bylo důležité, aby

byl stále ujišťován, že Fazolek uznává jeho postavení a neudělá nic, čím by je podkopal.

To bylo před několika měsíci. Nyní byl Fazolek schopen předat Surajawongovi dlouhý seznam možných akcí, pro které jsou jeho muži vycvičeni a které mohou kdykoli provést. Bylo to jeho vyhlášení připravenosti.

Potom přišel dopis od Graffa. Carlotta mu jej přeposlala ihned, jak jej dostala. Petra byla naživu. Pravděpodobně byla s Achillem v Hajdarábadu.

Fazolek okamžitě oznámil Surajawongovi, že informační zdroj jeho přítele potvrdil zřejmý pakt o neútočení mezi Indií a Pákistánem a stahování jednotek od společné hranice - a přidal svůj názor, že to znamená jistou invazi do Barmy během následujících tří týdnů.

Pokud šlo o jiné věci obsažené v dopise, Graffovo tvrzení, že Petra mohla přejít na Achillovu stranu, bylo pochopitelně absurdní - jestli tomu Graff věřil, neznal Petru. Fazolka znepokojovalo to, že se ji podařilo tak důkladně zpacifikovat, že budila zdání, že Achilla podporuje. Tato dívka vždycky říkala, co si myslela, bez ohledu na to, kolik urážek se jí za to sneslo na hlavu. Pokud zmlkla, znamenalo to, že je zoufalá.

Dostává mé vzkazy? Nebo ji snad Achilles odřízl od informací tak důkladně, že ani nesurfuje po Internetu? To by vysvětlovalo, proč nedokázala odpovédět. Ale Petra byla zvyklá být se svým názorem sama. To by nevysvětlovalo její mlčení.

Musela to být její strategie, jak zvítězit. Mlčet, aby Achilles zapomněl, jak moc ho nenávidí. Určité ho už znala dost dobře, aby věděla, že nikdy nic neodpouští. Mlčet, aby se vyhnula ještě větší izolaci - to bylo možné. I Petra uměla udržet jazyk za zuby, pokud ji každé vyřčené slovo mohlo odříznout od dalších a dalších informací a příležitostí.

Nakonec se však Fazolek musel zabývat i možností, že Graff má pravdu. Petra byla člověk. Bála se smrti jako každý jiný. A jestli byla prakticky svědkem smrti dvou svých zachránců v Rusku, a jestli

Achilles vraždy spáchal vlastníma rukama - což Fazolek považoval za více než pravděpodobné - pak Petra stála před něčím, s čím se ještě nikdy nesetkala. V Bitevní škole mohla říkat hloupým velitelům a učitelům, co si myslí, protože nejhorší, co ji za to mohlo potkat, byla důtka. S Achillem se musela obávat smrti.

A strach ze smrti změnil pohled člověka na svět, to Fazolek věděl. První roky života prožil pod neustálým tlakem tohoto strachu. Co víc, dlouhou dobu prožil přímo v Achillově moci. Nikdy sice nezapomněl, jak je Achilles nebezpečný, ale i Fazolek v jednu chvíli dospěl k názoru, že Achilles není zas tak špatný, že je dokonce dobrým vůdcem, který dělá pro svou „rodinu“ pouličních spratků odvážné a smělé věci. Fazolek ho obdivoval a učil se od něho - až do okamžiku, kdy Achilles zavraždil Poke.

Petra ve svém strachu z Achilla, v podřízenosti jeho moci, ho musela dobře sledovat, aby zůstala naživu. A při tom, jak ho sledovala, ho mohla začít obdivovat. Pro primáty je běžné, že se podřídí a dokonce začnou uctívat toho, kdo má moc nad jejich životem. I kdyby tyto pocity vědomě zaháněla, stále by v ní zůstávaly.

Ale ona procitne, až se dostane z jeho moci. Já jsem procitl. U ní to bude stejné. I kdyby měl Graff pravdu a Petra se stala do jisté míry Achillovým následovníkem, dá se na kacířství, jakmile ji dostanu ven.

Ten fakt však zůstával - musel být připravený na to, že ji dostane od Achilla, i kdyby se záchraně bránila nebo se je pokusila zradit.

Přidal do arzenálu a do výcviku své armády uspávací pistole a látky, které potlačují vůli.

Přirozeně by potřeboval víc konkrétních informací, než kolik se mu jich dostalo, pokud měl spustit operaci na její záchranu. Napsal Petrovi a požádal ho, aby využil některý ze starých Démostenových kontaktů ve Spojených státech k získání co nejvíce zpravodajských informací o Hajdarábadu. Jinak Fazolek neměl žádné zdroje, na které by se mohl napojit, aniž by prozradil, kde se nachází. Bylo totiž jasné, že o podobné informace nemůže požádat Surajawonga. I kdyby mu Surajawong byl příznivě nakloněn - a poslední dobou Fazolkovi skutečně přinášel víc informací - neměl možnost vysvětlit, k čemu by mohl potřebovat informace o základně nejvyššího indického velení.

Teprve po několika dnech čekání na Petrovu odpověď, když své muže i sebe cvičil v používání uspávacích šipek a prostředků, si Fazolek uvědomil další důležitý dopad zjištění, že by Petra mohla s Achillem skutečně spolupracovat. Žádná z jejich strategií totiž nebyla přizpůsobena tažení, jaké mohla vymyslet Petra.

Požádal o setkání jak se Surajawongem, tak s Čakrím. Po všech těch měsících, kdy ani jednou nespátřil Cakrího tvář, ho překvapilo, že mu setkání bylo umožněno - a bezodkladně. Poslal svou žádost, když v pět ráno vstal. V sedm byl v Cakrího kanceláři a Surajawonga měl vedle sebe.

Surajawong se stačil pouze mrzutě zeptat: „Co to má znamenat?“ než Cakrí zahájil schůzku.

„Co to má znamenat?“ Cakrí se usmál na Surajawonga věděl, že opakuje jeho otázku. Ale Fazolek také věděl, že je to posměšný úsměv. Nakonec mu ten řecký kluk stejně přerostl přes hlavu.

„Právě jsem se dozvěděl informaci, kterou oba potřebujete znát,“ prohlásil Fazolek. Samozřejmě z toho vyplývalo, že Surajawong by nemusel význam této informace docenit, a proto ji Fazolek musel přednést přímo Cakrímu Naresuanovi.

„Nemyslel jsem to jako výraz nedostatečné úcty. Šlo mi jen o to, že se to musíte dozvědět okamžitě.“

„Jakou bys mohl mít informaci, kterou my již nemáme?“ divil se Cakrí Naresuan.

„Je to něco, co jsem se dozvěděl od přítele, který má velmi dobré styky. Veškeré naše předpoklady vycházely z představy, že indická armáda použije strategii, která se nabízí - rozdrtit obranu Barmy i Thajska obrovskými vojsky. Ale právě jsem se dozvěděl, že Petra Arkanianová, jedna z Enderovy družiny, možná spolupracuje s indickou armádou. Nikdy mne nenapadlo, že by mohla s Achillem spolupracovat, ale ta možnost existuje. A pokud naplánovala tažení ona, nebude to žádná lavina vojáků.“

„Zajímavé,“ promluvil Cakrí. „A jakou strategii by použila?“

„Platí to, že by vás rozdrtila počty, ne však v podobě koncentrovaných vojsk. Místo toho bude pravděpodobně docházet k nájezdům, vpádům menších oddílů, jejichž úkolem bude udeřit, přilákat vaši pozornost a potom zmizet.

Nemusejí se dokonce ani stahovat. Budou žít z toho, co si opatří na místě, dokud se později nebudou moci přeskupit.

Každý takový oddíl se dá snadno porazit, až na to, že není koho porážet. Než se tam dostaneme, budou pryč. Žádné zásobovací trasy. Žádná slabá místa, pouze jeden průnik za druhým, až nebudeme schopni na všechny reagovat. Potom se průniky začnou zvětšovat. Když se tam se svými rozředěnými jednotkami dostaneme, nepřítel už bude čekat. Zničí nám jednu skupinu, potom druhou.“

Čakrí se podíval na Surajawonga. „To, co Borommakot říká, se může stát,“ potvrdil Surajawong. „Mohou takovou strategii provozovat věčně. Nikdy jim nezpůsobíme škody, protože mají nekonečnou zásobu vojáků a při každém útoku budou riskovat jen málo. Ale každá ztráta, kterou utrpíme my, bude nenahraditelná, a každý ústup jim dá půdu pod nohama.“

„A proč by Achilles nevymyslel takovou strategii sám?“ zeptal se Čakrí. „Říká se o něm, že je to velice inteligentní chlapec.“

„Je to opatrná strategie,“ vysvětlil Fazolek. „Strategie, která je velice šetrná k životům vojáků. A je pomalá.“

„A Achilles nikdy nedbá o životy vojáků?“

Fazolek zavzpomínal na dny strávené v Achillově „rodině“ na rotterdamských ulicích. Achilles ve skutečnosti chránil životy ostatních dětí. Vynakládal velké úsilí na to, aby neriskovaly. Ale to bylo tím, že jeho mocenská základna absolutně závisela na tom, že žádné neztratí. Pokud by se některému z dětí něco stalo, ostatní by se rozprchly. V případě indické armády to bude jiné. Achilles bude vojáky plýtvat - budou padat jako podzimní listy.

Jenže Achillovým cílem nebylo ovládnout Indii. Jeho cílem bylo ovládnout svět. Proto záleželo na tom, aby si získal pověst dobrého vůdce. Aby to vypadalo, že si váží životů svých lidí.

„Někdy ano, když se mu to hodí,“ odpověděl Fazolek. „Proto by se takovým plánem řídil, kdyby mu ho Petra načrtla.“

„A co by znamenalo,“ začal Čakrí, „kdybych vám řekl, že Barma byla právě napadena a že se jedná o mohutný frontální útok obrovské indické armády, tak jak jste jej původně nastínil ve své první zprávě pro nás?“

Fazolek byl v šoku. Tak brzy? Zdánlivý pakt o neútočení mezi Indií a Pákistánem byl starý teprve několik dní. Nemohl shromáždit jednotky tak rychle.

Fazolek překvapilo, že ani Surajawong nevěděl o vypuknutí války.

„Operace byla připravena mimořádně dobře,“ pokračoval Čakrí. „Barmánci byli varováni pouze den předem. Indické jednotky se pohybovaly jako dým. Ať už je za tím váš zlý přítel Achilles, vaše geniální přítelkyně Petra nebo jenom ti blbečci z indického nejvyššího velení, zvládli to skvěle.“

„To znamená, že Petru neposlouchají,“ dovedl Fazolek. „Nebo že záměrně sabotuje strategii indické armády. Ulevilo se mi, že to vím, a omlouvám se, že jsem vyvolal poplach, který byl zbytečný. Mohu se zeptat, pane, jestli Thajsko teď půjde do války?“

„Barma nepožádala o pomoc,“ odpověděl Čakrí.

„Než Barma požádá Thajsko o pomoc, indická armáda bude na našich hranicích,“ naléhal Fazolek.

„V takové situaci nebudeme čekat, až požádají,“ kývl Čakrí.

„Co Čína?“ zeptal se Fazolek.

Čakrí dvakrát mrkl. Teprve potom odpověděl: „Co je s Čínou?“

„Varovala Indii? Zareagovala nějak?“

„Čínské záležitosti má na starosti jiná část vlády,“ odpověděl Čakrí.

„Indie má možná dvakrát tolik obyvatel co Čína, ale čínská armáda je lépe vybavená,“ konstatoval Fazolek. „Indie by si to moc dobře rozmyslela, než by vyprovokovala čínský zásah.“

„Lépe vybavená,“ zopakoval Čakrí. „Ale je užitečně rozvinutá? Jejich jednotky zůstávají u ruské hranice. Pokud Indie plánuje bleskový úder, nemusí se ze strany Číny ničeho obávat.“

„Pokud MF zabrání vzlétnout raketám,“ upřesnil Surajawong. „A v situaci, kdy je Polemarchem Čamrajnagar, si můžete být jisti, že na Indii žádné rakety nezaútočí.“

„A to je další nový vývoj,“ ozval se Čakrí. „Čamrajnagar deset minut po zahájení útoku na Barmu podal svou rezignaci. Vrátil se na Zemi - do Indie - aby přijal novou funkci vůdce koaliční vlády, která bude stát v čele nově rozšířené indické říše. Než ho totiž nějaká loď doveze zpátky na Zem, bude tak jako tak po válce.“

„Kdo se stal novým Polemarchem?“ zeptal se Fazolek.

„To je dilema,“ odpověděl Čakrí. „Někteří uvažují, koho Hegemon jmenuje, když teď nikdo nemůže věřit nikomu. Někteří přemýšlejí, proč by Hegemon měl Polemarcha vůbec jmenovat. Bez Stratéga jsme se obešli od války Ligy. Proč vůbec potřebujeme MF?“

„Aby nelétaly rakety,“ vyslovil svůj názor Surajawong.

„To je jediný vážný argument ve prospěch zachování MF,“ konstatoval Čakrí. „Ale mnohé vlády se domnívají, že MF by se měla redukovat do nové role hlídače nad atmosférou. Není důvod, proč by si MF měla podržet více než nepatrný zlomek své síly. A pokud jde o kolonizační program, mnozí soudí, že je to plýtvání penězi, když tady na Zemi propuká válka. Ale dost už té hry na školu. Je třeba dělat dospělou práci. Pokud usoudíme, že vás potřebujeme, obrátíme se na vás.“

Čakrího přezíravý postoj byl překvapivý. Ukazoval vysoký stupeň nepřátelství k oběma absolventům Bitevní školy, nejenom k tomu z ciziny.

Surajawong se neudržel a Čakrímu to vyčetl. „Za jakých okolností se na nás obrátíte? Buď budou plány, které jsem vypracoval, fungovat, nebo nebudou. Pokud budou fungovat, neobráte se na mne. Pokud nebudou fungovat, budete to považovat za důkaz toho, že jsem nevěděl, co dělám, a neobráte se na mě tím spíš.“

Čakrí o tom chvíli přemýšlel. „Hm, takto jsem o tom nikdy neuvažoval. Asi máte pravdu.“

„Ne, vy se mýlíte,“ tvrdil Surajawong. „Ve válce nic neproběhne podle plánu. Musíme se umět přizpůsobit. Já a ostatní absolventi Bitevní školy jsme na to vycvičeni. Měli bychom být informováni o každé změně situace. Místo toho jste

mne odřízl od přicházejících zpravodajských informací. Měl jsem se o tomto vývoji událostí dozvědět v okamžiku, kdy jsem se probudil a podíval jsem se na stůl. Proč mne izolujete?“

Ze stejného důvodu, z jakého jsi ty izoloval mne, pomyslel si Fazolek. Aby veškeré uznání připadlo Čakrímu, až přijde vítězství. „Děti z Bitevní školy radily při plánovacích fázích, ale skutečnou válku jsme na dětech samozřejmě nenechali.“ A kdyby to dopadlo špatně: „Přesně jsme splnili plány přichystané dětmi z Bitevní školy, ale škola je zřejmě nepřipravila na skutečný svět.“ Čakrí si kryl záda.

Zdálo se, že to pochopil i Surajawong, protože nic dalšího nenamítl. Vstal. „Dovolte mi odejít, pane.“

„Můžete odejít. Vy také, Borommakote. Ještě něco: pravděpodobně vám odebereme vojáky, které vám dal Surajawong na hraní. Pošleme je zpět k jednotkám, ze kterých přišli. Prosím, připravte je na okamžitý odjezd.“

Fazolek rovněž vstal. „Thajsko tedy vstupuje do války?“

„O všem, co potřebujete vědět, budete informován, až taková potřeba nastane.“

Jakmile vyšli z Čakrího kanceláře, Surajawong zrychlil krok. Fazolek se musel rozběhnout, aby mu stačil.

„Nechci s tebou mluvit,“ odbyl ho Surajawong.

„Nebud' kvůli tomu uražený,“ uklidňoval ho Fazolek. „Dělá jenom to, co jsi dělal ty mně. A já snad utekl a trucoval?“

Surajawong se zastavil a prudce se k Fazolkovi otočil. „Můžeš za to ty a ta tvá pitomá schůzka!“

„Odřízl tě už předtím,“ bránil se Fazolek. „Předtím. Ještě než jsem požádal o schůzku.“

Surajawong věděl, že Fazolek má pravdu. „Ted' nemám žádný vliv.“

„A já jsem ho neměl nikdy. Co s tím uděláme?“

„Uděláme?“ zeptal se Surajawong. „Když to Čakrí zakáže, nikdo nebude moje rozkazy poslouchat. Bez pravomoci jsem jenom kluk, který je pořád moc mladý, aby ho vůbec vzali do armády.“

„Ze všeho nejdřív zjistíme, co to všechno znamená,“ pokračoval Fazolek.

„Znamená to, že Čakrí je podělaný kariérista,“ odvětil Surajawong. „„Pojďme ven z budovy.““

„Odposlouchávat nás můžou i venku,“ vrčel Surajawong. „Když budou chtít.“

„Tam se o to musejí pokusit. Tady se automaticky zaznamenává všechno, co řekneme.“

Surajawong tedy vyšel s Fazolkem ven z budovy, v níž sídlilo thajské nejvyšší velení, a společně se vydali k ubytovně pro ženaté důstojníky a k parku s prolézačkami a hřišti pro důstojnické děti. Když se posadili na houpačku, Fazolek si uvědomil, že na ni začíná být příliš velký.

„Tvoje úderná jednotka,“ vzpomněl si Surajawong. „V době, kdy by jí bylo nejvíc třeba, ji rozpustí.“

„Nerozpustí.“

„A proč ne?“

„Protože jsi ji vzal z posádky, která chrání hlavní město. Tyto jednotky nepošlou pryč. Zůstanou v Bangkoku. Důležité je udržet veškeré naše materiální vybavení pohromadě a na dosah. Myslíš, že máš ještě dostatek pravomoci, abys to mohl zařídit?“

„Když to prohlásím za plánované uskladnění podle obvyklého cyklu, asi ano,“ uvažoval nahlas Surajawong.

„A taky budeš vědět, kam ty muže pošlou, abychom je mohli povolát, až je budeme potřebovat.“

„Když se o to pokusím, odříznou mě od sítě,“ obával se Surajawong.

„Pokud se o to pokusíme,“ ujistil ho Fazolek, „uděláme to proto, že síť není důležitá.“

„Protože válka je prohraná.“

„Přemýšlej o tom. Jedině hloupý kariérista tebou může takto otevřeně pohrdat. On tě chtěl zahanbit a znechutit. Urazil jsi ho nějak?“

„Já pořád někoho urážím,“ přiznal Surajawong. „Proto mi v Bitevní škole všichni za mémi zády říkali Mrzout. Znáš jediného člověka, který je arogantnější, než se zdám být já, a to jsi ty.“

„Je Naresuan pitomec?“ pokračoval Fazolek.

„Myslel jsem si, že ne,“ odpověděl Surajawong.

„Dá se říct, že dnes je den, kdy se lidé, kteří nejsou pitomci, chovají jako pitomci.“

„Chceš říct, že jsem taky pitomec?“

„Říkám, že Achilles je evidentně pitomec.“

„Protože útočí obrovskou armádou? Řekl jsi nám, že to můžeme očekávat. Petra mu zřejmě nenabídla lepší plán.“

„Nebo se jím neřídí.“

„Musel by být pitomec, aby se jím neřídil.“ „Jestli mu Petra dala lepší plán a on se jej rozhodl nepoužít, jsou dnes pitomci oba, on i Čakrí. Jako když Čakrí předstíral, že nemá žádný vliv na zahraniční politiku.“

„Myslíš to s Čínou?“ Surajawong se nad tím na chvíli zamyslel. „Máš pravdu, samozřejmě má vliv. Ale třeba jednoduše nechtěl, abychom věděli, co Číňané dělají. Možná právě proto si byl tak jistý, že nás nepotřebuje, že nemusí vstoupit do Barmy. Protože ví, že Číňané zasáhnou.“

„Tak,“ přikývl Fazolek. „Budeme sedět tady, sledovat válku, a další vývoj událostí nám hodně napoví. Pokud Čína zasáhne, aby zastavila Indy dřív, než se Achilles stihne dostat do Thajska, budeme vědět, že Čakrí Naresuan je chytrý kariérista, ne hloupý. Ale pokud Čína nezasáhne, budeme muset přemýšlet o tom, proč se Naresuan, který není hlupák, rozhodl chovat jako hlupák.“

„Z čeho ho podezíráš?“ zeptal se Surajawong.

„Pokud jde o Achilla, je úplně jedno, jak tyto události pochopíme,“ prohlásil Fazolek. „Je to pitomec.“

„Ne, pitomec je jenom tehdy, pokud mu Petra skutečně dala lepší plán a on ho ignoruje.“

„Naopak,“ odvětil Fazolek. „Je pitomec tak jako tak. Zahájit tuto válku, dokud je možné, že Čína zasáhne, je maximální pitomost.“

„Třeba ví, že Čína nezasáhne, a potom by byl jediným pitomcem Čakrí,“ prohlásil Surajawong.

„Počkáme a uvidíme.“

„Já se budu dívat a skřípat zuby.“

„Dívej se se mnou,“ navrhl Fazolek. „Nechme toho hloupého vzájemného soupeření. Tobě záleží na Thajsku. Já chci zjistit, co dělá Achilles, a zastavit ho. V tuto chvíli se tyto dva zájmy téměř dokonale překrývají. Měli bychom si říct všechno, co víme.“

„Ale ty nic nevíš.“

„Nevím nic z toho, co víš ty,“ upřesnil Fazolek, „a ty nevíš nic o tom, co vím já.“

„Co bys asi tak mohl vědět?“ odfrkl Surajawong. „Já jsem přece ten imo, který tě odřizl od zpravodajské sítě.“

„Dozvěděl jsem se o dohodě mezi Indií a Pákistánem.“

„My taky.“

„Ale neřekli jste mi o tom,“ připomněl Fazolek. „A stejně jsem to věděl.“

Surajawong přikývl. „I kdyby tok informací byl většinou jednostranný, ode mě k tobě, nemyslíš, že už je to dávno pasé?“

„Nezajímá mě, jestli je brzo nebo pozdě. Zajímá mě jenom to, co bude dál.“

Zašli si do důstojnické jídelny a poobědvali. Potom se vrátili do Surajawongovy budovy, poslali personál na zbytek dne domů a když pak měli budovu sami pro sebe, sedli si do Surajawongovy kanceláře a sledovali vývoj války na Worldnetu. Barmský odpor byl statečný, ale marný.

„Jako Polsko v roce 1939,“ komentoval Fazolek.

„A my tady v Thajsku jsme stejně ustrašení jako byly Francie a Anglie,“ doplnil Surajawong.

„Alespoň že Čína nenapadla Barmu ze severu, tak jako Rusové vtrhli do Polska z východu.“

„To je malá útěcha,“ vzdychl Surajawong.

Ale Fazolkovi to nešlo do hlavy. Proč Čína nezasáhne? Peking se do sdělovacích prostředků nijak nevyjadřoval. Žádné komentáře, když mají válku na prahu? Co Čína schovává v rukávu?

„Třeba Pákistán nebyl jedinou zemí, která podepsala pakt o neútočení s Indií,“ nadhodil Fazolek.

„Proč? Co by tím Čína získala?“ nechápal Surajawong.

„Vietnam?“, zkusil Fazolek.

„Bezcenný ve srovnání s hrozbou mít obrovskou armádu ve zbrani u podbíšku Číny.“

Aby se na chvíli rozptýlili od zpráv - a od vědomí ztráty jakéhokoli vlivu - přestali zanedlouho sledovat reportáže a začali vzpomínat na Bitevní školu. Ani jeden z nich nevytáhoval opravdu špatné zážitky, jenom ty legrační, směšné, a tak se spolu smáli až do večera. Venku se zatím setmělo.

Ted', když byli přátelé, odpoledne se Surajawongem připomnělo Fazolkovi domov - na Krétě, s rodiči a Nikolajem.

Většinou se snažil nemyslet na ně, ale teď, když se smál se Surajawongem, ho naplnila sladkohořká touha. Jeden rok měl něco, co se podobalo normálnímu životu, a teď to bylo pryč. Rozmetané na kusy jako dům, kde byli na prázdninách. Jako vládou chráněný byt, z něhož je na poslední chvíli odvezli Graff a sestra Carlotta.

Najednou se Fazolek zachvěl strachem. Něco si uvědomil, ale nedokázal říct, jak se to stalo. Jeho mysl si poskládala některá fakta. Nechápal jak, ale nepochyboval o tom, že má pravdu.

„Vede z této budovy nějaká cesta, kterou není vidět zvenčí?“ zašeptal Fazolek tak tiše, že se téměř neslyšel ani on sám. Surajawong, který právě vyprávěl o zálibě majora Andersena dloubat se v nose, když si myslel, že se nikdo nedívá, se na něho podíval, jako by zešílel. „Co je, chceš si hrát na schovávanou?“

Fazolek nepřestával naléhavě šeptat: „Nějaká cesta ven.“ Surajawong pochopil a šeptem odpověděl: „Nevím. Já jsem vždycky používal dveře. A dveře jsou většinou vidět z obou stran.“ „Kanalizace? Teplovod?“, „Tohle je Bangkok.“

Tady nemáme teplovody.“ „Jakákoli cesta ven!“

Surajawong přestal šeptat a promluvil nahlas: „Podívám se do plánů. Ale až zítra, člověče. Je už pozdě, zamluvili jsme si večeři.“

Fazolek ho popadl za ramena a přinutil ho, aby se mu podíval do očí. „Surajawongu,“ zašeptal ještě tišeji. „Já si nedělám legraci. Hned teď, ven z téhle budovy, nepozorovaně.“

Surajawongovi to konečně došlo: Fazolek měl opravdu strach. Znovu přešel do šepotu. „Proč? Co se děje?“ „Řekni mi jak.“

Surajawong zavřel oči. „Povodňový kanál,“ zašeptal. „Staré příkopy. Tyhle dočasné budovy postavili na starém cvičáku. Jeden mělký příkop probíhá přímo pod budovou. Skoro se to nedá poznat, ale je tam škvíra.“

„Kudy bychom se zevnitř mohli dostat pod budovu?“ Surajawong obrátil oči v sloup. „Tyhle provizorní budovy jsou z hadroviny.“ Aby svá slova dokázal, odhrnul roh velkého koberce uprostřed místnosti a potom docela snadno vypáčil jeden podlahový díl.

Vespod byly drny, které nedostatkem isvěta odumřely. Mezi podlahou a drny nebyla žádná mezera.

„Kde je ten příkop?“ zeptal se Fazolek.

Surajawong se znovu zamyslel. „Myslím že jde přes chodbu. Ale tam je koberec přibitý.“

Fazolek zesílil hlasitost zpravodajství, které poslouchali, a přes předsíň Surajawongovy kanceláře vyšel na chodbu.

Uvolnil jeden roh koberce a škul. Z koberce se vznesl prach. Fazolek však tahal dál, dokud ho Surajawong nezarazil.

„Řekl bych, že někde tady.“

Společně vytáhli další podlahový díl. Tentokrát byla mezi zažloutlými drny prohlubeň. „Protáhneš se tam?“ zeptal se Fazolek. „Ty máš velkou hlavu, ne já,“ odvětil Surajawong.

Fazolek tam rychle vlezl. Půda byla vlhká - byli v Bangkoku - a když se začal plazit, byl v mžiku mokrý a špinavý. Každý podlahový trám znamenal problém. Několikrát musel hrabat svým vojenským nožem, aby si udělal místo pro hlavu. Ale i tak se mu dařilo postupovat docela rychle a po pouhých několika minutách vylezl do tmy. Zůstal však ležet na zemi a

všiml si, že ani Surajawong, třebaže nevěděl, co se děje, nezvedl hlavu, když vylezl zpod budovy, ale plížil se dál stejně jako Fazolek.

Lezli, dokud nedorazili k dalšímu místu, kde se starý zanesený příkop nořil pod jinou provizorní budovu.

„Prosím tě, řekni mi, že pod další barák už nepolezeme.“

Fazolek se podíval, jaké světlo vrhá měsíc, lampa z nedaleké verandy a reflektory osvětlující areál. Musel spoléhat na to, že nepřátelé budou alespoň trochu nepozorní. Pokud používali infračervené dalekohledy, útěk byl marný. Ale jestli na budovu jen zírali a sledovali dveře, Fazolek a Surajawong už byli v místě, kde by pomalý, uvolněný pohyb nebylo vidět.

Fazolek se začal plížit po svahu nahoru.

Surajawong ho chytil za botu. Fazolek se k němu otočil. Surajawong mu gesty ukázal, aby si zamazal tváře, čelo a uši. Úplně na to zapomněl. Jeho řecká kůže byla světlejší než Surajawongova. Odrážela by víc světla.

Potřel si tvář, uši a ruce vlhkou hlinou, kterou vyhrábl zpod drnu. Surajawong přikývl.

Opatrně se vykutáleli z příkopu a pomalu se plížili podél paty budovy, až se dostali za roh. Tady se mohli ukrýt v keřích. Chvilí stáli ve stínu a potom se nenuceným krokem vzdálili od budovy, jako by právě vyšli ze dveří. Fazolek doufal, že je nemůže zahlédnout nikdo, kdo sleduje Surajawongovu budovu, ale i kdyby je bylo vidět, neměli by upoutat pozornost, pokud si nikdo nevšimne, že jim do správné výšky ještě něco chybí.

Teprve když byli půl kilometru daleko, Surajawong konečně promluvil. „Mohl bys mi říct, jak se ta hra jmenuje?“

„Na přežití,“ odpověděl Fazolek.

„Netušil jsem, že paranoidní schizofrenie může propuknout tak zničeho nic.“

„Zkusili to už dvakrát. A nijak jim nevadilo, že spolu se mnou zabijí i mou rodinu.“

„Ale vždyť jsme si jenom povídali. Co jsi viděl?“ „Nic“

„Tak slyšel?“

„Nic,“ zopakoval Fazolek. „Měl jsem pocit.“

„Prosím tě, neříkej mi, že jsi cvok.“

„Ne, nejsem. Ale události posledních několika hodin mi musely v hlavě navodit nějaké bezděčné spojení. Já svoje obavy poslouchám. Řídím se jimi.“

„A funguje to?“

„Pořád jsem naživu. Potřebuji nějaký veřejný počítač. Dostaneme se ze základny?“

„To záleží na tom, jak vysoko toto spiknutí proti tobě sahá,“ prohlásil Surajawong. „Mimochodem, měl by ses vykoupat.“

„Co třeba nějaké místo, kde je obyčejný, veřejně přístupný počítač?“

„U vstupu od tramvajové zastávky je návštěvnické centrum. Nebyla by to ironie, kdyby je tvoji atentátníci použili?“

„Moji atentátníci nejsou návštěvníci.“

Surajawonga to popudilo. „Ani nevíš, jestli tě někdo opravdu přišel zabít, ale jsi přesvědčený, že je to někdo z řad thajské armády?“

„Je to Achilles,“ odpověděl Fazolek. „A Achilles není v Rusku. Indie nemá zpravodajskou službu, která by mohla uskutečnit takovou operaci uvnitř nejvyššího velení. Musí to být někdo, koho Achilles zkorumpoval.“

„Tady není nikdo na výplatní pásce Indie,“ prohlásil Surajawong.

„Pravděpodobně ne,“ uznal Fazolek. „Ale Indie není jediné místo, kde má dnes Achilles přátele. Někdy čas byl v Rusku. Určitě si našel i jiné kontakty.“

„Je těžké brát to vážné, Fazolku,“ podíval se na něj pátravě Surajawong. „Jestli se z ničeho nic rozesměješ a řekneš: Tentokrát jsem tě dostal, zabiju tě.“

„Můžu se mýlit, ale legraci si nedělám,“ odpověděl Fazolek.

Došli do návštěvnického centra a zjistili, že u počítačů nikdo není. Fazolek se přihlásil pod jednou ze svých mnoha falešných identit a napsal zprávu Graffovi a sestře Carlottě.

Vy víte, kdo vám píše. Domnívám se, že mi někdo usiluje o život. Prosím, okamžitě informujte své kontakty uvnitř thajské vlády, že se takový pokus chystá, a řekněte jim, že jsou do něho zapleteni spiklenci z Čakrího nejužšího okolí. Nikdo jiný nemohl mít přístup. A já mám za to, že Čakrí o tom věděl předem. Všichni Indové, kteří do toho údajně byli zapleteni, jsou nastrčené oběti.

„Něco takového nemůžeš napsat,“ zhrozil se Surajawong. „Pro obvinění Naresuana nemáš žádný důkaz. Štve mě, ale je to oddaný Thajec.“

„To, že je oddaný Thajec, nijak nevyklučuje, aby měl zájem na mé smrti,“ odpověděl Fazolek.

„Ale mě by zabít nechtěl,“ byl si jistý Surajawong.

„Když chceš, aby to vypadalo jako hanebná akce cizáků, musí spolu se mnou zemřít nějaký statečný Thajec,“ řekl Fazolek. „Co když zařídí, aby to vypadalo, že má naši smrt na svědomí indické přepadové komando? Byla by to dobrá záminka k vyhlášení války, ne?“

„Čakrí nepotřebuje záminku.“

„Potřebuje, pokud chce, aby Barmánci uvěřili, že Thajsku nejde jen o to, aby uchvátilo kus Barmy.“ Fazolek se vrátil ke svému vzkazu.

Prosím, vyřídte jim, že Surajawong a já jsme naživu. Vyjdeme z úkrytu, až uvidíme sestru Carlottu s alespoň jedním vysokým státním úředníkem, kterého Surajawong pozná na pohled. Prosím, jedněte okamžitě. Jestli se mýlím, ztrapníte se. Jestli mám pravdu, zachráníte mi život.

„Dělá se mi špatně od žaludku, když si představím, jak to pro mě bude ponižující. Kdo vlastně jsou ti lidé, kterým píšeš?“

„Lidé, kterým věřím. Tak jako tobě.“

Potom, než zprávu odeslal, přidal do kolonky příjemců Petrovu „Lockovu“ adresu.

„Ty se znáš s bratrem Endera Wiggina?“ zeptal se Surajawong.

„Setkali jsme se.“

Fazolek se odhlásil.

„Co bude teď?“ otázal se Surajawong.

„Nejspíš se někde schováme.“

Pak uslyšeli explozi. Okna zařinčela. Podlaha se otřásla. Světlo bliklo. Počítače se začaly restartovat.

„Stihl jsem to právě včas,“ pochválil se Fazolek.

„Co to bylo?“ zeptal se Surajawong.

„Myslím, že jsme mrtví,“ odvětil Fazolek.

„Kam se schováme?“

„Když to udělali, myslí si, že jsme stále byli uvnitř. Teď nás nebudou hledat. Můžeme jít na mou ubytovnu. Moji muži mě ukryjí.“

„Jsi ochotný dát v sázku můj život?“ zeptal se Surajawong.

„Ano,“ přikývl Fazolek. „Zatím se mi celkem daří zachraňovat ti ho.“

Hegemonův stín

195

Když vyšli z budovy, uviděli vojenská auta ujíždět k místu, odkud se valil do noci prozářené měsíčním svitem šedivý dým. Další mířila k bránám základny. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven.

Než došli k ubikaci, kde sídlila Fazolkova úderná jednotka, zaslechli střelbu. „Teď zabíjejí falešné indické zvědy, na které to hodí,“ prohlásil Fazolek. „Čakrí bude s lítostí informovat vládu, že všichni se urputně bránili zajetí, a proto se nikoho nepodařilo dostat živého.“

„Už zase ho obviňuješ,“ divil se Surajawong. „Proč? Jak jsi poznal, že se to stane?“

„Myslím, že jsem to poznal podle toho, že příliš mnoho chytrých lidí najednou jednalo hloupě,“ odpověděl Fazolek.

„Achilles a Čakrí. A jednal s námi popuzeně. Proč? Protože ho trápilo, že nás chce nechat zabít. Proto musel sám sebe přesvědčit, že jsme malí zrádci, které zkorumpovala MF. Že jsme nebezpečím pro Thajsko. Jakmile nás začal dostatečně nenávidět a dostal z nás strach, rázem získal ospravedlnění pro vraždu.“

„Od toho je ještě daleko k tomu, abys věděl, že se nás chystají zabít.“

„Pravděpodobně to chtěli udělat u mě. Ale já jsem zůstal s tebou. Možná se připravovali na úplně jinou příležitost - čakrí nás pozve, abychom se s ním někde setkali, a místo toho nás zabijí. Jenže když jsme zůstávali hodiny a hodiny u tebe, uvědomili si, že právě io je dokonalá příležitost. Museli se poradit s Čakrím a získat jeho souhlas s uspišením akce. Nejspíš sebou museli hodit, aby na místo dopravili indické loutky - možná to dokonce byli praví zajatí zvědové. Nebo to mohli být nadrogovaní thajští kriminálníci, u kterých se najdou usvědčující dokumenty.“

„Mně je jedno, kdo to je,“ krčil rameny Surajawong. „Stejně pořád nechápu, jak jsi na to přišel.“

„Ani já ne,“ přiznal Fazolek. „Většinou všechno velice rychle analyzuji a přesně chápu, proč vím, co vím. Ale někdy moje podvědomí předběhne vědomí. Bylo to tak i v té poslední bitvě pod Enderem. Čekala nás neodvratná porážka. Neviděl jsem žádné řešení. A přesto jsem něco řekl, ironickou poznámku, trpký žert - a v tom bylo obsaženo přesně těch pár slov, která Ender potřeboval. Od té chvíle se snažím všimnout si těchto podvědomých procesů, které mi dávají odpovědi. Ohlédl jsem se za celým svým životem a našel jsem další okamžiky, kdy jsem řekl věci, které se nedaly vysvětlit mou vědomou analýzou. Jako tenkrát, když jsme stáli nad Achillem, který ležel na zemi, a já jsem řekl Poke, aby ho zabila. Nechtěla to udělat a já jsem ji nedokázal přesvědčit, protože jsem pořádně nechápal proč. Přesto jsem chápal, co je zač. Věděl jsem, že musí zemřít, jinak ji zabije.“

„Víš, co si myslím?“ zeptal se Surajawong. „Myslím, že jsi zaslechl něco zvenčí. Nebo sis podprahově něčeho všiml cestou. Někoho, kdo se díval. A to tě vybudilo.“

Fazolek mohl jen pokrčit rameny. „Možná máš pravdu. Jak jsem řekl, nevím.“

Bylo už po pracovní době, ale Fazolek si přesto dlaní otevřel zámky a dostal se dovnitř, aniž spustil poplašná zařízení. Ani se neobtěžovali zrušit mu oprávnění. To, že vstoupil do budovy, se ukáže někde na počítači, ale program, který to sleduje, je jistě automatický. Než si toho někdo všimne, Fazolkovým lidem by se mělo podařit dát věci do pohybu. Fazolek s potěšením shledal, že i když jeho muži sídlí v kasárnách v areálu thajského nejvyššího velení, jejich kázeň nijak nepolevila. Dřív, než za sebou Fazolek a Surajawong stačili zavřít dveře, byli přitlačeni ke stěně a prohledáni, jestli u sebe nemají zbraně.

„Dobrá práce,“ zhodnotil Fazolek.

„Pane!“ vyhrkl překvapený voják.

„A ještě Surajawong,“ upozornil Fazolek.

„Pane!“ řekli oba strážníci.

Strkanice probudila několik dalších vojáků.

„Nerozsvěcujte,“ poručil rychle Fazolek. „A nemluvte nahlas. Nabijte si zbraně. Připravte se na povel opustit budovu.“

„Opustit budovu?“ podivil se Surajawong.

„Kdyby si uvědomili, že jsme tady, a rozhodli se práci dokončit, toto místo se nedá ubránit,“ vysvětlil Fazolek.

Zatímco několik vojáků tiše budilo spáče a všichni se začali kvapně oblékat a nabíjet zbraně, Fazolek se nechal jedním z vojáků dovést k počítači. „Přihlas se,“ požádal vojáka.

Jakmile to udělal, Fazolek si sedl na jeho místo a pod vojákovou identitou napsal Graffovi, Carlottě a Petrovi.

Oba balíčky jsou v bezpečí a čekají na vyzvednutí. Prosím, dostavte se rychle, než budou vráceny odesílateli.

Fazolek poslal jednu četú rozdělenou do čtyř dvojic na obhlídku. Když se některá vrátila, vystřídala ji jiná dvojice z jiné čty. Fazolek chtěl být včas varován, aby dokázal dostat své muže z kasáren, než na ně někdo podnikne útok. Zatím si pustili televizi a podívali se na zprávy. A první informace se skutečně již dostaly do vysílání. Vše nasvědčovalo tomu, že indiští agenti pronikli na základnu thajského velení a vyhodili do povětří jednu provizorní stavbu, přičemž zabili Surajawonga, nejlepšího thajského absolventa Bitevní školy, který po návratu z vesmíru stál poslední půlrok v čele úřadu vojenské doktríny a strategického plánování. Je to obrovská národní tragédie. Zatím nic nebylo potvrzeno, ale předběžné zprávy naznačovaly, že hrdinní vojáci při Surajawongově obraně zabili několik indických agentů. Rovněž byl zabit jeden hostující absolvent Bitevní školy.

Někteří Fazolkovi vojáci se tomu tiše smáli, ale zanedlouho všichni zvažněli. Novinářům bylo řečeno, že Fazolek a Surajawong jsou mrtví. Z toho vyplývalo, že ten, kdo tu zprávu vydal, věřil, že byli oba ve vyhozeném baráku, třebaže se to dalo zjistit pouze nálezem těl nebo sledováním budovy. Protože těla určitě nalezena nebyla, ten, kdo v Čakrího kanceláři psal oficiální zprávy, musel být součástí spiknutí.

„Chápu, že by někdo mohl chtít zabít Borommakota,“ uvažoval nahlas Surajawong. „Ale proč by někdo chtěl zabít mě?“ Vojáci se rozesmáli. Fazolkovi zahrál na tváři úsměv.

Hlídky se znovu a znovu vracely a odcházely ven. Nezaznamenaly žádný pohyb směrem ke kasárnám. Zpravodajství přinášelo první reakce různých komentátorů. Indie zřejmě chtěla thajskou armádu zmrzačit tím, že zlikviduje nejlepší vojenský mozek Thajska. To nebylo možné tolerovat. Vláda nebude mít jinou možnost než vyhlásit válku a přidat se k Barmě v boji s indickým agresorem.

Potom se objevila nová informace. Ministerský předseda oznámil, že se osobně ujímá vyšetřování katastrofy. V armádě někdo zřejmě udělal velkou chybu, když umožnil průnik cizích ozbrojenců na základnu nejvyššího velení. Proto, v zájmu ochrany Čakrího reputace a zajištění toho, aby nedošlo k žádnému pokusu o zakamuflování vojenských chyb, převezme městská policie v Bangkoku dozor nad vyšetřováním a představitelé bangkokého hasičského sboru prohlédnou trosky vybuchlé budovy.

„Dobrá práce,“ uznal Surajawong. „Krycí historka ministerského předsedy je pevná a Čakrí nebude bránit policii ve vyšetřování.“

„Jestli hasičští vyšetřovatelé dorazí brzy, mohli by dokonce zabránit tomu, aby se Čakrího muži dostali do budovy hned, jakmile po požáru dost zchladne,“ poznamenal Fazolek. „Možná ani nezjistí, že jsme tam nebyli.“

Sírény pohybující se základnou oznámily příjezd policie a hasičů.

Fazolek čekal, jestli se strhne střelba. Ale neozvalo se nic.

Místo toho se kvapně vrátily dvě hlídky.

„Někdo se blíží, ale vojáci to nejsou. Šestnáct příslušníků bangkoké policie a jeden civilista.“

„Jenom jeden?“ ujistňoval se Fazolek. „Je mezi nimi nějaká žena?“

„Žena žádná, a civilista je jenom jeden. Myslím si, pane, že je to ministerský předseda osobně.“

Fazolek poslal ven další hlídky, aby zjistily, zda jsou v okolí nějaké vojenské jednotky.

„Jak přišli na to, že jsme tady?“ podivil se Surajawong.

„Když převzali Čakrího kancelář, mohli z osobních materiálů zjistit, že voják, od kterého vyšla poslední zpráva, byl v těchto kasárnách, když ji odeslal.“

„Můžeme bez obav vyjít ven?“

„Ještě ne,“ varoval Fazolek.

Hlídka se vrátila. „Ministerský předseda si přeje vstoupit do těchto kasáren. Sám, pane.“

„Prosím, pozvěte ho dál.“

„Věříš, že není omotaný výbušninami, aby nás všechny zabil?“ zeptal se Surajawong. „Zatím nás tvoje paranoia udržela naživu.“

Jako by to měla být odpověď, v televizi ukázali Čakrího, jak pod policejním dohledem vyjíždí z hlavní brány základny. Reportér vysvětloval, že Naresuan rezignoval na funkci Čakrího, ale ministerský předseda ho požádal, aby si pouze vzal volno. Prozatím přebíral přímé osobní řízení úřadu Čakrího ministr obrany a generálové z terénu měli zaujmout ostatní zodpovědná místa, až dorazí. Do té doby bylo velení podřízeno policii. „Dokud nebudeme vědět, jak se indickým agentům podařilo proniknout na naši nejpřísněji strážnou základnu,“ oznámil ministr obrany, „nemůžeme si být jisti svou bezpečností.“

Ministerský předseda vstoupil do kasáren.

„Surajawongu.“ Hluboce se uklonil.

„Pane ministerský předsedo,“ odpověděl Surajawong a poklonil se ztatočně méně. Ach, ta ješitnost absolventa Bitevní školy, pomyslel si Fazolek.

„Jistá jeptiška sem letí nejrychleji, jak je to možné,“ řekl ministerský předseda. „Doufali jsme však, že byste mi mohl uvěřit a vyjít ven, aniž byste čekal na její příjezd. Byla totiž na druhém konci světa.“

Fazolek promluvil nikoli špatnou thajštinou: „Pane, domnívám se, že Surajawong a já jsme mezi těmito oddanými jednotkami ve větším bezpečí, než bychom byli kdekoli jinde v Bangkoku.“

Ministerský předseda přelétl zrakem plně vyzbrojené vojáky stojící v pozoru. „Někdo má uprostřed této základny soukromou armádu,“ podotkl.

„Nevyjádl jsem se dost jasně, pane,“ opravil se Fazolek. „Tito vojáci jsou absolutně oddaní vám. Vy jste jejich velitel, neboť vy jste v tuto chvíli Thajsko, pane.“

Ministerský předseda se uklonil, velice mírně, a otočil se k vojákům. „V tom případě vám nařizuji, abyste tohoto cizince zajali.“

Vojáci, kteří stáli Fazolkovi nejbliž, ho okamžitě chytili za ruce a další voják ho prohledal, jestli u sebe nemá nějakou

zbraň.

Surajawong vytřeštil oči, ale jinak na sobě nedal znát úžas. Ministerský předseda se usmál. „Můžete ho pustit,“ zavelel. „Čakrí mne varoval, než dobrovolně nastoupil na dovolenou, že tito vojáci jsou zkorumpovaní a nejsou již oddaní Thajsku. Teď vidím, že jsem byl mylně informován. Vzhledem k tomu soudím, že máte pravdu. Zde, pod jejich ochranou, jste ve větším bezpečí, dokud nezjistíme, jak vysoko spiknutí sahá. Dokonce bych ocenil, kdybych mohl stovku vašich mužů pověřit tím, aby spolu s mou policejní jednotkou převzali kontrolu nad touto základnou.“

„Prosím, vezměte si je všechny kromě osmi,“ vyběhl jej Fazolek. „Kterých osmi?“ „zeptal se ministerský předseda. „Každá z těchto osmičlenných čet by dokázala indické armádě vzdorovat celý den, pane.“

Bylo to samozřejmě absurdní, ale znělo to dobře a muži to od něho rádi slyšeli.

„Surajawongu, v tom případě bych ocenil, kdybyste se ujal velení nad všemi těmito muži s výjimkou osmi a mým jménem s nimi převzal tuto základnu. Ke každé skupině přidělím jednoho policistu, aby bylo jasné, že vykonávají mou pravomoc. A jedna osmičlenná skupina samozřejmě zůstane s vámi, aby vás neustále chránila.“ „Ano, pane,“ zasalutoval Surajawong.

„Vzpomínám si, že jsem při své poslední kampani řekl, že thajské děti drží klíč k přežití země,“ prohlásil ministerský předseda. „Netušil jsem tenkrát, jak doslovně a jak rychle se to vyplní.“

„Až přijede sestra Carlotta, můžete jí vyřídít, že jejího prostřednictvím již není třeba, ale rád bych se s ní setkal, jestli má čas.“

„Vyřídím jí to,“ přislíbil ministerský předseda. „A teď se musíme dát do práce. Čeká nás dlouhá noc.“

Všichni se tvářili důstojně, když Surajawong vyvolal velitele čet. Na Fazolka udělalo dojem, že je znal jménem a poznal je podle tváře.

Surajawong možná příliš nevyhledával Fazolkovu společnost, ale měl skvělý přehled o tom, co Fazolek dělá. Teprve když se všichni rozešli plnit své úkoly, každá četa s policistou jako s bojovou zástavou, Surajawong a ministerský předseda si dovolili usmát se. „Dobrá práce,“ řekl ministerský předseda.

„Děkuji, že jste mě zprávě uvěřil,“ odvětil Fazolek.

„Nebyl jsem si jistý, zda mohu věřit Lockovi,“ přiznal ministerský předseda, „a Hegemonův ministr pro kolonizaci je teď konečkonců jenom politik. Ale když mi osobně zatelefonoval papež, nezbylo mi než uvěřit. Teď musím jít ven a říct lidem absolutní pravdu o tom, co se tady stalo.“

„Že se indiští agenti pokusili zabít mne a nejmenovaného zahraničního hosta?“ zeptal se Surajawong. „Kterí však přežili díky rychlému zásahu vojáků thajské armády? Nebo ten nejmenovaný zahraniční host zemřel?“

„Obávám se, že zemřel,“ nadhodil Fazolek. „Exploze ho rozmetala na kusy.“

„V každém případě ujistíte lidi,“ řekl Surajawong, „že nepřátelé Thajska museli po dnešku pochopit, že mohou thajskou armádu vyzvat na souboj, ale nemohou nás porazit.“

„Jsem rád, že vás vycvičili jako vojáka, Surajawongu,“ zalichotil mu ministerský předseda. „Nechtěl bych vás mít proti sobě jako soupeře v politickém souboji.“

„Nedovedu si představit, jak bychom mohli být soupeři,“ odvětil Surajawong. „Neboť bychom se nad žádným tématem nemohli dostat do sporu.“

Všichni pochopili, že to myslí ironicky, ale nikdo se nezasmál. Surajawong odešel s ministerským předsedou a osmi vojáky. Fazolek zůstal v kasárnách s poslední četou a společně sledovali v televizi, jak se lži začínají šířit.

Zprávy pokračovaly v monotónním duchu a Fazolek se zamyslel nad Achillem. Nějakým způsobem zjistil, že Fazolek žije - to byla samozřejmě Čakrího práce. Ale jestli se Čakrí dal na Achillovu stranu, proč chtěl využít historku o Surajawongově smrti jako záminku pro válku s Indií? Nedávalo to smysl. Kdyby Thajsko bylo ve válce od počátku, Indii to mohlo jedině uškodit. Když si k tomu přidal halasnou, čitelnou, životy plýtvající strategii masového úderu, začalo to vypadat, jako by Achilles byl idiot.

Ale on idiot nebyl. Proto musel hrát nějakou utajenější hru, kterou Fazolek, jakkoli se rád chlubil bystrostí svého nevědomí, zatím nedokázal prokouknout. A pokud to již nevěděl, Achilles se brzy dozví, že

Fazolek nezemřel.

Má vražednou náladu, pomyslel si Fazolek,

Petro, blesko mu hlavou vzápětí, pomoz pi najít způsob jaktě zachránit.

KAPITOLA 14 HAJDARÁBÁD

Příspěvek na Fóru mezinárodní politiky

Od: EnsiRaknor@TurkMillMet.gov

Téma: Kde je Locke, když ho potřebujeme?

Jsem jediný, kdo si přeje, abychom znali Lockův názor na poslední vývoj v Indii? V situaci, kdy Indie překročila barmské hranice a pákistánská vojska se houfují v Balučistánu, čímž ohrožují Irán a Perský záliv, potřebujeme nový pohled na jižní Asii. Staré modely se jednoduše nedají použít.

Zajímá mě, jestli ForMezPol zrušilo Lockův sloupek, když se Petr Wiggin přiznal k jeho autorství, nebo jestli Wiggin rezignoval. Pokud to totiž bylo rozhodnutí FMP, bylo - a to říkám na rovinu - hloupé. Nevěděli jsme, kdo Locke je - poslouchali jsme ho, protože byl rozumný, měl logiku a opakovaně byl jediný, kdo dokázal porozumět problematickým situacím, nebo alespoň první, kdo jasně pochopil, co se děje. Co na tom záleží, jestli je to puberták, embryo nebo mluvící prase?

A vůbec, jak se Hegemonovi blíží konec funkčního období, mám čím dál nepříjemnější pocit ze současného

Hegemonova nástupce. Ten, kdo téměř před rokem navrhl Locka, měl pravdu. Jenže teď bychom ho měli posadit do úřadu pod vlastním jménem. To, co dokázal Ender Wiggin ve válce s termity, by mohl Petr Wiggin dokázat v požáru, který nám hrozí - uhasit ho.

Komentář 14, Talleyrandofil@polnet.gov

Nechci být podezřivý, ale jak můžeme vědět, že právě ty nejsi Petr Wiggin, který se snaží dostat své jméno zpátky do hry?

Komentář 14.1, EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Nehodlám přecházet do osobní roviny, ale identitu v turecké armádní síti nedostávají američtí pubertáči, kteří dělají poradce na Haiti. Chápu, že v mezinárodní politice může paranoidní vypadat jako normální, ale kdyby byl Petr Wiggin schopen psát pod touto identitou, musel by už ovládat svět. Ale možná pomůže říct, kdo jsem. Je mi už přes dvacet, ale jsem absolvent Bitevní školy. Možná proto mi nepřipadá tak šílená představa svěřit vládu dítěti.

Vírlomi Petru poznala v prvním okamžiku, kdy se ukázala v Hajdarábadu - neviděly se poprvé. Byla sice o poznání starší, takže se její pobyt v Bitevní škole překrýval s Petřiným pouze jeden rok, ale Vírlomi si tenkrát všimla každé dívky, která tam byla. Bylo to snadné, neboť Petřiným příjezdem stoupl celkový počet dívek na devět - z nichž pět absolvovalo současně s Vírlomi. Vypadalo to, jako by účast dívek ve škole byl experiment, který nevyšel.

V Bitevní škole se Petra projevila jako drzý bažant, hrdě odmítající veškeré nabízené rady. Zdálo se, že je odhodlaná prosadit se jako dívka mezi chlapci, vyhovět stejným nárokům a poradit si s jejich hloupými řečmi bez pomoci. Vírlomi to chápala. Sama zvolila zpočátku stejný přístup. Doufala jen, že Petra nebude muset absolvovat všechny bolestivé zkušenosti, jimiž musela projít Vírlomi, než konečně pochopila, že nepřátelství ze strany chlapců je ve většině případů nepřekonatelné a že se takovému děvčeti hodí každý přítel, kterého může najít.

Zapamatovala si Petru natolik, že okamžitě poznala její jméno, když po válce vyšlo najevo, jak to bylo s Enderovou družinou. Jediná dívka mezi nimi, arménská Jana z Arku. Vírlomi si ty články četla a usmívala se. Petra nakonec byla tak tvrdá, jak chtěla být kdysi ona. To ji šlechtilo.

Potom děti z Enderovy družiny unesli nebo zabili. Když se unesené děti vrátily z Ruska, Vírlomi se smutkem zjistila, že jedinou, jejíž osud zůstává neznámý, je Petra Arkanianová.

Ale nemusela truchlit dlouho. Z ničeho nic totiž tým indických absolventů Bitevní školy dostal nového velitele, v němž okamžitě poznali téhož Achilla, kterého Locke obvinil z toho, že je psychopatický vrah. A zanedlouho zjistili, že jej často doprovází mlčenlivá, unaveně vypadající dívka, jejíž jméno nikdy nepadlo.

Ale Vírlomi ji poznala. Petra Arkanianová.

Netušila, co vedlo Achilla k tomu, že si její jméno nechával pro sebe, ale nelíbilo se jí to, a tak se sama postarala o to, aby všichni členové strategického týmu věděli, že se jedná o chybějícího člena Enderovy družiny. Achillovi o Petře samozřejmě neřekl nic - pouze plnili jeho příkazy a podávali mu požadovaná hlášení. A zanedlouho začala být Petřina mlčenlivá přítomnost něčím normálním. Ostatní ji ale dřív neznali.

Vírlomi věděla, že když Petra mlčí, znamená to něco hrozného. Znamenalo to, že Achilles ji nějakým způsobem drží v šachu. Že by rukojmí - nějaký unesený člen rodiny? Výhrůžky? Nebo něco jiného? Podařilo se Achillovi nějakým způsobem ovládnout Petřinu vůli, která kdysi působila tak nezdolně?

Vírlomi si dávala velice záležet na tom, aby si Achilles nevšiml, že Petře věnuje zvláštní pozornost. Přitom však mladší dívku sledovala a snažila se získat co nejvíce informací. Petra používala svůj panel tak jako ostatní a účastnila se čtení zpravodajských hlášení a všeho ostatního, co dostávali. Ale něco nebylo v pořádku, a Vírlomi nějaký čas trvalo, než zjistila, co to je - Petra nikdy nic nepsala, když byla připojená k systému. Na síti bylo mnoho míst, která vyžadovala zadání hesla nebo alespoň registraci, aby na ně člověk získal přístup. Ale Petra jednoduše ráno napsala své heslo, aby se připojila, a pak už se klávesnice prakticky nedotkla.

Její panel je zablokovaný, usoudila Vírlomi. Proto neposílá nikomu z nás žádné e-maily. Je tady vězněná. Nemůže posílat zprávy ven. A nebaví se s nikým z nás, protože to má zakázané.

Když však připojená nebyla, musela pracovat přímo horečně, protože čas od času jim Achilles všem poslal zprávu, v níž podrobně rozváděl nové směry, jimiž se jejich plánování má ubírat. Jazyk těchto zpráv nebyl Achillův - bylo snadné všimnout si změny stylu. Tyto strategické výhledy - a kvalitní - pocházely od Petry, jedné z devíti vybraných pro úkol zachránit lidstvo před termity. Byla jedním z nejchytřejších lidí na Zemi. A byla otrokem toho psychopatického Belgičana.

Tak se stalo, že ve stejné době, kdy ostatní obdivovali brilantní strategie, které rozvíjeli pro agresivní válku s Barmou a Thajskem, ve stejné době, kdy Achilles vybičovával jejich nadšení prohlášeními, jak „Indie konečně zaujme místo mezi zeměmi, které jí právem náleží“, Vírlomi byla čím dál skeptičtější. Achillovi na Indii ani za mák nezáleželo, ať jeho rétorika zněla sebelíp. A když už na ni přišlo pokušení uvěřit mu, stačilo se podívat na Petru, aby si připomněla, co je zač.

Protože všichni ostatní působili dojmem, že Achillovi jeho verzi indické budoucnosti baští, Vírlomi si nechávala své názory pro sebe.

Dávala pozor a čekala, až se na ni Petra podívá, aby na ni mohla mrknout nebo se usmát.

Pak se to jednoho dne stalo. Petra se podívala. A Vírlomi se usmála.

Petra odvrátila zrak stejně nevšímavě, jako by Vírlomi byla židle a ne člověk, který se snaží navázat kontakt.

Vírlomi se tím nenechala odradit. Snažila se o kontakt oči tak dlouho, až Petra jednoho dne cestou k vodní fontáně uklouzla, když procházela kolem ní, a chytila se její židle. Přes zvuk Petřiných klouzajících nohou Vírlomi zřetelně zaslechla slova: „Nech toho. On se dívá.“

A bylo to. Potvrzení toho, z čeho Vírlomi Achilla podezírala, důkaz, že si jí Petra všimla a upozornění, že její pomoc nepotřebuje.

To nebylo nic nového. Petra přece nikdy nepotřebovala pomoc, ne?

Pak přišel den, před pouhým měsícem, kdy Achilles rozeslal všem zprávu, v níž nařizoval aktualizaci starých plánů - původní strategie masového útoku, která počítala s vysláním obrovských armád a rozvinutím nesmírných zásobovacích tras proti Barmáncům. Všechny to ohromilo. Achilles nic nevysvětlil, ale působil nezvykle zachmuřeně a všichni pochopili, co to znamená. Dospělí zavrhlí jejich brilantní strategii. Vypracovalo ji několik nejlepších vojenských mozků na světě, ale dospělí je chtěli ignorovat.

Všechny to pobouřilo, ale brzy se vrátili do pracovní rutiny a pokusili se připravit staré plány pro nadcházející válku. Jednotky se přesunuly, zásoby byly v jedné oblasti doplněné a ve druhé chyběly. Ale zvládli logistické řešení. A když pak dostali Achillův - nebo, jak předpokládala Virlomi, Petřin - plán k přesunu hlavní části armády od pákistánské hranice proti Barmáncům, obdivovali jeho genialitu. Přizpůsobili potřeby armády stávajícímu železničnímu a leteckému provozu, aby satelity neodhalily žádný neobvyklý pohyb, dokud se vojska znenadání nebudou formovat na hranici. Nepřítel obdrží výstrahu v nejlepším případě dva dny dopředu jestli budou nepozorní, tak jediný den předtím, než to bude jasné.

Achilles odjel na jednu ze svých častých cest, ale tentokrát zmizela i Petra. Virlomi se o ni bála. Že by splnila svůj úkol a on ji teď, když už ji nepotřeboval, zabije?

Ale ne. Vrátila se ještě tu noc, stejně jako Achilles. A další den ráno přišel pokyn k zahájení přesunu jednotek.

Postupovali podle Petřina chytrého plánu, aby je dostali k barmské hranici. A potom hodí Petřin stejné rafinovaný plán za hlavu a spustí těžkopádný masový útok.

Nedává to smysl, pomyslela si Virlomi.

Potom dostala e-mail od ministra pro kolonizaci z úřadu Hegemona — od plukovníka Graffa.

.. Jistě víte o tom, že jedna z absolventek Bitevní školy, Petra Arkanianová, nebyla propuštěna spolu s ostatními, kteří se spolu s Enderem Wigginem účastnili závěrečné bitvy. Velice rád bych ji našel a domnívám se, že byla proti své vůli převezena někde na indické území. Pokud je vám známo něco o místě jejího současného pobytu a o stavu, v jakém se nachází, mohla byste o tom dát někomu zprávu? Věřím, že byste chtěla, aby někdo udělal totéž pro vás.

Téměř okamžitě přišel e-mail od Achilla.

Jistě chápeš, že vzhledem k válečnému stavu bude každý pokus předat informace někomu mimo indickou armádu považován za špiónáž a zradu, a ty budeš bezodkladně popravena.

Bylo to jasné. Achilles bránil Petře ve styku s okolím a měl velký zájem na tom, aby se o ní nedozvěděli lidé zvenčí.

Virlomi ani nemusela přemýšlet o tom, co udělá. Nemělo to nic společného s bezpečností indické armády. Brala sice jeho hrozbu popravou vážně, ale zároveň se nedomnívala, že se dopustí něčeho morálně závažného, když se jí pokusí obejít.

Nemohla napsat přímo plukovníku Graffovi. Stejně tak nemohla odeslat žádnou zprávu, která by obsahovala nějakou zmínku o Petře, jakkoli nepřímou. Každý e-mail, který odcházel z Hajdaráádu, byl podrobně přezkoumán. Když se nad tím Virlomi zamyslela, uvědomila si, že všichni ostatní absolventi Bitevní školy, kteří tady působili v oddělení plánování a doktríny, byli jen o málo svobodnější než Petra. Virlomi nesměla opustit základnu. Nesměla navázat kontakt s nikým, kdo nebyl voják s vysokým stupněm prověřením.

Špióni mají vysílačky nebo mrtvé schránky, pomyslela si Virlomi. Jenže jak se stát špiónem, když nemáte jinou možnost, jak kontaktovat vnější svět, než napsat dopis, a zároveň nemáte komu napsat a jak říct, co potřebujete, aniž by vás chytili?

Možná by našla řešení sama. Ale Petra jí situaci usnadnila, když za ní přišla k fontánci. Ve chvíli, kdy Virlomi dopila a narovnála se, Petra vklouzla na její místo u pítka a řekla: „Jsem Bríseovna.“

A to bylo všechno.

Narážka byla jasná - v bitevní škole znali Illiadu všichni. A to, že jejich pánem byl momentálně Achilles, vysvětlovalo zmínku o Bríseovně. Ale ne tak docela. Bríseovna připadla někomu jinému a Achilles -ten původní - se rozzuřil, neboť se cítil uražen tím, že ji nemá. Co tedy myslela, když řekla, že je Bríseovna?

Muselo to nějak souviset s dopisem od Graffa a Achillovým varováním. Musel to být klíč, cesta, jak dostat zprávu o Petře ven. A dostat zprávu ven vyžadovalo internet. Bríseovna musela něco znamenat pro někoho venku, kdo byl připojený k internetu. Možná existovala nějaká zašifrovaná elektronická mrtvá schránka, k níž bylo klíčem jméno Bríseovna. Možná již Petra našla někoho, koho by chtěla kontaktovat, ale nemohla to udělat, protože byla od sítě odříznuta.

Virlomi se ani nepokusila o nějaké obecné pátrání. Pokud někdo zvenčí Petru hledal, zpráva musela být na stránkách, kde ji Petra mohla najít, aniž by se odchýlila od legitimního vojenského výzkumu. To znamenalo, že Virlomi pravděpodobně již znala místo, kde zpráva čekala.

Háček byl v tom, že oficiálně pracovala na stanovení optimálního způsobu, jak minimalizovat riziko se zásobováním helikoptér a přitom nepotřebovat příliš mnoho paliva. Byl to natolik technický problém, že nemohla nijak vysvětlit zájem o historické nebo teoretické bádání.

Ale Sajagi, absolvent Bitevní školy, který byl o pět let starší než ona, řešil problémy související s pacifikací a získáním loajality místní populace v okupovaných zemích. Proto se Virlomi vypravila za ním. „Už mi z těch algoritmů hrabe,“ postěžovala si.

„Chceš pomoct?“ nabídl jí.

„Ne, to ne. Jenom to potřebuju na pár hodin odložit bokem, abych se k tomu mohla vrátit s čerstvou hlavou.“

Nepotřebuješ něco vyhledat?“

Sajagi samozřejmě dostal stejné dopisy jako Virlomi a byl dost chytrý, aby ve Virlomině návrhu uviděl něco jiného, než co říkala.

„Nevím. Co by tě bavilo?“

„Nějaký historický výzkum. Nebo teoretický. Třeba na síti.“ Vedla ho směrem, kterým potřebovala. A on to pochopil.

„Toguro. Já tyhle věci nesnáším. Potřebuji informace o případech, kdy pokusy o pacifikaci a usmíření skončily nezdarem. Kromě těch, kdy všechny zabili nebo odvezli někam pryč a na jejich území přestěhovali nové obyvatelstvo.“

„Co už máš?“

„Můžeš začít, kde chceš. Já jsem se tomu zatím vyhýbal.“

„Díky. Chceš přímo zprávu nebo jenom odkazy?“

„Stačí, když mi to někam zkopíruješ. Ale odkazy ne. To by bylo skoro stejné, jako bych si tu práci dělal sám.“

Naprostu nevinný rozhovor. Virlomi získala krytí.

Vrátila se ke svému panelu a začala surfovat po historických a teoretických stránkách. Nežadala do vyhledávače jméno

„Briseovna“ - to by bylo příliš nápadné, monitorovací software by to ihned zaznamenal a Achilles by si to dal dohromady, kdyby to viděl. Virlomi raději brouzdala po stránkách a sledovala titulky témat.

Na Briseovnu narazila na druhých stránkách, které zkusila.

Byl to příspěvek od někoho, kdo si říkal HektorVítězný. Hektor nebylo zrovna šťastné jméno - byl to hrdina a jediný muž, který mohl být soupeřem Achillovi, jenže nakonec Hektor padl a Achilles vlácel jeho mrtvolu kolem trójských hradeb.

Zpráva byla přesto jasná, pokud člověka napadlo, že Briseovna je kódové jméno pro Petru.

Virlomi se propracovala několika dalšími příspěvky. Předstírala, že je čte, ale ve skutečnosti si připravovala odpověď pro HektoraVítězného. Když byla hotová, vrátila se a napsala ji. Uvědomovala si při tom, že tím možná dává záminku ke své okamžité popravě.

Hlasuji pro to, že by zůstala vzpurným otrokem. Byla sice přinucena mlčet, ale najde cestu, jak si ubránit svou duši.

Pokud jde o předání zprávy někomu uvnitř Tróje, jak můžeš vědět, že to neudělala? A čemu by to pomohlo? Netrvalo dlouho a všichni v Tróji byli mrtví. Neslyšel jsi snad nikdy o Trójském koni? Já vím - Briseovna měla Trojany varovat, aby si dávali pozor na řecké dary. Nebo najít přátelského místního obyvatele, který to udělá za ni.

Připojila vlastní jméno a e-mailovou adresu. Bylo to koneckonců naprostu nevinné téma. Jistě, bylo možná až příliš nevinné. Co když osoba, která Petru hledá, nepochopí, že její nárazky na to, že Briseovna klade odpor a je přinucena mlčet, jsou ve skutečnosti zprávou od očitého svědka? Nebo že „přátelský místní obyvatel“ je samotná Virlomi?

Její adresa pocházející z indické armádní sítě by měla dotčeného vyburcovat, aby jejímu příspěvku věnoval zvýšenou pozornost.

Ted, když svou odpověď odeslala, samozřejmě musela pokračovat ve hře a udělat zbytečný výzkum, o který ji Sajagi „požádal“. Věděla, že to bude několik nudných hodin - zmařený čas, pokud zprávu nikdo nedostal.

Petra se snažila, aby na sobě nedávala příliš znát, že sleduje, co Virlomi dělá. Ostatně, jestli Virlomi byla tak chytrá, jak potřebovala být, aby to zvládla, neudělá nic, čím by si pozornost zasloužila. Ale Petra viděla, jak Virlomi přišla za Sajagim a chvíli s ním mluvila. A také si všimla, že se po návratu ke svému panelu tvářila, jako by surfovala po síti a procházela připojené stránky, místo aby psala nebo počítala. Všimne si příspěvků HektoraVítězného?

Buď ano nebo ne. Petra si nemohla dovolit, aby o tom dál přemýšlela. Protože svým způsobem by bylo pro všechny lepší, kdyby to Virlomi prostě nepochopila. Kdo mohl vědět, jak je Achilles rafinovaný? Tyto příspěvky mohly být klidně pastí, do kterých se měla chytit, když si někoho najde, aby jí pomohl.

To se mohlo všem stát osudným.

Jenže Achilles nemohl být všude. Byl chytrý, byl podezřavý, hrál velkou hru. Ale byl sám a nemohl myslet na všechno. Kromě toho, jak důležitá pro něho Petra ve skutečnosti byla? Nepoužil ani její účinnou strategii. Určitě si ji u sebe držel z ješitnosti, jiný důvod pro to neměl.

Zprávy, které přicházely z fronty, byly přesně takové, jaké se daly čekat - odpor Barmánců byl jen symbolický, neboť své hlavní síly seskupovali v místech, kde jim nahrával terén. V kaňonech. U přechodů přes řeky.

To všechno bylo samozřejmě marné. Bylo úplně jedno, kde Barmánci zaujmou postavení, indická armáda je jednoduše obteče. Barmských vojáků nebylo dost, aby mohli klást vážnější odpor na více než několika místech, zatímco Indů bylo tolik, že se mohli protlačit kdekoli a zanechat u barmských bašt jen tolik mužů, aby jim prakticky znemožnili pohyb, než převážná většina indické armády dokončí obsazení Barmy a postoupí k horským průsmykům do Thajska.

Teprve tam to samozřejmě začne být zajímavé. Indické zásobovací trasy budou muset v tu dobu překonávat celou Barmu a thajské letectvo navíc představovalo impozantní sílu, obzvláště od doby, kdy Thajci začali podle pozorovatelů zkoušet nový systém dočasných letišť, jež bylo v mnoha případech možno zbudovat za dobu, kterou bombardér stráví ve vzduchu. Nemělo valný smysl bombardovat taková letiště, když mohla být během dvou nebo tří hodin nahrazena.

I když byla zpravodajská hlášení z nitra Thajska velice dobrá - podrobná, přesná a aktuální - v těch nejdůležitějších bodech nebyla důležitá. Strategie, kterou Thajci používali, skýtala minimální množství smysluplných cílů.

Petra znala Surajawonga, absolventa Bitvní školy, který řídil strategii a doktrínu v Bangkoku. Byl dobrý. Ale Petře připadalo trochu podezřelé, že nová thajská strategie se objevila nečekaně jen několik týdnů poté, co Petra a Achilles dorazili do Indie z Ruska. Surajawong byl již na svém místě v Bangkoku rok. Proč ta náhlá změna? Možná jim někdo dal informaci o Achillově přítomnosti v Hajdarábadu a o tom, co by to mohlo znamenat. Nebo za tím mohla být skutečnost, že se k Surajawongovi někdo připojil a ovlivnil jeho uvažování.

Fazolek.

Petra odmítala uvěřit, že je mrtvý. Ty vzkazy musely pocházet od něho. A přestože Surajawong byl dost dobrý, aby dokázal vymyslet novou thajskou strategii sám, jednalo se o tak obsáhlý soubor změn, bez jakéhokoli náznaku postupného vývoje, že se jasné vysvětlení okatě nabízelo - původcem byl někdo s novým pohledem. Kdo jiný než Fazolek?

Potíž tkvěla v tom, že jestli to byl Fazolek, Achillovy zpravodajské zdroje uvnitř Thajska byly tak dobré, že mu hrozilo prozrazení. Achillův předchozí pokus zabít ho se sice nezdařil, ale neexistovala naděje, že to nezkusí znovu. Nedokázala na to myslet. Jestli se zachránil jednou, mohl to dokázat i podruhé. Ostatně, třeba měl někdo vynikající zpravodajské zdroje také uvnitř Indie.

A možná to ani nebyl Fazolek, kdo nechával ty zprávy o Briseovně. Mohl to být třeba Dink Meeker. Až na to, že to vůbec nebyl Dinkův styl. Fazolek byl vždycky tak trochu tajemný. Dink byl konfrontační. Vtrhl by na internet s prohlášením, že ví, že Petra je v Hajdarábadu, a žádal by její okamžité propuštění. Fazolek byl ten, kdo přišel na to, že Bitevní škola sleduje, kde se studenti nacházejí, monitorováním vysílačů v jejich oděvu. Svléknete si všechny šaty a chodíte nazí. Vedení Bitevní školy nebude mít poněti, kde jste byli. Fazolek to nejenom vymyslel, ale také udělal - po nocích se plazil ventilačními šachtami. Když jí o tom vyprávěl během čekání na Erótu, až válka Ligy skončí, aby se mohli vrátit domů, Petra mu nejdřív nechtěla věřit. Uvěřila, až když se jí chladně podíval do očí a řekl: „Já nežertuju, a kdybych žertoval, tohle není žádná legrace k popukání.“

„Já jsem si nemyslela, že žertuješ,“ odvětila Petra. „Myslela jsem, že se vytahuješ.“

„Vytahoval jsem se,“ potvrdil Fazolek. „Ale přece bych neztrácel čas a ne vytahoval se věcmi, které jsem doopravdy neudělal.“

To byl Fazolek - uměl spolu se svými přednostmi přiznat i své chyby. Žádná falešná skromnost, ale také žádná ješitnost. Když už se s někým určil mluvit, nikdy nepoužíval taková slova, aby se dělal lepším nebo horším, než byl. V Bitevní škole ho pořádně nepoznala. Jak by také mohla? Byla starší, a třebaže si ho všimla a několikrát s ním mluvila - vždycky se snažila promluvit si s novými dětmi, ke kterým se ostatní chovali jako k párijům, neboť věděla, že potřebují přátele, i kdyby to měla být jen nějaká holka - jednoduše neměla mnoho důvodů bavit se s ním.

A pak přišel ten strašný okamžik, kdy se Petra nechala zmanipulovat, aby se pokusila Endera varovat. Ukázalo se, že varování je falešné, a že Enderovi nepřítel Petřin pokus o varování dokonce využili jako šanci ho přepadnout a zmlátit. Fazolek to prokoukl a zmařil. A přirozeně došel k závěru, že Petra je součástí spiknutí proti Enderovi. Podezíral ji ještě nějakou dobu. Petra si nebyla jistá, kdy konečně uvěřil, že je nevinná. Ale dlouho to mezi nimi na Erótu stálo jako bariéra. Teprve po skončení války dostali příležitost pořádně se poznat.

A tenkrát si Petra uvědomila, kým Fazolek ve skutečnosti je. Bylo obtížné odmyslet si jeho malý vzrůst a brát ho jako něco jiného než předškoláka nebo bažanta. Všichni sice věděli, že to byl on, kdo byl vybrán, aby zaujal Enderovo místo, pokud by Ender pod tíhou boje zkolaboval. Mnohým z nich se to přičilo. Petře však ne. Věděla, že Fazolek je z Enderovy družiny nejlepší. Neměla z toho žádné trauma.

Kdo vlastně byl Fazolek? Trpaslík. Na to nesměla zapomínat. Dospělým trpaslíkům bylo vidět ve tváři, že jsou starší, než by se podle velikosti mohlo zdát. Ale protože Fazolek byl ještě dítě a neprojevovaly se u něho zkrácené končetiny ani jiné deformace zakrňlosti, vypadal na věk, na který se z jeho velikosti dalo usuzovat. Když se s ním někdo bavil jako s dítětem, ignoroval ho. Petra to nikdy neudělala, a proto jí Fazolek vždycky - s výjimkou doby, kdy ji považoval za Enderova zrádce - projevoval úctu.

Legrační bylo, že to všechno vycházelo z nedorozumění. Fazolek si myslel, že Petra se s ním baví jako s normální lidskou bytostí, protože je dost dospělá a moudrá, aby se k němu nechovala jako k malému dítěti. Ale ve skutečnosti se k němu chovala přesně tak, jak se chovala k malým dětem. Ona se vždycky chovala k malým dětem jako k dospělým. Získala si tak dobrou pověst, že má porozumění, ale ve skutečnosti měla jenom štěstí.

Když potom válka skončila, stejně to bylo jedno. Věděli, že jedou domů - všichni, jak se ukázalo, kromě Endera - a nečekali, že se po návratu na Zemi znovu setkají. Získali tak určitou svobodu, pocit, že mohou opatrnost odhodit do větru. Člověk mohl říct, co chtěl. Nebylo třeba se pro nic urážet, protože za několik měsíců to stejně nebude mít smysl. Bylo to poprvé, kdy si mohli užít pořádnou legraci.

A Petra se nejlíp bavila s Fazolkem.

Dinka, který jí byl nějakou dobu blízký, když byli v Bitevní škole, trochu rozčilovalo, že Petra tráví všechnen čas s Fazolkem. Dokonce ji obvinil - nepřímě, protože u ní nechtěl skončit úplně - že s Fazolkem začala chodit. Samozřejmě tak uvažoval - puberta již Dinka Meekera zasáhla a jako všichni chlapci v tom věku si myslel, že každý má myšlenkové pochody nasáklé testosteronem.

Ale mezi Petrou a Fazolkem šlo o něco jiného. Nebyl to ani vztah bratra a sestry. Ani matky a syna ani žádná jiná pseudopsychologická analogie, která by ji napadla. Prostě... ho měla ráda. Tak dlouho musela dokazovat nedůtklivým, závistivým a vyděšeným klukům, že je ve skutečnosti chytřejší a ve všem lepší než oni, až ji docela zaskočilo, když se ocitla ve společnosti někoho tak arogantního, někoho, kdo si byl tak absolutně jistý svou brilantností, že se z její strany necítil nijak ohrožován. Když věděla něco, co on nevěděl, poslouchal, díval se a učil se. Zнала jen jediného dalšího člověka, který s ní vycházel stejným způsobem, a to byl Ender.

Ender. Občas se jí po něm strašně stýskalo. Učila ho - a Bonzo Madrid, jejich tehdejší velitel, jí dal často pocítit, co si o tom myslí. Když se pak ukázalo, co je Ender zač, s radostí se připojila k těm, kteří ho následovali, poslouchali, podřizovali se mu, ale stejně měla v paměti tajné místo, kde chovala vědomí, že byla Enderovou kamarádkou v době, kdy k tomu nikdo jiný neměl odvahu. Změnila mu život, a i když si ostatní mysleli, že ho zradila, Ender si to nemyslel nikdy.

Milovala Endera s bezvýhodnou směsí obdivu a touhy, která vedla k pošetilým snům o neskutečné budoucnosti, o tom, že by svůj život spojila s jeho životem až do smrti. Představovala si, že by společně vychovávali děti, nejgeniálnější děti na světě. Že by stála vedle nejslavnějšího člověka na světě - neboť ho za takovou osobnost považovala - a všichni by viděli, že si vybral ji, aby mu po boku stála navždycky.

Sny. Když válka skončila, Ender byl vyčerpaný. Zlomený. Zjištění, že ve skutečnosti způsobil vyhlazení termi'tanů, bylo víc, než dokázal snést. A protože i ona se během války zhroutila, hanba jí tak dlouho bránila přijít za ním, až bylo

příliš pozdě, až Endera oddělili od ostatních.

Proto věděla, že její city k Fazolkovi jsou úplně jiné. Nebyly to žádné takové sny a představy. Jen pocit naprostého souhlasu. Nepatřila k Fazolkovi tak, jak patří manželka k manželovi, nebo - nedej bože - dívka k chlapci, ale spíš jako levá ruka k pravé. Prostě se k sobě hodili. Nebylo na tom nic vzrušujícího, nic, o čem by stálo za to psát domů. Ale dalo se na to spolehnout. Představovala si, že ze všech dětí z Bitevní školy, ze všech členů Enderovy družiny, jí zůstane nejbližší Fazolek.

Potom vystoupili z raketoplánu a rozprchlí se po světě. A přestože v Arménii a Řecku k sobě měli relativně blízko - v porovnání například se Shenem v Japonsku nebo Hot Soupem v Číně - nikdy se nesetkali a dokonce si ani nepsali. Věděla, že Fazolek jede domů k rodině, kterou nikdy nepoznal, a ona se usilovně snažila znovu se zařadit do své rodiny. Nedalo se říct, že by hynula touhou po něm, nebo on po ní. A kromě toho, nepotřebovali se spolu někde toulat nebo pořád konverzovat po síti, aby věděla, že jsou stále přátelé, že stále patří k sobě tak jako levá ruka k pravé. Že když bude někoho potřebovat, jako prvnímu má zavolat Fazolkovi.

Ve světě, ve kterém nebyl Ender Wiggin, to znamenalo, že je to člověk, kterého má nejraději. Že jí bude nejvíce chybět, pokud by se mu něco stalo.

Proto mohla předstírat, že si nehodlá dělat starosti, jestli Achilles Fazolka dostane, ale nebyla to pravda. Děkala si starosti neustále. Jistě, dělala si starosti také o sebe - a možná trochu víc o sebe než o něho. Ale ztratila už v životě jednu lásku, a třebaže si namlouvala, že tato dětská přátelství jí za dvacet let nic neřeknou, nechtěla ztratit druhou.

Její panel na ni pípl.

Na displeji byla zpráva.

Kdy jsem stanovil, že si v tuto dobu můžeš dát šlofíka? Přijď okamžitě za mnou.

Jedině Achilles používal takovou panovačnou hrubost. Ona si nedávala šlofíka. Přemýšlela. Ale nemělo smysl hádat se s ním o tom.

Odpojila se a vstala od svého stolu.

Byl večer, venku se stmívalo. Skutečně se v myšlenkách zatoulala daleko. Většina ostatních, kdo měli v oddělení plánování a doktríny denní směnu, již odešla, a noční tým právě nastupoval. Ale několik lidí z denní směny ještě sedělo u svých panelů.

Zachytila pohled Virlomi, jedné z těch, kteří se zdrželi. Vypadala ustaraně. To znamenalo, že nejspíš nějak zareagovala na příspěvek o Bríseovně a teď se obávala trestu. A právem. Kdo mohl vědět, co Achilles řekne, napíše nebo udělá, když se chystá někoho zabít? Petra se osobně domnívala, že se chystá někoho zabít pořád, takže se v jeho chování nedá najít nic, co by člověka upozornilo, že je další na řadě. Běž domů a zkus se trochu vyspat, Virlomi. I kdyby tě Achilles přistihl, jak se mi snažíš pomoci, a rozhodl se, že tě nechá zabít, stejně s tím nic nenaděláš, takže si klidně můžeš dopřát dětský spánek.

Petra vyšla ze „stodoly“, rozlehlé místnosti, v níž všichni pracovali, a kráčela chodbami, jako by byla v transu. Opravdu spala, když ji Achilles napsal? Komu na tom záleželo?

Pokud jí bylo známo, byla jediným člověkem z oddělení plánování a doktríny, kdo věděl, kde je Achillova kancelář.

Chodila do ní často, ale nebyla tím privilegiem nijak poctěná. Měla svobodu otrokyně nebo zajatyně. Achilles ji vpouštěl do svého soukromí, protože se na ni nedíval jako na osobu.

Jednu stěnu jeho kanceláře tvořila dvourozměrná počítačová obrazovka, na níž byla právě zobrazena podrobná mapa oblasti na hranicích Indie a Barmy. Asistenti ji neustále aktualizovali na základě zpráv přijatých od jednotek v poli a ze satelitů, takže Achilles se na ni mohl kdykoli podívat a měl nejlepší dostupné zpravodajské informace o rozmístění jednotek. Jinak byla místnost zařízená spartánsky. Dvě židle - nijak pohodlné - stůl, knihovna a skládací lůžko. Petra tušila, že někde na základně je pohodlné apartmá s měkkou postelí, která zůstávala nepoužita. Ať byl Achilles jakýkoli, nebyl požitkář. Nikdy se příliš nestaral o osobní pohodlí, nebo si toho alespoň nikdy nevšimla.

Když vstoupila, ani neodtrhl pohled od mapy - ale na to byla zvyklá. Když ji ostentativně ignoroval, brala to od něho jako zvrácený způsob, jak si ji všimá. Teprve když se díval přímo na ni, aniž ji viděl, připadala si opravdu neviditelná.

„Tažení probíhá velice dobře,“ prohlásil Achilles.

„Je to hloupý plán a Thajci nás rozcupují na kousky.“

„Před několika minutami u nich došlo k nějakému převratu,“ řekl Achilles. „Velitel thajské armády vyhodil do vzduchu mladého Surajawonga. Zřejmě strašlivá ukázka profesní žárlivosti.“

Petra se snažila nedat na sobě znát smutek ze Surajawongovy smrti a znechucení z Achilla. „Určitě nečekáš, že uvěřím, že jsi s tím neměl nic společného.“

„Oni to samozřejmě házejí na indické zvědy. Ale žádní indiští zvědové do toho zapletení nebyli.“

„Ani Čakří?“

„Ten určitě nedělá Indii zvěda.“ „Tak komu?“

Achilles se rozesmál. „Jsi tak nedůvěřivá, má Bríseovno.“

Stálo ji hodně úsilí, aby zůstala uvolněná a nedala na sobě nic znát, yž ji tak nazval.

„No tak, Petruško, ty nechápeš, že jsi moje Bríseovna?“

„Ani ne,“ odvětila Petra. „Bríseovnu měl ve stanu někdo jiný.“

„Já mám u sebe tvoje tělo a získávám výsledky práce tvého mozku, ale tvoje srdce pořád patří někomu jinému.“

„Patří mně.“

„Patří Hektorovi,“ řekl s určitostí Achilles. „Ale... jak ti mám říct něco tak zdrcujícího? Surajawong nebyl ve své kanceláři sám, když se budova rozletěla na kusy. Ještě jedna osoba přispěla kousičky masa a kostí a jemným aerosolem krve do celkového krveprolití. Bohužel to znamená, že nemohu jeho tělo vláčet kolem hradeb Tróje.“

Petře se udělalo špatně. Že by zaslechl, jak řekla Virlomi Jsem Bríseovna? A o kom mluvil, když povídal ty věci o

Hektorovi?

„Řekni mi, o čem mluvíš, nebo neříkej nic,“ vyzvala ho Petra.

„Ale, ale, nechtěj mi namluvit, že sis nevšimla těch vzkazů na všech možných fórech,“ dobíral si ji Achilles. „O Bríseovně, Guinevě a všech ostatních tragických romantických hrdinkách, které k sobě připoutal nějaký nafoukaný frajer.“

„Co je s nimi?“

„Ty víš, kdo je napsal.“

„Myslíš?“

„Zapomněl jsem. Ty nemáš ráda hádanky. Dobrá, byl to Fazolek a ty jsi to věděla.“

Petra ucítila, jak se v ní vzdouvají nechtěné emoce, a potlačila je. Jestli ty vzkazy byly od Fazolka, pak skutečně přežil předchozí pokus o atentát. Ale to by znamenalo, že Fazolek je „HektorVítězný“, a Achillova malá alegorie znamenala, že Fazolek je skutečně v Bangkoku. A Achilles ho tam zaregistroval a pokusil se ho znovu zabít. Zemřel spolu se Surajawongem.

„Jsem ráda, že mi říkáš, co vím. Nemusím alespoň používat svou paměť.“

„Vím, že ti to rve srdce, má ubohá Petruško. Legrační na tom je, drahá Bríseovno, že Fazolek byl jenom prémie. Od začátku byl naším cílem Surajawong.“

„To je skvělé. Blahopřeju. Jsi génius. Nevím, co dalšího mi chceš říct, ale raději zavři hubu a nech mě jít na večeri.“ Mluvit hrubě s Achillem byla jediná iluze svobody, kterou si Petra dokázala udržet. Soudila, že ho to baví. A nebyla tak hloupá, aby se s ním bavila stejným způsobem před někým jiným.

„Doufala jsi, že tě Fazolek zachrání, že?“ rýpl si Achilles. „Proto jsi navedla hloupoučkou Virlomi, aby se pokusila Fazolkovi odpovědět, když Graff poslal tu pitomou žádost.“

Petra cítila zoufalství. Achilles skutečně sledoval všechno.

„No tak, fontánka na pití je první místo, které vybízí k odposlouchávání.“

„Myslela jsem, že máš důležitější věci na práci.“

„V mém životě není nic důležitější než ty, Petruško,“ vrkal Achilles. „Kéž bych tě tak dostal do svého stanu.“

„Dvakrát jsi mě unesl. Hlídáš mě na každém kroku. Nevím, jak bych mohla být ještě víc ve tvém stanu.“

„V... mém... stanu,“ zopakoval Achilles. „Stále jsi můj nepřítel.“

„Aha, já jsem zapomněla, že mám tak dychtit, abych svému vězniteli udělala radost, že mu podřídím svou vůli.“

„Kdybych o to stál, nechal bych tě mučit, Petruško. Ale já tě nechci takovým způsobem.“

„Díky za laskavost.“

„Ne, jestli tě nebudu mít vedle sebe svobodně, jako svého přítele a spojence, raději tě zabiju. Nepotrpím si na mučení.“

„Poté, co využiješ mou práci.“

„Ale já tvou práci nevyužívám,“ namítl Achilles.

„To je vlastně pravda. Surajawong je mrtvý, takže si teď nemusíš dělat starosti, že bys měl proti sobě nějakého pořádného protivníka.“

Achilles se zasmál. „Jasně. Teď jsi na to kápla.“

Což samozřejmě znamenalo, že nepochopila vůbec nic.

„Je snadné ošálit člověka, kterého necháváš žít v kleci. Vím jenom to, co mi řekneš.“

„Ale já ti říkám všechno,“ prohlásil Achilles. „Skoda, že nejsi dost chytrá, abys to pochopila.“

Petra zavřela oči. Stále myslela na chudáka Surajawonga. Byl pořád tak vážný. Udělal pro svou zemi to nejlepší, co uměl, a pak ho zabil jeho vlastní nejvyšší velitel. Věděl o tom? Doufala, že ne.

Kdyby dokázala pořád myslet na nebohého Surajawonga, nemusela by vůbec myslet na Fazolka.

„Ty mě neposloucháš,“ vytkl jí Achilles.

„Díky, žeš mi to řekl,“ odvětila Petra. „Já jsem myslela, že tě poslouchám.“

Achilles se chystal něco říct, ale potom zvedl hlavu. Naslouchátko, které měl, byl přijímač spojený s jeho panelem. Někdo mu právě začal něco povídat.

Achilles se otočil od Petry ke svému panelu. Něco naťukal na klávesnici, něco si přečetl. Jeho obličej neprozrazoval žádné emoce - ale to byla změna, protože do chvíle, než se ozval ten hlas, byl usměvavý a příjemný. Něco se stalo. Petra ho již znala dost dobře, aby si mohla myslet, že pozná příznaky hněvu. Nebo možná - napadlo ji s nadějí - strachu.

„Oni nejsou mrtví,“ hádala. „Mám práci,“ odsekl.

Zasmála se. „To je v té zprávě, že? Tvoji atentátníci to zase zpackali. Když chceš, aby něco bylo udělané pořádně, Achille, musíš to udělat sám.“

Otočil se od displeje na panelu a podíval se jí do očí. „Odeslal zprávu z kasáren své jednotky rychlého nasazení v Thajsku. Cakrí to samozřejmě zjistil.“

„Není mrtvý. Pořád nad tebou vítězí.“

„O vlasek vyvázne životem, ale mé plány to nikdy ani trochu nezkřídí...“

„Nepovídej. Moc dobře víš, že zařídil, aby tě vyšívali z Ruska.“ Achilles povytáhl obočí. „Přiznáváš, že jsi poslala zašifrovanou zprávu?“

„Fazolek nepotřebuje zašifrované zprávy, aby tě porazil,“ odpověděla s despektem.

Achilles vstal ze židle a došel k ní. Připravila se na facku. Ale on ji položil ruku na prsa a prudkým pohybem převrátil židli dozadu.

Narazila hlavou na podlahu. Úder ji omráčil, před očima se jí dělaly mžítiky. A pak přišla vlna bolesti a nevolnost.

„Poslal pro milou starou sestru Carlottu.“ Achillův hlas neprozrazoval žádné emoce. „Letí přes celý svět, aby mu pomohla. Není to od ní hezké?“

Petra téměř nechápala, o čem mluví. Jediná myšlenka, na niž se dokázala soustředit, byla: Hlavně žádné trvalé poškození mozku. To bylo celé její já. Raději by zemřela, než by ztratila chytrost, která ji dělala tím, čím byla.

„Ale mně to poskytlo čas, abych připravil malé překvapení,“ pokračoval Achilles. „Myslím, že se postarám o to, aby Fazolka moc mrzelo, že je naživu.“

Petra na to chtěla něco říct, ale nemohla si vzpomenout, co to bylo. Pak už si nemohla vzpomenout ani na to, co řekl. „Co?“

„Ale, snad se ti netočí ta tvá ubohá hlavinka, moje Petruško? Měla bys být opatrnější, když se houpáš na židli.“ Teď si vybavila, co řekl. Překvapení. Pro sestru Carlottu. Aby Fazolka mrzelo, že je naživu.

„Sestra Carlotta tě vytáhla z rotterdamských ulic,“ připomněla Petra. „Vděčíš jí za všechno. Za to, že ti spravili nohu. Za to, že tě poslali do Bítevní školy.“

„Nedlužím jí nic,“ odfrkl Achilles. „Fazolek byl ten, koho vybrala. Jeho poslala. Mě ignorovala. To já jsem přinesl do ulic civilizaci. Já jsem jejího vzácného Fazolka udržel naživu. Ale ona poslala do vesmíru jeho a mě nechala v prachu.“

„Chudáčku malý,“ politovala ho Petra.

Kopl ji prudce do žeber. Petra zalapala po dechu.

„A pokud jde o Virlomi,“ zasyčel, „myslím, že by se mi mohla hodit, abych ti dal lekci, co znamená mě zradit.“

„To je cesta, jak mě dostat do svého stanu,“ poznamenala Petra.

Znovu ji kopl. Snažila se nezasténat, ale stejně si to z ní našlo cestu. Strategie pasivního odporu nefungovala.

Achilles se choval, jako by nic neudělal. „Copak, proč ležiš? Vstaň.“

„Zabij mě a ukonči to,“ žádala. „Virlomi se jen snažila být slušnou lidskou bytostí.“

„Virlomi byla varována, co bude následovat.“

„Virlomi pro tebe není nic než prostředek, jak mi ublížit.“

„Zas tak důležitá nejsi. A kdybych ti chtěl ublížit, věděl bych, jak to udělat.“ Naznačil, jako by ji chtěl znovu kopnout. Ztuhla, stočila se, aby se úderu vyhnula. Ale kopanec nepřišel.

Achilles jí místo toho podal ruku. „Vstávej, Petruško. Na podlaze se nedřímá.“

Zvedla ruku a chytila se ho. Jak vstávala, přenechala mu většinu své tíhy, takže musel zabrat pořádně.

Idiote, blesklo jí hlavou. Mám za sebou výcvik v boji zblízka. Tys nebyl v Bítevní škole dost dlouho, aby tě tak vycvičili.

Jakmile měla nohy pod sebou, zabrala směrem nahoru. Protože to byl směr, kterým táhl, ztratil rovnováhu, zaklonil se a přepadl přes nohy její židle.

Neudeřil se do hlavy. Okamžitě se pokusil znovu vstát. Ale ona věděla, jak reagovat. Prudce do něho kopala těžkými vojenskými kanadami a přenášela váhu tak, aby kopance nikdy nedopadly na místo, které si právě chránil. Každé kopnutí ho pořádně bolelo. Chtěl se od ní odpalovat, ale Petra na něho nemilosrdně dorážela dál, a protože používal ruce, aby se po podlaze pohyboval rychleji, podařilo se jí kopnout ho do hlavy. Byla to pořádná rána otřásla jím a svalil se. V bezvědomí nebyl, ale trochu omráčený ano. Uvidíme, jak se ti to bude líbit.

Pokusil se vyhrabat jakýsi pohyb z rejstříku pouličního boje, vykopnout nohama, zatímco se díval jinam, ale bylo to žalostné. Snadno přeskočila jeho nohy a umístila mu kopanec přímo do rozkroku.

Zařval bolestí.

„Dělej, zvedni se,“ povzbuzovala ho. „Chceš zabít Virlomi, tak zabij nejdřív mě. Udělej to. Jsi přece vrah. Tak vytáhni bouchačku. Dělej.“

A pak, aniž si stačila všimnout, jak to udělal, měl skutečně v ruce pistoli.

„Kopni mě ještě jednou,“ procedil přes stisknuté zuby. „Kopni mě rychleji, než letí tahle kulka.“

Petra se nepohnula.

„Já jsem myslel, že chceš umřít.“

Pochopila. Nezasměřel ji. Alespoň ne dřív, než před jejíma očima zastřelí Virlomi.

Promeškala svou příležitost. Dokud ležel, než vytáhl zbraň - měl ji vzadu za pasem? nebo pod nábytkem? - měla mu přerazit vaz. To nebyl zápasnický souboj, to byla její šance skoncovat s ním. Ale podlehla instinktu a ten jí velel nezabíjet, pouze vyřadit protivníka z boje, protože tak to cvičila v Bítevní škole.

Proč jsem si ze všech věcí, které jsem od Endera mohla pochytit, neosvojila jeho zabijácky instinkt - od začátku usilovat o konečný úder?

Fazolek jí o Achillovi něco pověděl. Upozornil ho na to Graff, když Fazolek dosáhl toho, aby Achilla poslali zpátky na Zem. Že Achilles má nutkání zabít každého, kdo ho někdy viděl bezmocného. Dokonce i lékařku, která mu dala do pořádku kulhavou nohu, protože ho viděla bezvládně ležet v narkóze a vzala na něho nůž.

Petra právě zničila cit, na jehož základě ji nechával naživu. Ať už po ní chtěl cokoli, teď už o to stát nebude. Nesnese ji ve své blízkosti. Byla mrtvá.

Ale Petra nepřestala být taktik, bez ohledu na to, co dalšího se dělo. Sice se jí hlava ještě motala, ale na tenhle tanec ještě stačila. Nepřítel viděl věci takto udělej něco, aby je viděl jinak.

Petra se rozesmála. „Nikdy jsem si nemyslela, že mi něco takového dovolíš.“

Pomalou, s bolestí vstával a mřel na ni pistolí.

„Vždycky jsi musel být el supremo jako ti frajírci v Bítevní škole,“ pokračovala. „Doted' mě nikdy nenapadlo, že máš kuráž být jako Ender nebo Fazolek.“

Ani teď nic neřekl. Ale stál tiše. Poslouchal.

„Není to šilený? Ale Fazolek a Ender byli hrozně malí. A bylo jim to jedno. Všichni se na ně dívali svrchu, i já jsem nad ně čněla, ale jako jediní v Bítevní škole neměli hrůzu z toho, že někdo uvidí, jak je nějaká holka lepší než oni, větší než oni.“ Pokračuj v tom, vymýšlej si dál. „Endera dali do Bonzovy armády moc brzo, neměl za sebou ještě ani výcvik.“

Vůbec nic neuměl. A Bonzo zakázal, aby s ním někdo pracoval. Tak jsem se tam ocitla s tím malým, bezmocným klukem, který nic neuměl. A to mám ráda, Achille. Chytřejší než já, ale menší. Tak jsem ho začala učit. Na Bonzu jsem se vykašlala. Byl stejný jako ty, v jednom kuse mi dokazoval, kdo je šéf. Ale Ender věděl, jak mi dát volnost. Naučila jsem ho všechno. Umřela bych za něho.“

„Jsi zvrácená,“ řekl Achilles.

„Copak, chceš mi tvrdit, žeš to nevěděla? Měl jsi tu bouchačku celou dobu u sebe, tak proč jsi mi dovolil udělat, co jsem udělala, jestli to nebylo... jestli ses nesnažil...“

„O co jsem se měl snažit?“ pobídl ji. Pokoušel se mluvit klidným hlasem, ale šilenství jím prosvítalo na první pohled a hlas se mu trásl. Dotlačila ho za hranice přičetnosti, hluboko do jeho šilenství. Mladík, jehož viděla teď, byl Caligula. Ale poslouchal. Kdyby to, co se právě stalo, navlékla na nějakou vhodnou historku, třeba by se spokojil... s něčím jiným. S tím, že by udělal svého koně konzulem. S tím, že by Petru...

„Nechtěl jsi mě náhodou svést?“ zeptala se.

„Vždyť ještě nemáš ani prsa.“

„Myslím, že o prsa ti nejde,“ odvětila. „Jinak bys mě s sebou takhle netahal. Co měly znamenat všechny ty řeči o tom, jak mě chceš do svého stanu? Oddanou? Chtěl jsi, abych ti patřila. A po celou dobu ses choval jako sabeek a komandoval jsi mě - dosáhl jsi tím jedině toho, že jsem tebou začala pohrdat. Celou tu dobu jsem se na tebe dívala s pohrdáním. Nebyl jsi nic, jenom další měch testosteronu, další šimpanz, který vřeští a bije se do prsou. Ale potom jsi mě nechal - nechal jsi mě přece, ne? Snad nečekáš, že uvěřím, že bych to vážně mohla udělat.“

V koutcích rtů mu zahrál nepatrný úsměv.

„A není to tím pokažené, jestli si myslíš, že jsem to udělal schválně?“

Došla k němu, přímo k hlavní pistole, až se jí zabořila do břicha. Potom zvedla ruce, chytila ho za krk a stáhla mu hlavu dolů, aby ho mohla políbit.

Nevěděla, jak se to dělá, viděla to jen ve filmech. Ale zřejmě to dělala dost dobře. Pistole jí zůstala zabořená v břiše, ale druhou rukou ji ovinul a přitáhl si ji blíž.

V hloubi duše si vybavila, co jí řekl Fazolek - že poslední, co viděl dělat Achilla předtím, než zabil Fazolkovu kamarádku Poke, bylo to, že ji líbal. Fazolkovi se o tom pořád zdálo. Achilles se s ní líbal a pak,

Hegemonův stín

221 uprostřed polibku, ji uškrtil. Ne že by Fazolek tuto část viděl. Možná se to tak vůbec nestalo.

Tak či tak, líbat se s Achillem bylo nebezpečné. A nesměla zapomínat na pistoli v břiše. Třeba právě po tomto okamžiku toužil. Možná o tomhle snil - jak se bude líbat s dívkou a při tom jí vypálí díru do břicha.

Tak to udělej, pomyslela si. Než se dívat, jak zabiješ Virlovi za to, že se nade mnou slitovala a našla odvahu něco udělat, raději budu sama mrtvá. Raději tě políbím, než bych se dívala, jak ji zabiješ, přestože na světě není nic, co by mi bylo odpornější než muset předstírat, že ty jsi ta... věc... kterou mám ráda.

Polibek skončil. Ale ona ho ještě nepustila. Neustoupila, nechtěla rozbít to objetí. Musel uvěřit, že ho chce. Že je v tom jeho prašivém stanu.

Dýchal mělce, rychle. Pulz měl zrychlený. Předehra k vraždě? Nebo jen dozvuk polibku?

„Řekl jsem, že zabiju každého, kdo se pokusí odpovědět Graffovi.“

Musím“

„Ona přece neodpověděla Graffovi, ne?“ namítla Petra. „Vím, že musíš mít všechno pevně pod palcem, ale nemusíš kvůli tomu ze sebe dělat takového jeldu. Ona neví, že víš, co udělala.“

„Bude si myslet, že jí to prošlo.“

„Ale já budu vědět, že ses nebál dát mi, co chci.“

„Cože? Ty si myslíš, žeš našla způsob, jak mě přinutit, abych udělal, co chceš?“

Ted od něho mohla couvnout. „Myslela jsem, že jsem našla muže, který nemusí dokazovat svou velikost tím, že bude buzerovat lidi. Asi jsem se zmýlila. Udělej, co chceš. Muži jako ty jsou mi odporní.“ Vložila do hlasu a výrazu tváře co nejvíce pohrdání. „Dělej, dokaž, že jsi muž. Zastřel mě. Postřílej všechny. Znáš opravdové muže. Myslela jsem si, že jsi jeden z nich.“

Nechal zbraň klesnout. Nedala na sobě znát, že se jí ulevilo. Stále se mu dívala do očí.

„Ať tě ani na okamžik nenapadne, že mě máš přečteného.“

„Mně je jedno, jestli tě mám přečteného nebo ne,“ odvětila. „Pro mě je důležité to, že jsi po Enderovi a Fazolkovi první, kdo měl odvahu nechat mě, abych se postavila nad něho.“

„Tak to budeš vyprávět?“ zeptal se.

„Vyprávět? Komu? Já nemám žádné kamarády. Jediný člověk, s kým tady stojí za to mluvit, jsi ty.“

Stál a znovu těžce dýchal. Do očí se mu vrátilo trochu předchozího šilenství.

Co říkám špatně?

„Ty to dokážeš,“ zkusila to. „Nevím, jak to uděláš, ale cítím to. Jednou to všechno budeš řídit. A všichni ti budou říkat pane, Achille. Vlády, univerzity, velké firmy, všichni se ti budou chtít zavděčit. Jenže když budeme sami, kde nás nikdo jiný neuvidí, budeme oba vědět, že jsi dost silný, abys vedle sebe mohl mít silnou ženu.“

„To máš být ty? Ta žena?“

„Jestli nejsem žena, co jsi se mnou tady dělal?“

„Svlékni se,“ poručil jí.

To šilenství tam bylo pořád. Nějak ji zkoušel. Čekal, až dá najevo...

Až prozradí, že to jen hraje. Že z něho má ve skutečnosti strach. Že její historka byla vylhaná, aby ho podvedla.

„Ne,“ odmítla. „Ty se svlékni.“

A šílenství se vytratilo. , Achilles se usmál. , Zastrčil si pistoli vzadu do kalhot.

„Zmiz odsud,“ nařídil jí. „Musím vést válku.“

„Je noc. Nikdo není v pohybu.“

„V téhle válce nejde jenom o armády,“ prohlásil Achilles.

„Kdy budu moci zůstat v tvém stanu?“ zeptala se. „Co musím udělat?“ Nechtělo se jí věřit, že to skutečně říká, když touží jedině po tom, aby byla pryč.

„Musíš být tím, co potřebuji,“ odvětil. „A momentálně to nejsi.“ ... Došel ke svému panelu a posadil se.

„A cestou zvedni svou židli.“

Začal něco psát na klávesnici. Rozkazy? K čemu? K zabití koho?

Nezeptala se. Zvedla židli a vyšla ven.

A šla dál po chodbách až do místnosti, v níž sama spala. S každým krokem si uvědomovala, že je sledována. Nahrávána kamerami. Achilles si prohlédne záznamy, aby viděl, jak se chovala. Aby se podíval, jestli myslela vážně to, co řekla. Nemohla přitisknout tvář ke stěně a rozplakat se. Musela být... co? Jak by to vypadalo ve filmu, kdyby byla ženou, která je zklamaná, protože chce být se svým mužem?

Já nevím! křičela v duchu. Nejsem herečka!

A pak jí mnohem tišší hlas uvnitř hlavy odpověděl. Ano, jsi. A docela dobrá. Protože budeš žít ještě pár minut, možná hodinu, možná celou noc.

Triumf také ne. Nemohla dát najevo uspokojení, nemohla ukázat, že se jí ulevilo. Zklamání, mrzutost - a trochu bolesti v místech, kam ji kopl, kde se uhodila hlavou o podlahu - to bylo všechno, co směla ukázat. I potom, když byla sama ve své posteli a měla zhasnuto, ležela, předstírala a lhala. Doufala, že ve spánku neudělá něco, čím by ho vyprovokovala. Čím by mu vrátila do očí ten šílený, vyčerpávací, pátravý pohled.

Samozřejmě to nebyla žádná záruka. Když tenkrát v Rusku zastřelil ty muže v pekařské dodávce, po šílenství nebylo ani stopy. Ať tě ani na okamžik nenapadne, že mě máš přečteného, řekl.

Ty zvítězíš, Achille. Nemyslím si, že tě mám přečteného. Ale naučila jsem se, jak hrát na jednu špinavou strunu. To je něco.

Taky jsem tě srazila na podlahu a vymlátila z tebe govno, nakopala jsem ti do těch tvých malých kintam a přesvědčila jsem tě, že se ti to líbí. Zabij mě zítra, nebo kdy budeš chtít - to, jak ti moje bota přistála v obličej, mi vzít nemůžeš. Vzhledem k tomu, co udělala předchozí noci, měla Petra radost, když ráno zjistila, že je stále živá. Hlava ji bolela, žebra ji píchala, ale zlomeného neměla nic.

A měla obrovský hlad. Předchozí noc zmeškala večeři a to, že zmlátila svého žalárníka, v ní možná probudilo obzvlášť velkou chuť k jídlu. Obvykle nesnídala, takže neměla žádné místo, kam by si sedala. Při jiných jídlech seděla sama a ostatní, kteří cítili její samotu nebo se báli Achillovy nelibosti, si k ní nepřisedali.

Ale dnes si schválně donesla tácek ke stolu, u něhož bylo jen několik volných míst. Hovor nejdřív zmlkl, když se posadila, a několik lidí ji pozdravilo. Usmála se na ně, ale potom se soustředila na své jídlo. Hovor se znovu rozproudil.

„Ze základny se nemohla dostat.“

„Tak tady pořád někde je.“

„Pokud ji někdo neunesl.“

„Třeba dostala nějaký speciální úkol.“

„Sajagi si myslí, že je mrtvá.“

Petru zamrazilo.

„Kdo?“ zeptala se.

Ostatní se na ni podívali, ale hned zase pohlédli jinam. Nakonec to jeden z nich řekl: „Virlomi.“

Virlomi zmizela. A nikdo nevěděl, kam se poděla.

On ji zabil. Řekl, že to udělá, a udělal to. Jediné, co jsem získala tím, co jsem udělala minulou noc, bylo to, že to neudělal přede mnou.

Já to nevydržím. Už nemůžu dál. Takový život nestojí za to. Být jeho zajatkyň, nechat ho, aby zabil každého, kdo se mi nějak pokusí pomoci...

Nikdo se na ni nedíval. Ale ani nemluvili.

Oni vědí, že Virlomi se pokusila odpovědět Graffovi, protože určitě něco řekla Sajagimu, když za ním včera přišla. A teď je pryč.

Petra věděla, že musí jít, i když je jí těžko u srdce, i když by se nejraději rozbředla, začala běhat s křikem z místnosti do místnosti, padla na podlahu a prosila je o odpuštění za... za co vlastně? Za to, že je živá, když Virlomi je mrtvá. Snědla tolik, kolik do sebe dokázala dostat, a opustila jídelnu.

Ale když pak šla chodbami k sálu, kde všichni pracovali, uvědomila si: Achilles by ji takhle nezabil. Nemělo smysl ji zabít, pokud ostatní neviděli, jak ji zatýkají a odvádějí. Nesplnilo by to svůj účel, kdyby jednoduše zmizela během noci. A zároveň, pokud skutečně unikla, Achilles to nemohl oznámit. To by bylo ještě horší. Takže by jednoduše mlčel a nechal je, aby si odnesli dojem, že je pravděpodobně mrtvá.

Petra si představila Virlomi, jak směle vyšla z budovy, zaštitěná jen svou předstíranou odvahou. Nebo možná proklouzla v přestrojení za jednu z žen, které umývaly podlahy a okna. Nebo přelezla zeď? Proběhla minovým polem? Petra ani nevěděla, jak vypadá okolí budovy, nebo jak důkladně je střežena. Nikdy jí to nikdo neukázal.

Stejně jsou to všechno jen zbožná přání, pomyslela si, když usedala k práci. Virlomi je mrtvá a Achilles prostě jen čeká, než to oznámí, aby se všichni trápili nejistotou.

Ale jak den ubíhal a Achilles se neobjevoval, Petra začala věřit, že nakonec se Virlomi podařilo uniknout. Možná se Achilles neukazoval proto, že nechtěl, aby někdo spekuloval o původu viditelných modřin, které mu zůstaly. Nebo

možná měl nějaké problémy se šourkem a musel s tím na vyšetření k doktorovi - a budiž tomu lékaři nebesa milosrdná, pokud by Achilles dospěl k názoru, že doktor, který mu sáhne na poraněná varlata, si zaslouží trest smrti. Možná se neukazoval proto, že Virlomi byla pryč a Achilles nechtěl, aby ho viděli zklamaného a bezradného. Až ji dopadne a bude ji moci dotáhnout do sálu a zastřelit před ostatními, potom před ně předstoupí. A dokud se to nestane, existovala šance, že Virlomi žije. Kéž to tak zůstane, má přítelkyně. Uteč daleko a nezastavuj se z žádného důvodu. Dostán se za hranice, najdi si nějaký úkryt, přeplav na Srí Lanku, odleť na Měsíc. Najdi nějaký zázrak, Virlomi, a žij.

KAPITOLA 15

VRAŽDA

Komu: Graffpilgrimage@colmin.gov

Od: Carlottaagape@vatican.netradysestrynez

Předmět: Prosím, pošlete dál

Připojený soubor je zakódovaný. Prosím, počkejte, až uplyne dvanáct hodin od jeho odeslání, a pokud se Vám do té doby nezovzu, přepošlete jej Fazolkovi. On bude znát klíč.

Zajištění a kontrola celé velitelské základny v Bangkoku netrvaly ani čtyři hodiny. Počítačová odborníci se ještě museli pokusit zjistit, s kým zvenčí Naresuan komunikoval a zda skutečně jednal v zájmu nějaké cizí mocnosti, nebo byl tento manévř jeho soukromým podnikem. Když Surajawong s ministerským předsedou skončil, vrátil se sám do kasáren, kde čekal Fazolek.

Většina Fazolkových vojáků se mezitím vrátila a Fazolek větší část z nich poslal spát. Pořád nesoustředěně sledoval zprávy - nic nového v nich nepadlo, takže ho zajímalo jen to, jak mluvící hlavy o celé situaci referují. V Thajsku mělo všechno silný vlastenecký náboj. V zahraničí to samozřejmě podávali jinak. Globální zpravodajské stanice přistupovaly skeptičtěji k tvrzení, že pokus o atentát měli skutečně na svědomí indiští agenti.

„Proč by Indové chtěli vyprovokovat Thajsko ke vstupu do války?“

„Vědí, že Thajsko se nakonec stejně zapojí, ať je Barma požádá nebo ne. Nejspíš měli pocit, že musejí Thajsko připravit o nejlepšího absolventa Bitevní školy.“

„Copak je jedno dítě tak nebezpečné?“

„Možná byste se měl zeptat termiřanů. Jestli nějaké najdete.“

A tak to šlo dál a dál. Každý se snažil vypadat chytře - nebo alespoň chytřeji než indická a thajská vláda, což byla hra, kterou média hrála odjakživa. Pro Fazolka bylo důležité, jak to ovlivní Petra. Objevila se někde zmínka o možnosti, že Achilles tahá za nitky v Indii? Aniň. Něco o pohybech pákistánských vojsk v blízkosti Iránu? „Bombový útok“ v Bangkoku vypudil tyto pomalu se rozvíjející historie. Nikdo tomu nepřikládal globální význam. Dokud MF zabraňovala startům raket s nukleárními hlavicemi, v jižní Asii se nedělo nic jiného než politika jako obvykle.

Až na to, že to bylo jinak. Všichni se tak usilovně snažili vypadat moudře a nepřekvapeně, že nikdo nevstal a nezačal křičet, že celý tento sled událostí je úplně jiný než všechno, co se dělo doposud. Nejlidnatější národ na světě se odvážil otočit zády ke svému dvousetletému nepříteli a napadnout malou, slabou zemi na východ od svých hranic. Ted Indie napadla Thajsko. Co to znamenalo? Co bylo cílem Indie? Co tím mohla získat?

Proč se o těchto věcech nemluví? „Jak to vidím, asi hned tak spát nepůjdu,“ prohlásil Surajawong.

„Všechno je vyčištěné?“

„Spíš je to tak, že všichni, kteří těsně spolupracovali s Čákrim, byli posláni domů a dostali domácí vězení, dokud vyšetřování neskončí.“

„To znamená celé nejvyšší velení.“

„Ani ne,“ zavrtěl hlavou Surajawong. „Nejlepší polní velitelé jsou venku v terénu. Velí. Jednoho z nich povolají jako zastupujícího čákrího.“

„Měli by to dát tobě.“

„Měli, ale nedají. Nemáš aspoň trochu hlad?“ „Už je pozdě.“ „Tady jsi v Bangkoku.“

„Ani moc ne,“ odvětil Fazolek. „Tohle je vojenská základna.“

„Kdy má přiletět ta tvoje známá?“

„Ráno. Hned po svítání.“

„Ouvej. To jí asi neudělá dobře. Pojedeš jí na letiště naproti?“

„Neuvažoval jsem o tom.“

„Pojďme někam na večeri,“ navrhl Surajawong. „Důstojníci to tak dělají pořád. Můžeme si s sebou vzít několik vojáků z přepadové jednotky, aby nás - děti - někdo neobtěžoval.“

„Achilles se mě nepřestane snažit zabít.“

„Nás. Tentokrát mířil na nás.“

„Může mít záložní plán.“

„Fazolku, já mám hlad. Ty ne?“ Surajawong se otočil ke členům čety, která byla s ním. „Má někdo z vás hlad?“

„Ani ne,“ odpověděl jeden z nich. „Jedli jsme jako obvykle.“

Hegemonův stín

„Já jsem ospalý,“ řekl jiný.

„Je někdo dost vzhůru, aby nás doprovodil do města?“

Okamžitě všichni udělali krok vpřed.

„Neptej se dokonalých vojáků, jestli chtějí chránit svého velitele,“ pousmál se Fazolek.

„Urči dva, kteří půjdou s námi, a ostatní nech, ať se vyspí,“ rozhodl Surajawong.

„Ano, pane.“ Fazolek se otočil k mužům. „Dobré rozhodnutí. Koho z vás nejméně oslabí, když se dnes v noci dost nevyspí?“

„Budeme se moci vyspat zítra?“ zeptal se jeden.

„Ano,“ slíbil Fazolek. „Jde o to, jak dalece na vás zapůsobí, že vypadnete z rytmu.“

„Já to zvládnu.“ čtyři další se cítili stejně. Fazolek si proto vybral dva nejbližší. „Dva z vás budou držet hlídku další dvě hodiny, potom se vrátíme k normální rotaci hlídek.“

Když vyšli z budovy, v odstupu pěti metrů následování svými osobními ochránci, Fazolek a Surajawong si konečně mohli promluvit otevřeně. Ze všeho nejdřív se ale Surajawong potřeboval zeptat: „Ty vážně dodržuješ pravidelné střídání hlídek i tady na základně?“

„Je to tak špatně?“ zeptal se Fazolek.

„Samozřejmě ne, ale... ty jsi vážně paranoidní.“

„Já vím. Mám nepřítele, který mě chce zabít. Nepřítele, který čirou náhodou přeskakuje z jednoho vysokého postavení do druhého.“

„A pokaždé je mocnější,“ zauvažoval Surajawong. „V Rusku neměl pravomoc, aby rozpoutal válku.“

„Možná ji neměl ani v Indii,“ namítl Fazolek.

„Je válka,“ připomněl Surajawong. „Chceš tvrdit, že není?“

„Je to jeho válka,“ uznal Fazolek. „Ale nejspíš pořád musí přesvědčovat dospělé, aby s ním spolupracovali.“

„Stačí, když několikrát zvítězíš, a svěří ti celou armádu.“

„A když zvítězíš ještě několikrát, předají ti zemi,“ podotkl Fazolek. „Jak to ukázali Napoleon a Washington.“

„Kolikrát musíš zvítězit, abys získal svět?“

Fazolek tu otázku ponechal bez odpovědi.

„Proč po nás vůbec šel?“ pokračoval Surajawong. „Myslím, že máš pravdu, že přinejmenším tato operace byla výhradně Achillova. Indická vláda takové věci nedělá. Indie je demokratická země. Likvidace dětí do toho nezapadá. To by mu nikdy neschválili.“

„Třeba za tím ani není Indie. Ve skutečnosti nic nevíme.“

228

Orson S. Card

„Kromě toho, že je za tím Achilles,“ připomněl Surajawong. „Zamysli se nad věcmi, které nedávají smysl. Druhořadá, průhledná strategie tažení, se kterou si pravděpodobně budeme schopni poradit. A pak taková hanebnost, která může jediné poškodit reputaci Indie před zbytkem světa.“

„Očividně nejedná v nejlepším zájmu Indie,“ prohlásil Fazolek. „Ale oni si myslí, že ano, pokud to skutečně byl on, kdo vyjednal tu dohodu s Pákistánem. Hraje za sebe. A já vím, co získává únosy členů Enderovy družiny a snahou zabít tě.“

„Míň rivalů?“

„Ne. Dosahuje toho, že absolventi Bitevní školy vypadají jako nejdůležitější zbraň ve válce.“

„Ale on není absolvent Bitevní školy.“

„Byl v Bitevní škole a má správný věk. On nechce čekat, až vyroste, aby se stal králem světa. Chce, aby všichni uvěřili, že je může vést dítě. Jestli stojíš za to, aby tě někdo zabil, jestli stojíš za to unést Enderovu družinu...“ Taky to pomáhá Petru Wigginovi, uvědomil si Fazolek. Nechodil sice do Bitevní školy, ale jestli děti budou přijatelnými vůdci světa, pak to, co dokázal jako Locke, ho staví vysoko nad všechny ostatní uchazeče. Vojenské schopnosti jsou jedna věc. Ukončení války Ligy byla mnohem lepší kvalifikace. Levou zadní to trumfovalo „psychopatického vyhoštění z Bitevní školy“.

„Myslíš, že to je všechno?“ promluvil Surajawong.

„Co všechno?“ zarazil se Fazolek. Ztratil nit. „Aha, ty se ptáš, jestli to stačí jako vysvětlení, proč tě chce Achilles zabít?“ Zamyslel se nad tím. „Já nevím. Možná. Ale nedozvíme se z toho, proč posílá Indii do mnohem krvavější války, než musí vybojovat.“

„A co tohle?“ napadlo Surajawonga. „Zastražit všechny hrůzami války, aby chtěli posílit úřad Hegemona jako nástroj proti jejímu rozšíření.“

„To je sice hezké, ale Achilla na Hegemona nikdo nenavrhne.“

„Správná připomínka. Můžeme vyloučit možnost, že Achilles je prostě hloupý?“

„Ano, taková možnost není.“

„A co Petra, nemohla ho oklamat, aby se přidržel té jasné, byť poněkud tupé a marnotratné strategie?“

„To je možné, jenže Achilles umí velice dobře prokouknout lidi. Nevím, jestli by mu Petra dokázala lhát. Nikdy jsem ji neviděl nikomu lhát. Nevím, jestli to umí.“

„Tys ji nikdy neviděl nikomu lhát?“ ujišťoval se Surajawong.

Fazolek pokrčil rameny. „Na konci války se z nás stali velice dobří přátelé. Ona říká, co si myslí. Občas si možná nechá něco pro sebe, ale to, co říká, taky dělá. Žádný kouř, žádná zrcadla. Dveře jsou buď otevřené nebo zavřené.“

„Lhaní vyžaduje praxi,“ poznamenal Surajawong.

„Jako v případě Cakrího?“

„Do takového postavení tě nevynesou jen čistě vojenské schopnosti. Musíš se zalíbit spoustě lidí. A utajit spoustu věcí, které děláš.“

„Nechceš snad říct, že thajská vládaje zkorumpovaná.“

„Chci říct, že thajská vládaje politická. Doufám, že tě to nepřekvapuje. Slyšel jsem totiž, že jsi bystrý.“

Sehnali si na cestu do města auto - Surajawong měl vždycky pravomoc, aby si mohl vyžádat auto s řidičem, ale do této chvíle ji nikdy nevyužil.

„Tak kam se půjdeme najíst?“ zeptal se Fazolek. „Já s sebou nemám průvodce po restauracích.“

„A já jsem vyrostl v rodině, kde byli lepší kuchaři než ve všech restauracích,“ odpověděl Surajawong.

„Půjdeme k tobě domů?“

„Moje rodina žije poblíž Chiang Máj.“

„To bude válečná oblast.“

„Proto si myslím, že ve skutečnosti jsou ve Vientiane, ale bezpečnostní zásady jim nedovolují, aby mi to řekli. Otec má sítí rozptýlených muničních továren.“ Surajawong se vesele ušklíbl. „Musel jsem přece některé z těch obranných zakázek dohodit rodině.“

„Jinými slovy, on byl pro ten úkol nejlepší.“

„Matka na to byla nejlepší, ale jsme v Thajsku. Naše námluvy se západní kulturou skončily před sto lety.“

Zjistili, že se musejí zeptat vojáků, a ti znali jen místa, kde si jídlo mohli dovolit. Nakonec skončili v malé celonoční restauraci v části města, která nebyla nejhorší, ale taky nepatřila k nejhezčím. A celá večeře byla tak levná, že měli pocit, že jedli prakticky zadarmo.

Surajawong a vojáci se na jídlo vrhli, jako by to bylo to nejchutnější, co kdy měli. „Není to bašta?“ mlaskal Surajawong.

„Když rodičům přišla návštěva a jedli v jídelně s hosty všechny ty fajnovosti, my děti jsme chodily do kuchyně a jedly jsme to, co služebnictvo. Tohle. Pořádné jídlo.“

Proto nejspíš i Američané v Nam-ňarmi zbožňovali to, co tam dostávali. Vzpomínky na dětství. Jídlo, které chutnalo jako bezpečí, láska a odměna za dobré chování. Paráda - jdeme ven. Fazolek samozřejmě žádné takové vzpomínky neměl. Brát do ruky obaly, slizávat z plastiku cukr a potom se snažit dostat k tomu, který mu zůstal na nose, v něm neprobouzelo žádnou nostalgii.

Na co mohl nostalgicky vzpomínat? Na život v Achillově „rodině“? V Bitevní škole? To sotva. A doba, kterou strávil se svou rodinou v Řecku, přišla příliš pozdě, než aby se stala součástí jeho vzpomínek na dětství. Na Krétě se mu líbilo, měl svou rodinu rád, ale ne, jediné hezké vzpomínky, které měl na dětství, byly z bytu sestry Carlotty, když ho vzala z ulice, nakrmila ho, schovala ho u sebe a pomohla mu připravit se na absolvování testů do Bitevní školy - jeho jízdenku ze Země tam, kde bude před Achillem v bezpečí.

Bylo to jediné období jeho dětství, kdy se cítil dobře. A i když tomu tenkrát nevěřil a nechápal to, cítil se také milovaný. Kdyby se mohl posadit do nějaké restaurace a dát si jídlo podobné tomu, které tenkrát připravovala sestra Carlotta v Rotterdamu, pravděpodobně by si připadal stejně jako Američané v Nam-ňamu nebo tihle Thajci tady.

„Našemu příteli Borommakotovi ve skutečnosti nechutná,“ prohlásil Surajawong. Řekl to thajsky, protože Fazolek pochytil jazyk poměrně rychle a vojáci si nebyli v obecné řeči tak jistí.

„Možná mu nechutná, ale roste z něho,“ poznamenal jeden voják.

„Brzo už bude stejně vysoký jako ty,“ doplnil druhý.

„Jak vysocí bývají Řekové?“ zeptal se první. Fazolek ztuhl.

Surajawong také. Oba vojáci se na ně polekaně podívali. „Co je, všimli jste si něčeho?“

„Odkud víte, že je Řek?“ vyslyšel je Surajawong.

Vojáci se na sebe podívali a potom potlačili pousmání.

„Asi nejsou hloupí,“ uklidnil se Fazolek.

„Viděli jsme všechny dokumenty o válce s termitany, poznali jsme tvou tvář. Ty si myslíš, že nejsi slavný? Ty to nevíš?“

„Ale nikdy jste nic neřekli,“ podivil se Fazolek.

„To by bylo neslušné.“

Fazolek přemýšlel, kolik lidí ho poznalo v Araraquare a v Greensboro, ale bylo příliš zdvořilých, než aby něco řekli.

Na letiště se dostali ve tři ráno. Letadlo mělo přiletět kolem šesté. Fazolek byl tak rozrušený, že by stejně neusnul. Sám sobě určil hlídku a vojáky se Surajawongem nechal podřimovat.

Byl to proto on, kdo si všiml, že zhruba pětáctý minut před plánovaným přiletem letadla se v hale strhla horečná aktivita. Vstal a šel se zeptat, co se děje.

„Prosím, počkej, vyhlásíme to,“ řekli mu v prodeji letenek. „Kde máš rodiče? Jsou někde tady?“

Fazolek si povzdechl. A pak prý byl slavný. Alespoň Surajawonga by poznat měli. Jenže tady byli všichni po celonoční směně a pravděpodobně ani neslyšeli zprávu o pokusu o atentát, takže Surajawongovu tvář neviděli znovu a znovu v televizi. Vrátil se a probudil jednoho z vojáků, aby jako dospělý zjistil, co se děje.

Díky své uniformě pravděpodobně získal informace, které by mu jako civilistovi neřekli. Vrátil se zachmuřený. „Letadlo spadlo.“

Fazolek cítil, jak se mu sevřelo srdce. Achilles? Našel si způsob, jak dostat sestru Carlottu?

To nebylo možné. Jak by se to mohl dozvědět? Nemohl přece hlídat každý let po celém světě.

Ta zpráva, kterou Fazolek odeslal přes počítač v kasárnách. Čakří ji mohl vidět. Jestli již tou dobou nebyl zatčený. Mohl mít čas, aby tu informaci předal Achillovi nebo prostředníkovi, jehož používali. Jak jinak by se mohl Achilles dozvědět, že Carlotta má přiletět?

„Tentokrát to nebyl on,“ usoudil Surajawong, když se mu Fazolek svěřil se svou úvahou. „Je spousta důvodů, proč může letadlo zmizet z radaru.“

„Ona neřekla, že zmizelo,“ ozval se voják. „Řekla, že spadlo.“ Na Surajawongovi bylo vidět, že je skutečně otřesený. „Je mi to líto, Borommakote.“ Potom odešel k telefonu a zavolal do úřadu ministerského předsedy. Být pýchou a radostí Thajska, právě přežijší pokus o atentát, mělo své výhody. Již za několik minut je odvedli do letištní zasedací místnosti,

kde se radili vládní a vojenští činovníci napojení na orgány letového provozu a vyšetřovací týmy z celého světa. Letadlo se zřítilo nad jihovýchodní Čínou. Byl to let společnosti Air Šanghaj a čina to pojímala jako vnitřní záležitost, odmítala pustit na místo havárie vyšetřovatele zvenčí. Ale satelity pracující pro letový provoz věděly, co se stalo - došlo k mohutné explozi a letadlo se rozpadlo na kousíčky, ještě než kterákoliv část dopadla na zem. Nikdo neměl šanci přežít.

Zůstávala jediná chabá naděje. Třeba někde nestihla přípoj. Třeba nebyla na palubě.

Ale byla.

Mohl jsem ji zastavit, pomyslel si. Když jsem souhlasil, že uvěřím ministerskému předsedovi, aniž bych čekal, až dorazí Carlotta, mohl jsem ji hned poslat zprávu, ať se vrátí domů. Ale on místo toho vyčkával, díval se na zprávy a potom si vyrazil na noc do města. Protože ji chtěl vidět. Protože měl strach a potřeboval ji mít u sebe.

Protože byl tak sobecký, že ho vůbec nenapadlo, jakému nebezpečí ji vystavuje. Letěla pod svým jménem - to nikdy neudělala, když byli spolu. Byla to jeho chyba?

Ano. Když ji povolal tak naléhavě, neměla čas utajit svou identitu. Stačila jen požádat ve Vatikánu, aby ji vyřídili letenky, a to bylo všechno. Její život se uzavřel.

Uzavřelo se její duchovní působení, tak by to viděla ona. Práce zůstala nedokončená. Práce, kterou bude muset udělat někdo jiný.

Od chvíle, kdy ho našla, dělal jediné - připravoval ji o čas, odváděl ji od věcí, které byly v jejím životě opravdu důležité. Kvůli němu musela dělat svou práci na útěku, po úkrytech. Když ji potřeboval, vždycky všeho nechala. Čím si to zasloužil? Co jí kdy dal na oplátku? A teď přerušil její práci natrvalo. Zlobila by se. Ale stejně věděl, co by řekla, kdyby s ním mohla mluvit.

Vždycky jsem se mohla rozhodnout, řekla by. Ty jsi část úkolu, který mi Hospodin světil. Život končí a já se nebojím vrátit se k Hospodinovi. Bojím se jen o tebe, protože mu stále zůstáváš tak cizí.

Kéž by dokázal uvěřit, že nějakým způsobem pořád někde naživu. Že je tam možná s Poke a dělá teď pro ni to, co před tolika lety udělala pro Fazolku. A obě se smějí a vzpomínají na nešikovného starého Fazolku, který měl talent na to, jak nechat lidi zabít.

Někdo mu sáhl na ruku. „Fazolku,“ zašeptal Surajawong. „Fazolku, pojďme odsud.“

Fazolek se soustředil a uvědomil si, že mu po tvářích stékají slzy. „Já tady zůstanu,“ odvětil.

„Ne,“ trval na svém Surajawong. „Tady se nic dít nebude. Pojďme do vládní rezidence. Tam se sletí diplomatická grjáz.“

Fazolek si otřel oči do rukávu. Připadal si při tom jako malé dítě. To se mu povedlo, nechat se při něčem takovém vidět svými muži. Ale bylo toho prostě příliš - a bylo by mnohem horším projevem slabosti, kdyby se to snažil zamaskovat, nebo je tklivě žádal, aby to nikomu neřikali. Udělal, co udělal, a oni viděli, co viděli. No a co? Kdyby sestra Carlotta nestála za pár slz někomu, kdo jí vděčil za tolik jako Fazolek, k čemu by potom byly slzy a kdy by se měly prolít?

Čekal na ně policejní doprovod. Surajawong poděkoval oběma tělesným strážcům a poslal je zpátky do kasáren.

„Nemusíte vstát, dokud se vám nebude chtít,“ řekl. Zasalutovali Surajawongovi. Potom se otočili k Fazolkovi a zasalutovali jemu. Rázně. Jako správní vojáci. Žádná lí-tost. Jen pocta. Odpověděl jim na pozdrav stejným způsobem - žádná vděčnost, pouze respekt.

Ráno ve vládní rezidenci bylo střídavě bouřlivé a nudné. Čína byla nekompromisní. Třebaže většinu cestujících tvořili thajští obchodníci a turisté, bylo to čínské letadlo v čínském vzdušném prostoru, a jelikož se objevily náznaky, že by mohlo jít o útok raketou země-vzduch, nikoli bombu na palubě, armáda to držela pevně pod pokličkou.

Určitě Achilles, shodli se Fazolek a Surajawong. A že o něm předtím mluvili, přistoupil Fazolek na to, že Surajawong podá zprávu thajské armádě a vedoucím činovníkům ministerstva zahraničí, kteří potřebovali všechny dostupné informace, které jim mohly pomoci, aby se v tom vyznali.

Proč by Indie chtěla sestřelit dopravní letadlo letící nad čínským územím? Mohlo za tím být skutečně pouze zabítí jeptišky, která letěla do Bangkoku navštívit jednoho řeckého chlapce? Bylo to příliš přitažené za vlasy, než aby se tomu dalo uvěřit. Přesto postupně a s pomocí ministerstva pro kolonizaci, které je mohlo seznámit s podrobnostmi o Achillově psychopatologii, jež nebyly dokonce ani v Lockově zprávě, začali chápat, že by se skutečně mohlo jednat o Achillův drzý vzkaz Fazolkovi, kterým mu sděloval, že on sice tentokrát vyvázl, ale Achilles přesto může zabít každého, koho si usmyslí.

Zatímco je Surajawong informoval, Fazolka odvedli nahoru do soukromé části rezidence, kde ho manželka ministerského předsedy velice laskavě uvedla do pokoje pro hosty a zeptala se, jestli nemá poslat pro nějakého přítele nebo člena rodiny, případně pastora či kněze nějakého náboženství. Poděkoval jí a řekl, že jediné, co skutečně potřebuje, je zůstat chvíli sám.

Zavřela za sebou dveře a Fazolek tiše plakal, dokud mu stačily síly. Potom usnul, schoulený na rohoži na podlaze.

Když se probudil, za žaluziovými okenicemi byl dosud jasný den. Oči ho ještě pálily od pláče. Byl vyčerpaný. Musel se probudit, protože měl plný močový měchýř. A měl žízeň. Takový je život. Napumpovat, vypumpovat. Spát a být vzhůru, spát a být vzhůru. Jistě, tu a tam trocha nějakého toho množení. Jenže on byl příliš mladý a sestra Carlotta si tuto stránku života odepřela. Pro ně tak cyklus zůstával prakticky stejný. Najdi nějaký smysl života. Ale co by to mělo být? Fazolek byl slavný. Jeho jméno bude navěky žít v učebnicích dějepisu. Pravděpodobně jako součást seznamu v kapitole věnované Enderu Wigginovi, ale to bylo v pořádku, to bylo víc, než se poštěstilo většině lidí. Až bude mrtvý, bude mu to jedno.

Carlotta se do žádných učebnic dějepisu nedostane. Nebude mít ani poznámku pod čarou. Vlastně ne, to nebyla pravda. Achilles bude slavný a ona bude ta, která ho našla. Tak nakonec to bude víc než poznámka pod čarou. Její jméno si lidé budou připomínat, ale vždycky jen proto, že bylo spojeno s konchem, který ji zabil, protože ho viděla, jak

je bezmocný, a zachránila ho před životem na ulici.

Achilles ji zabil, ale samozřejmě s mou pomocí.

Fazolek se přinutil myslet na něco jiného. Cítil znovu pálení pod víčky, které předznamenávalo, že mu vyhrknou slzy.

Už to skončilo. Potřeboval vzít rozum do hrsti. Bylo důležité uvažovat, co dál.

V pokoji byl počítač pro hosty se standardním připojením a špičkovým thajským komunikačním softwarem. Netrvalo dlouho a Fazolek se přihlásil na jednu ze svých méně používaných identit. Graff bude vědět věci, které se k thajské vládě nedostaly. Stejně tak Petr. A napíšu mu.

Skutečně, v jedné schránce měl zašifrované zprávy od obou. Obě si je vybral.

Byly stejné. E-mail přeposlaný od samotné sestry Carlotty.

Oba mu sdělovali totéž. Zprávy dorazily v devět hodin dopoledne thajského času. Měli počkat dvanáct hodin pro případ, že by je sestra Carlotta osobně kontaktovala a požádala, aby zprávu stáhli. Ale když zjistili a nechali si potvrdit od nezávislých zdrojů, že šance na její přežití jsou nulové, rozhodli se, že nebudou dál čekat. Ať už šlo o jakoukoli zprávu, sestra Carlotta to zařídila tak, aby zpráva automaticky přišla Graifovi a Petrovi, kteří ji měli poslat jemu, pokud každý den nezasáhne a aktivně ji nezablokuje.

To znamenalo, že každý den svého života na něho myslela a udělala něco pro to, aby zprávu nedostal, zároveň však zajistila, aby se k němu dostalo, co zpráva obsahovala.

Její sbohem. Nechtěl to číst. Už se vyplakal. Nezbyvalo nic.

Ona však chtěla, aby si to přečetl. A po všem, co pro něho udělala, to pro ni určitě mohl udělat.

Soubor byl dvojitě zašifrovaný. Když jej otevřel vlastním klíčem, našel další kód sestry Carlotty. Neměl ponětí, jak zní heslo, a proto to muselo být něco, o čem si myslela, že ho to napadne.

A protože mohl klíč hledat pouze po její smrti, volba byla jasná. Zadal jméno Poke a dekodování proběhlo okamžitě.

Byl to dopis pro něho, jak očekával.

Milý Juliane, milý Fazolku, milý příteli!

Možná mě Achilles zabil, možná ne. Ty víš, jak se dívám na pomstu. Trest přísluší Bohu a navíc, hněv zatemňuje lidem mysl, dokonce i tak chytrým lidem, jako jsi ty. Achilla je třeba zastavit proto, čím je, ne proto, že něco udělal mně.

Způsob, jakým jsem zemřela, pro mne nemá význam. Důležité bylo jen to, jak jsem žila, a to musí posoudit můj

Vykupitel.

Ale tyto věci již znáš, kvůli nim tento dopis nepíšu. Máš právo dozvědět se o sebejistou informaci. Není to příjemná informace a já jsem chtěla počkat, než ti ji sdělím, dokud sám nezačneš něco tušit. Zároveň jsem však nechtěla, aby tě má smrt nechala v nevědomosti. Achillovi či náhodám života - ať již mou náhlou smrt způsobilo cokoli - by to nad tebou dalo příliš velkou moc.

Víš, že ses narodil jako součást nezákonného vědeckého experimentu, při němž byla použita embrya odcizená tvým rodičům. Máš nadpřirozené vzpomínky na to, jak ses úžasným způsobem vyhnul smrti po povraždění svých sourozenců, když byl experiment ukončen. Z toho, co jsi v tom věku udělal, pozná každý, kdo tomu rozumí, že jsi mimořádně inteligentní. Až do této chvíle jsi však nevěděl, proč jsi tak inteligentní a co to znamená pro tvou budoucnost.

Osobou, která ukradla tvé zmrazené embryo, byl jistý vědec - pokud je toho jména hoden. Pracoval na genetickém zdokonalení lidské inteligence. Svůj experiment založil na teoretické práci ruského vědce, který se jmenoval Anton. Přestože Antonovi udělali zásah, který mu znemožnil, aby mi to řekl přímo, odvážně našel způsob, jak program obejít a pověděl mi o genetické změně, kterou na tobě provedli. (Anton sice žil v domněnku, že změna se dá provést pouze na neoplozeném vajíčku, ale jednalo se jen o technický problém, nikoli principiální.)

Lidský genom má v sobě dvojitý klíč. Jeden klíč souvisí s lidskou inteligencí. Pokud se jím otočí na jednu stranu, blokuje schopnost mozku fungovat s maximální kapacitou. V tobě bylo Antonovým klíčem otočeno. Tvůj mozek se v růstu nezastavil. Nepřestal v raném věku vytvářet nové neurony. Tvůj mozek stále roste a vytváří nová spojení. Místo aby měl omezenou kapacitu a využíval struktury, které vznikly v rané fázi vývoje, přidává nové schopnosti a nové struktury podle potřeby. Duševně jsi jako jednoleté dítě, máš však zkušenosti. Vždy budeš moci dosáhnout duševních pokroků, které dělá kojeneček běžně a které jsou mnohem větší než cokoli, čeho je schopen dospělý. Například se budeš moci celý život učit nové jazyky, jako by to byla tvá mateřština. Budeš moci ve své paměti vytvářet a udržovat spojení, jichž není schopen nikdo jiný. Jinými slovy, jsi nezmapované území nebo možná území, které se mapuje samo.

Za toto osvobození mozku z běžných pout je však třeba něco zaplatit. Pravděpodobnější to již vytušil. Pokud ti mozek stále roste, co se děje s hlavou? Jak všechna ta mozková hmota zůstane uvnitř?

Hlava ti samozřejmě také stále roste. Lebka se nikdy úplně neuzavírela. Přirozeně jsem nechala růst tvé lebky sledovat.

Je pomalý a většina růstu tvého mozku spočívala ve vytváření většího počtu neuronů, avšak menších. Také došlo k určitému ztenčení kostí tvé lebky, takže sis zvětšení obvodu své hlavy možná všiml a možná ne, je však reálný.

Druhá strana Antonova klíče totiž souvisí s lidským růstem. Kdybychom nepřestali růst, zemřeli bychom ve velice mladém věku. Abychom žili dlouho, je třeba, abychom se vzdali čím dál většího množství své inteligence, neboť náš mozek musí ustrnout a přestat růst na dřívějším stupni našeho životního cyklu. Většina lidí se pohybuje v poměrně úzkém rozpětí. Ty se do diagramů nevejdeš.

Fazolku, Juliane, mé dítě, zemřeš velice mladý. Tvé tělo poroste dál, ne tak, jak by to zařídila puberta, jednou explozí růstu a dosažením dospělé výšky. Jak to vyjádřil jeden vědec, tvoje tělo nikdy nedosáhne dospělé výšky, protože žádná dospělá výška není. Je jen výška v okamžiku smrti. Budeš čím dál vyšší a větší, dokud ti neselže srdce nebo dokud se ti nezboří páteř. Říkám ti to na rovinu, protože tato rána se nedá nijak ztlumit.

Nikdo neví, jakým směrem se tvůj růst vydá. Zpočátku mne velice povzbuzovala skutečnost, že se zdálo, jako bys rostl pomaleji, než uváděly počáteční odhady. Říkali mi, že na prahu puberty dohoniš ostatní děti svého věku, ale nic

takového se nestalo. Zůstal jsi daleko za nimi. Proto jsem doufala, že se třeba mylí, že se třeba dožiješ čtyřiceti, padesáti, nebo alespoň třiceti. Ale za rok, co jsi byl u své rodiny, a za dobu, kterou jsme strávili spolu, měření ukazují, že tempo tvého růstu se zvyšuje. Vše naznačuje, že se bude zvyšovat i nadále. Jestli se dožiješ dvaceti, překonáš všechna racionální očekávání. Jestli zemřeš před dosažením patnácti let, bude to jen malé překvapení. Pláču, když tato slova píšu, protože pokud existuje dítě, které by mohlo posloužit lidstvu tím, že bude žít dlouho jako dospělé, jsi to ty. Ne, budu upřímná, pláču proto, že se na tebe v mnoha ohledech dívám jako na svého syna, a jediné, co mi dělá radost na tom, že se z tohoto dopisu dozvídáš, co tě čeká, je skutečnost, že to znamená, že jsem zemřela dřív než ty. Každý milující rodič se totiž ze všeho nejvíc bojí toho, že bude muset pohřbit své dítě. My, jeptišky a knězi, jsme ušetřeni tohoto žalu. Postihne nás jen tehdy, když se sami k někomu připoutáme, což jsem tak pošetile a ráda udělala s tebou. Mám úplnou dokumentaci všech zjištění týmu, který tě sledoval. Budou tě sledovat i nadále, pokud jim to dovolíš. Kontakt najdeš na konci tohoto dopisu. Je možné jim věřit, protože jsou to slušní lidé, a také proto, že vědí, že kdyby existence tohoto projektu vyšla na světlo, ocitnou se ve velkém nebezpečí, neboť výzkum genetického zdokonalování lidské inteligence zůstává nezákonný. Mají již cenná data. Můžeš žít, aniž bys s nimi byl ve spojení, nebo jim můžeš poskytovat informace. Vědecká stránka mne nijak zvlášť nezajímá. Pracovala jsem s nimi, protože jsem potřebovala vědět, co se s tebou stane.

Odpusť mi, že jsem ti tuto informaci zatajila. Vím, že si myslíš, že bys to raději věděl celou dobu. Na svou obranu mohu jen říct, že je dobré, aby lidé měli ve svém životě období nevinnosti a naděje. Bála jsem se, že kdyby ses to dozvěděl příliš brzy, okradlo by tě to o naději. Tím, že jsem ti odpírala toto poznání, jsem tě však zároveň okradla o svobodu rozhodnout se, jak se svými roky naložíš. Chystala jsem se říct ti to brzy.

Najdou se takoví, kteří prohlásí, že vzhledem k tomuto malému genetickému rozdílu nejsi člověk. Že Antonův klíč vyžaduje dvě změny v genomu, ne jednu, proto by k tomu nikdy nemohlo dojít nahodile, a proto představuješ nový druh, vytvořený v laboratoři. Ale já ti říkám, že ty a Nikolaj jste bratři, žádné odlišné druhy, a já, která jsem tě poznala lépe než kdokoli jiný, jsem v tobě nikdy nenašla nic než nejlepší a nejčistší lidství. Vím, že nepřijmeš mou náboženskou terminologii, ale ty víš, co to pro mne znamená. Máš duši, mé dítě. Spasitel zemřel stejně pro tebe jako pro kteroukoli lidskou bytost, která se kdy narodila. Tvůj život má pro milujícího Boha nekonečnou cenu. A pro mne také, můj synu. Sám najdeš smysl dní, které ti ze života zbývají. Nenakládej s ním lehkomyšlně jen proto, že nebude dlouhý. Ale také jej příliš ostražitě nehlídej. Smrt není tragédie pro toho, kdo umírá. Promarnit život před tou smrtí, to je tragédie. Ty jsi své roky již stačil využít lépe než většina ostatních. Najdeš ještě mnoho nových cílů a dosáhneš jich. A jestli někdo na nebesích dá na hlas jedné staré jeptišky, andělé tě budou dobře strážit a mnozí svatí se za tebe budou modlit.

S láskou Carlotta

Fazolek dopis vymazal. Mohl si jej stáhnout ze své stránky a znovu dešifrovat, pokud by se k němu někdy později potřeboval vrátit. Ale měl jej vypálený v paměti. A nejenom jako text na displeji panelu. Slyšel jej Carlottiným hlasem, když očima přejížděl po slovech, která mu panel předkládal.

Vypnul panel. Došel k oknu a otevřel je. Rozhlédl se po zahradě vládní rezidence. V dálce viděl letadla, jak se přibližují k letišti, a jiná, která právě odstartovala, jak stoupají k nebi. Zkusil si představit duši sestry Carlotty, jak stoupá vzhůru jako jedno z těch letadel. Ale místo toho se mu stále vnucoval jiný obraz: letadlo Air Sanghaj přistává, sestra Carlotta vystupuje, prohlíží si ho od hlavy k patě a říká: „Potřebuješ nové kalhoty.“

Vrátil se do pokoje a lehl si na rohož, ale neusnul. Nezavřel oči. Díval se do stropu a přemýšlel o životě a smrti, o lásce a ztrátě. A při tom se mu zdálo, že cítí, jak mu rostou kosti.

ČTVRTÁ ČÁST - ROZHODNUTÍ

KAPITOLA 16

ZRADA

Komu: DemosthenesTecumseh@freemercia.org Od: Nepripravenincinnatus@anon.set Předmět: Air Sanghaj
Ti pitomci, kteří tomu velí, se rozhodli, že neposkytnou satelitní informace o Air Sanghaj nikomu mimo armádu. Ohánějí se tvrzením, že to souvisí s životně důležitými zájmy Spojených států. Jedinými dalšími zeměmi, které mají satelity schopné vidět to, co vidí naše, jsou Čína, Japonsko a Brazílie, a z nich pouze Čína má satelit v takovém místě, aby to vidět mohla. Takže Číňani to vědí. A až dopíšu tento dopis, budete to vědět Vy a budete taky vědět, jak tu informaci použít. Nerad vidím, jak si velké země vyskakují na menší, pokud tou velkou zemí není zrovna ta má. Tak si to přeberte. Let Air Sanghaj sestřelila raketa země-vzduch, která byla odpálena Z THAJSKÉHO ÚZEMÍ. Ale ze zpětného počítačového vyhodnocení pohybů v té části Thajska vyplývá, že jediným vážným kandidátem na to, jak se ta raketa země-vzduch dostala na místo, z něhož byla odpálena, je nákladní auto, které svůj pohyb zahájilo - pozor na to - v Číně. Podrobnosti: Ten nákladňák (malé bílé vozidlo vietnamské výroby, typ „Ho“) vyjelo ze skladu v Gejdzu (které již bylo označeno za místo, kde se distribuuje munice) a překročilo vietnamskou hranici mezi Jinpingem v Číně a Sinh Ho ve Vietnamu. Potom překročilo laoskou hranici průsmykem Děd Taj Čang. Projelo Laos v místě, kde je nejširší, a vstoupilo na území Thajska v blízkosti Tha Li, ale v tomto bodě sjelo z hlavních cest. Projelo dostatečně blízko místa, odkud byla raketa odpálena, aby ji bylo možno vyložit a manuálně přepravit na místo. A teď pozor: k celému tomuto pohybu došlo VÍCE NEŽ PŘED MĚSÍCEM.

Nevím jak Vám, ale mně a všem ostatním tady to připadá, jako by Čína chtěla „provokaci“, aby mohla vstoupit do války proti Thajsku. Letadlo Air Sanghaj mířící do Bangkoku, obsazené většinou thajskými pasažéry, je sestřeleno nad Čínou raketou z-v vypálenou z Thajska. Čína může zařídít, aby to vypadalo, že thajská armáda se snaží vytvořit falešnou provokaci proti nim, když ve skutečnosti je to naopak. Velice komplikované, ale Číňani vědí, že mohou

předložit satelitní důkaz, že raketa byla odpálena z thajského území. Mohou také dokázat, že musela mít radarovou asistenci složitých vojenských sledovacích systémů - z čehož v čínské verzi vyplývá, že za tím thajská armáda, i když... MY víme, že to znamená, že akci řídila čínská armáda. A až Číňané požádají o nezávislé ověření, můžete si vsadit, jak to dopadne: naše milovaná vláda, jelikož je jí byznys bližší než čest, podpoří čínskou verzi a vůbec se nezminí o pohybu toho malého nákladáku. Amerika si tak udrží přízeň svých obchodních partnerů. A Thajsko vezmou na hůl.

Udělejte, co umíte, Démosthene. Pošlete to na veřejnou doménu, než naše vláda bude moci sehrát roli patolízala. Pouze zkuste najít způsob, jak to udělat, aby to neukázalo na mne. Tady nejde jenom o to, že by mě mohli vyhodit z práce. Mohl bych jít do basy.

Když se Surajawong přišel zeptat, jestli Fazolek nechce zajít na jídlo - večeři o deváté pro službukonající důstojníky, žádnou oficialitu s ministerským předsedou - Fazolek s ním málem šel hned. Ale uvědomil si, že od posledního dopisu od sestry Carlotty nepřečetl žádný svůj e-mail, a tak požádal Surajawonga, aby začal jíst bez něho, ale podržel mu místo.

Podíval se do schránky, kterou Petr použil pro přeposlání zprávy od Carlotty, a našel novější dopis od Petra. Obsahoval text dopisu od jednoho Démostenova kontaktu uvnitř satelitní zpravodajské služby Spojených států a v kombinaci s Petrovou analýzou situace Fazolkovi udělal v hlavě jasno. Napsal rychlou odpověď, v níž Petrova podezření posunul o krok dál, a potom zamířil dolů na večeři.

Surajawong a dospělí důstojníci - někteří z nich byli polní generálové, kteří byli povoláni do Bangkoku v důsledku krize v nejvyšším velení - se smáli. Když do jídelny vešel Fazolek, zmlkli. Za jiných okolností by se možná pokusil udělat něco, čím by je vyvedl z rozpaků. To, že měl smutek, neměnilo nic na skutečnosti, že v krizi humor pomáhá zmírnit napětí. Ale v tuto chvíli se mu jejich mlčení hodilo, a proto je využil.

„Právě jsem získal informaci od jednoho ze svých nejlepších informačních zdrojů,“ pronesl Fazolek. „Vy, kteří jste v této místnosti, ji potřebujete slyšet nejvíce ze všech. Ale kdyby se k nám mohl připojit také ministerský předseda, ušetřilo by to čas.“

Jeden z generálů začal protestovat, že nějaký cizinec nemůže povolávat thajského ministerského předsedu, ale Surajawong vstal a zhluboka se mu uklonil. Muž zmlkl. „Promiňte, pane,“ oslovil ho Surajawong, „ale tento chlapec z ciziny je Julian Delphiki, jehož analýza závěrečné bitvy s termiřany bezprostředně vedla k Enderovu vítězství.“ Generál to samozřejmě věděl, ale tím, že mu Surajawong umožnil předstírat, že to nevěděl, mu poskytl prostor, aby se mohl zarazit, a přitom neztratil tvář.

„Aha,“ vzpamatoval se generál. „V takovém případě snad ministerského předsedu taková výzva neurazí.“

Fazolek pomohl Surajawongovi urovnat situaci nejlépe, jak uměl. „Odpusťte mi, že jsem promluvil tak neuctivě. Právem jste mne pokáral. Mohu jen doufat, že mne omluvíte za toto opomenutí dobrých způsobů. Žena, která mne vychovala, byla na palubě toho letadla Air Šanghaj.“

Generál jistě věděl i to. Opět mu to umožnilo sklonit hlavu a polohlasně vyjádřit lítost. Všem se dostalo náležité úcty. Bylo možno pokračovat dál.

Ministerský předseda odjel z večeře s několika vysokými představiteli čínské vlády. Opřený o zeď poslouchal, jak Fazolek přetlumočil, co se dozvěděl od Petra o původu rakety, která letadlo sestřelila.

„Celý den konzultuji situaci s čínským ministrem zahraničních věcí,“ prohlásil ministerský předseda. „Neřeknu mi nic o tom, že by raketa byla odpálena z Thajska.“

„Až bude čínská vláda připravena využít této provokace, budou předstírat, že na to právě přišli,“ vysvětlil Fazolek. Ministerský předseda se zatvářil ztrápeně. „Nemohl to být nějaký indický agent, který chtěl, aby to vypadalo jako čínská akce?“

„Mohl to být kdokoli,“ odvětil Fazolek. „Ale byli to Číňané.“

„Jak to můžete vědět, když to satelit nepotvrzuje?“ promluvil popudlivý generál.

„Nedávalo by prakticky žádný smysl, aby to byl Ind,“ snažil se situaci objasnit Fazolek. „Jediné země, které by mohly nákladák zaznamenat, by byly Čína a Spojené státy, o nichž je známo, že jdou Číňanům na ruku. Ale Čína by věděla, že tu raketu neodpálila, a věděla by, že ji neodpálilo Thajsko, tak proč to všechno?“

„Stejně tak nedává smysl, aby to udělala Čína,“ namítl ministerský předseda.

„Pane,“ pokračoval Fazolek, „nic z toho, co se stalo v posledních několika dnech, nedává smysl. Indie uzavřela pakt o neútočení s Pákistánem a obě země stáhly svá vojska od společné hranice. Pákistán zaútočil na Írán. Indie vpadla do Barmy nikoli proto, že jí jde o Barmu, ale proto, že leží mezi Indií a Thajskem, o které jí jde doopravdy. Ale způsob provedení indického útoku nedává žádný smysl - nemám pravdu, Surajawongu?“

Surajawong okamžitě pochopil, že Fazolek ho žádá o podporu tohoto stanoviska, aby to nevypadalo, že všechno vymyslel nějaký Evropan. „Jak jsme s Borommakotem včera řekli Čakrímu, indický útok na Barmu není jen hloupě vymyšlen, ale je vymyšlen záměrně hloupě. Indie má dost zkušené a dost dobře vycvičené velitele, aby věděla, že vyslání obrovského počtu vojáků přes hranici znamená nesmírný zásobovací problém a snadný cíl pro naši strategii malých náhlých útoků. Také je to vystavuje riziku, že nebudou schopni ubránit vlastní území. Přesto zahájili přesně takový útok.“

„Tím lépe pro nás,“ prohlásil popudlivý generál.

„Pane,“ vmísil se Surajawong, „je důležité, abyste pochopili, že mají k dispozici Petru Arkanianovou. Borommakot i já víme, že Petra by se nikdy nepodepsala pod strategii, kterou používají. Evidentně to není její strategie.“

„Co to má společného s letem Air Šanghaj?“ zeptal se ministerský předseda.

„Všechno,“ odpověděl Fazolek. „A s pokusem připravit Surajawonga a mne o život včera v noci. Čakrího malá hra měla vyprovokovat Thajsko ke vstupu do války s Indií. A přestože plán nevyšel a Čakrí byl odhalen, stále se držíme

představy, že to byla indická provokace. Vaše setkání s čínským ministrem zahraničních věcí je součástí vaší snahy zapojit Číňany do války proti Indii - ne, neříkejte mi, že to nemůžete potvrdit ani vyvrátit, je přece jasné, čeho se taková jednání musejí týkat. A já se vsadím, že vám Číňané tvrdí, že shromažďují vojska na barmské hranici, aby mohli na Indy znenadání zaútočit, až budou nejvíc zranitelní.“

Ministerský předseda, který již otevřel ústa, aby něco řekl, zůstal zticha.

„Ano, samozřejmě, přesně to vám říkají. Ale Indové také vědí, že Číňané se houfují na barmské hranici, a přesto pokračují v útoku na Barmu a i když jsou jejich jednotky prakticky odkryté, nepřijímají žádná opatření, aby se mohli bránit před čínským útokem ze severu. Proč? Budeme se tvářit, že Indové jsou tak hloupi?“

Odpověděl Surajawong, kterému se v tu chvíli rozsvítilo. „Indové mají s čínou rovněž pakt o neútočení. Myslí si, že čínské jednotky se hromadí na hranici, aby napadly nás. Spolu s Indy si rozdělili jihovýchodní Asii.“

Pak promluvil ministerský předseda. „Ta raketa, kterou Číňané odpálili z Thajska, aby sestřelili vlastní dopravní letadlo nad svým územím, jim má posloužit jako záminka, aby přerušili jednání a podnikli na nás překvapivý útok?“

„Čínská zrada nikoho nepřekvapí,“ ozval se jeden z generálů.

„Ale to není úplný obraz,“ pokračoval Fazolek. „Protože jsme ještě nezapočetli Achilla.“

„Ten je v Indii,“ doplnil Surajawong. „Naplánoval pokus o naše zabití ze včerejší noci.“

„A my víme, že ten pokus naplánoval, protože jsem tam byl já,“ navázal Fazolek. „Chtěl, abys zemřel, měla to být provokace, ale souhlasil s tím, aby se to stalo minulou noc, protože by nás oba zabil tentýž výbuch. A víme také, že stojí za sestřelením letadla Air Šanghaj, protože raketa sice byla na místě již měsíc, připravená k odpálení, ale ještě nenastal správný okamžik vyvolat provokaci, čínský ministr zahraničí je stále v Bangkoku. Thajsko není v situaci, kdy má své jednotky několik dní v bojích, kdy vyčerpává své zásoby a posílá většinu vojsk plnit úkoly daleko na severozápad. Čínské jednotky se zatím plně nerozvinuly na sever od nás. Ta raketa neměla být odpálena přinejmenším ještě několik dní. Byla však odpálena dnes ráno, protože Achilles věděl, že v tom letadle sedí sestra Carlotta, a nemohl si nechat ujít příležitost ji zabit.“

„Ale řekl jste přece, že ta raketa byla akce Číňanů,“ ozval se ministerský předseda. „Achilles je v Indii.“

„Achilles je sice v Indii, ale pracuje Achilles pro Indii?“

„Chcete říct, že pracuje pro Čínu?“ zeptal se ministerský předseda.

„Achilles pracuje pouze pro Achilla,“ prohlásil Surajawong. „Ale máte pravdu a tím pádem je situace jasná.“

„Mně tedy ne,“ zavrčel popudlivý generál.

Surajawong se ochotně pustil do vysvětlování. „Achilles Indii od začátku manipuloval. Za svého pobytu v Rusku, určitě využil ruskou tajnou službu k navázání kontaktů v Pekingu. Slíbil, že zařídí, aby jim celá jižní a jihovýchodní Asie spadla do klína na jeden zátah. Potom odjel do Indie a rozpoutal válku, v níž se indická armáda plně angažuje v Barmě. Čína dosud nikdy nemohla zaútočit na Indii, protože indická armáda byla soustředěna na západě a severozápadě, takže kdyby čínské jednotky prošly himalájskými průsmyky, indická vojska by je snadno odrazila. Nyní je však celá indická armáda odkrytá, daleko od centrální Indie. Pokud se Číňanům podaří překvapivý útok, kterým tu armádu zničí, Indie bude bezbranná. Nebude mít jinou možnost než kapitulovat. My jsme pro ně jenom taková podružná záležitost. Zaútočí na nás, jen aby ukolébali Indy.“

„Oni nechtějí Thajsko obsadit?“ divil se ministerský předseda.

„Samozřejmě chtějí,“ odvětil Fazolek. „Chtějí vládnout od Indu po Mekong. Ale indická armáda je hlavní překážka. Jakmile ji zničí, nebude jim nic stát v cestě.“

„A tohle všechno vyvozujeme ze skutečnosti, že v tom letadle seděla nějaká katolická jeptiška?“ prohodil popudlivý generál.

„Vývozujeme to ze skutečnosti, že Achilles ovládá dění v číně, Thajsku a Indii,“ objasnil Fazolek. „Achilles věděl, že sestra Carlotta je v tom letadle, protože Čakrí zachytil mou zprávu pro ministerského předsedu. Tohle představení režíruje Achilles. Každého zrazuje ve prospěch kohokoli jiného. A na konci bude stát na vrcholu nové říše, která bude zahrnovat více než polovinu světové populace. Čínu, Indii, Barmu, Thajsko a Vietnam. Všichni si tuto novou supervelmoc budou muset předcházet.“

„Jenže Achilles neřídí Čínu,“ prohlásil ministerský předseda. „Pokud je mi známo, nikdy v Číně nebyl.“

„Číňané si nepochybně myslí, že ho využívají,“ vysvětlil Fazolek. „Ale já Achilla znám a hádal bych, že do roka budou čínští vůdcové buď mrtví, nebo od něho budou přijímat rozkazy.“

„Možná bych měl varovat čínského ministra zahraničí před nebezpečím, které mu hrozí,“ navrhl ministerský předseda. Popudlivý generál vstal. „Tak to dopadá, když se dětem dovolí hrát si se světovým děním. Myslí si, že reálný život je jako počítačová hra, několik kliknutí myši a země jsou buďto na vzestupu nebo se hroutí.“

„Ale přesně tak to funguje,“ odvětil Fazolek. „Francie v roce 1940. Napoleon, když na počátku 19. století přetvořil mapu Evropy a nechal vzniknout království, aby jeho bratři měli kde vládnout. Vítězové první světové války, kteří království rozsekali a nakreslili na mapě sílené hranice, které musely vést k dalším a dalším válkám. Japonské ovládnutí většiny západního Pacifiku v prosinci 1941. Zhroucení Sovětského impéria v roce 1989. Události mohou vzít rychlý spád.“ „Ale tenkrát za tím stály velké síly,“ připomněl generál. „Napoleonovy rozmary nebyly žádná velká síla. Ani Alexandr, který bořil říše všude, kam se vypravil. To, že Rekové došli až k Indu, nebylo nic nevyhnutelného.“

„Nepotřebuji od vás lekce z historie.“

Fazolek se chystal odseknout, že potřebuje, zřejmě ano - ale Surajawong zavrtěl hlavou. Fazolek pochopil, co tím chce říct.

Surajawong měl pravdu. Ministerského předsedu se nepodařilo přesvědčit a mluvili pouze ti generálové, kteří byli vůči Fazolkovým a Surajawongovým myšlenkám otevřeně nepřátelští. Pokud by Fazolek dál tlačil na pilu, dosáhl by jedině toho, že by ho v nastávající válce odsunuli na vedlejší kolej. A on potřeboval být v centru dění, pokud chtěl mít

možnost využít údernou jednotku, kterou tak pracně vytvořil.

„Pane,“ obrátil se Fazolek ke generálovi. „Nechtěl jsem vás o ničem poučovat. Ode mne se nemůžete nic naučit. Pouze jsem vám nabídl informace, které jsem dostal, a závěry, které jsem z nich vyvodil. Pokud jsou tyto závěry nesprávné, omlouvám se, že jsem vás připravil o čas. A pokud budeme pokračovat ve válce s Indií, žádám vás jen o příležitost čestně posloužit Thajsku, abych mohl splatit laskavost, kterou jste mi prokázali.“

Dřív, než generál stačil něco říct - a bylo jasné, že si chystá povýšenou odpověď - zasáhl ministerský předseda.

„Děkuji, že jste nám dal to nejlepší - Thajsko přetrvalo v této těžké oblasti, protože naši lidé a naši přátelé dávají všechno, co mají, do služeb naší malé, ale krásné země. Pochopitelně vás budeme chtít využít v nastávající válce.

Věřím, že máte malou údernou jednotku skvěle vycvičených a všestranných thajských vojáků. Dohlédnu na to, aby vaše jednotka byla přidělena veliteli, který bude umět využít ji i vás.“

Bylo to obrátané oznámení generálům u stolu, že Fazolek a Surajawong jsou pod jeho ochranou. Každý generál, který by se je pokusil odstavit, by jednoduše zjistil, že je přidělili pod velení někoho jiného. Fazolek nemohl doufat, že dosáhne víc.

„A nyní,“ promluvil ministerský předseda, „přestože mi bylo potěšením strávit tuto čtvrt hodinu ve vaší společnosti, pánové, čínský ministr zahraničních věcí se už nepochybně diví, proč jsem tak nezdvořilý a nechávám ho tak dlouho čekat.“

Ministerský předseda se poklonil a odešel.

Popudlivý generál a ostatní, hlavně ti nejskeptičtější, se vrátili k lehké konverzaci přerušené Fazolkovým příchodem. Vypadalo to, jako by se vůbec nic nestalo.

Ale generál Phet Noi, jenž byl polním velitelem všech thajských vojsk na Malajském poloostrově, dal Surajawongovi a Fazolkovi znamení, aby k němu přišli. Surajawong vzal svůj talíř a přesedl si vedle Phet Noie. Fazolek se zdržel jen tím, že si naložil na talíř jídlo z mís na servírovacím stole, a pak se k nim připojil.

„Vy máte jednotku rychlého nasazení,“ začal Phet Noi.

„Pro vzduch, moře i pevninu,“ přitakal Fazolek.

„Hlavní indická ofenzíva probíhá na severu,“ pokračoval Phet Noi. „Moje armáda bude ve střehu před indickými výsadbami na pobřeží, ale naše role bude hlídková, nikoli bojová. Přesto si myslím, že kdyby vaše jednotka vyrážela na své mise z jihu, bylo by méně pravděpodobné, že se zaplete do šarvátek, které budou mít původ v mnohem větším významu severních velitelství.“

Phet Noi evidentně věděl, že jeho velitelství bude pro průběh války nejméně důležité - ale byl stejně jako Fazolek a Surajawong odhodlaný nezůstat stranou. Mohli si navzájem pomoci. Až do konce večere setrvali Fazolek a Surajawong v živém hovoru s Phet Noiem a rozebírali, kde v části Malajského poloostrova, která patřila Thajsku, nejlépe umístit údernou jednotku. Nakonec zůstali v jídelně jako poslední.

„Pane,“ promluvil Fazolek, „teď, když tu jsme sami, jen my tři, musím vám něco říct.“

„Prosím?“

„Budu vám oddaně sloužit a budu plnit vaše rozkazy. Ale pokud se naskytne příležitost, využiji svou údernou jednotku k dosažení cíle, který, striktně řečeno, není pro Thajsko důležitý.“

„A to je?“

„Má kamarádka Petra Arkanianová je Achillovým rukojmím - ne, mám za to, že je prakticky jeho otrokyní. Každý den jí hrozí smrtelné nebezpečí. Až získám informace nezbytné, aby taková akce měla šanci na úspěch, použiji své přepadové komando, abych ji dostal z Hajdarábadu.“

Phet Noi se nad tím zamyslel. Ve tváři nedal znát nic.

„Vy víte, že Achilles ji může držet právě jako návnadu, která vás vláká do pastí.“

„Je to možné,“ uznal Fazolek. „Ale nevěřím, že Achillovi jde právě o to. Myslí si, že může zabít kohokoli kdekoli.

Nepotřebuje na mne ličit pasti. Číhat na někoho je znamení slabosti. Myslím si, že má vlastní důvody Petru držet.“

„Vy ho znáte,“ kývl Phet Noi, „já ne.“ Na okamžik se zamyslel. „Když jsem poslouchal, co jste říkal o Achillovi a jeho plánech a zradách, uvěřil jsem, že by události mohly nabrat přesně takový směr, který jste nastínil. Nepochopil jsem, jak by toho Thajsko mohlo využít ke svému vítězství. I kdybychom byli varováni předem, na bitevním poli nemůžeme nad Čínou zvítězit. Čínské zásobovací trasy do Thajska by byly krátké. Téměř čtvrtina obyvatel Thajska je čínského původu, a třebaže většina z nich jsou loajální thajští občané, velká část z nich stále považuje Čínu za svou vlast. Čína by v naší zemi neměla nouzi o sabotéry a kolaboranty, zatímco Indie takové spojení nemá. Jak bychom mohli zvítězit?“

„Je jen jedna cesta,“ řekl Fazolek. „Okamžitě se vzdát.“

„Cože?“ zalpal po dechu Surajawong.

„Ministerský předseda Paribatra by měl jít za čínským ministrem zahraničí a prohlásit, že Thajsko si přeje být spojencem Číny. Většinu své armády svěříme dočasně pod čínské velení, aby mohla být podle potřeby použita proti indickým agresorům, a budeme zásobovat nejen svá vojska, ale podle svých možností také čínská, čínští obchodníci získají neomezený přístup k thajským trhům a průmyslu.“

„To by bylo ostudné,“ mínil Surajawong.

„Bylo ostudné, když se Thajsko za druhé světové války spojilo s Japonskem,“ prohlásil Fazolek. „Ale Thajsko přežilo a japonské jednotky Thajsko neokupovaly. Bylo ostudné, když se Thajsko sklonilo před Evropou a postoupilo Francii Laos a Kambodžu, ale srdce Thajska zůstalo svobodné. Pokud se Thajsko preventivně nespojí s Čínou a neposkytne Číně volnou ruku, Čína tady bude vládnout stejně, ale Thajsko jako takové úplně ztratí svou svobodu a národní existenci, přinejmenším na mnoho let a možná navždy.“

„Co to poslouchám? Proroctví?“ zeptal se Phet Noi.

„Posloucháte obavy vlastního srdce,“ odpověděl Fazolek. „Občas musíte tygra nakrmit, aby vás nesežral.“

„Thajsko to nikdy neudělá,“ řekl Phet Noi.

„Pak doporučuji, abyste se připravil na útěk a život v exilu,“ odvětil Fazolek, „protože až sem přijdou Číňané, bude to znamenat konec vládnoucí třídy.“

Všichni věděli, že Fazolek naráží na obsazení Tchaj-wanu. Všichni vládní úředníci s rodinami, všichni profesori, novináři, spisovatelé, všichni politikové s rodinami byli z Tchaj-wanu převezeni do převýchovných táborů v západní poušti, kde byli oni i jejich děti nuceni manuálně pracovat až do konce života. Ani jeden z nich se již na Tchaj-wan nevrátil. Žádné z jejich dětí nedostalo souhlas, aby mohlo po čtrnáctém roku života pokračovat ve studiu. Touto metodou se podařilo Tchaj-wan zpacifikovat natolik účinně, že nebylo pochyb, že by stejnou metodu použili při svých nynějších výbojích.

„Nebyl bych zrádce, kdybych se připravoval na porážku tím, že sám sobě přichystám únikovou cestu?“ zamyslel se nahlas Phet Noi.

„A nebyl byste vlastenec, díky němuž by alespoň jeden thajský generál s rodinou nepadl do rukou dobyvatelům?“ zeptal se Fazolek.

„Je tedy naše porážka neodvratná?“ zeptal se Surajawong.

„Umíš číst mapu,“ odvětil Fazolek. „Ale zázraky se stávají.“

Fazolek je zanechal v mlčenlivých úvahách a vrátil se do svého pokoje, aby podal Petrovi zprávu o pravděpodobné thajské reakci.

KAPITOLA 17 NA MOSTĚ

Komu: Camrajnagarsacredriver@ifcom.gov

Od: Wigginsresistance@haiti.gov

Předmět: V zájmu Indie nevzkročte na Zemi, prosím

Vážený Polemarchu Čamrajnagare!

Z důvodů objasněných v připojeném článku, který brzy zveřejním, očekávám, že se vrátíte na Zemi právě včas, abyste se stal svědkem naprostého porobení Indie Čínou.

Pokud by existovala naděje, že svým návratem do Indie zachráníte její nezávislost, jistě byste podstoupil jakékoli riziko a vrátil se, bez ohledu na všechny rady. A pokud byste pro svou zemi mohl něco udělat ustanovením exilové vlády, kdo by vás mohl chtít přesvědčovat, abyste udělal něco jiného?

Ale strategické postavení Indie je tak nechráněné a zarytost Číny při výbojích je tak dobře známá, že jistě chápete marnost obou těchto postupů.

Vaše rezignace na funkci Polemarcha nenabude účinnosti, dokud nepřistanete na Zemi. Pokud nenasednete do raketoplánu a místo toho se vrátíte na velitelství MF, zůstanete Polemarchem. Jste jediný možný Polemarchos schopný zajistit Mezinárodní flotilu. Nový velitel by neuměl rozlišovat mezi Číňany, kteří jsou loajální Flotile, a těmi, pro něž stojí na prvním místě věrnost jejich vlasti, nyní dominantní síle. MF nesmí upadnout do Achillova vlivu. Jako Polemarchos byste mohl podezřelé Číňany přeradit na neškodné pozice a tak jim zabránit, aby se chopili moci. Pokud se vrátíte na Zemi a Achilles bude mít vliv na to,

252 Orson S. Gard kdo vás ve funkci Polemarcha vystřídá, MF se stane nástrojem dobytvačného tažení.

Když zůstanete Polemarchem, budete jako Ind obviněn z přípravy pomsty na Číně. Abyste dokázal svou nestrannost a zabránil . podezření, musíte zůstat absolutně povznesený nad všechny pozemské války a boje. Můžete mně a mým spojencům věřit, že vytrváme v odporu proti Achillovi bez ohledu na to, jak mizivé se zdají být naše šance, ať už jen z jednoho jediného důvodu: jeho konečné vítězství by znamenalo naši okamžitou smrt.

Zůstaňte ve vesmíru a tím umožněte lidstvu, aby uniklo vládě sílence. Já na oplátku slibuji, že udělám všechno, co je v mé moci, abych vysvobodil Indii z čínské nadvlády a vrátil jí správu jejích věcí.

S veškerou úctou Petr Wiggins

Vojáci věděli velice dobře, kdo je Virlomi. Také znali odměnu, která je vypsána za její dopadení nebo za její mrtvé tělo.

Byla obviněna ze zrady a špionáže. Ale od počátku, od okamžiku, kdy se dostala přes kontrolní stanoviště u vstupu do základny v Hajdarábádu, jí obyčejní vojáci věřili a pomáhali jí.

„Uslyšíte, jak mě budou obviňovat ze špionáže nebo ještě horších věcí, ale není to pravda. V Hajdarábádu vládne cizí zrádovský netvor, který chce mou smrt z osobní nenávisti. Pomozte mi.“

Vojáci ji beze slova odvedli z míst, kde by ji mohla zaznamenat kamera, a počkali. Když přijel prázdný zásobovací nákladník, zastavili ho, a zatímco jedni zabavili řidiče, druhí ji pomohli dovnitř. Nákladník projel a ona byla venku.

Od té doby se obracela na pěšáky, když potřebovala pomoc. U důstojníků by se soucit nebo spravedlivost mohly dostat do rozporu s poslušností nebo ambicemi - obyčejní vojáci žádná taková dilemata neměli. Přpravovala se uprostřed tlačence vojáků v přeplněných vlacích, dostávala tolik jídla propašovaného z kantýny, že ho ani nemohla sníst, a spala na lůžku, když si unavení muži lehli na podlahu. Pokud se jí někdo dotkl, pak jen proto, aby jí pomohl. Nikdo ji nezradil.

Pohybovala se napříč Indií na východ, směrem k válečné oblasti, neboť věděla, že její jedinou nadějí a jedinou nadějí pro Petru Arkanianovou je najít Fazolka, nebo se jím nechat najít.

Virlomi věděla, kde Fazolka najde: bude znepríjemňovat život Achillovi všude a všemi způsoby, jak jen to půjde. Protože indická armáda zvolila pošetilou a nebezpečnou strategii, kdy do boje zapojila veškeré své síly, věděla, že efektivní protistrategií bude napadání a přerušování zásobovacích tras. A Fazolek přijde na to místo, kde bude zásobovací trasa nejkřehovější a přitom nejobtížnější přerušitelná.

Proto si cestou k frontě v duchu procházela mapu, kterou si vryla do paměti. Pro rychlý přesun velkého množství zásob a munice z Indie k jednotkám postupujícím širokou nížinou, jíž tekla Irravádí, existovaly dvě hlavní trasy. Severní cesta byla jednodušší, ale více zranitelná přepady. Jižní cesta byla obtížnější, ale lépe chráněná. Fazolek bude pracovat na přerušení jižní trasy.

Kde? Přes hory vedly z Impálu v Indii do Kalemia v Barmě dvě cesty. Obě procházely úzkými kaňony a překonávaly hluboké rokle. Kde by bylo nejobtížnější nahradit most vyhozený do povětří nebo zřícenou silnici? Na obou trasách kandidovalo několik lokalit. Ale nejobtížnější by bylo obnovit jedno místo na západní trase, dlouhý úsek cesty vytesaný ve skále po okraji příkré soutěsky, který vedl na most přes hlubokou rokli. Fazolek nezní jenom most, uvědomila si Virlomi, protože rokli by nebylo tak těžké překlenout. Strhne také na několika místech cestu, aby se technici nemohli dostat k místu, kde je třeba most ukotvit, aniž by si nejdřív prostříleli a upravili novou cestu.

Tam se tedy Virlomi vypravila a čekala.

Čistou tekoucí vodu našla v postranních roklích. Jídlo jí dávali procházející vojáci. Brzy se dozvěděla, že ji vyhledávají sami. Rozneslo se, že Skrývající se žena potřebuje jídlo. Přesto žádný důstojník nadále nevěděl, kde ji hledat, a žádný Achillem najatý vrah ji nepřišel zabít. Třebaže vojáci byli chudí, odměna je očividně nelákala. Byla hrdá na svůj lid, ale zároveň jí ho bylo líto, že mu vládne takový člověk jako Achilles.

Doslechla se o smělych útocích na snáze napadnutelná místa východní cesty. Provoz na západní trase zhoustl, cesty se otřásaly ve dne v noci, jak Indie spalovala své zásoby paliva, aby stačila zásobovat mnohem větší armádu, než jakou válka vyžadovala. Zeptala se vojáků, jestli neslyšeli o nějakých thajských útočnicích vedených dítětem, a oni se trpce zasmáli. „Dvě děti,“ říkali. „Jedno bílé, jedno hnědé. Přiletí vrtulníkem, zničí a zmizí. Koho se dotknou, toho zabijí. Co uvidí, to zničí.“

Začala si dělat starosti. Co když ten, který přijde zničit tento most, nebude Fazolek, ale ten druhý? Určitě nějaký jiný absolvent Bitevní školy - napadl ji Surajawong -, jenže bude vědět od Fazolky o jejím dopisu? Bude mít ponětí o tom, že Virlomi nosí v hlavě plán základny v Hajdarábadu? Že ví, kde je Petra?

Přesto neměla na vybranou.

Bude se muset ukázat a doufat.

Plynuly dny. Virlomi čekala na zvuk přilétajících helikoptér, přivázejících úderné komando, které zničí tuto silnici.

Surajawong nebyl v Bitevní škole nikdy velitelem. Program skončil dřív, než se do takového postavení vypracoval. Ale snil o velení, studoval je, plánoval a teď, když spolupracoval s Fazolkem na velení tomu či jinému uskupení, konečně pochopil, jaká je to hrůza a radost mít muže, kteří člověka poslouchají, plní jeho rozkazy, vrhají se do akce a riskují smrt, protože mu věří. Byli tak dobře vycvičení a duchapřítomní a jejich taktika byla tak účinná, že pokaždé přivedl zpátky plný stav. Zranění byli, ale neumírali. Občas se některá akce nezdařila - ale nikdo to nezaplátil životem.

„Právě zrušenými misemi si získáš jejich důvěru,“ vysvětlil mu Fazolek. „Když zjistíš, že je to nebezpečnější, než jsme předpokládali, že je třeba nepřítel nejdřív unavit, abychom dosáhli cíle, pak ukaž svým mužům, že si ceníš jejich životů víc než momentálního cíle. Později, až nebudeš mít jinou možnost než vystavit je vážnému riziku, budou vědět, že tentokrát stojí za to zemřít. Budou vědět, že je neutratíš jako dítě, za sladkosti a cetky.“

Fazolek měl pravdu, což Surajawonga mohlo sotva překvapit. Fazolek nebyl jen nejchytřejší, ale také zblízka sledoval, co dělá Ender, byl Enderovou tajnou zbraní v armádě Draků a byl jeho záložním velitelem na Erótu. Samozřejmě věděl, co je to velení.

To, co Surajawonga překvapilo, byla Fazolkova velkorysost. Fazolek tuto údernou jednotku vytvořil, vycvičil tyto muže a získal si jejich důvěru. Po celou tuto dobu mu Surajawong prakticky nijak nepomohl a chvílemi dokonce dával najevo otevřené nepřátelství. Přesto Fazolek Surajawonga přijal, světil mu velení a vybídl muže, aby Surajawongovi pomohli naučit se, co umějí. Za celou tu dobu se Fazolek k Surajawongovi ani jednou nezachoval jako k podřízenému nebo horšímu, naopak se před ním skláněl jako před svým nadřazeným důstojníkem.

Surajawong na oplátku Fazolkovi nikdy neporučil, aby něco udělal. Většinou došli ke společnému stanovisku, a když se shodnout nedokázali, Surajawong se podřídil Fazolkovu rozhodnutí a podpořil je.

Fazolek nemá žádné ambice, uvědomil si Surajawong. Nijak netouží být lepší než někdo jiný, někomu vládnout nebo požívat větší pocty.

Pak, při misích, kdy pracovali spolu, si Surajawong všiml něčeho jiného: Fazolek se nebál smrti.

Kulky mohly svištět vzduchem, výbušniny mohly být těsně před detonací, ale Fazolek se pohyboval beze strachu a kryl se jen symbolicky. Vypadalo to, jako by nepřítel provokoval, aby ho zastřelil, jako by provokoval jejich vlastní výbušniny, aby se mu vzepřely a vybuchly dřív, než bude připravený.

Byla to odvaha? Nebo si přál zemřít? Vzala mu smrt sestry Carlotty část vůle žít? Když ho Surajawong slyšel mluvit, nic takového by neřekl. Fazolek byl až příliš zarytě odhodlaný zachránit Petru, než aby Surajawong uvěřil, že chce zemřít.

Žil pro něco naléhavého. A přesto nedával najevo sebemenší strach před bojem.

Vypadalo to, jako by věděl, kdy zemře, a toho dne to být nemělo. Rozhodně nezačal nic zanedbávat. Jistě, klidný, chladný, rezervovaný, arogantní Fazolek, jehož Surajawong poznal předtím, se po Car-lottině smrti stal netrpělivým a podrážděným. Klid, který projevoval v boji, před svými muži, bral za své, když zůstával sám se Surajawongem a Phet Noiem. A oblíbeným terčem jeho nadávek nebyl Achilles -prakticky o něm nemluvil - ale Petr Wiggin.

„Měsíc měl všechno u sebe! Zabývá se těmihle prkotinami - přesvědčuje Camrajnagara, aby se ještě nevracel na Zemi, přesvědčuje Džaffara Wahábiho, aby nenapadal Irán - a mně o nich vypráví, ale to hlavní, aby totiž publikoval celou Achillovu zrádnou strategii, to neudělá -a ještě mi říká, abych to nedělal ani já. Proč ne? Kdyby se indickou vládu podařilo dovést k tomu, aby poznala jak ji Achillovy plány zrazují, možná by se jim podařilo stáhnout z Barmy dost velkou část armády, aby se mohli Číňanům postavit. Rusko by mohlo zasáhnout. Japonská flotila by mohla pohrozit čínskému obchodu. Přinejmenším by sami Číňané mohli prokousnout, jaký Achilles je, a zbavit se ho, přestože jeho

plán použiji. A on mi pořád opakuje: teď není ta správná chvíle, je příliš brzy, zatím ne, musíš mi důvěřovat, jsem v tom s tebou až do konce.“

Stěží volil vlivnější slova, když spílal thajským generálům, kteří řídili válku - nebo spíš bídili, jak prohlašoval. Surajawong mu musel dát za pravdu - celý plán závisel na tom, že thajské jednotky zůstanou rozptýlené, ale oni teď, když thajská letadla ovládla vzdušný prostor nad Barmou, soustředili své armády a letecké základny v předních pozicích. „Vysvětlil jsem jim, jak je to nebezpečné,“ rozčiloval se Fazolek, „a oni dál seskupují své síly na jediném příhodném místě.“

Phet Noi trpělivě poslouchal. Ani Surajawong se s ním nehádal.

Fazolek měl pravdu. Lidé se chovali hloupě, a nejenom z nevědomosti. A pak samozřejmě řeknou: Ale my jsme nevěděli, že Fazolek má pravdu.

Fazolek už měl na to přichystanou odpověď: „Nevěděli jste, že pravdu nemám! Tak jste měli dávat pozor!“

Jediné, co se na Fazolkových sžíravých kritikách změnilo, bylo to, že na týden ochraptěl, a když se mu pak hlas vrátil, byl hlubší. Na dítě, které bylo vždycky tak malé, dokonce i na svůj věk, na něho puberta - pokud to byla puberta - přišla brzy. Ale možná si ze všeho toho kázání jenom namohl hlasivky.

Ale teď, během mise, Fazolek mlčel, ovládaný bitevním klidem. Surajawong a Fazolek nastoupili do svých helikoptér jako poslední a přesvědčili se, že všichni jejich muži jsou na palubě. Naposled si zasalutovali, potom se vmáčkli dovnitř, dveře se zavřely a helikoptéry vzletly. S pomocí proudových motorů letěli těsně nad hladinou Indického oceánu a listy rotorů roztáhli až v blízkosti ostrova Cheduba, dnešního shromaždiště. Tam se helikoptéry rozdělily, vznesly se vysoko, vypnuly proudové motory a rozevřely listy vrtulí, aby mohly vertikálně přistát.

Tady nechají své zálohy - helikoptéry a muže, kteří mohli vytáhnout toho, kdo by se nemohl vrátit v důsledku technického problému nebo nepředvídaných komplikací - jedna porucha vrtulníku by neměla zmařit celou misi. A každý z nich měl nadbytečné vybavení, aby kdokoli mohl celou akci dokončit. Nejednou tato rezerva zachránila životy a mise - Phet Noi vždycky zařídil, aby měli veškeré vybavení, neboť, jak říkal: „Dáváte materiál velitelům, kteří vědí, jak jej použít.“

Fazolek a Surajawong neměli na shromaždišti čas na nějaké dlouhé rozhovory, ale přece jen se na chvíli sešli, když se dívali, jak záložní tým maskuje helikoptéry a průsvitnou látkou zakrývá solární kolektory. „Víš, co bych chtěl?“ nadhodil Fazolek.

„Myslíš kromě toho, že bys chtěl být kosmonaut, až budeš velký?“

„Abychom mohli tuhle misi odvolat a vyrazit do Hajdarábadu.“

„A nechali se zabít, aniž bychom zahlédli jedinou stopu po Petře, kterou mezitím nejspíš přestěhovali někam do Himaláje.“

„V tom je genialita mého plánu,“ prohlásil Fazolek. „Vezmu si jako rukojmí stádo dobytka a pohrozím, že každý den zastřelím jednu krávu, dokud mi ji nevrátí.“

„Moc riskantní. Krávy se vždycky chovají jako stádo. A když se rozhodnou, že vezmou roha...“ Ale Surajawong věděl, že Fazolka soustavně trýzní, že nemůže pro Petru nic udělat. „Pustíme se do toho. Petr už hledá někoho, od koho by získal aktuální informace o Hajdarábadu.“

„Podobně jako pracuje na zveřejnění Achillových plánů.“ Oblíbená tiráda. Jen díky tomu, že byli na misi, zůstal Fazolek klidný, spíš ironický než vztekly.

„Hotovo,“ oznámil Surajawong.

„Tak ahoj v horách.“

Byla to nebezpečná mise. Nepřítel nemohl střežit každý kilometr silnice, ale naučil se rychle reagovat, když se objevily thajské helikoptéry, a úderné komando mělo na dokončení své mise čím dál méně času. A toto místo bude pravděpodobně chráněné. Proto byl Fazolkův kontingent - čtyři z pěti rot - vyčleněn na to, aby zlikvidoval veškeré obránce a kryl Surajawongovu skupinu, až bude klást nálože a vyhazovat do vzduchu cestu a most.

Všechno probíhalo podle plánu - dokonce lépe, než předpokládali, protože to vypadalo, jako by nepřítel ani nevěděl, že tam jsou - když vtom jeden muž upozornil:

„Na mostě je nějaká žena.“

„Civilistka?“

„To musíte vidět,“ řekl voják.

Surajawong opustil místo, kde ukládali výbušniny, a vylezl zpátky na most. Skutečně, stála tam mladá indická žena s rukama rozpráženými k oběma stranám rokle.

„Řekl jí někdo, že ten most vybuchne, a že je nám úplně jedno, jestli na něm při tom někdo bude stát?“

„Pane,“ hlásil voják, „ona se ptá na Fazolka.“

„Jméno?“

Voják přikývl.

Surajawong se podíval na ženu ještě jednou. Byla velice mladá. Oblečení měla špinavé, roztrhané. Nebyla to kdysi vojenská uniforma? Místní ženy se tak rozhodně neoblékaly.

Podívala se na něho. „Surajawongu,“ zavolala.

Slyšel, jak několik vojáků za ním užasle vydechlo nebo zalapalo po dechu. Odkud ho ta indická žena mohla znát? Surajawonga to trochu znepokojilo. Na vojáky bylo spolehnutí téměř ve všem, ale kdyby se jim do hlavy dostaly náboženské nesmysly, všechno by se tím mohlo zkomplikovat.

„Já jsem Surajawong,“ odpověděl.

„Byl jsi v armádě Draků. A pracuješ s Fazolkem.“

„Co chceš?“ zeptal se.

„Chci si s tebou promluvit mezi čtyřma očima tady na mostě.“

„Pane, nechoďte tam,“ varoval ho voják. „Nikdo sice nestřílí, ale zahlédli jsme půl tuctu indických vojáků. Jestli tam půjdete, bude to váš konec.“

Co by udělal Fazolek?

Surajawong došel na most, odvážně, ale beze spěchu. Čekal, že se ozve střelba, a přemýšlel o tom, jestli ucítí bolest zásahu dřív, než uslyší zvuk. Podají ušní nervy zprávu jeho mozku rychleji než nervy z té části těla, do níž se kulka zaryje? Nebo ho odstřelovač zasáhne do hlavy, čímž se tento problém vyřeší?

Žádná kulka nepřilétla. Došel k dívce a zastavil se, právě když říkala: „Blíž bys neměl chodit, nebo znervózní a zastřelí tě.“

„Ty těm vojákům velíš?“ zeptal se Surajawong.

„Tys mě ještě nepoznal? Já jsem Virlomi. Byla jsem v Bítevní škole před tebou.“

Znal to jméno. Tvář by ale nepoznal. „Odešla jsi dřív, než mě tam vzali.“

„V Bítevní škole moc děvčat nebylo. Myslela jsem si, že legenda bude žít dál.“

„Slyšel jsem o tobě.“

„Tady jsem taky legenda. Moji lidé nestřílejí, protože si myslí, že vím, co tady dělám. A já jsem si myslela, že jsi mě poznal, protože tvoji vojáci po obou stranách soutěsky nezačali střílet na indické vojáky, třebaže si jich museli všimnout.“

„Možná tě poznal Fazolek,“ dohadoval se Surajawong. „Vlastně jsem tvoje jméno nedávno slyšel. Ty jsi mu odpověděla, že? Byla jsi v Hajdarábadu?“

„Vím, kde je Petra.“

„Pokud ji nepřestěhovali.“

„Máte nějaké lepší zdroje? Snažila jsem se najít způsob, jak poslat Fazolkovi vzkaz a nenechat se při tom chytit. Nakonec jsem pochopila, že počítač mi nepomůže. Musela jsem přinést svůj vzkaz v hlavě.“

„Tak pojď s námi.“

„To není tak jednoduché,“ odvětila. „Když si budou myslet, že jste mne zajali, nedostanete se odsud. Mají ruční střely země-vzduch.“

„Ouha,“ vydechl Surajawong. „Léčka. Oni věděli, že přiletíme?“

„Ne. Vědí, že jsem tady já. Nic jsem neřekla, ale všichni věděli, že Skrývající se žena je u tohoto mostu, a tak si vzali do hlavy, že toto místo chrání bohové.“

„A bohové potřebují střely země-vzduch?“

„Ne, oni chrání mě. Bohové mají most, ti muži mají mě. Určitě se dohodneme. Vy odstraníte z mostu nálože. Zrušíte misi. Oni uvidí, že mám moc přimět nepřítele, aby odešel a nic nepoškodil. A pak uvidí, jak přivolám jednu z odlétajících helikoptér k sobě a sama, o své vůli, do ní nasednu. Není to nic, co bych si předem naplánovala, ale jinou cestu nevidím.“

„Strašně nerad ruším misi.“ Ale dřív, než stačila něco namítnout, rozesmál se a řekl: „Ne, nedělej si starosti, je to fajn. Je to dobrý plán. Kdyby tady na mostě byl Fazolek, souhlasil by bez zaváhání.“

Surajawong se vrátil ke svým mužům. „Ne, není to bůh ani svatá žena. Je to Virlomi, absolventka Bítevní školy, a má zpravodajské informace, které mají větší cenu než tento most. Rušíme misi.“

Voják si to srovnal v hlavě. Surajawong viděl, jak se snaží najít v jeho rozkazu vliv nadpřirozeného prvku.

„Vojáku,“ zatvářil se přísně Surajawong, „vojáku, ta žena mě neočarovala. Zná půdorysný plán základny nejvyššího velení indické armády v Hajdarábadu.“

„Proč by nám ho nějaká Indka svěřovala?“ nedokázal pochopit voják.

„Protože ten frajírek, který má pod palcem indickou stranu války, tam drží vězně, který má pro válku klíčový význam.“ Vojákovi to konečně začalo dávat smysl. Nadpřirozeno zmizelo. Odepnul z opasku satelitní vysílačku a zadal kód pro zrušení mise. Všechny ostatní stanice se okamžitě rozvibrovaly přednastaveným způsobem.

Týmy minérů ihned zahájily demontáž. Kdyby měly vyklidit místo bez demontáže náloží, následoval by jiný kód, že situace je naléhavá. Surajawong nechtěl, aby cokoli z jejich vybavení padlo do indických rukou. A usoudil, že pozvolnější tempo by mohlo věci prospět.

„Vojáku, potřebuji, aby to vypadalo, že mě ta žena zhyponotizovala. Nejsem zhyponotizovaný, ale předstírám to, aby si indiští vojáci kolem nás mysleli, že mě ovládá. Chápeš to?“

„Ano, pane.“

„Až půjdu zpátky k ní, zavoláš Fazolkovi a řekneš mu, že potřebuju, aby všechny helikoptéry kromě mojí opustily prostor. Tak, aby Indové viděli, že jsou pryč. Potom řekni Petra. Rozumíš? Nic dalšího mu neříkej, i kdyby se sebevíc vyptával. Můžou nás odposlouchávat, když ne tady, tak v Hajdarábadu.“ Nebo v Pekingu, ale nechtěl všechno zkomplikovat tím, že to vysloví.

„Rozkaz, pane.“

Surajawong se otočil k vojákovi zády, postoupil o tři kroky k Virlotni a potom si před ní lehl tvář k zemi.

Slyšel, jak voják za ním odřikává přesně to, co mu uložil.

A zakrátko začaly po obou stranách soutěsky vzletat helikoptéry. Fazolkovy oddíly vyklízely prostor.

Surajawong vstal a vrátil se ke svým mužům. Jeho rota přiletěla ve dvou helikoptérách. „Všichni nastoupí do helikoptéry s výbušninami,“ nařídil jim. „Ve druhé helikoptéře zůstanou jenom pilot a druhý pilot.“

Muži okamžitě poslechli a během tří minut byl Surajawong na svém konci mostu sám. Otočil se a ještě jednou se Virlomi uklonil, potom klidně došel ke své helikoptéře a nastoupil do ní.

„Stoupej zvolna,“ přikázal pilotovi, „a potom pomalu prolet' kolem té ženy uprostřed mostu, dveřmi k ní. V žádném

okamžiku na ni nesmí mířit žádná zbraň. Nic, co by třeba jen vzdáleně mohlo vypadat jako hrozba.“, Surajawong se díval z okna. Virlomi nedávala znamení.

„Stoupni výš, jako bychom odlétali.“

Pilot poslechl.

Virlomi konečně začala mávat rukama a důstojně jim kynout, jako by je každým pohybem svých paží přitahovala zpět.

„Zvolna dolů a potom klesej k ní. Nic se nesmí stát. Jestli něco potřebujeme ze všeho nejmíň, tak to, aby ji nějaký spodní tah vtáhl do vrtule.“

Pilot se mrzutě zasmál a slétl nad most, jako by helikoptéra byla tanečnice. Zůstal dost daleko, aby Virlomi nebyla přímo pod vrtulí, ale zároveň dost blízko, aby jí k nastoupení stačilo několik kroků.

Surajawong přiskočil ke dveřím a otevřel je.

Virlomi k helikoptéře nedošla jen tak. Dotančila k ní, přičemž každým krokem dělala krouživé, rituálu podobné pohyby.

Pak dostal nápad, vystoupil z helikoptéry a znovu si před ní lehl tváří k zemi. Když přišla dostatečně blízko, řekl - tak hlasitě, aby přehlušil svist vrtulí - „Přejdi po mně!“

Udělala to, stoupla mu bosýma nohama na ramena a přešla mu po zádech. Surajawong nevěděl, jak jasněji by mohli indickým vojákům sdělit, že Virlomi nejenom zachránila jejich most, ale také se zmocnila této helikoptéry.

Byla uvnitř.

Surajawong vstal, pomalu se otočil a volným krokem nastoupil do helikoptéry.

Loudání skončilo, jakmile se ocitl uvnitř. Zajistil páku na dveřích a vykřikl: „Chci trysky, co nejrychleji, jak to půjde.“

Helikoptéra začala závratnou rychlostí stoupat. „Připoutej se,“ nařídil Surajawong Virlomi. Pak, když viděl, že se uvnitř tohoto stroje nevyzná, ji postrčil na místo a zapnul jí popruhy. Ve stejném okamžiku helikoptéra složila vrtule a chvíli padala, než naskočily proudové motory. Potom prosvístěli soutěškou a unikli z dosahu ručních střel země-vzduch.

„Udělala jsi mi radost,“ usmál se Surajawong.

„Trvalo vám to dlouho,“ odvětila Virlomi. „Myslela jsem, že tenhle most bude jedním z prvních míst, na která zaútočíte.“

„Říkali jsme si, že to budete čekat, a proto jsme sem nejezdili.“

„Grjaz!“ zaklela. „Mělo mě napadnout, že musím myslet úplně obráceně, abych uhodla, co udělají spratci z Bitevní školy.“

Fazolek poznal hned, když ji uviděl na mostě, že to musí být Virlomi, indická absolventka Bitevní školy, která odpovíděla na jeho příspěvek o Briseovně. Nezbyvalo mu než spoléhat na to, že Surajawong pochopí, co se děje, než pocítí potřebu někoho zastřelit. A Mrzout ho neklamal.

Když se vrátili na shromaždiště, Fazolek se s Virlomi ani pořádně nepřivítal a začal vydávat rozkazy. „Chci vyklidit celé shromaždiště. Všichni jdou s námi.“ Zatímco velitelé rot zajišťovali splnění tohoto rozkazu, Fazolek nařídil spojovacímu týmu jedné helikoptéry, aby mu připravili spojení se sítí.

„Půjde to přes satelit,“ namítl voják. „Hned zjistí naši polohu.“ „Budeme pryč dřív, než někdo stačí zareagovat,“ uklidnil ho Fazolek.

Teprve potom začal vysvětlovat Surajawongovi a Virlomi svůj plán. „Jsme plně vybaveni, ne? „ „Ale nemáme plné nádrže.“ „To zařídím. Vyrážíme do Hajdarábadu hned.“ „Ale já jsem ještě ani nenakreslila plány,“ ozvala se Virlomi. „Na to bude čas ve vzduchu. Tentokrát poletíme spolu, Surajawongu. Nedá se nic dělat - oba musíme znát celý plán.“

„Dlouho jsme čekali,“ řekl Surajawong. „Proč teď takový spěch?“ „Ze dvou důvodů,“ odpověděl Fazolek. „Jak dlouho podle tebe potrvá, než se Achilles dozví, že naše přepadové komando naložilo nějakou indickou ženu, která na nás čekala na mostě? A za druhé - přinutím Petra Wiggina ke spolupráci. Rozpoutá se peklo a my se povežeme na vlně.“

„Co je cíl?“ zeptala se Virlomi. „Zachránit Petru? Zabít Achilla?“ „Odvézt každé dítě z Bitevní školy, které s námi půjde.“

„Nikdy neopustí Indii,“ prohlásila Virlomi. „Sama se možná rozhodnu zůstat.“

„Obojí špatně,“ vrtěl hlavou Fazolek. „Dávám Indii ani ne týden, než čínské jednotky získají kontrolu nad Novým Dillím, Hajdarábádem a všemi ostatními velkými městy, o která budou stát.“

„Číňané?“ hlesla Virlomi. „Přece existuje jakýsi...“

„Pakt o neútočení? Sjednaný Achillem?“

„Pracoval pro Čínu od samého začátku,“ objasnil Surajawong. „Indická armáda je nekrytá, špatně zásobená, vyčerpaná a demora-lizovaná.“

„Ale... jestli Čína vstoupí do války na straně Thajska, není to přesně to, co chcete?“

Surajawong se ostře, trpce zasmál. „Čína vstoupí do války na straně Číny. Snažili jsme se varovat vlastní lidi, ale oni jsou přesvědčení, že mají s Pekingem dohodu.“

Virlomi okamžitě pochopila. Díky tomu, že absolvovala výcvik v Bitevní škole, uměla uvažovat stejně jako Fazolek a Surajawong. „Tak proto Achilles nevyužil Petřin plán.“

Fazolek a Surajawong se rozesmáli a poklonili se jeden druhému.

„Vy víte o Petřině plánu?“

„Předpokládali jsme, že existuje lepší plán než ten, kterým se Indie řídí.“

„A vy máte plán jak zastavit Čínu?“ zeptala se Virlomi.

„Ani náhodou,“ odpověděl Fazolek. „Čína se dala zastavit před měsícem, ale nikdo o tom nechtěl ani slyšet.“ Vzpomněl si na Petra a měl co dělat, aby v sobě zkontroloval hněv. „Samotného Achilla je zatím možné zastavit nebo alespoň oslabit.

Ale naším cílem je zabránit tomu, aby indický tým absolventů Bitevní školy padl do čínských rukou. Naši thajští přátelé již naplánovali únikové trasy. Až se dostaneme do Hajdarábadu, budeme potřebovat najít nejenom Petru, ale musíme nabídnout únik každému, kdo bude ochoten jít. Vyslechnou nás?“

„To brzy zjistíme, ne?“ konstatovala Virlomi.

„Spojení je připraveno,“ oznámil jeden voják. „Zatím jsem se fakticky nepřipojil, protože v tom okamžiku začne

odpočítávání.“

„Udělej to,“ přikázal Fazolek. „Potřebuji sdělit několik věcí Petru Wigginovi.“

Už jsem na cestě, Petro. Dostanu tě ven.

Pokud jde o Achilla, jestli se mi dostane do rány, tentokrát nebudu mít slitování, nebudu spoléhat na to, že ho z oběhu vyřadí někdo jiný. Bez váhání ho zabiju. A moji muži dostanou rozkaz, aby udělali totéž.

KAPITOLA 18

SATJÁGRAHA

šifrovací klíč dešifrovací klíč

Komu: Lockeerasmus@polnet.gov

Od: BorommakotOcakri.thai.govscom

Předmět: Ted, nebo to udělám já

Jsem v bojové akci a potřebuji od tebe okamžitě dvě věci.

Za prvé, potřebuji povolení od vlády Srí Lanky k přistání z důvodu doplnění paliva na základně v Kilinokči, odhadem za hodinu. Jedná se o nevojenskou záchranou operaci s cílem odvézt absolventy Bitevní školy, kterým hrozí bezprostřední nebezpečí zajetí, mučení a zotročení, anebo v nejlepším případě uvěznění.

Za druhé, abych mohl ospravedlnit tuto a všechny ostatní akce, které se chystám podniknout, abych přesvědčil tyto absolventy Bitevní školy, že se mnou mají odjet, a abych v Hajdarábádu způsobil zmatek, potřebuji, abys ten materiál publikoval teď. Opakuji, TED. Jinak publikuji vlastní článek, zde připojený, který tě konkrétně jmenuje jako spoluspiklence Číňanů, což bude dokazovat fakt, že jsi včas nezveřejnil, co jsi věděl. Nemám sice Lockovu celosvětovou působnost, ale mám vlastní krátký seznam e-mailových adres a mému článku se pozornosti dostane. Tvůj by však přinesl mnohem rychlejší výsledky, a já bych byl raději, kdyby to vyšlo od tebe.

Omlouvám se za svou hrozbu. Už si nemohu dovolit dál hrát tvé hry v duchu „počkáme na správný okamžik“. Jdu pro Petru. šifrovací klíč dešifrovací klíč

Komu: BorommakotOcakri.thai.govscom

Od: Lockeerasmus@polnet.gov

Předmět: Hotovo

Potvrzeno: Srí Lanka povoluje přistání s možností doplnění paliva v Kilinokči strojům na humanitární misi. Thajské výsostné : znaky?

Potvrzeno: svůj článek jsem právě uvolnil k urychlené celosvětové distribuci. Součástí je i naléhavá zpráva pro systémy v Haj-1 darábádu a Bangkoku.

Tvoje hrozba byla mile loajální vůči tvé přítelkyni, ale nebyla nutná. Na tuto chvíli jsem čekal. Zřejmě sis neuvědomil, že v okamžiku, kdy to zveřejním, Achilles bude muset přestěhovat svůj štáb a Petru vezme pravděpodobně s sebou. Jak bys ji hledal, kdybys to publikoval před měsícem? šifrovací klíč dešifrovací klíč

Komu: Lockeerasmus@polnet.gov

Od: Borommakot@cakri.thai.govscom

Předmět: Hotovo

Potvrzeno: Thajské výsostné znaky.

Pokud jde o tvou výmluvu: Kuso. Kdyby to byl důvod tvého odkladu, řekl bys mi to před měsícem. Jestli pravý důvod neznáš, já ho znám, a je mi z něho špatně.

Během dvou týdnů, které následovaly po zmizení Virlomi, Achilles do plánovací místnosti nepřišel ani jednou - což nikomu nevadilo, obzvlášť poté, co byla na dopadení Virlomi vypsána odměna. Nikdo se neodvažoval mluvit o tom otevřeně, ale všichni byli rádi, že unikla Achillově pomstě. Všichni samozřejmě vnímali zesílená bezpečnostní opatření - pro jejich „ochranu“. Ale život se jim tím výrazně nezměnil. Stejně žádný z nich neměl nikdy čas vyrazit si za zábavou do centra Hajdarábádu nebo se kamarádit s důstojníky ze základny, kteří byli dvakrát nebo třikrát starší než oni.

Petra se ale na nabídnutou odměnu dívala skepticky. Zнала Achilla dost dobře na to, aby věděla, že je klidně schopen nabídnout odměnu za dopadení někoho, koho už zabil. Jaké bezpečnější krytí by mohl vymyslet? Ale kdyby to tak bylo, znamenalo by to, že nemá od Tikala Čapekara volnou ruku - pokud musel před indickou vládou některé věci tajit, znamenalo to, že ještě neovládá všechno.

Když se nakonec vrátil, neměl ve tváři žádnou modřinu. BudPetřino kopnutí nezanechalo stopy, nebo se zranění za dva týdny úplně zahojilo. Její modřiny ještě nezmizely, ale nikdo je neviděl, protože byly pod košilí. Ráda by věděla, jestli ho bolí varlata a jestli musel vyhledat urologa. Nedovolila, aby se jí škodolibá radost projevila ve tváři.

Achilles měl spoustu řečí o tom, jak dobře se válka vyvíjí a jak dobrou práci plánování odvádí. Vojsko je dobře zásobeno a navzdory drobným útokům zbabělé thajské armády tažení postupuje podle plánu. Plán samozřejmě zrevidovali.

Přitom to bylo všechno grjaz. Baval se s plánovači. Ti moc dobře věděli, že armáda trčí na místě, že stále bojují s Barmánci v nížině Irravádí, protože taktika napadání, praktikovaná thajskou armádou, znemožnila rozběhnout drtivou ofenzívu, která by zahнала Barmánce do hor a otevřela indické armádě cestu do Thajska. Plán? Ted žádný plán nebyl. Achilles jim ve skutečnosti říkal: toto je jasná linie. Hlídejte si, aby nikdo nemohl na základě zprávy nebo e-mailu z této místnosti pojmout sebemenší podezření, že se události nevyvíjejí podle plánu.

Nic to nezměnilo na faktu, že všichni plánovači cítili ve vzduchu porážku. Zásobovat obrovskou armádu na pochodu bylo pro indické omezené zdroje dosti obtížné a značně je to zatěžovalo. Zásobování takové armády v situaci, kdy polovina těchto zásob pravděpodobně mizela zásluhou nepřátelských akcí, polykalo indické rezervy rychleji, než je stačili doplňovat.

Při současném tempu výroby a spotřeby dojde armádě munice za sedm týdnů. Ale to nebyl hlavní problém - pokud se nestane nějaký zázrak, neobnovitelné pohonné hmoty dojdou za čtyři.

Všichni věděli, že kdyby se uskutečnil Petřin plán, Indie by mohla v takové ofenzivě pokračovat neomezeně dlouho a barmský odpor by prostě zlomila únava. Válka by již byla na thajské půdě a indická armáda by dýchavičně nepokulhávala, pronásledována příznakem nemilosrdného termínu.

V plánovací místnosti nemluvili, ale opatrně, nepřímě se o těchto věcech bavili u jídla. Bylo již příliš pozdě přejít ke druhé strategii?

Ani ne, ale vyžadovalo by to strategické stažení podstatné části indické armády, což by se nedalo zatajit před obyvatelstvem a médií. Politicky by to byla katastrofa. Jenže to, že dojdou náboje nebo palivo, bude ještě katastrofálnější.

„Tak jako tak musíme připravit plán ústupu,“ soudil Sajagi. „Pokud se v poli nestane nějaký zázrak - brilantní tah polního velitele, který byl dosud neviditelný, nebo nějaký politický kolaps v Barmě nebo Thajsku - budeme potřebovat plán, jak dostat naše lidi ven.“

„Obávám se, že nedostaneme povolení, abychom trávili čas něčím takovým,“ ozval se někdo.

Petra jen málokdy u jídla něco řekla, přestože si v poslední době zvykla sedávat ke stolu s některou skupinou z plánování. Tentokrát ale promluvila. „Udělejte to v hlavě.“

Na okamžik se odmlčeli a potom Sajagi přikývl. „To je dobrý plán. Nekonfrontační.“

Od toho okamžiku tvořila součást každého jídla šifrovaná hlášení všech členů týmu o stavu veškerých částí ústupového plánu.

Když Petra promluvila znovu, nemělo to nic společného s vojenským plánováním jako takovým. Někdo žertem poznamenal, že by bylo dobré, kdyby se teď vrátil Bose. Petra věděla, kdo to byl Subhásčandra Bose, Netaji Japonci podporované protibritské Indické národní armády v době druhé světové války. Když na konci války zahynul při letecké havárii cestou do Japonska, mezi indickým lidem se rozšířila pověst, že ve skutečnosti nezemřel, ale žije dál a jednoho dne se vrátí, aby dovedl lid ke svobodě. V následujících stoletích se volání po Bosově návratu objevovalo žertem i vážně - jako projev toho, že současné vedení je stejně nelegitimní jako svého času britský rážda.

Od zmínky o Bosovi se rozhovor stočil ke Gándhímu. Někdo začal mluvit o „poklidném odporu“ - samozřejmě aniž naznačil, že by někdo z plánování o něčem takovém uvažoval - a někdo jiný řekl: „Ne, to je pasivní odpor.“

V tu chvíli promluvila Petra. „Tady jsme v Indii a vy to slovo znáte. Je to satjágraha a vůbec neznamená poklidný ani pasivní odpor.“

„Všichni tady nemluví hindí,“ ohradil se jeden tamilský plánovač.

„Ale všichni by měli znát Gándhího,“ odvětila Petra.

Sajagi s ní souhlasil.

„Satjágraha je něco jiného. Ochota snést velké osobní utrpení v zájmu toho, co je správné.“

„A v čem je vlastně rozdíl?“

„To, co je správné, někdy není poklidné ani pasivní,“ vysvětlila Hegemonův stín

267

Petra. „Důležité je, aby se člověk neskrýval před následky. Přetrpíš to, co je třeba strpět.“

„To ze všeho nejvíc připomíná odvahu,“ řekl Tamíl.

„Odvahu udělat to, co je správné,“ doplnil Sajagi. „Odvahu, i když nemůžeš zvítězit.“

„Kam se podělo, že rozvaha je lepší část odvahy?“ „Citát jedné zbabělé postavy v Shakespearovi,“ připomněl někdo jiný-

„To ale nemusí být v rozporu,“ zamýšlel se Sajagi. „Jsou to úplně jiné okolnosti. Pokud momentální ústup může vést k pozdějšímu vítězství, zachováš bojeschopnost svých sil. Ale osobně, jako jednotlivec, pokud víš, že cenou za to, že se zachováš správně, bude strašlivá ztráta, utrpení nebo dokonce smrt, jsi o to odhodlanější udělat to správné, protože se bojíš, že strach by tě mohl dohnat k tomu, abys udělal něco špatného.“

„Á, paradoxy v paradoxech.“

Ale Petra to otočila od povrchní filozofie k něčemu úplně jinému. „Já se snažím dosáhnout satjágrahy,“ prohlásila.

A v tichu, které se rozhostilo, poznala, že alespoň jeden z nich pochopil. Byla teď naživu, protože satjágrahy nedosáhla, protože vždycky neudělala, co bylo správné, ale jen to, co bylo nutné pro přežití. A připravovala se změnit to. Dělat to, co je správné, bez ohledu na to, zda to přežije nebo ne. A z nějakého důvodu - z úcty k ní, možná proto, že jim byla nepřijemná její prudkost, nebo proto, že vážně přemýšleli - zůstali zticha až do konce jídla, kdy se znovu rozhovořili o obyčejných věcech.

Válka probíhala již měsíc a Achilles je každý den povzbuzoval řečmi o tom, jak je vítězství na dosah, třebaže v soukromí všichni zápasili s narůstajícími problémy plánu na stažení armády. Dosáhli několika vítězství a na dvou místech pronikla indická armáda na thajské území - ale tím se jedinež prodloužily zásobovací trasy a armáda se vrátila do hornaté krajiny, kde se proti nepříteli nedala s výhodou využít početní převaha, ale zásoby bylo třeba dodávat dál. A tyto ofenzívy pohlcovaly palivo a munici. Za několik dní si budou muset vybrat mezi tím, jestli budou dávat palivo tankům, nebo zásobovacím nákladům. Hrozilo jim, že se brzy stanou velice vyhladovělou, kompletně pěší armádou.

Jakmile Achilles odešel, Sajagi vstal. „Je čas, abychom sepsali svůj plán ústupu a postoupili jej výš. Musíme vyhlásit vítězství a stáhnout se.“

Nikdo nebyl proti. Televize a internet byly sice plné zpráv o slavných indických vítězstvích a postupu do Thajska, ale bylo třeba sepsat plány a připravit rozkazy, dokud ještě měli čas a palivo na jejich provedení.

Dopoledne tedy strávili tím, že sepsali všechny součásti plánu. Sajagi, jako jejich faktický vůdce, je zpracoval do

jediného, poměrně provázaného souboru dokumentů. Petra mezitím surfovala po internetu a pracovala na projektu, který jí zadal Achilles - nijak se nepodílela na tom, co dělali. Nepotřebovali ji na to, a Achilles nejbedlivěji monitoroval její panel. Dokud bude poslušná ona, Achilles si možná nevšimne, že ostatní nejsou.

Když byli téměř hotovi, promluvila, třebaže věděla, že Achilles se rychle dozví, co řekla - že možná dokonce naslouchá pomocí zařízení, které má v uchu. „Než to odešlete e-mailem, vyvěste to.“

Zpočátku si nejspíš mysleli, že mluví o vyvěšení v jejich vnitřní síti, aby si to mohli všichni přečíst. Ale potom si všimli, že nehtem vyryla internetovou adresu do kusu hrubého, světle hnědého toaletního papíru, a teď ho zvedla.

Bylo to „Lockovo“ fórum Petra Wiggina.

Podívali se na ni, jako by se zbláznila. Vyvěsit vojenské plány na veřejných stránkách?

Ale potom Sajagi začal přikyvovat. „Všechny naše e-maily zachytí,“ řekl. „Jedině takto se to dostane k samotnému Čapekarovi.“

„Zveřejnění vojenského tajemství,“ podotkl někdo. Nemusel pokračovat. Všichni znali trest.

„Satjagraha,“ uzavřel Sajagi. Vzal toaletní papír s adresou a sedl si k panelu, aby stránky vyhledal. „Udělám to já, nikdo jiný. Vy ostatní jste mě varovali, abych to nedělal. Není důvod, aby následky riskoval víc než jeden člověk.“ Vzápětí již data plynula na fórum Petra Wiggina.

Teprve potom to poslal nejvyššímu velení jako e-mail - e-mail, který musel přejít přes Achillovy počítače.

„Sajagi,“ upozornil někdo. „Všiml sis, co je na těch stránkách?“

Petra se také přesunula na lockovo fórum a zjistila, že hlavní článek na Lockových stránkách nese titulky: „Čínská zrada a pád Indie.“ Podtitul zněl: „Stane se také Čína obětí podvodných plánů psychopata?“

Ještě než stačili dočíst Lockův článek, který podrobně popisoval, jak Čína dala sliby Thajsku i Indii, a přesto zaútočí teď, kdy obě armády jsou zcela nechráněné a v případě Indie roztažené na příliš velkém území, byli zasypáni e-maily obsahujícími tentýž článek, které se do systému dostaly na základě vysoké priority. To znamenalo, že nahoře je již pustili - Čapekar věděl, co tvrdil Locke.

Tak se stalo, že jejich plány na okamžité stažení indických vojsk z Barmy poslané e-mailem se dostaly k Čapekarovi přesně ve chvíli, kdy zjistil, že je bude potřebovat.

„Toguro,“ hlesl Sajagi. „Vypadáme jako géniové.“

„My jsme géniové,“ zabručel někdo a všichni se rozesmáli.

„Myslí si někdo, že si vyslechneme další povzbudivý proslov našeho belgického přítele o tom, jak dobře se válka vyvíjí?“

Téměř v odpověď zaslechli zvenčí střelbu.

Petrou proběhla vlna naděje: Achilles se pokusil o útěk a byl zastřelen.

Ale pak naději nahradila praktičtější úvaha: Achilles s touto možností předem počítal a měl na místě vlastní oddíly, aby mu kryly únik.

A nakonec zoufalství: Až si pro mě přijde, bude mě chtít zabít nebo odvézt s sebou?

Další střelba.

„Možná bychom se měli rozptýlit,“ navrhl Sajagi.

Vykročil ke dveřím, když vtom se otevřely a vstoupil Achilles, následován šesti sikhly vyzbrojenými samopaly. „Posaď se, Sajagi,“ poručil. „Obávám se, že nastala situace, kdy potřebuji rukojmí. Někdo o mě na síti zveřejnil hanlivá tvrzení, a když jsem odmítl nechat se zadržet, než se věc vyšetří, začalo se střílet. Naštěstí mám přátele. A zatímco budeme čekat, až mi poskytnou přepravu na neutrální místo, vy budete zárukou mého bezpečí.“

Dva absolventi Bitevní školy, kteří byli rovněž sikhové, okamžitě vstali a promluvili na Achillovy vojáky: „Znamená to, že nám hrozíte, smrti?“

„Pokud byste chtěli sloužit tyranovi,“ odpověděl jeden z nich.

„On je tyran!“ zvolal jeden ze sikhských absolventů Bitevní školy a ukázal na Achilla.

„Myslíte si, že Peking se bude k vašim lidem chovat lépe než Nové Dillí?“ zeptal se druhý.

„Vzpomeňte si, jak se Číňané vypořádali s Tibetem a Tchaj-wanem. Taková budoucnost nás čeká, jeho zásluhou!“ Sikhští vojáci viditelně ztráceli jistotu.

Achilles vytáhl pistoli, kterou měl vzadu za opaskem, a vojáky zastřelil, jednoho po druhém. Poslední dva měli čas, aby se na něho zkusili vrhnout, ale on každým výstřelem zasáhl cíl.

Výstřely z pistole se ještě rozléhaly sálem, když se Sajagi zeptal: „Proč tě nezastřelili?“

„Nechal jsem je vybit zbraně, než vešli do místnosti,“ odpověděl Achilles. „Řekl jsem jim, že nechceme žádné nehody. Ale nemyslete si, že mě přemůžete, protože jsem sám s poloprázdným zásobníkem. Tahle místnost je už dávno zaminovaná a nálože vybuchnou, když mi přestane tlouct srdce nebo když aktivuji spouštěč, který mám implantovaný pod kůži na hrudi.“

Pípl kapesní telefon. Achilles jej vzal, aniž sklonil hlavu. „Ne. Bohužel, jeden z mých vojáků ztratil nervy. Abych zajistil dětem bezpečí, musel jsem zastřelit několik vlastních mužů. Situace se nezměnila. Sleduji, co se děje. Držte se zpátky a těmto dětem se nic nestane.“

Petra měla chuť se rozesmát. Většina přítomných absolventů Bitevní školy byla starší než Achilles.

Achilles ukončil hovor a schoval telefon do kapsy. „Obávám se, že jsem jim řekl, že vás mám jako rukojmí, dřív než to byla pravda.“

„Přistihli tě s kalhotama dole, co?“ zaútočil Sajagi. „Nemohl jsi tušit, že budeš potřebovat rukojmí, nebo že tady budeme všichni. V téhle místnosti žádné výbušniny nejsou.“

Achilles se k němu otočil a klidně ho střelil do hlavy. Sajagi se zlomil a padl. Několik dalších vykřiklo. Achilles si klidně vyměnil zásobníky.

Nikdo se na něho nevrhl, když znovu nabíjel.

Dokonce ani já ne, pomyslela si hořce Petra.

Nic neproměnil přehlížející v zeleninu tak spolehlivě jako nenucená vřažda.

„Satjagraha,“ řekla Petra.

Achilles se k ní prudce otočil. „Co to bylo? Jakým jazykem?“

„Hindi. Znamená to: člověk snáší, co musí.“

„Už žádá hindština,“ poručil Achilles. „Od nikoho. A nechci slyšet žádný jiný jazyk než obecnou řeč. Jestli chcete mluvit, doporučuji vám mluvit na mě a doporučuji, aby to nebylo nic hloupého nebo vzpurného jako ta slova, která zabila Sajagiho. Když všechno půjde hladce, pomoc pro mne dorazí za několik hodin. Potom s Petrou odejdeme a vás necháme vaší nové vládě. Čínské vládě.“

Mnozí z nich se v tu chvíli podívali na Petru. Usmála se na Achilla. „Vstup do tvého stanu je stále otevřený?“

Usmál se na ni. Vřele. Láskyplně. Bylo to jako polibek.

Ona však věděla, že ji odváží jen proto, aby si vychutnával dobu, po kterou si Petra bude dělat falešné naděje, než ji vystrčí z helikoptéry, uškrtí na rozjezdové dráze nebo, pokud ztratí trpělivost, ji jednoduše zastřelí, až se bude chystat vyjít za ním z této místnosti. Doba, kterou byl s ní, se nachýlila ke konci. Jeho triumf byl blízko - architekt čínského vítězství nad Indií vstoupí do Číny jako hrdina. Již spřádal plány, jak ovládne čínskou vládu a potom se vydá podmanit si druhou polovinu světové populace.

Zatím ale žila a s ní žili ostatní absolventi Bítevní školy kromě Sajagiho. Sajagi samozřejmě nezemřel za to, co řekl Achillovi. Zemřel proto, že poslal na Lockovo fórum plány ústupu. A protože to byly plány na ústup pod nepředvídatelnou palbou, daly se použít i v situaci, kdy se do Barmy valily čínské jednotky a dokonce i když čínská letadla bombardovala ustupující vojáky. Indičtí velitelé se budou moci postavit na odpor. Číňané budou muset bojovat, než zvítězí.

Ale nakonec zvítězí. Indická obrana nemohla odolávat déle než několik dní, i kdyby bojovala sebeodvážněji. Pak se nákladáky zastaví a dojde jídlo a munice. Válka již byla prohraná. Zbýval jen krátký čas, aby se indická elita pokusila uprchnout, než se přízenou Číňané se svou metodou ovládnutí okupované země tím, že společnost připraví o hlavu. V době, kdy tyto události nabíraly spád, absolventi Bítevní školy, kteří by nedopustili, aby k tak nebezpečné situaci vůbec došlo a jejichž plánování bylo jediné, co Číňany mohlo na čas zadržet, seděli ve velkém sále se sedmi mrtvými těly, jednou pistolí a mladíkem, který je všechny zradil.

Více než o tři hodiny později se znovu strhla palba, někde v dálce. Dunivý zvuk protiletadlových děl.

Achilles byl v mžiku na telefonu. „Nestřílejte na přilétající stroj, nebo tihle géniové začnou umírat.“

Zavěsil dřív, než mu na druhém konci mohli něco říct.

Střelba ustala.

Zaslechli rotory - na střeše přistávaly helikoptéry.

Hloupé místo pro přistání, pomyslela si Petra. To, že střecha je označená jako heliport, ještě neznamená, že se musejí řídit značením. Indičtí vojáci rozmístění kolem budou mít snadný terč a uvidí všechno, co se bude dít. Budou vědět, kdy je Achilles na střeše. Budou vědět, kterou helikoptéru mají sestřelit jako první, protože v ní sedí. Jestli je tohle nejlepší plán, jaký jsou Číňané schopni vymyslet, bude to Achilles mít těžší, než si myslí, pokud chce využít Čínu jako základnu k ovládnutí světa.

Další helikoptéry. Teď, když střecha byla plná, jich několik přistálo na zemi.

Dveře se rozletěly a po místnosti se vějířovitě rozvinul tucet čínských vojáků. Za nimi vstoupil čínský velitel a zasalutoval Achillovi. „Přišli jsme ihned, pane.“

„Dobrá práce,“ řekl Achilles. „Odvedte je všedný na střechu.“

„Řekl jsi, že nás propustíš!“ ozval se jeden z absolventů Bítevní školy.

„Tak nebo tak, stejně všichni skončíte v Číně,“ prohlásil Achilles. „Teď vstaňte a postavte se do řady ke stěně.“

Další helikoptéry. A potom svist a dunění explozí.

„Ti blbí imové,“ ozval se Tamil. „Všechny nás zabijí.“

„To je opravdu smutné,“ podotkl Achilles a namířil pistolí Tamilovi na hlavu.

Čínský důstojník začal mluvit do satelitní vysílačky. „Počkejte,“ řekl. „To nejsou Indové. Mají thajské znaky.“

Fazolek, blesko hlavou Petře. Konečně je tady! Buď to nebo smrt. Protože jestli tomuto thajskému výpadu nevelel Fazolek, nemohli mít Thajci jiný cíl než zabít v Hajdarábádu všechno, co se hýbá.

Další zasvištění a výbuch. A další. „Zničili všechno, co stálo na střeše,“ hlásil čínský důstojník. „Budova hoří, musíme ven.“

„Který idiot vymyslel, aby vrtulníky přistály na střeše?“ vztekal se Achilles.

„Bylo to nejbližší místo pro evakuaci!“ odpověděl rozčileně důstojník. „Není dost helikoptér, aby odvezly všechny děti.“

„Oni poletí,“ nařídil Achilles, „i kdybychom tady museli nechat vojáky.“

„Za několik dní je stejně odvezeme. Já tady své muže nenechám!“

Není to špatný velitel, i když je trochu slabší v taktice, pomyslela si Petra.

„Když s sebou nebudeme mít ty jejich indické génie, nenechají nás odletět.“

„Thajci nás nenechají odletět vůbec!“

„Ovšemže nechají,“ Achilles si byl jistý. „Přišli mě zabít a zachránit ji.“ Ukázal na Petru.

Achilles věděl, že dorazil Fazolek.

Petra na sobě nedala nic znát.

Kdyby se Achilles rozhodl odletět bez rukojmích, bylo pravděpodobné, že je všechny zabije. Připravit nepřítele o

zdroje. A co bylo ještě důležitější, vzít mu naději.

„Achille,“ oslovila ho a vykročila k němu. „Nechme ostatní tady a odlet' me. Odstartujeme ze země. Nebudou vědět, kdo ve které helikoptěře sedí. Pokud půjdeme teď.“

Když se k němu přiblížila, otočil pistoli a namířil jí na hrud'. Nezastavila se. Přišla k němu, minula ho a pokračovala ke dveřím. Otevřela je. „Ted', Achille. Nemusíš dnes zemřít v plamenech, ale čím déle budeš čekat, tím k nim budeš mít blíž.“

„Ona má pravdu,“ potvrdil čínský důstojník.

Achilles se vesele ušklíbl, přešel pohledem z Petry na důstojníka a zase zpátky. Zostudili jsme tě před ostatními, pomyslela si Petra. Ukázali jsme, že na rozdíl od tebe víme, co dělat. Ted' nás musíš oba zabít. Tenhle důstojník neví, že je mrtvý, ale já to vím. Jenže já už jsem byla mrtvá předtím. Tak pojďme odsud, ať není třeba zabít nikoho jiného.

„V této místnosti jsi důležitý jedině ty,“ řekla Petra a odpověděla mu širokým úsměvem. „Soko noke, chlapče.“

Achilles se otočil zpátky a postupně namířil na jednoho absolventa Bitevní školy po druhém. Každý couvl nebo sebou škubl, ale Achilles nevystřelil. Spustil ruku se zbraní k boku a odešel z místnosti. Když míjel Petru, chytil ji za ruku. „Tak pojď, Petruško. Budoucnost volá.“

Fazolek už jde, pomyslela si Petra, a Achilles mě nepustí ani na metr od sebe. Ví, že Fazolek si přišel pro mě, takže si dá záležet na tom, abych byla ta, kterou Fazolek nikdy nezachrání.

Možná se dnes všichni navzájem pozabíjíme.

Vzpomněla si cestu letadlem, které ji a Achilla dopravilo do Indie. Jak oba stáli u otevřených dveří. Třeba dnes dostane další šanci -zemřít, vzít Achilla s sebou. Uvažovala, jestli Fazolek pochopí, že je důležitější, aby Achilles zemřel, než aby ona žila. A co bylo důležitější, bude vědět, že to pochopila ona? Bylo to správné. Ted', když poznala, jaký Achilles skutečně je, co je to za člověka, ráda tu cenu zaplatí a ještě řekne, že je nízká.

KAPITOLA 19

ZÁCHRANA

Komu: Wahabiinsallah@Pakistan.gov Od: Capekarhope@India.gov Předmět: Pro indický lid

Drahý příteli Džaffare!

Vážím si Tě, protože když jsem za Tebou přišel s nabídkou míru mezi našimi dvěma rodinami indického lidu, přijal jsi ji a dodržel jsi slovo ve všech bodech.

Vážím si Tě, protože jsi vedl život, který staví dobro Tvého lidu nad Tvé osobní ambice.

Vážím si Tě, protože v Tobě spočívá naděje na budoucnost mého lidu.

Zveřejňuji tento dopis ve stejném okamžiku, kdy Ti jej posílám, aniž bych znal Tvou odpověď, protože moji lidé se musejí dozvědět, dokud je ještě mohu všechny oslovit, o co Tě žádám a co Ti dávám.

V situaci, kdy proradní Číňané porušují své sliby a hrozí zničením naší armády, oslabené zradou jistého Achilla, k němuž jsme se chovali jako k hostu a příteli, je mi jasné, že pokud se nestane zázrak, obrovská plocha indického území bude bezbranná vůči útočníkům valícím se do naší země ze severu. Nemilosrdný dobyvatel bude již brzy prosazovat svou od Bengálska po Paňdžáb. Z celého indického subkontinentu zůstanou svobodní pouze obyvatelé Pákistánu, vedení Tebou.

Žádám Tě v tomto okamžiku, abys na sebe vzal všechny naděje indického lidu. Doufám, že náš boj Ti v několika dalších dnech poskytne čas, abys přesunul své jednotky zpět na naši hranici, kde budeš připraven postavit se čínskému agresorovi.

Dávám Ti tímto svolení k překročení této hranice v kterémkoli místě, kde je to nutné pro zajištění pevnějších obranných postavení. Nařizuji všem indickým vojákům, kteří zůstávají na pákistánské hranici, aby nekladli odpor žádným pákistánským jednotkám, jež vstoupí do země, a aby spolupracovali tím, že poskytnou veškeré mapy všech našich obranných zařízení a všechny šifry a šifrovací klíče. Také veškerý náš materiál na hranici bude předán Pákistánu.

Žádám Tě, aby s každým občanem Indie, který přejde do moci pákistánské vlády, bylo zacházeno stejně velkoryse, jako byste chtěli, abychom se my chovali k vašim lidem, pokud by se naše situace obrátila. Zapomeňme všechny minulé urážky, a nedopouštějme se dalších. Chovejme se jako bratři a sestry, kteří byli věrní jiným tvářím téhož Boha, a kteří nyní musejí stát bok po boku, aby bránili subkontinent před útočníkem, jehož jediným bohem je moc a jediným vyznáním krutost.

Mnozí příslušníci indické vlády, armády a vzdělávací sféry uprchnou do Pákistánu. Prosím Tě, abys jim otevřel své hranice, protože kdyby zůstali v Indii, čekala by je pouze smrt nebo zajetí. Ostatní Indové nemají důvod obávat se ze strany Číňanů individuálního pronásledování a já vás prosím, abyste místo útěku do Pákistánu raději zůstali v Indii, kde budete brzy osvobozeni, dá-li Bůh.

Já sám zůstanu v Indii, abych nesl břemeno, které dobyvatelé na můj lid naloží. Raději budu Mandela než de Gaulle.

Žádná exilová vláda nebude. Nyní je vládou Indů Pákistán. Říkám to , s plnou autoritou Kongresu.

Kéž Bůh požehná všem našim čestným lidem a zachová jim svobodu.

Tvůj bratr a přítel Tikal Čapekar

Přelet at nad suchými jižními oblastmi Indie připadalo Fazolkovi jako zvláštní sen, v němž se krajina nikdy nemění. Nebo ne, byla to videohra na počítači, který si vymýšlel scénérii za pochodu a recykloval J tytéž algoritmy, aby vytvořil krajinu, která bude obecně stejná, ale nikdy nebude úplně stejná v detailu.

Jako lidé. DNA se u jednotlivých lidí liší jen velice nepatrně, a přitom tyto rozdíly stojí u zrodu světců a netvorů, bláznů a génů, budovatelů a ničitelů, těch, kteří milují, a těch, kteří berou. V této jediné i zemi, v Indii, žije víc lidí, než kolik žilo před pouhými třemi nebo čtyřmi stoletími na celém světě. Dnes tady žije víc lidí, než kolik žilo v celé minulosti světa po

Kristovu dobu. Celou historii bible, Iliadu, Hérodota, Gilgameše a všechno, co poskládali archeologové a antropologové, všechny tyto lidské vztahy, všechny tyto úspěchy, by mohli odehrát lidé, nad nimiž právě letíme, a ještě by zůstali takoví, kteří by mohli žít nové příběhy, jež nikdy nikdo neuslyší.

V následujících několika dnech si Čína podrobí tolik lidí, že to vydá za pět tisíc let lidské historie, a bude se k nim chovat, jako by to byla tráva, která se seká, až má všechna stejnou výšku, a všechno, co ji přesáhne, se vyhodí na kompost.

A co dělám já? Vezu se strojem, ze kterého by starý prorok Ezechiél dostal infarkt, než by stačil zapsat, že viděl na obloze žraloka. Sestra Carlotta žertem říkala, že Bitevní škola je kolo na obloze, které Ezechiél spatřil ve svém vidění. A tak jsem tady, jako postava z nějakého dávného vidění, a co dělám? Je to pravda, z miliard lidí, které jsem mohl zachránit, si vybírám osobu, kterou náhodou znám a mám nejrady, a při tom riskuji životy několika set dobrých vojáků. A jestli z toho vyvážneme živí, co budu dělat potom? Strávím několik let života, která mi zbývají, tím, že budu pomáhat Petru Wigginovi porazit Achilla, aby mohl dělat přesně to, co Achilles skoro už dělá - sjednotit lidstvo | pod vládou jednoho zvráceného, ambiciózního maruba?

Sestra Carlotta ráda citovala jiného biblického ničemu: marnost nad marnost, všechno je marnost. Nic nového pod sluncem. Čas rozhazovat, | kameny a zároveň čas je sbírat.

No co, dokud Bůh nikomu neřekne, na co ty kameny jsou, můžu je J klidně nechat být a zajet pro svou kamarádku, jestli to půjde.

Cestou k Hajdarábadu zaznamenávali silný rádiový provoz. Taktické vysílání ze satelitních stanic, nejenom aktivitu na síti, která se dala očekávat vzhledem k překvapivému čínskému útoku na Barmu odstartovanému Petrovým článkem. Když se přiblížili, palubním počítačům se podařilo rozeznat rádiové charakteristiky nejenom indických jednotek, ale také čínských.

„Vypadá to, že Achillův záchranný tým sem dorazil dřív než my,“ poznamenal Surajawong.

„Ale nestřílí se,“ řekl Fazolek. „To znamená, že se už dostali do plánovacího sálu a drží absolventy Bitevní školy jako rukojmí.“

„To je ono,“ ukázal Surajawong. „Tři vrtulníky na střeše.“

„Na zemi budou další, ale zkomplikujeme jim život a sundejme ty tři.“

Vírlomi měla pochybnosti. „Co když si budou myslet, že je to útok indické armády a zabijí rukojmí?“

„Achilles není tak hloupý, aby si nezjistil, kdo střílí, než se začne zbavovat své jízdenky domů.“

Bylo to jako na střelnici a tři rakety jednoduše zničily tři helikoptéry.

„A teď přejdeme na rotory a ukážeme thajské znaky,“ zavelel Surajawong.

Jako obvykle museli absolvovat nepříjemný výstup a pád, než se ze strojů staly vrtulníky. Ale Fazolek si už zvykl na pocit prudké nevolnosti a všiml si přes okna, že indiští vojáci jásají a mávají.

„Vida, najednou jsme ti hodní,“ prohodil Fazolek.

„Já myslím, že jenom nejsme tak špatní,“ odvětil Surajawong.

„Podle mě neodpovědně hazardujete se životy mých přátel,“ napomenula je oba Vírlomi.

Fazolek okamžitě vystřízlivěl. „Vírlomi, já Achilla znám. Jediný způsob, jak mu můžeme zabránit, aby tvé přátele zabil jen tak ze vzteku, je znepokojovat ho a vyvádět ho z rovnováhy. Nedat mu čas, aby se jeho záludnost mohla projevit.“

„Myslela jsem to tak, že kdyby se některá z těch raket odchýlila, mohla zasáhnout místnost, kde jsou, a všechny je zabít.“

„A to je všechno, co ti dělá starosti?“ zeptal se Fazolek. „Vírlomi, já jsem tyhle muže vycvičil. Jsou jistě situace, v nichž by mohli minout, ale tato k nim nepatří.“

Vírlomi přikývla. „Rozumím. Jistota polního velitele. Už dlouho jsem neměla vlastní četu.“

Několik helikoptér zůstalo ve vzduchu a sledovalo okolí. Většina jich dosedla před budovu, kde se nacházel plánovací sál. Surajawong instruoval velitele rot, které bral do budovy, prostřednictvím satelitní vysílačky již za letu. Vyskočil z helikoptéry, jakmile se otevřely dveře, a dal se se svou skupinou do pohybu podle dohodnutého plánu. Vírlomi ho následovala. Fazolkova helikoptéra ihned znovu vzlétla a ještě s jedním strojem se přenesla na druhou stranu budovy, kde přistála. Tady našli dvě zbývající čínské helikoptéry s roztoučenými rotory. Fazolek nechal pilota přistát tak, aby zbraně helikoptéry mířily na boky obou čínských strojů. Potom spolu s třiceti muži vyskočil oběma dveřmi ven. Čínští vojáci na druhé straně otevřeného prostranství mezi nimi udělali totéž.

Druhá Fazolkova helikoptéra čekala ve vzduchu, zda bude dřív třeba jejich raket nebo vojáků.

Číňané byli oproti Fazolkovi v přesile, ale to nebylo podstatné. Nikdo nestřílel, protože Číňané se chtěli dostat pryč živí a věděli, že kdyby se strhla střelba, ztratili by veškeré naděje, neboť helikoptéra ve vzduchu by jednoduše zničila oba zbývající čínské stroje a pak už by bylo jedno, co se stalo na zemi, oni by se domů nikdy nevrátili a jejich mise by skončila nezdarem.

Obě malé armády se zformovaly do úhledných krátkých řad jako regimenty v napoleonských válkách. Fazolek měl chuť zakřičet něco jako „na bodáky“ nebo „nabíjet“ - ale muškety už nikdo nepoužíval a navíc - to, co zajímalo jeho, vyjde ze dveří budovy...

A skutečně, Achilles se hnál rovnou k nejbližší helikoptéře, Petru držel za ruku a skoro ji táhl za sebou. U boku měl pistoli. Fazolek chtěl říct některému ze svých ostrostřelců, aby ho sejmul, jenže potom by Číňané začali střílet a Petra by téměř jistě přišla o život. Proto na Achilla zavolal.

Achilles si ho nevšímal. Fazolek věděl, o co mu jde - dostat se do helikoptéry, dokud nikdo nestřílí. Pak by byl Fazolek bezmocný, protože by nemohl udělat nic, čím by neublížil také Petře.

Proto Fazolek promluvil do vysílačky a helikoptéra visící ve vzduchu udělala to, k čemu byl střelec vycvičen - odpálila raketu, která vybuchla těsně za bližší čínskou helikoptérou. Stroj zaclonil sílu exploze, takže Petře a Achillovi se nic

nestalo - ale helikoptéra se houpavě překulila na bok a pak, jak se listy rotoru rozsekávaly o zem na kousky, se několikrát převrátila a otloukla o budovy. Několik vojáků vylezlo ven. Snažili se vytáhnout ostatní, kteří měli zlomené údy nebo jiná zranění. Potom stroj v plamenech vybuchl.

Achilles a Petra teď stáli uprostřed otevřeného prostranství. Poslední čínská helikoptéra byla příliš daleko, než aby k ní mohli doběhnout. Achilles udělal jediné, co mu za daných okolností zbývalo. Podržel Petru před sebou a namířil jí pistoli na hlavu. Takový pohyb se v Bitevní škole neučili. Byl přímo z filmů a videí.

Mezitím vyšel ze dveří čínský velící důstojník - plukovník, jestli si Fazolek dobře pamatoval, jak převádět hodnostní označení - což byla velice vysoká hodnost na tak malou operaci. Fazolek mu ani nemusel radit, aby se nepřibližoval k Achillovi a Petře. Plukovník musel vědět, že každý pokus dostat se mezi Achilla a Fazolkovy muže by vedl ke střelbě, neboť patový stav trval jen do té doby, dokud Fazolek měl možnost zabít Achilla v okamžiku, kdy ublíží Petře.

Aniž se podíval na vojáky stojící poblíž něho, Fazolek se optal: „Kdo má uspávací pistoli?“

V dalším okamžiku mu jeden z jeho mužů vtiskl uspávací pistoli do otevřené dlaně. Další zamumlal: „Drž ruku taky na opravdové zbraň.“

A někdo jiný dodal: „Snad si indická armáda neuvědomí, že Achilles s sebou nemá žádné indické děti. Nějaká Arménka je jim určitě fuk.“ Fazolek dovedl ocenit, když jeho muži promýšleli celou situaci. Ale teď nebyl čas na chválu.

Vystoupil z řady svých mužů a vykročil k Achillovi a Petře. Ve stejném okamžiku uviděl Surajawonga a Virlomi, kteří vyšli ze dveří, v nichž se před okamžikem objevil čínský plukovník. „Všechno je zajištěné,“ zvolal Surajawong.

„Nastupují. Achilles zabil jen jednoho z nás.“

„Jednoho z nás?“ podivil se Achilles. „Kdy se Sajagi stal jedním z vás? Chceš říct, že když zabiju kohokoli jiného, bude ti to jedno, ale když se dotknu nějakého fracka z Bitevní školy, jsem vrah?“

„S Petrou v helikoptéře nikdy neodletíš,“ řekl klidně Fazolek.

„Vím, že neodletím bez ní,“ odvětil Achilles. „Když ji nebudu mít s sebou, rozstřílíš tu helikoptéru na tak malé kousičky, že by museli použít smetáček, kdyby je chtěli posbírat.“

„V tom případě tě asi budu muset nechat zabít jedním ze svých odstřelovačů.“

Petra se usmála. Říkala mu ano, udělej to.

„Plukovník Juan-si pak bude považovat svou misi za nezdařenou a zabije tolik z vás, kolik bude moci. Petru jako první.“

Fazolek si všiml, že plukovník nechal své muže nastoupit do helikoptéry - ty, kteří vyšli s ním z budovy a ty, kteří vystoupili z helikoptér, když Fazolek přistál. Venku zůstali pouze on, Achilles a Petra.

„Plukovníku,“ obrátil se k němu Fazolek, „krveprolitím to neskončí jediné tehdy, pokud dokážeme uvěřit slovu toho druhého. Já vám slibuji, že pokud Petra zůstane naživu, nezraněná a se mnou, budete moci bezpečně odstartovat, aniž vám v tom já nebo moje úderná jednotka budeme bránit. Není pro mne důležité, zda budete mít na palubě Achilla nebo ne.“

Petrin úsměv zmizel. Nahradil jej výraz, který byl zjevnou maskou hněvu. Petra nechtěla, aby z toho Achilles vyvázl. Ale stále doufala, že přežije ona - proto nic neříkala, aby Achilles nepoznal, že žádá jeho smrt, a to i za cenu vlastního života.

Ignorovala skutečnost, že čínský velitel musel splnit misi - odvézt Achilla. Pokud by ho neodvezl, zahynulo by tady mnoho lidí - a proč vlastně? Achilles už své nejhorší skutky spáchal. Odteď už mu nikdo v ničem neuvěří. Moc, kterou si získá teď, získá silou a strachem, nikoli klamem. To znamenalo, že si bude každý den dělat nepřátele a nahánět lidi do náruče svých protivníků.

Stále ještě mohl vyhrát další bitvy a možná války, zdánlivě mohl dokonce dosáhnout úplného triumfu, ale, podobně jako Caligula, udělal by ze svých nejbližších spolupracovníků nájemné vrahy. A po jeho smrti by jeho místo zaujali lidé stejně špatní, ale možná ne tak šílení. Jeho smrtí by se v tuto chvíli pro svět zas tolik nezměnilo.

Petra však musí zůstat naživu, to bylo pro Fazolka nejdůležitější na světě. Dopustil se chyb, které stály život Poke a sestru Carlottu. Ale dnes nehodlal udělat další. Petra bude žít, protože Fazolek by jiný výsledek neunesl. Ani ona sama neměla v této věci hlasovací právo.

Plukovník zvažoval situaci.

Achilles ne. „Jdu do helikoptéry. Prsty na spoušti mám docela napjaté. Nenut' mě, abych sebou škulbl, Fazolku.“

Fazolek věděl, co se Achillovi honí hlavou: Stačím zabít v posledním okamžiku Fazolka a ještě vyváznout, nebo si to potěšení mám nechat na jindy?

A to byla pro Fazolka výhoda, protože jeho úvahy nebyly zatemněné myšlenkami na osobní pomstu.

Ale to není pravda, uvědomil si. Protože i on se snažil najít způsob, jak zachránit Petru - a přitom zabít Achilla.

Plukovník se zezadu přiblížil k Achillovi, než na Fazolka zavolal svou odpověď. „Achilles je architektem velkého čínského vítězství a musí odjet do Pekingu, kde bude s počtami přijat. V mých rozkazech není nic o té Arménce.“

„Bez ní nás nenechají odstartovat, hlupáku,“ zavrčel Achilles.

„Pane, dávám vám své čestné slovo. Přestože Achilles již má na svědomí ženu a dívku, které se provinily jen tím, že mu pomohly, a zaslouží si za své zločiny smrt, pustím ho a vás nechám odletět.“

„Potom naše mise nejdou proti sobě,“ prohlásil plukovník. „Souhlasím s vašimi podmínkami, pokud také vy budete souhlasit s tím, že se podle válečných konvencí postaráte o mé muže, kteří tady zůstanou.“

„Souhlasím,“ řekl Fazolek.

„Naši misi velím já,“ zaječel Achilles, „a já nesouhlasím.“

„Vy naši misi nevelíte, pane,“ odporoval klidně plukovník. Fazolek přesně věděl, co Achilles udělá. Oddálí zbraň od Petriny hlavy na tak dlouho, aby mohl plukovníka zastřelit. Achilles bude čekat, že tento pohyb všechny překvapí, ale Fazolka nepřekvapil ani trochu. Jeho ruka s uspávací pistolí se zvedla ještě dřív, než se Achilles začal otáčet k plukovníkovi.

Ale Fazolek nebyl jediný, kdo věděl, co se dá od Achilla čekat. Plukovník úmyslně přistoupil k Achillovi blíž, takže když se Achilles s pistolí otočil, plukovník mu ji vyrazil z ruky. V téže okamžiku plukovník druhou rukou pleskl Achilla do blízkosti lokte, a třebaže se zdálo, jako by do úderu nedal téměř žádnou sílu, Achillova paže se nepřírozeně prohnula. Achilles zařval bolestí, padl na kolena a pustil Petru. Petra okamžitě uskočila stranou, aby nepřekážela, a ve stejném okamžiku Fazolek vystřelil z uspávací pušky. Podařilo se mu upravit zacílení v posledním zlomku sekundy a maličký brok zasáhl Achillovu košili takovou silou, že plášť se sice o látku zdeformoval, ale uspávací látka prolétla tkaninou a pronikla Achillovi do kůže.

„Je to jen sedativum,“ vysvětlil Fazolek. „Za nějakých šest hodin se probudí a bude ho bolet hlava.“

Plukovník stál na místě a upíral oči na Fazolku. Ani se nepohnul, aby se podíval, co je s Achillem. „Teď není nikdo rukojmí. Váš nepřítel leží na zemi. Jak pevné je vaše slovo, pane, když okolnosti, za nichž bylo dáno, jsou pryč?“

„Čestní muži jsou bratry bez ohledu na to, jakou nosí uniformu,“ odpověděl Fazolek. „Můžete ho vzít na palubu a odletět. Doporučuji, abyste s námi letěli ve formaci, dokud se nedostaneme na jih od obranných postavení kolem Hajdarábadu. Potom si můžete letět svou cestou a my si poletíme svou.“

„To je moudrý plán,“ kývl plukovník.

Klekl si a začal zvedat Achillovo bezvládné tělo. Šlo to těžko, a tak Fazolek, přestože byl malý, přišel na pomoc a vzal Achilla za nohy.

V tu chvíli již byla Petra na nohou. Když se po ní Fazolek podíval, všiml si, že očima visí na Achillově pistolí, která ležela na zemi nedaleko od ní. Fazolek jí téměř četl myšlenky. Zabít Achilla jeho vlastní zbraní byla jistě lákavá představa - a Petra nikomu slovo nedala.

Ale dřív, než se stačila pohnout, Fazolek na ni namířil uspávací pistolí. „Můžeš se taky probudit za šest hodin s bolestí hlavy.“

„Není třeba,“ odvětila. „Vím, že tvoje slovo zavazuje i mě.“ Aniž se shýbla pro pistolí, došla k nim a pomohla Fazolkovi nést Achillovy nohy.

Překulili bezvládné tělo širokými dveřmi helikoptéry dovnitř. Vojáci se ho chopili a odnesli ho dozadu, pravděpodobně někam, kde mohl být během letových manévřů připoutaný. Helikoptéra byla silně přeplněná, ale pouze mužstvem - nebyly tam žádné zásoby ani těžká munice, takže mohla letět stejně jako obvykle. Prostě to jen bude pro pasažéry nepohodlné.

„Nedoporučoval bych vám odletět tou helikoptérou domů,“ ozval se Fazolek. „Polet' s námi.“

„Ale vy neletíte tam, kam letím já,“ namítl plukovník.

„Znám toho chlapce, kterého jste právě vzali na palubu,“ pokračoval Fazolek. „Jestli si nebude pamatovat, co jste udělal, až se probudí, někdo mu to jednou řekne, a až se to dozví, budete mít cejch. Nikdy vám to nezapomene. Určitě vás zabije.“

„Pak tedy zemřu při plnění rozkazů a uskutečňování mise,“ řekl plukovník.

„Můžete získat plný azyl,“ nabídl Fazolek, „a strávit život tím, že budete osvobozovat Čínu a všechny ostatní země od zla, které Achilles představuje.“

„Vím, že to myslíte dobře,“ odvětil plukovník, „ale bolí mě srdce, když mi nabízíte takové odměny za zradu mé země.“

„Vaši zemi vedou muži, kteří nemají čest,“ naléhal Fazolek. „Přesto je u moci drží čest takových, jako jste vy. Kdo tedy zrazuje svou zemi? Ne, na hádku nemáme čas. Mohu vám jen nasadit do hlavy myšlenku, která vás bude hryzat.“

Fazolek se usmál.

Plukovník mu úsměv oplatil. „V tom případě jste d'ábel, pane. Ostatně, věděli jsme to o vás Evropanech odjakživa.“

Fazolek mu zasalutoval. Plukovník mu odpověděl na pozdrav a nastoupil.

Dveře helikoptéry se zavřely.

Fazolek s Petrou odběhli z dosahu tahu vrtulí a čínský stroj začal stoupat k nebi. Potom se zastavil. Fazolek zatím nařídil všem nastoupit do helikoptéry, která zůstala na zemi. O necelé dvě minuty později také jeho helikoptéra vzlétla a oba stroje, thajský i čínský, přeletěly společně na druhou stranu budovy, kde se k nim připojily ostatní helikoptéry Fazolkovy úderní jednotky, které se buď vznesly ze země, nebo se slétly ze svých hlídkových pozic po obvodu.

Pomalu, s využitím vrtulí, zamířili na jih. Nevystřelila na ně žádná indická zbraň. Indiští důstojníci nepochybně věděli, že jejich nejlepší mladé vojenské mozky JSOTI odváženy do většího bezpečí, než jaké by mohly najít v Hajdarábadu či jinde v Indii, jakmile přijdou Číňané.

Pak Fazolek vydal rozkaz a všechny jeho helikoptéry vystoupaly výš, zastavily rotory a propadly se. Vzápětí naskočily proudové motory a listy rotorů se složily pro rychlý přelet zpět na Srí Lanku.

Petra zamračeně seděla v helikoptéře, připoutaná popruhy. Vírlomi byla vedle ní, ale nemluvil spolu.

„Petro,“ oslovil ji Fazolek.

Nezvedla hlavu.

„Vírlomi našla nás, my jsme ji nenašli. Díky ní jsme pro tebe mohli přiletět.“

Petra ani teď nevzhlédla, ale zvedla ruku a položila ji Vírlomi na ruce sepnuté v klíně. „Byla jsi dobrá a statečná,“ řekla.

„Díky, že ses nade mnou slitovala.“

Pak Petra zvedla hlavu a podívala se Fazolkovi do očí. „Ale já neděkuju tobě, Fazolku. Byla jsem připravená ho zabít. Udělala bych to. Našla bych způsob.“

„On se jednou zabije sám. Zajde příliš daleko, jako Robespierre, jako Stalin. Ostatní pochopí, jak to dělá, a až si uvědomí, že se chystá strčit je pod gilotinu, dojdou k závěru, že už toho bylo dost a on s největší pravděpodobností zemře.“

„Jenže kolik jich zabije cestou? Teď máš na rukách všechny jejich krev, protože jsi ho pomohl naložit do helikoptéry živého. A já taky.“ „Mýlíš se,“ odvětil Fazolek. „Za vraždy, které spáchá, bude odpovědný pouze on sám. A mýlíš se i

v tom, co by se stalo, kdybychom ho nechali, aby tě odvezl s sebou. Tu cestu bys nepřežila.“ „To nemůžeš vědět.“ „Znám Achilla. Až by helikoptéra vzlétla do výšky nějakých dvaceti pater, vystrčil by tě ze dveří. A víš proč?“ „Aby ses mohl dívat.“

„Ne, počkal by, až odletím. Není hloupý. Vlastní přežití je pro něho důležitější než tvá smrt.“

„Tak proč by mě zabíjel teď? Kde bereš tu jistotu?“ „Protože tě objímal jako milence,“ odpověděl Fazolek. „Stál tam s pistolí u tvé hlavy a láskyplně tě držel. Myslím, že tě chtěl políbit, než nastoupíte. Chtěl by, abych to viděl.“

„Ona by mu nikdy nedovolila, aby ji políbil,“ řekla s odporem Virlomi.

Ale Petřin pohled se setkal s Fazolkovým a slzy v jejích očích byly pravdivější odpovědí než odvážná Virlomina slova. Už se nechala Achillem políbit. Stejně jako Poke.

„Dal ti cejch,“ řekl Fazolek. „Miloval tě. Měla jsi nad ním moc.“

Až by tě přestal potřebovat jako rukojmí, abych ho nezabil, nemohl tě nechat žít.“

Surajawong se zachvěl. „Co se mu stalo, že je takový?“

„Nic se mu nestalo,“ odpověděl Fazolek. „Bez ohledu na to, jak strašlivé věci ho v životě potkaly, bez ohledu na to, jaké hrůzné touhy se zrodily v jeho duši, on se rozhodl, že bude podle těchto tužeb jednat, on se rozhodl udělat věci, které udělal. On je odpovědný za své jednání - a nikdo jiný. Dokonce ani ti, kteří mu zachránili život.“

„Jako ty a já dnes,“ dodala Petra.

„Dnes nu zachránila život sestra Carlotta,“ přiznal Fazolek. „Poslední věc, o kterou mě požádala, byla, abych nechal pomstu na Bohu.“

„Ty věříš v Boha?“ zeptal se Surajawong překvapeně.

„Čím dál víc,“ řekl Fazolek. „A čím dál méně.“

Virlomi vzala Petřiny ruce do svých: „Už dost obviňování a dost Achilla. Už ses ho zbavila. Můžeš žít minuty, hodiny a dny aniž bys musela myslet na to, co ti udělá, jestli uslyší, cos řekla, a jak se musíš chovat, kdyby se náhodou díval. Teď ti může ublížit jedině tak, že budeš ve svém srdci stále sledovat ty jeho.“

„Poslouchej ji, Petro,“ nabádal Surajawong. „Ona je totiž bohyně.“

Virlomi se rozesmála. „Zachraňuji mosty a přivolávám helikoptéry.“

„A požehnala jsi mě,“ dodal Surajawong.

„Nic takového jsem neudělala,“ bránila se Virlomi.

„Když jsi mi přešla po zádech,“ připomněl jí Surajawong. „Celé mé tělo je teď cestou bohyně.“

„Jenom zezadu,“ řekla Virlomi. „Na požehnání zepředu si budeš muset najít někoho jiného.“

Zatímco se tak škádlili, zpola opilí úspěchem, svobodou a obrovskou tragédií, kterou nechávali za sebou, Fazolek pozoroval Petru, díval se, jak jí slzy kanou z očí do klína a toužil, aby k ní mohl zvednout ruce a oříti je. Ale čemu by to pomohlo? Ty slzy vyvěraly z hlubokých studen bolesti a pouhý jeho dotek je nemohl vysušit až u zdroje. Chtělo to nějaký čas, a čas bylo to jediné, co neměl. Jestli Petra pozná v životě štěstí - štěstí, tu drahocennou věc, o níž mluvila paní Wigginová - bude to tehdy, až spojí svůj život s někým jiným. Fazolek ji zachránil, osvobodil ji ne proto, aby ji mohl mít nebo aby se mohl stát součástí jejího života, ale proto, aby nemusel nést vinu za její smrt, tak jako nesl vinu za smrt Poke a Carloty. To, co udělal, bylo v jistém smyslu sobecké. Ale v jiném smyslu nebude mít z toho, co dnes udělal, nic pro sebe.

Kromě toho, že až přijde jeho smrt, spíše dřív než později, bude se moci ohlédnout za tím, co dnes udělal, a být na to pyšnější než na všechno ostatní v celém svém životě. Dnes totiž zvítězil. Uprostřed vši té strašlivé porážky našel vítězství. Převezl Achilla a ten nemohl spáchat jednu ze svých oblíbených vražd. Zachránil život své nejmilejší kamarádce, třebaže mu zatím nebyla příliš vděčná. Jeho armáda udělala to, co od ní potřeboval, a ani jeden z dvou set mužů, které mu přidělili, nepřišel o život. Dosud byl vždycky jen součástí vítězství někoho jiného. Dnes ale zvítězil on.

KAPITOLA 20

HEGEMON

Komu: CamrajnagarJawaharlal@ifcom.gov Od: PetrWigginfreeworld@hegemon.gov Předmět: Potvrzení

Drahý Polemarchu Čamrajnagare!

Děkuji Vám, že jste mi dovolil, aby mým prvním oficiálním krokem bylo Vaše potvrzení v úřadu Polemarcha. Oba víme, že já jsem dával jen to, co jste již měl. Ale Vy jste přijetím tohoto nového potvrzení, jako by skutečně mělo nějakou váhu, vrátil úřadu Hegemona alespoň část lesku, o který jej připravily události uplynulých měsíců. Mnozí mají pocit, že je prázdné gesto jmenovat Hegemona, který vede jen asi třetinu lidstva a na třetinu, která ho oficiálně podporuje, nemá prakticky žádný vliv. Mnohé země se předhánějí, aby byly zadobře s Čínou a jejími spojenci, a já žiji pod soustavnou hrozbou, že zrušení mého úřadu bude jedním z prvních gest, jimiž si budou chtít předejít novou supervelmoc. Jsem zkrátka Hegemon bez Hegemonie.

Je to všechno o to pozoruhodnější, že jste tímto velkorysým činem vyšel vstříc individuu, které jste kdysi považoval za nejhorší ze všech možných Hegemonů. Slabiny, které jste tenkrát v mém charakteru našel, nezmizely nějakým kouzlem. Jen díky srovnání s Achillem a jen ve světě, kde Vaše vlast úpí pod čínským jhem, začínám vypadat jako přitažlivější alternativa nebo zdroj naděje, nikoli zoufalství. Ale bez ohledu na své slabiny mám také silné stránky a slibuji Vám jedno:

Přestože Vás oficiální přísaha zavazuje nikdy nepoužít Mezinárodní flotilu k ovlivnění vývoje událostí na Zemi, s výjimkou likvidace odpálených jaderných zbraní za letu nebo potrestání těch, kteří by je použili, vím, že jste stále občan Země, občan ?í Indie, kterému leží na srdci osudy všech lidí a zejména Vašich krajanů. Proto slibuji, že zasvětim zbytek svého života tomu, abych tento svět přetvořil v jiný, který by Vám dělal radost, ve y svět pro Váš lid a pro všechny lid

Země. A doufám, že dosáhnu dostatečně hmatatelného úspěchu dřív, než některý z nás zemře, abyste mohl být rád, že jste mne dnes podpořil.

Srdečně Váš

Petr Wiggín, Hegemon.

Více než milion Indů stačilo uprchnout z Indie, než Číňané uzavřeli hranice. Z populace, která čítala půl druhé miliardy, to bylo žalostně málo. Přinejmenším desetinasobek tohoto milionu byl v dalších letech transportován z Indie do chladných oblastí Mandžuska a vysoko položených pouští Sinkiangu. Mezi transportovanými byl i Tikal Čapekar. Číňané nikoho zvenčí neinformovali o tom, jaký osud potkal jeho nebo ostatní „bývalé utlačovatele indického lidu“. Totéž se v mnohem menším měřítku stalo s vládnoucí elitou v Barmě, Thajsku, Vietnamu, Kambodži a Laosu.

Jako by toto obrovské překreslení mapy světa nestačilo, Rusko oznámilo, že se přidalo k Číně jako její spojenec a že považuje východoevropské země, které nejsou loajálními členy Nové Varšavské smlouvy, za vzbouřené provincie. Rusku se bez jediného výstřelu, pouze příslibem, že nebude tak strašným pánem jako Čína, podařilo přepsat Novou Varšavskou smlouvu, až se stala víceméně konstitucí říše, jež zahrnovala celou Evropu na východ od Německa, Rakouska a Itálie na jihu a Švédska a Norska na severu.

Vyčerpané země západní Evropy rychle „přivítaly disciplínu“, kterou Rusko do Evropy přinese, a Rusko okamžitě získalo plné členství v Evropské unii. Protože Rusko tím pádem ovládalo hlasy více než poloviny členů této unie, zachování určitého zdání nezávislosti by se neobešlo bez soustavných tahanic. Než by se podílely na takové hře, Velká Británie, Irsko, Island a Portugalsko z Evropské unie vystoupily. Ale i tyto země vyvinuly velké úsilí, aby ruského medvěda přesvědčily, že důvodem jsou čistě ekonomické záležitosti a že skutečně vítají toto obnovení ruského zájmu o západ.

Amerika, která se již dávno předtím stala v obchodních záležitostech ocáskem čínského psa, zabručela něco o lidských právech a vrátila se k byznysu jako obvykle - pomocí satelitní kartografie překreslila mapu světa, aby odpovídala nové realitě, a se ziskem prodala atlasy, které z toho vznikly. V subsaharské Africe, již Indie kdysi bývala nejvýznamnějším obchodním partnerem a kde měla značný kulturní vliv, se ztráta Indie projevila mnohem ničivěji. Země této oblasti loajálně kritizovaly čínskou okupaci a zároveň se usilovně snažily najít nová odbytiště pro své zboží. Latinská Amerika odsuzovala všechny agresory ještě hlasitěji, ale jelikož postrádala významnější vojenské síly, její pokřik nebyl nic platný. V Tichém oceánu si Japonsko se svou dominantní flotilou mohlo dovolit odolávat ostatní ostrovní země, které dělily od číny různé, ne tak široké vodní plochy, si takový luxus dovolit nemohly.

Jedinou silou, která pevně odolávala Číně a Rusku a přitom se na ně dívala přes těžce bráněné hranice, byly muslimské země. Írán velkoryse zapomněl, jak hrozivě se ještě měsíc před pádem Indie formovaly pákistánské jednotky na společné hranici, a Arabové spolu s Turky se v muslimské solidaritě postavili proti ruskému postupu přes Kavkaz nebo do širých stepí Střední Asie. Nikdo si vážně nepohrával s myšlenkou, že by muslimské armády mohly dlouho odolávat opravdovému útoku ze strany číny a Rusko bylo jen o málo méně nebezpečné, ale muslimové odložili své rozmišky, věřili Alláhovi a neustále vzkazovali od svých hranic, že tuto kopřivu bude těžké utrhnout.

Tak vypadal svět v den, kdy byl Petr „Locke“ Wiggín jmenován novým Hegemonem. Čína se nechala slyšet, že volba jakéhokoli Hegemona je pro ni urážkou, ale Rusko bylo o něco tolerantnější, obzvlášť proto, že mnohé země, které daly Wiggínovi svůj hlas, při té příležitosti veřejně vyhlásily, že úřad je spíš formální než praktický, že je to gesto směřující ke světové jednotě a míru, ne pokus zvrátit dobovačné výpady, které přinesly nestabilnímu světu „mír“.

Ale mezi čtyřma očima mnozí vůdci týchž vlád Petra ujišťovali, že od něho očekávají maximální úsilí o to, aby v okupovaných zemích uskutečnil diplomatické „změny“. Petr je zdvořile vyslechl a ujistil je, že se vynasnaží, ale ve skutečnosti pro ně měl jediné pohrdání - bez vojenské moci totiž nemohl s nikým o ničem vyjednávat.

Jeho prvním krokem v úřadě bylo to, že potvrdil jmenování Po-lemarcha Čamrajnagara. Čína tento akt oficiálně prohlásila za nezákonný, neboť podle ní již úřad Hegemona neexistoval, a dodala, že sice nepodnikne žádné kroky proti tomu, aby Čamrajnagar nadále vedl Flotilu, ale přestane finančně podporovat jak úřad Hegemona, tak Flotilu.

Petr pak potvrdil Graffa jako ministra pro kolonizaci při úřadu Hegemona - a čína opět nemohla udělat nic jiného než odstříhnout své příspěvky do fondů, neboť pole jeho působnosti leželo mimo planetu.

Nedostatek peněz však Petra přinutil k dalšímu rozhodnutí. Přes- stěhoval hlavní město Hegemonie z Nizozemí a vrátil zemi samosprávě, která okamžitě zastavila neomezenou imigraci na toto území. Zrušil většinu služeb, které Hegemonie poskytovala po celém světě s výjimkou programu rozvoje lékařství a zemědělství a asistenčních programů. Přestěhoval hlavní úřady Hegemonie do Brazílie, což mělo několik důležitých kladů:

Za první - Brazílie byla dost velká a silná země, aby se nepřátelé Hegemonie neunáhli a nevyprovokovali ji tím, že na jejím území podniknou na Hegemona atentát.

Za druhé - byla na jižní polokouli a měla silná ekonomická pouta s Afrikou, Amerikami a Tichomořím, takže Petr tam zůstával v centru mezinárodního obchodu a politiky.

A za třetí - Brazílie Petra Wiggína pozvala, aby tam přijel. Nikdo jiný to neudělal.

Petr si nic nenamlouval o tom, čím se úřad Hegemona stal. Nečekal, že za ním bude někdo jezdit.

On jezdil za nimi.

Proto opustil Haiti a přes Tichý oceán odcestoval do Manily, kde našli dočasné útočiště Fazolek, jeho thajská armáda a Indové, které zachránil. Petr věděl, že Fazolek se na něho ještě zlobí, a proto se mu ulevilo, když Fazolek nejen souhlasil s tím, že se s ním setká, ale když Petr dorazil, otevřeně mu projevovat úctu. Pohotově nechal nastoupit svých dvě stě vojáků, aby ho přivítali. A když ho pak představil Petře, Surajawongovi, Virlomi a ostatním indickým absolventům Bitevní školy, všechno formuloval tak, jako by své přátele představoval někomu výše postavenému.

Fazolek pak přede všemi přednesl krátkou řeč. „Vaše excelence Hegemone, nabízím vám služby této skupiny vojáků - válečných veteránů, bývalých protivníků a teď, v důsledku zrady, vyhnanců ze své vlasti, bratrů a sester ve zbrani.

Nebylo to moje rozhodnutí ani rozhodnutí většiny. Každý jednotlivce, který je zde, dostal na vybranou, a rozhodl se takto nabídnout své služby. Je nás málo, ale některé země již shledaly naše působení užitečným. Doufáme, že teď budeme moci sloužit věci, která stojí výš než kterákoli země, věci, na jejímž konci bude nastolení nového a čestného řádu ve světě.“

Petra překvapila oficiálnost nabídky a to, že byla učiněna bez jakéhokoli předchozího jednání. Také si všiml, že Fazolek zařídil, aby u toho byly kamery. Bude to ve zprávách. Proto Petr odpověděl krátce a stručně, aby se to ve zprávách dobře vyjímal. Přijal jejich nabídku, pochválil je za jejich úspěchy a vyjádřil lítost nad utrpením jejich lidu. Bude to vypadat dobře - dvacet sekund v televizi a plné znění na internetu.

Když odbyli obřadnosti, došlo na inspekci jejich inventáře - veškerého vybavení, které se jim podařilo zachránit z Thajska. Jak pilotům stíhacích bombardérů, tak posádkám hlídkových člunů se podařilo dostat se z jižního Thajska na Filipíny, takže Hegemon měl letectvo a námořnictvo. Petr nad každou položkou inventáře pokýval hlavou a vážně ji okomentoval - kamery stále běžely.

Když ale později zůstali sami, Petr si konečně dovolil smutný smích, kterým se vysmíval sám sobě.

„Nebýt tebe, neměl bych vůbec nic,“ řekl. „Ale ve srovnání s obrovskými flotilami, vzdušnými silami a armádami, jimž Hegemon kdysi ř velel...“

Fazolek se na něho chladně podíval. „Bylo třeba značně oslabit úřad Hegemona, než ti ho mohli dát.“

Líbánky očividně skončily. „Ano,“ uznal Petr. „To je samozřejmě pravda.“

„A svět musel být v žalostném stavu, aby se existence úřadu Hegemona začala zpochybňovat.“

„To je taky pravda,“ uznal Petr. „A tebe to z nějakého důvodu rozčiluje.“

„To je tím, že kromě nikoli nepodstatné záležitosti s Achillovou zálibou čas od času někoho zabít nevidím velký rozdíl mezi jím a tebou. Ani jednomu z vás nevádí nechat zbytečně trpět jakékoli množství lidí, pokud to poslouží vašim osobním ambicím.“

Petr si povzddechl. „Jestli nevidíš jiný rozdíl, nechápu, jak mi můžeš nabízet své služby.“

„Samozřejmě vidím i jiné rozdíly,“ prohlásil Fazolek. „Ale jsou otázkou míry, nikoli typu. Achilles uzavírá dohody, které nikdy nechce dodržet. Ty jenom píšeš články, které by mohly zachránit celou země, ale odkládáš jejich zveřejnění, aby ty země padly, čímž se svět dostane do tak zoufalého postavení, aby tě udělali Hegemonem.“

„Tvoje tvrzení je pravdivé potíže tehdy, jestliže věříš, že by dřívější zveřejnění zachránilo Indii a Thajsko,“ oponoval Petr.

„V ranější fázi války Indie ještě měla zásoby a techniku, aby se mohla čínskému útoku postavit,“ prohlásil Fazolek.

„Thajské síly byly stále rozptýlené a těžko nalezitelné.“

„Ale kdybych to zveřejnil dřív, Indie a Thajsko by hrozbu neviděly a neuvěřily by mi,“ namítl Petr. „Ostatně, thajská vláda nevěřila ani tobě, a ty jsi je varoval před vším.“

„Ty jsi Locke,“ zdůraznil Fazolek.

„No jistě. Jen proto, že jsem měl tolik důvěryhodnosti a prestiže, země by se roztřáslly a uvěřily mým slovům. Nezapomínáš náhodou na něco? Na tvé naléhání jsem se přiznal k tomu, že jsem student, kterému ještě není ani dvacet. Teprve jsem se z toho vzpamatovával a snažil jsem se na Haiti dokázat, že skutečně umím vládnout. Možná mi zbylo dost prestiže, aby mne v Indii a Thajsku brali vážně - ale možná taky ne. A kdybych to zveřejnil příliš brzy, než byla Čína připravena jednat, jednoduše by před oběma stranami všechno popěla, válka by pokračovala a moje zveřejnění by nemělo žádný šokový účinek. Nedokázal bych spustit invazi přesně v tom okamžiku, kdy jsi to potřeboval.“

„Nehraj mi tady, že jsi to tak od začátku plánoval.“

„Měl jsem v plánu počkat se zveřejněním tak dlouho, až to bude moci být akt síly, nikoli akt marnosti,“ řekl Petr. „Ano, přemýšlel jsem o své prestiži, protože momentálně nemám jiný nástroj než právě ji a vliv, který mi dává na světové vládě. Je to mince, která se razi velice pomalu, a pokud se utratí neefektivně, zmizí. Ano, máš pravdu, velice bedlivě tu moc chráním a používám ji střídavě, abych ještě nějakou měl, až ji budu později potřebovat.“

Fazolek mlčel.

„Vadí ti, co se v té válce stalo,“ pokračoval Petr. „Mně taky. Je možné - ne pravděpodobné, ale možné - že kdybych to publikoval dřív, Indie se mohla zmocit na opravdový odpor. Možná by se ještě teď bojovalo. Ve chvíli, kdy spolu mluvíme, by umíraly miliony vojáků. Takto to pro Čínu znamenalo čisté, téměř nekrvavé vítězství. A Číňané teď musejí vládnout populaci, která je téměř dvojnásobkem jejich obyvatelstva a má stejně starou a stejně vše vstřebávající kulturu jako oni. Had spolkl krokodýla a znovu a znovu bude vyvstávat otázka: kdo koho vlastně tráví? Vládnout Thajsku a Vietnamu bude úplně stejně obtížné a vládnout Barmě se nikdy nepodařilo ani Barmáncům. Tím, co jsem udělal, jsem zachránil životy. Svět si tak mohl udělat jasný morální obrázek o tom, kdo bodl do zad a kdo je ten bodnutý. Výsledkem je vítězná Čína a triumfující Rusko - musejí však vládnout podmaněnému, popuzenému obyvatelstvu, které při nich nebude stát, až přijde rozhodující bitva. Proč si myslíš, že Čína uzavřela rychlý mír s Pákistánem? Protože Číňané vědí, že by nemohli vést válku proti muslimskému světu, když jim stále hrozí indická vzpoura a sabotáž. A ta aliance mezi Čínou a Ruskem - to je výsměch! Do roka se začnou hádat a vrátí se k tomu, že se budou navzájem oslabovat na dlouhé sibiřské hranici. Lidem, kteří uvažují povrchně, můžou Čína a Rusko připadat triumfální.“

Ale já jsem si o tobě nikdy nemyslel, že uvažuješ povrchně.“

„Já tomu všemu rozumím,“ ohradil se Fazolek.

„Ale neohlížíš se na to. Pořád se na mě zlobíš.“

Fazolek mlčel.

„Je to těžké,“ uznal Petr, „vidět, jak mi to všechno zdánlivě nahrává do karet a neobviňovat mě z toho, že těším z utrpení druhých. Ale ve skutečnosti jde o něco jiného: Co budu schopen udělat a co skutečně udělám, když jsem teď formálně

vůdcem světa a fakticky správcem malé daňové základny, několika mezinárodních agentur a téhle vojenské jednotky, kterou jsi mi dnes svěřil? Udělal jsem to málo, co bylo v mé moci, abych ovlivnil události tak, že tenhle úřad ještě bude mít nějakou cenu, až ho dostanu.“

„Ale hlavní bylo dostat ten úřad.“

„Ano, Fazolku. Jsem nafoukaný. Myslím si, že jsem jediný, kdo chápe, co je třeba dělat, a má prostředky k tomu, aby to udělal. Myslím, že svět mě potřebuje. Jsem dokonce ještě nafoukanější než ty. O to nakonec jde? Měl bych být skromnější? Jenom ty můžeš spravedlivě využívat své možnosti a rozhodovat, že jsi na určitou práci ten nejlepší?“

„Já o tu práci nestojím.“

„Já o tuhle práci taky nestojím. Chci takovou práci, kdy stačí, aby Hegemon promluvil, a ustanou války, kdy Hegemon může překreslovat hranice, rušit špatné zákony, rozbíjet mezinárodní kartely a přinášet celému lidstvu šanci na slušný život v míru a takovou svobodu, jakou jim jejich kultura umožňuje. A já tu práci dostanu, vybuduji si ji krůček za krůčkem. Nejenom to, já to udělám s tvou pomocí, protože ty chceš, aby to někdo udělal, a víš stejně dobře jako já, že jsem jediný, kdo to může dokázat.“

Fazolek přikývl, ale neřekl nic.

„Ty to všechno víš a stejně se na mě pořád zlobíš.“

„Zlobím se na Achilla,“ odvětil Fazolek. „Zlobím se na hloupost těch, kteří mě odmítli poslouchat. Ale ty tady na rozdíl od nich jsi.“

„Za tím je ještě něco víc,“ poznal Petr. „Kdyby to bylo všechno, vymluvil by ses ze svého vzteku dávno předtím, než jsme se dostali k tomuto rozhovoru.“

„Jistě. Ale ty to nechceš slyšet.“

„Protože to zraní mé city? Dobrá, zkusím to sám. Zlobíš se proto, že každé slovo z mých úst, každé gesto, každý výraz mé tváře ti připomíná Endera Wiggina. Jenže já nejsem Ender a nikdy jím nebudu. Ty si myslíš, že Ender by měl dělat to, co dělám já, a nenávidíš mě za to, že jsem zařídil, aby Endera poslali pryč.“

„Je to iracionální,“ přiznal Fazolek. „Vím to. Vím, že když jsi ho poslal pryč, zachránil jsi mu život. Lidé, kteří pomáhali Achillovi, když se mě pokusil zabít, by se dnem a nocí snažili zabít Endera, a vůbec by nepotřebovali, aby je Achilles pobízel. Báli by se ho mnohem víc, než se báli tebe nebo mě. Vím to. Jenže ty vypadáš a mluvíš tak strašně jako on. A já si pořád říkám, že kdyby tady byl Ender, nezapackal by to tak jako já.“

„Já to vidím opačně. Kdybys tam ty tenkrát nebyl s Enderem, on by to nakonec zpackal. Ne, nehádej se, na tom nezáleží. Důležité je, že svět je teď takový, jaký je, a my jsme v pozici, kdy, pokud budeme postupovat obezřetně, všechno správně promyslíme a naplánujeme, to můžeme napravit. Můžeme to zlepšit. Žádná lítost. Žádná přání, abychom mohli odčinit minulost. Budeme se dívat do budoucnosti a makat, až se z nás bude kouřit.“

„Já se budu dívat do budoucnosti,“ připustil Fazolek, „A budu ti pomáhat ze všech sil. Ale budu litovat toho, čeho budu chtít litovat.“

„To je rozumné,“ uznal Petr. „Teď, když jsme se dohodli, bys měl vědět jednu věc. Rozhodl jsem se obnovit úřad Stratéga.“

Fazolek pohrdavě zamručel. „A ten titul chceš dát veliteli armády, která má dvě stovky vojáků, několik letadel, několik člunů a rozvášněnou bandu strategických plánovačů?“

„Podívej, když se mně může říkat Hegemon, klidně můžeš takový titul přijmout.“

„Jak vidím, nechteš jsi, aby někdo natočil, jak ten titul dostávám.“

„Ne, nechteš,“ potvrdil Petr. „Nechci, aby se to lidé dozvěděli, když uvidí na obrazovce dítě. Chci, aby se o tvém jmenování Stratégem dozvěděli tehdy, až uvidí archivní záběry z vítězství nad termity a pod obrazem uslyší komentář o tom, jak jsi zachránil indické absolventy Bitevní školy.“

„Tak dobrá,“ kývl Fazolek. „Přijímám. Dostanu nějakou výstřední uniformu?“

„Ne,“ odvětil Petr. „Při tempu, jakým poslední dobou rosteš, bychom museli příliš často platit novou a přivést bys nás na mizinu.“

Fazolkovi se po tváři mihl zamyšlený výraz.

„Copak, zase jsem tě urazil?“ zeptal se Petr.

„Ne. Jenom mě napadlo, co asi řekli tvoji rodiče, když ses přiznal, že jsi Locke.“

Petr se zasmál. „Předstírali, že to věděli celou dobu. Znáš to, rodiče.“

Petr se zařídil podle Fazolkova návrhu a umístil hlavní stan Hegemonie na základnu u města Ribeirão Preto ve státě São Paulo. Měli tak výborné letecké spojení do všech koutů světa a zároveň byli obklopeni malými městy a zemědělskou krajinou. Byli daleko od všech vlád a vládních institucí. Bylo to příjemné místo pro plánování a přípravu k dosažení skromného cíle, který si dali: osvobodit porobené národy a zároveň postavit hráz všem novým agresím.

Rodina Delphikiových se přestala ukrývat a přicestovala za Fazolkem do bezpečí základny Hegemonie. Řecko bylo nyní součástí Nové Varšavské smlouvy, takže cesta domů pro ně nepřipadala v úvahu. Petrovi rodiče přijeli také, neboť chápali, že by se stali terčem každého, kdo by chtěl získat vliv na Petra. Oba dostali práci v úřadu Hegemona a nikdy na sobě nedali znát, že by jim takový zásah do života vadil.

Také Arkanianovi opustili svou vlast a rádi přijeli žít na místo, kde jim nikdo nebude krást děti. Surajawongovi rodiče unikli z Thajska a přestěhovali rodinné bohatství i rodinný podnik do Ribeirão Preta. Přijely také další thajské a indické rodiny, které měly vazby na Fazolkovu armádu nebo absolventy Bitevní školy a zakrátko tak vznikla rozrůstající se čtvrť, v níž byla portugalština slyšet jen vzácně.

Pokud šlo o Achilla, řadu měsíců o něm neměli jedinou zprávu. Pravděpodobně byl v Peking. Nejspíš se tak či onak propracovával k moci. Ale když se informační ticho kolem něj protahovalo, začali doufat, že už ho třeba Číňané znají dost dobře, aby ho poté, co ho využili, nepouštěli k otěží moci.

Jednou v červenci, v zamračeném zimním odpoledni, Petra prošla hřbitovem ve městě Araraquara, vzdáleném jen dvacet minut vlakem od Ribeirão Preta. Dala si záležet, aby se k Fazolkovi přiblížila ze směru, kde ji nemohl vidět přicházet. Postavila se vedle něho a podívala se na pomník.

„Kdo je tady pohřbený?“ zeptala se.

„Nikdo,“ odpověděl Fazolek. Nedal na sobě znát žádné překvapení, že ji vidí. „Je to kenotaf.“

Petra si přečetla jména, která na něm stála.

Poke. Carlotta.

Nic dalšího tam nebylo.

„Sestra Carlotta má pomník někde ve Vatikánu,“ vysvětloval Fazolek. „Ale z těla se nenašlo nic, co by se fakticky dalo někde pohřbít. A Poke zpopelnili lidé, kteří ani nevěděli, co je zač. Na tu myšlenku mě přivedla Virlomi.“

Virlomi zřídila kenotaf Sajagimu na malém hindském hřbitově, který již v Ribeirão Pretu existoval. Byl o něco podrobnější - byla na něm data narození a úmrtí a Sajagi byl na něm nazván „mužem satjagrahy“.

„Fazolku,“ promluvila Petra, „je od tebe šílené, že sem tak chodíš. Bez ochranky. Ten památník tady stojí proto, aby se atentátníci mohli zaměřit, ještě než se objevíš.“

„Já vím.“

„Mohl jsi požádat alespoň mě, abych šla s tebou.“

Otočil se k ní. V očích měl slzy. „Tohle je moje místo hanby. Dělal jsem všechno pro to, aby tady nebylo i tvoje jméno.“

„Tak to si namlouváš? Tady žádná hanba není, Fazolku. Jenom láska. A proto sem patřím - k ostatním osamělým ženám, které ti daly srdce.“

Fazolek se k ní otočil, objal ji a rozplakal se jí na rameni. Vyrostl již tak, že na to byl dost vysoký. „Zachránily mi život,“ prohlásil. „Daly mi život.“

„Dobří lidé to tak dělají. A potom zemřou, všichni do jednoho. To je vážně ostuda.“

Krátce se zasmál. Nevěděla, jestli její lehkomyšlnosti nebo tomu, že brečel. „Nic nevydrží dlouho, co?“

„Žijí dál v tobě.“

„A v kom žiju já?“ zeptal se Fazolek. „A neříkej, že v tobě.“

„Řeknu, když budu chtít. Ty jsi zachránil život mně.“

„Ani jedna z nich neměla děti. Poke ani Carlottu nikdy nikdo nedržel, jak drží muž ženu, ani s nimi neměl dítě. Nikdy neuvidí, jak jejich dítě vyrůstá a má vlastní děti.“

„Sestra Carlotta se tak sama rozhodla,“ připomněla mu Petra. „Poke ne.“

„Obě měly tebe.“

„Právě to je ta marnost,“ odvětil Fazolek. „Jediné dítě, které měly, jsem byl já.“

„Takže... dlužíš jim to, abys šel dál, oženil se a měl další děti, které si je budou obě pamatovat za tebe.“

Fazolek se díval do prázdna. „Já mám lepší nápad. Budu o nich vyprávět tobě. A ty potom svým dětem. Uděláš to?“

Kdybys mi to mohla slíbit, pak bych to asi dokázal všechno unést, protože by jen tak nevytizely z paměti, až zemřu.“

„Ovšemže to udělám, Fazolku, ale ty mluvíš, jako bys měl život za sebou, a přitom ti teprve začíná. Podívej se na sebe, rosteš, brzy už budeš vysoký jako dospělý, budeš...“

Zlehka jí přitiskl prst na rty, aby ji umlčel. „Já nebudu mít žádnou manželku, Petro. Žádné děti.“

„Proč ne? Jestli mi řekneš, že ses rozhodl stát knězem, sama tě unesu a odvezu z téhle katolické země.“

„Já nejsem člověk, Petro,“ hlesl Fazolek. „A můj druh vymře se mnou.“

Zasmála se tomu.

Ale když se mu podívala do očí, poznala, že to nebyl žert. Ať už tím myslel cokoli, opravdu si myslel, že je to pravda. Že není člověk. Jak ho to mohlo napadnout? Petra neznala nikoho, kdo by byl víc člověk než Fazolek.

„Pojedme zpátky domů,“ vzhopil se nakonec Fazolek, „než někdo přijde a zastřelí nás jenom proto, že tady okouníme.“

„Domů.“

Fazolek pochopil jen zčásti. „Je mi líto, že to není Arménie.“

„Ne, já nepovažuji za domov ani Arménii,“ odvětila. „A Bitevní škola to nebyla určitě, ani Éros. Ale tohle je domov.“

Myslím Ribeirão Preto. Ale tady taky. Protože... mám tady samozřejmě rodinu, ale...“

A potom si uvědomil, co se snaží říct.

„Je to tím, že jsi tady ty. Protože ty jsi tím vším prošel se mnou. Ty jsi ten, kdo ví, o čem mluvím. Co si pamatuju.“

Endera. Ten strašný den s Bonzem. A den, kdy jsem usnula uprostřed bitvy na Erótu. Ty si myslíš, že ty máš ostudu.“

Zasmála se trpce. „Ale s tebou mi nevadí vzpomínat ani na to. Protože jsi o tom věděl a stejně jsi mě přišel vysvobodit.“

„Trvalo mi to dlouho.“

Vydali se ze hřbitova směrem k vlakovému nádraží. Drželi se za ruce, protože ani jeden z nich teď nechtěl být sám.

„Já mám nápad,“ řekla Petra.

„Jaký?“

„Jestli si to někdy rozmyslíš - však víš, s manželstvím a dětmi - přijď za mnou. Najdi si mě.“

Fazolek dlouho mlčel. „Aha,“ promluvil konečně, „už to chápu. Zachránil jsem princeznu, takže si ji teď můžu vzít, když budu chtít.“

„Tak se to dělává.“

„Jasně, ale zajímavé je, že jsi to řekla až teď, když sis vyslechla můj slib celibátu.“

„Asi to ode mě bylo zvrácené.“

„Stejně je to podfuk. Neměl bych dostat taky půl království?“

„Já mám lepší nápad,“ odpověděla. „Můžeš je mít celé.“

Doslov

Stejně jako byl Mluvčí za mrtvé jiný román než Enderova hra, je také Hegemonův stín jiná kniha než Enderův stín. Již nejsme ve stísněných prostorách Bítevní školy nebo asteroidu Ěros a nevedeme válku proti insektoidním mimozemšťanům. Teď, s Hegemonem, jsme na Zemi a hrajeme si na to, co obnáší hra Riskuj ve velkém - jenže abyste se dostali k moci, udrželi si ji a našli si místo, kam se můžete uchýlit, když ji ztratíte, musíte do hry zapojit také politiku a diplomacii.

Hra, kterou tento román připomíná nejvíc, je samozřejmě počítačová klasika Pohádka o třech královstvích, která sama o sobě vychází z čínského historického románu, čímž utvrzuje pouto mezi historií, fikcí a hrou. Historie sice reaguje na nepřemožitelné síly a podmínky (viz mimořádně důležitou knihu Zbraně, bakterie a ocel, kterou by si měl povinně přečíst každý, kdo se zabývá historií nebo píše historickou beletrii, aby pochopil alespoň základní pravidla, která znamenitě vysvětluje), ale v konkrétních věcech se odehrává tak, jak se odehrává, z vysoce osobních důvodů.

Důvody, proč evropská civilizace zvítězila nad původními americkými civilizacemi, spočívají v neúprosných zákonech dějin ale důvody, proč to byli právě Cortéz a Pizzaro, kdo rozvrátili říši Aztéků a Inků, když zvítězili v jednotlivých bitvách v jednotlivé dny, místo aby byli zabiti a poraženi, což se klidně mohlo stát, zcela vyplývaly z jejich charakteru a z charakteru a nedávné minulosti vládců, kteří stáli proti nim. A jak už to bývá, beletrista má na rozdíl od historika volnější ruku, když si představuje, co vede k tomu, že jednotliví lidé dělají právě to, co dělají.

To je sotva nějaké překvapení. Lidská motivace se nedá zdokumentovat, alespoň ne s konečnou platností. Ostatně, my sami málokdy rozumíme vlastním motivům, a tak i když napíšeme, co upřímně považujeme za důvody, jež nás vedly k rozhodnutím, která jsme udělali, naše vysvětlení bude pravděpodobně mylné, částečně mylné nebo přinejmenším neúplné. Proto i tehdy, kdy má historik či životopisec k dispozici bohatství informací, nakonec stejně musí učinit nepříjemný skok do propasti nevědění, než může prohlásit, proč některý člověk udělal to, co udělal. Francouzská revoluce neúprosně vedla k anarchii a následně k tyranii z pochopitelných důvodů, po předvídatelných cestách.

Ale nic nemohlo předpovědět Napoleona jako takového a dokonce ani to, že se objeví jeden takto nadaný diktátor. Beletristé, kteří píší o slavných vůdcích, však až příliš často padají do opačné pasti. Lidé, kteří píší romány, si sice dokážou představit osobní motivy, ale jen málokdy dostatečně znají historická fakta nebo chápou historické síly, aby byli schopni zasadit své hodnověrné postavy do stejně hodnověrné společnosti. Většina takových pokusů je až směšně špatná, přestože jejich autory jsou lidé, kteří skutečně patřili do společnosti hybatelů dění, neboť i ti, kteří jsou strženi maelstromem politiky, jen málokdy dokážou vidět přes stromy dost dobře, aby pochopili les. (Kromě toho, většina politických nebo historických knih napsaných politickými nebo vojenskými vůdci má tendenci sloužit vlastnímu pohledu a ospravedlňovat vlastní roli, takže jsou skoro stejně nespolehlivé jako knihy, které napsali lidé neznalí věci.)

Jak je pravděpodobné, že někdo, kdo se podílel na nemorálním rozhodnutí Clintonovy administrativy podniknout nevyprovokovaný útok na Afghánistán a Súdán koncem léta roku 1998, by dokázal napsat román, v němž by přesně vylíčil politické nutnosti, které k těmto kriminálním činům vedly? Každý, kdo zastával takové postavení, aby znal nebo tušil skutečnou souhru lidských pohnutek mezi hlavními aktéry, by zároveň nesl takový díl viny, že by nedokázal říct pravdu, i kdyby se o to se vši upřímností pokusil, neboť lidé, kteří do toho byli zapleteni, v průběhu celého procesu tolik lhali sami sobě i druhým, že všichni zúčastnění nutně musejí trpět sněžnou slepotou.

Ve Hegemonově stínu mám tu výhodu, že píšu historii, která se nestala, protože se odehrává v budoucnosti. Ne třicet milionů let v budoucnosti, jako můj cyklus Homecoming, a dokonce ani tři tisíce let v budoucnosti jako trilogie Mluvčí za mrtvé, Xenocida a Děti ducha, ale spíš jen několik set let v budoucnosti, po bezmála stoleté mezinárodní stagnaci způsobené válkou s termi'tany. V budoucí historii předpokládané v Hegemonovi je možné stále rozeznat dnešní země a národy, třebaže se změnila vzájemná rovnováha mezi nimi. A já jako autor mám jak nebezpečnou svobodu, tak těžké břemeno pokusit se vyprávět vysoce osobní příběhy svých postav, které se pohybují v nejvyšších mocenských kruzích vládnoucích a vojenských struktur světa (nebo jimi uváděných do pohybu).

Pokud existuje něco, co by se dalo nazvat mým „celoživotním studiem“, je to právě tato oblast: slavní vůdci a mocné síly formující vztahy národů a zemí v průběhu dějin. Jako dítě jsem se v noci uspával tím, že jsem si představoval mapu světa, jak vypadala na konci padesátých let, v době, kdy velké koloniální mocnosti začaly postupně dávat nezávislost koloniím, které kdysi tvořily ty obrovské plochy britské růžové a francouzské modré v Africe a jižní Asii. Představoval jsem si všechny tyto kolonie jako svobodné země a vždy jsem si vybral jednu z nich nebo nějaký jiný relativně malý stát a potom jsem vymýšlel aliance, sjednocování, invaze a dobyvačná tažení, až byl svět sjednocen pod jednou velkomyslnou, demokratickou vládou. Mými vzory byli Cincinnatus a George Washington, ne Caesar nebo Napoleon. Přečetl jsem Machiavelliho Vladaře a Shireův Vzestup a pád Třetí říše, ale také jsem četl mormonské svaté texty (především příběhy generálů Gideona, Moroniho, Helamana a Gidgiddoniho a část 121 Dogma a zaslíbení z knihy Mormon) a Starý a Nový zákon. A neustále jsem se snažil představit si, jak by člověk mohl vládnout dobře, když právo ustoupí nutnosti, a okolnosti, za nichž se válka stává spravedlivou.

Nepředstírám, že mne tyto představy a studium přivedly k velkým odpovědím, a ani vy takové odpovědi nenajdete v Hegemonově stínu.

Ale skutečně si myslím, že chápu něco z toho, jak funguje světová vláda, politika a válka, v tom nejlepším i v tom nejhorším.

Hledal jsem dělicí čáru mezi silou a tvrdostí, mezi tvrdostí a krutostí, a v opačném extrému mezi dobrotou a slabostí, mezi slabostí a zradou. Dumal jsem nad tím, jak je možné, že některé společnosti dokážou přesvědčit mladé muže, aby zabíjeli a umírali s horlivostí, jež zvítězí nad strachem, a přitom jiné jako by ztratily vůli přežít, nebo alespoň dělat věci, které přežití umožňují.

V Hegemonově stínu a dvou zbývajících knihách tohoto dlouhého vyprávění o Fazolkovi, Petře a Petrovi se snažím co

nejlépe využít, co jsem se naučil, v příběhu, kde se mocné síly, početné populace a jedinci hrdinné, byť ne vždycky čestné povahy spojují, aby vytvořili fiktivní -ale jak doufám uvěřitelnou - historii.

V této snaze mne brzdí skutečnost, že reálný život je jen málokdy uvěřitelný. Věříme, že lidé tyto věci udělali nebo mohli udělat jen proto, že k tomu máme doklady. Fikce tyto doklady nemá, a proto si netroufá být ani zpola tak nepravděpodobná. Na druhé straně můžeme něco, co historie nikdy nemůže - můžeme připisovat lidskému chování motivy, které se nedají vyvrátit žádným svědkem nebo důkazem. Proto, i když dělám maximum pro to, abych se držel mechanismů, jak vzniká historie, nakonec se stejně musím spolehnout na nástroje romanopisce. Záleží vám na této postavě nebo na jiné? Věříte, že by taková postava dělala věci, které ji nechávám dělat, z důvodů, které jí poskytují? Když se historie vypráví jako epos, často má vzrušující Dvořákovu nebo Smetanovu velkolepost, sílu Borodina nebo Musorgského, ale historická fikce musí také najít intimnosti a disonance malých klavírních skladeb Satieho nebo Debussyho.

Pravda o dějinách se totiž vždycky najde v milionech malých melodií. Historie je totiž důležitá jen díky následkům, jež vidíme nebo jež si představujeme v životech obyčejných lidí, kteří jsou velkými událostmi strženi nebo je pomáhají utvářet. Čajkovskij mě dokáže strhnout, ale silný dojem, který na druhý poslech působí tak prázdně a falešně, mne rychle unaví. Satie mne neunaví nikdy, neboť jeho hudba je nekonečně překvapivá, a přitom dokonale uspokojivá. Jestli tento román dokážu zvládnout ve stylu Čajkovského, je to jediné v pořádku, ale jestli vám dokážu dát také okamžiky Satieho, budu mnohem šťastnější, neboť je to těžší a v konečné fázi vděčnější úkol.

Kromě celoživotního studia historie jako takové mne při psaní Hegemonova stínu obzvlášť ovlivnily dvě knihy. Když jsem viděl film Anna a král, ztratil jsem trpělivost se svou neznalostí reálné thajské historie, a vyhledal jsem knihu Davida K. Wyatta Thajsko: Stručná historie (Yale 1982, 1984). Wyatt píše jasně a přesvědčivě, předkládá historii thajského lidu srozumitelným a zároveň fascinujícím způsobem. Jen těžko si lze představit zemi, která měla větší štěstí na kvalitu svých vládců než Thajsko a království, která mu předcházela. Podařilo se jim odolat invazím ze všech směrů i evropským a japonským ambicím v Jihovýchodní Asii, a přitom si zachovat svébytný národní charakter a -ve větší míře než mnohá království a oligarchie - vnímavost pro potřeby thajského lidu. (Následoval jsem Wyattův příklad a nazývám národ, který mluvil předsiamským jazykem na území od Laosu po horní Barmu a jižní Čínu „Tai“, zatímco „Thajsko“ si nechávám pro království tohoto jména, v němž se mluví moderní thajštinou.)

I má země kdysi měla vůdce srovnatelné se siamským Mongkutem a čulalongkornem a veřejné služebníky stejně nadané a nezištné, jako byli mnozí Čulalongkornovi bratři a synovci, ale Amerika je nyní na rozdíl od Thajska národem v úpadku a moji lidé mají malou vůli po tom, aby se nechali dobře vést. Minulost a zdroje dělají momentálně z Ameriky významného hráče, ale národy s malými zdroji a silnou vůlí mohou běh světových dějin změnit - někdy s ničivými následky, jak to ukázali Hunové, Mongolové a Arabové, nebo mnohem pokojněji, jak to předvedli lidé od Gangy.

A to mě přivádí ke druhé knize, kterou je Rádž: Vznik a zánik britské Indie od Lawrence Jamese (Little, Brown, 1997).

Moderní indická historie se čte jako jedna dlouhá tragédie dobrých nebo alespoň smělých úmyslů vedoucích ke katastrofě. V Hegemonově stínu jsem záměrně použil některá témata, která jsem v Jamesově knize našel.

Jako vždy jsem se spoléhal na ostatní, že mi s touto knihou pomohou tím, že si přečtou koncept každé kapitoly, abych si udělal představu, jestli jsem dosáhl toho, co jsem měl v úmyslu. Vůbec prvními čtenáři byli má žena Kristině, syn Geoffrey, Kathy H. Kiddová a Erin a Phillip Absherovi a já jim děkuji za to, že mi pomohli odhalit mnoho nejasných nebo nepůsobivých momentů.

Největší vliv na to, že kniha dostala takovou podobu, jakou má, však patří výše zmíněnému Phillipu Absherovi, neboť poznamenal po přečtení první verze kapitoly, v níž je Petra zachráněna z ruského zajetí a přidá se k Fazolkovi, že jsem si dal tolik práce s jejím únosem, až to vyvolává spíš zklamání, jak snadno se tento problém vyřešil. Neuvedl jsem si, jak vysoko jsem nastavil laťku očekávání, ale poznal jsem, že Phillip má pravdu - že její snadná záchrana nejen čtenáře připravuje o naznačený příslib, ale za daných okolností je také nevěrohodná. Tak se stalo, že místo aby její únos byl událostí na počátku velice složitého příběhu, napadlo mě, že by mohl a měl poskytnout přesahující strukturu celému románu a tak rozdělit to, co mělo být jedním románem, do dvou. Tak jako příběh Chán Čching-čao ovládl Xenocidu a zapřičinil, že se z ní staly dvě knihy, tak i Petřin příběh ovládl tuto, Fazolkovu druhou knihu a způsobil, že bude třetí, Stín smrti (což možná protáhnu do delšího úryvku z 23. žalmu, Údolí stínu smrti nikdy není dobré upnout se k titulu příliš brzy)¹. To vše proto, že Phillip byl trochu zklamaný a - co bylo stejně důležité - vyjádřil své zklamání nahlas. Tím mne donutil znovu se zamyslet nad strukturou, kterou jsem nevědomky vytvořil a která podkopala mé vědomé plány.

Ami Chopinova z philoticweb.net na poslední chvíli odhalila skutečně křiklavý rozpor mezi touto knihou a Enderovou hrou. Ami, máš to u mě! (A poděkování si zaslouží také Terry Judeová, Matthew Schwartz a Joshua Smith.)

Málokdy píšu dva romány najednou, ale tentokrát jsem to udělal a přebíhal jsem sem a tam mezi Hegemonovým stínem a Sárrou, mým historickým románem o ženě Abrahámově (Shadow Mountain, 2000). Tyto romány se zvláštním způsobem podporovaly. Oba se zabývají děním v čase chaosu a proměny - jako je čas, do něhož svět vstupuje v době, kdy píšu tato slova. V obou těchto příbězích osobní loajality občas ambice a vášně formují běh dějin a občas surfují na vlně historie a pouze se snaží udržet před lámajícím se hřebenem. Kéž všichni, kteří tyto knihy čtou, najdou vlastní cestu, jak udělat totéž. Právě ve vřavě chaosu objevujeme co - pokud vůbec něco - jsme.

Jako vždy jsem se spolehl na Kathleen Bellamyovou a Scotta Allena, že pomohou udržovat fungující komunikaci mezi mnou a mými čtenáři. Také mnozí, kteří navštívili mé internetové komunity na <http://www.hatrack.com>, <http://www.frescopix.com> a <http://nauvoo.com> a zapojili se do nich, mi pomohli, a často si to ani neuvědomili.

Mnoho autorů vytváří své umění z víru domácího chaosu a tragédie. Já mám to štěstí, že mohu psát z ostrova míru a lásky, který vytváří má žena Kristině, mé děti Geoffrey, Emily, Charlie Ben a Zina, dobří a drzí přátelé a členové rodiny, kteří nás obklopují a obohacují naše životy svou dobrou vůlí, laskavou pomocí a příjemnou společností. Možná bych psal lépe, kdyby můj život byl nešťastný, ale nemám zájem takový experiment uskutečnit.

Především však píšu tuto knihu pro svého druhého syna Charlieho Bena, který bez jediného slova dal velké dary všem, kteří ho znají. V malé komunitě své rodiny, školních přátel v Gateway Education Center a kostelních přátel z Greensboro Summit Ward Charlie Ben rozdál a přijal velké množství přátelství a lásky, aniž řekl jediné slovo, když trpělivě snášel své bolesti a omezení, vděčně přijímá laskavost druhých a velkomyslně se dělí o svou lásku a radost se všemi, kdo ji chtějí přijmout. Tím, jak jej deformuje mozková obrna, cizím lidem mohou pohyby jeho těla připadat zvláštní a nepříjemné, ale ti, kteří jsou ochotni podívat se lépe, mohou najít mladého muže nadaného krásou, humorem, laskavostí a radostí. Kéž bychom se všichni naučili odhlédnout od vnějších znaků a ukázat své pravé já přes všechny bariéry, jakkoli mohou vypadat neprůhledně. A Charlie, který nikdy nevezme tuto knihu do rukou, ani si ji nepřechte vlastníma očima, přesto uslyší, jak mu ji čtou milující přátelé a členové rodiny. Pro tebe, Charlie, říkám: jsem pyšný na všechno, co ve svém životě děláš, a jsem rád, že jsem tvým otcem třebaže sis zasloužil lepšího, byl jsi dost velkorysý, abys miloval toho, kterého máš.

Card, Orson Scott

Málokterý americký SF autor dokáže svou tvorbou zapůsobit na čtenáře tak hluboce, jako to ve vrcholných dílech předvedl americký spisovatel Orson Scott Card, jenž se právě pro tuto schopnost právem stal během 80. let jedním z předních představitelů fantastického žánru a toto postavení si udržel dodnes. Narodil se 24. 8. 1948 v Richlandu ve státě Washington, v letech 1971 až 1973 působil jako misionář mormonské církve v Brazílii a dnes žije v Greensboro v Severní Karolině. Začínal jako autor divadelních her, do žánru SF vstoupil novelou *Enders Game* (1977-nom. Hugo) v magazínu *Analog*. O rok později získal cenu J. W. Campbell Award pro nadějněho nováčka roku. V debutovém románu *Hot Sleep* (1979) je dlouhověký telepat Jason Worthing vyslán do vesmíru na palubě lodi vezoucí lidská embrya, výukové roboty a jiný materiál, s cílem založit a vést na jiné planetě zemědělskou kolonii. V upravené a přepracované podobě vyšel román pod názvem *The Worthing Chronicle* (1983). Do stejného prostředí jsou zasazeny také povídky shrnuté ve sbírce *Capitol* (1979) a souhrnným vydáním celého cyklu je kniha *The Worthing Saga* (1990), doplněná o několik navazujících příběhů. Kratší práce z raného období shrnuje sbírka *Unaccompanied Sonata and Other Stories* (1980), jejíž titulní povídka *Unaccompanied Sonata* (Omni 1979-nom. Hugo a Nebula, č. *Sonáta bez doprovodu* - Ikarie 1193) známe i u nás. Hrdina románu *Songmaster* (1980, č. *Pán písničky připravuje Laser*) byl jako dítě unesen a prodán do pěveckého domu, kde je objeven jeho zcela neobvyklý hudební talent. Ten ho již v chlapeckém věku zavede do služeb galaktického císaře, následující pokojný život však naruší palácové spiknutí, při kterém jeho laskavý pán umírá. Román obsahuje známé povídky *MikaTs Songbird* (Analog 1978-nom. Hugo a Nebula) a *Songhouse* (Analog 1979-nom. Hugo). Po zvláštní planetě putuje hrdina románu *A Planet Called Treason* (1979), později přepracovaného jako *Treason* (1988, č. *ZradaNávrat* 2000). Potomci vyhnanců, kteří zde našli domov, se díky velkému nedostatku zdrojů potřebných k technologickému rozvoji zaměřili na prohlubování schopností předků. Potomci geologů jsou tak schopni komunikace s kamenem, potomci biologů se naučili regenerovat chybějící části lidského těla. Hrdina příběhu je pro vrozenou genetickou vadu vyhnán z domova a na své pouti získá neuvěřitelné schopnosti, díky nimž změní budoucnost celé civilizace. Následovala *fantasy Hart's Hope* (1983), ve které obyvatelstvo země strádající pod pustošivou nadvládou kruté královny vidí naději na osvobození v magii. Román vznikl rozšířením stejnojmenné novely (Chrysalis ed. Roy Torgeson 1980).

Rozhodujícím průlomem v Cardově kariéře se stalo rozvedení debutové práce v románu *Enders Game* (1985-Hugo, Nebula, č. *Enderova hra Laser* 1994, 2002), kde jsou v galaktické válce proti mimozemské rase úlového typu využívány intuitivní vůdčí schopnosti dětského protagonisty. Zdá se, že jedinou nadějí pro lidstvo je právě geniální chlapec Andrew Wiggin, přezdívaný Ender, který skutečně dovede dlouholetou válku k totálnímu vítězství. Na závěr však Ender zjišťuje, že celý konflikt byl pouze velkým nedorozuměním, které způsobilo vzájemně odlišné chápání pojmu inteligence. Děj románu si všímá především chlapcova důmyslně vedeného výcviku ve vesmírné bitevní škole. Napravit vinu za vyhlazení celého inteligentního druhu se Ender snaží v románu *Speaker for the Dead* (1986-Hugo, Nebula, Locus, SF Chronicle, č. *Mluví za mrtvéLaser* 1995, 2002). Nový domov pro dosud nezrozenou královnu úlu, která mu byla svěřena, nalezne na planetě Lusitanie, kde se nachází další nehumanoidní mimozemská rasa. Vláda Hvězdného kongresu se v obavě před tavním ničivým virem, který může v budoucnu ohrozit celé lidstvo, rozhodne tuto planetu zničit a s ní i oba mimozemské druhy spolu s lidskou kolonií. Román překvapil posunem od dobrodružné četby k příběhu s hlubokým filozofickým podkladem. Oba díly vyšly společně v knize *Enders War* (1986). Snahy změnit rozhodnutí kongresu popisují závěrečné romány série *Xenocide* (1991-nom. Hugo, č. *XenocidaClassic* 1995, *Laser* 2002) a *Children of the Mind* (1996, č. *Děti duchaLaser* 1998, 2002), kde se životní osudy hlavního hrdiny uzavřou. Události odehrávající se paralelně s dějem prvního svazku celého cyklu popisuje série *Shadow Trilogy*: *Enders Shadow* (1999, č. *Enderův stínLaser* 2001), *Shadow of the Hegemon* (2001, č. *Hegemonův stínLaser* 2003) a *Shadow Puppets* (2002, připravuje *Laser*), jejíž děj se soustředí především na Enderova neméně geniálního společníka z Bitevní školy pro velitele vesmírné flotily. První setkání Endera s umělou inteligencí Jane líčí povídka *Investment Counselor* (Far Horizons, ed. Robert Silverberg 1999, č. *Investiční poradce SF legendy BETA* 2000). Všechny kratší práce tohoto cyklu shrnul v nepříliš rozsáhlém souboru *First Meetings* (2002), kde se poprvé objevila povídka *The Polish Boy* (2002). Do zajímavé sbírky *The Folk of the Fringe* (1989) byl shrnut mormonsky orientovaný cyklus povídek z postkatastrofického světa budoucnosti, ve kterém autor klade důraz především na snahu o vybudování nové civilizace. Nejznámějšími součástmi souboru jsou povídky *The Fringe* (F&SF 1985-nom. Hugo a Nebula, č. *Okraj - F&SF* 497) a *America* (IASFM 1987, č. *Amerika - Nejlepší povídky sci-fi* 1988Laser 1993). Příhody magií nadaného chlapce z alternativní Ameriky v dobách osídlování západu popisuje úspěšná románová série *Tales of Alvin the Maker*: *Seventh Soň* (1987-Locus, Ditmar, nom. Hugo a WFA, č. *Sedmý synLaser* 1999), *Red Prophet* (1988-Locus, nom. Hugo a Nebula, č. *Rudý prorokLaser* 2000), *Prentice Alvin* (1989-Locus, nom. Hugo a Nebula, č. *Učeň*

Alvin připravuje Laser), Alvin Journeyman (1995-Locus, č. Továř Alvin připravuje Laser) a Heartfire (1998). Další části cyklu ponesou zřejmě názvy Crystal City (v originále vyjde koncem roku) a Alvin Master (nepub.), první tři svazky vyšly společně pod názvem Hatrack River: The Tales of Alvin Maker (1989). Magické nadání propůjčuje Alvinovi schopnost vnořit se do srdce věcí a přetvořit je podle svého. V jeho příběhu jsou zakódovány životní osudy zakladatele mormonské církve Josepha Smitha (1805-1844). První díl série obsahuje známou novelu Hatrack River (IASFM 1986-World Fantasy Award, nom. Hugo a Nebula), druhý díl, který obsahuje povídku Carthage City (IASFM 1987) a třetí díl povídky Runaway (IASFM 1987) a Dowser (IASFM 1988-Asimov's ReadersToll), poslední doby pak do cyklu patří povídky Gooses (Amazing 1998) a Grinning Man (Legends, ed. Robert Silverberg 1998, č. Šklebil-LegendyBeta 1999). Román Wyrms (1987, č. CorviLaser 1998) sleduje poutí mladé dívky za záhadným Nečorvem - dívka se má stát rozhodující silou v nadcházejícím období změn na planetě mnoha inteligentních ras. Kratší práce byly vydány také v souborech Cardography (1987) a The Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card (1990-Locus, č. Mapy v zrcadleLaser 2002-), která ve čtyřech dílech pojmenovaných The Changed Man (1992, č. Hrobka písniLaser 2002), Flux (1992, připravuje Laser), Monkey Sonatas (1993) a Cruel Miracles (1993) shrnuje téměř celou autorovu povídkovou tvorbu. Jmenujme především povídky Eye for Eye (IASFM 1987-Hugo a Seium, č. Oko za oko - Ikarie 597) a Dogwalker (IASFM 1989-Locus, nom. Hugo, č. Pejskař - Ikarie 1192 a Nejlepší povídky sci-fi 1990Laser 1995). Rady začínajícím autorům poskytují knihy Character and Viewpoint (1988) a How to Write Science Fiction and Fantasy (1990-Hugo), v nichž zúročil zkušenosti z výuky psaní na různých univerzitách či ve workshopech. Novelizací stejnojmenného filmu je román Abyss (1989, sp. James Cameron), v němž se pracovníci podmořské stanice setkají s mimozemskou civilizací. Chování obyvatel planety Harmonie je psychologicky usměrňováno počítačem v románové sérii Homecoming: The Memory of Earth (1992, č. Vzpomínky na ZemiClassic 1996), The Call of .. Earth (1992), The Ships of Earth (1994), Earthfall (1995) a Earthborn] (1995). Série popisuje výpravu na téměř zapomenutou Zemi, kde obyvatelé planety hledají pomoc poté, co řídicí počítač začne vykazovat známky poruchy a na planetě zbažené kontroly se pozvolna objevují známky propukajícího chaosu. První tři díly vyšly společně jako Homecoming: Harmony (1994). Na pomezí mainstreamu a dark fantasy se pohybuje částečně autobiografický román Lost Boys (1992), v němž se autor mimo jiné vyrovnává s mozkovým postižením syna. Jde o rodinné drama, ve kterém rodiče bojují s neviditelným zlem za záchranu nejstaršího potomka. Titul vznikl na základě povídky Lost Boys (F&SF 1989-Locus, nom. Hugo a Nebula, č. Ztracení chlapci-F&SF 292). Román Pastwatch: The Redemption of Christopher Columbus (1996) líčí výpravu obyvatel nepříliš lákavé budoucnosti s cílem přesvědčit Kolumba o tom, že křesťanství je morálně neslučitelné s otroctvím a imperiálním dobytélstvím. Román je ceněn především pro věrohodné vykreslení charakteru samotného Kolumba, který je zde popsán jako zbožný muž a charismatický vůdce. Po tragické smrti rodiny tráví svůj čas hrdina románu Homebody (1998) při renovaci starých domů a na cestě z města do města narazí v americkém Greensboro na dům s neméně tragickou minulostí. Neklidný a bohatý samotář z románu Treasure Box (1996) potkává dívku svých snů, s níž se také velmi brzy ožení, idyllické štěstí však záhy pokazí setkání s její velmi podivnou rodinou. Hrdinou fantasy románu Enchantment (1999) je americký student původem z Ukrajiny, jenž se po letech vrací do své domoviny a z věčného spánku probudí zakletou princeznu. S tou poté putuje do její minulosti, kde se utká se zlou čarodějnici Babou Jagou. Planetoložka Carol Jeanne Cocciolone se spolu s rodinou a v doprovodu geneticky upravené inteligentní opičky účastní kolonizační vesmírné výpravy v chystané trilogii Mayflower (sp. Kathryn H. Kidd), zatím vyšel pouze první díl Lovelock (1994), na druhém dílu jménem Rasputin (nepub.) se dosud pracuje. V pohádkovém příběhu pro dospělé čtenáře Magie Mirror (1999) kombinuje středověké motivy se současností, knihu bohatě ilustroval Nathan Andrew Pinnock. Sestavil také antologie Dragons of Light (1980), Dragons of Darkness (1981), Future on Fire (1990, sp. Martin H. Greenberg), Black Mist and Other Japanese Futures (1997, sp. Keith Farrell), Future on Ice (1998), Masterpieces: The Best Science Fiction of the Century (2001) a Empire of Dreams and Miracles (2002, sp. Keith Olexa). Historický román z amerického západu Saints (1984=Woman of Destiny) je příběhem morálně i duševně silné členky mormonské církve. Zcela přirozený život Mojžíše oproštěný od všech legend citlivě tlumočí román Stone Tables: A Novel (1997). V připravované trilogii historických knih čerpajících z knihy Genesis se chystá osvětlit osudy několika pozoruhodných žen té doby, prozatím vydal romány Sarah (2001) a Rebekah (2001). Do fantastiky nepatří také antologie Turning Hearts: Stories of Family Life (1994) a knihy Listen, Mom and Dad (1978), Ainge (1982), Saintspeak (1982) a A Storyteller in Zion (1993). Jeho dílem se zabývá např. Michael R. Collings pod tituly In the Image of God: Theme, Characterization, and Landscape in the Fiction of Orson Scott Card (1990) a Storyteller: The Official Bibliography and Guide to the Works of Orson Scott Card (2001).

Martin Šust

Orson Scott Card
Hegemonův stín

Název originálu: SHADOW OF THE HEGEMON

Obálka: Petr Bauer

Grafická úprava obálky:

Překlad: Petr Kotrle

Redakce: Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Copyright ©2000 by Orson Scott Card

All Rights Reserved Copyright ©2003 for the Czech translation by P. Kotrle

Copyright ©2003 for Cover by P. Bauer Copyright ©2003 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

